DE LA AUTORUL BESTSELLERULUI INTERNAȚIONAL
CHEMAREA CUCULUI

ROBERT GALBRAITH

VIERMELE DE MĂTASE

UN ROMAN DIN SERIA
CORMORAN STRIKE

TREI

ROBERT GALBRAITH

VIERMELE DE MĂTASE

Titlul original: *The Silkworm* (2014)

Traducere din engleză de
CIPRIAN ŞIULEA

Editura: TREI, 2014

Lui Jenkins, fără de care… ştie el continuarea

…sânge şi răzbunare e scena, moartea povestea,
o sabie pătată de sânge, ca şi pana care scrie,
iar poetul un om teribil de tragic,
pe cap cu o cunună de feştile aprinse, în loc de laur.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

1

ÎNTREBARE
Cu ce te hrăneşti?
RĂSPUNS
Cu somn frământat.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

— Strike, spuse vocea răguşită de la celălalt capăt al firului, sper că a murit vreo vedetă.

Bărbatul masiv şi neras care traversa întunecimea de dinaintea zorilor, cu telefonul prins de ureche, a rânjit.

— Ceva de genul ăsta.

— E şase dimineaţa, fir-ar a dracu'!

— E şase jumate, dar dacă-ţi trebuie ce am eu, atunci vino s-o iei, spuse Cormoran Strike. Nu sunt departe de casa ta. E un…

— De unde ştii unde stau? întrebă vocea.

— Tu mi-ai zis, spuse Strike, înăbuşindu-şi un căscat. Îţi vinzi apartamentul.

— A, spuse celălalt, înduplecat. Ai memorie bună.

— E o cafenea deschisă non-st…

— Dă-o dracu'. Vino mai târziu pe la birou.

— Culpepper, mai am un client în dimineaţa asta, plăteşte mai bine ca tine, iar eu am stat treaz toată noaptea. Trebuie să iei asta acum, dacă vrei s-o foloseşti.

Un geamăt. Strike auzea foşnetul hârtiilor.

— Sper că e bună rău.

— Smithfield Café, pe Long Lane, spuse Strike şi închise.

Uşorul dezechilibru din mersul lui Strike deveni mai pronunţat în timp ce acesta cobora panta înspre Piaţa Smithfield, monolitică în întunecimea iernii, un templu victorian enorm, dreptunghiular, în care, începând cu ora 4 a fiecărei zile de lucru, carnea era descărcată, tăiată,

împachetată şi vândută măcelarilor şi restaurantelor din întreaga Londră. Strike auzea prin semiîntuneric vocile care strigau instrucţiuni şi scrâşnetele camioanelor care dădeau cu spatele ca să descarce carcasele. Când intră pe Long Lane, deveni doar unul dintre trecătorii încotoşmănaţi care se îndreptau hotărâţi spre treburile lor de luni dimineaţa.

Sub un grifon de piatră care stătea de pază în colţul clădirii pieţei, nişte curieri cu geci fosforescente înghesuiţi unul în altul strângeau în mâinile înmănuşate căni de ceai. Vizavi era Smithfield Café, licărind în întunericul din jur ca un şemineu, deschisă non-stop, un depozit de căldură şi mâncare grasă de dimensiunea unui dulap.

Cafeneaua nu avea toaletă, ci o înţelegere cu agenţii de pariuri din apropiere. Agenţia Ladbrokes deschidea abia peste trei ore, aşa că Strike făcu un ocol printr-o străduţă laterală, unde, într-un intrând întunecos, îşi uşură vezica umflată de cafeaua slabă băută în decursul unei nopţi de muncă. Epuizat şi înfometat, pătrunse în sfârşit, cu plăcerea pe care doar un bărbat care s-a silit să-şi depăşească limitele fizice o poate resimţi, în aerul plin de mirosul de ouă şi şuncă prăjită.

Doi bărbaţi cu geci de lână şi impermeabile tocmai eliberaseră o masă. Strike îşi strecură corpul masiv în micul spaţiu şi se prăbuşi, cu un mormăit de satisfacţie, pe scaunul tare de lemn şi oţel. Aproape înainte să ceară, proprietarul italian aşeză în faţa lui o cană albă şi înaltă cu ceai, însoţită de triunghiuri de pâine unsă cu unt. În mai puţin de cinci minute, în faţa lui se găsea un mic dejun englezesc complet, pe o farfurie mare şi ovală.

Strike nu se distingea prin nimic de bărbaţii solizi care-şi croiau drum pentru a intra sau ieşi din cafenea. Era înalt şi negricios, cu păr des, scurt şi cârlionţat, retras puţin faţă de fruntea înaltă şi bombată de deasupra unui nas lat de boxer şi a sprâncenelor groase şi ursuze. Maxilarul lui era înnegrit de barba nerasă, iar umbre vineţii îi măreau ochii întunecaţi. Mânca privind visător la clădirea pieţei de vizavi. Cea mai apropiată intrare cu arcadă, numărul doi, prindea contur pe măsură ce întunericul dispărea: o faţă gravă de piatră,

străveche şi bărboasă îl privea fix de deasupra porţii. Existase oare vreodată un zeu al carcaselor?

Tocmai începuse să mănânce cârnaţii când sosi Dominic Culpepper. Jurnalistul era aproape la fel de înalt ca Strike, dar slab, cu un ten ca de băiat de cor. O asimetrie ciudată, ca şi cum cineva ar fi dat feţei sale o turnură invers acelor de ceasornic, îl împiedica să fie drăguţ ca o fetiţă.

— Sper să merite, spuse Culpepper.

Apoi se aşeză, îşi scoase mănuşile şi privi aproape suspicios prin cafenea.

— Vrei ceva de mâncare? întrebă Strike cu gura plină de mâncare.

— Nu, spuse Culpepper.

— Preferi să aştepţi până poţi face rost de un croasant? întrebă Strike rânjind.

— Du-te dracu', Strike.

Era aproape penibil de uşor să-l întărâţi pe fostul elev de şcoală privată, care comandă ceai cu un aer sfidător, spunându-i chelnerului indiferent „prietene” (după cum remarcă amuzat Strike).

— Ei bine? întrebă Culpepper cu cana fierbinte în mâinile lui lungi şi palide.

Strike scormoni în buzunarul de la palton, scoase un plic şi îl împinse peste masă. Culpepper îi scoase conţinutul şi începu să citească.

— Dumnezeule mare, spuse el încet după o vreme.

Răsfoi febril hârtiile, dintre care unele erau pline chiar de scrisul lui Strike.

— De unde naiba ai luat astea?

Strike arătă cu un deget spre una dintre bucăţile de hârtie, pe care era mâzgălită adresa unui birou.

— Chiar de la asistenta lui, spuse el după ce înghiţi în sfârşit. Şi-o trage cu ea, ca şi cu cele două despre care ştii deja. Tocmai şi-a dat seama că n-o să fie următoarea Lady Parker.

— Da' *asta* cum naiba ai aflat? întrebă Culpepper.

Se holba la Strike pe deasupra hârtiilor care tremurau în

mâinile lui.

— Muncă de investigaţie, spuse Strike, luând o altă bucată de cârnat. Nu făceaţi şi voi din asta, înainte să începeţi să o subcontractaţi la de-ăştia ca mine? Numai că ea trebuie să se gândească la viitoarele ei posibilităţi de angajare, Culpepper, aşa că nu vrea să apară în articol, bine?

Culpepper pufni.

— Ar fi trebuit să se gândească la asta înainte să şterpelească…

Cu o mişcare abilă, Strike smulse hârtiile din mâinile jurnalistului.

— Nu le-a şterpelit. El a pus-o să printeze toate astea pentru azi după-amiază. Singurul lucru greşit pe care l-a făcut a fost să mi le arate mie. Dar dacă ai de gând să afişezi în ziar viaţa ei privată, Culpepper, atunci le iau înapoi.

— Hai sictir, spuse Culpepper, încercând să înşface dovada evaziunii fiscale masive strânsă în mâna păroasă a lui Strike. Bine, n-o s-o amestecăm şi pe ea. Dar el o să-şi dea seama de unde avem asta. Nu e complet idiot.

— Şi ce-o să facă, o s-o târască la tribunal, unde ea poate să dea în vileag toate celelalte chestii dubioase la care a fost martoră în ultimii cinci ani?

— Da, aşa e, oftă Culpepper după o clipă de reflecţie. Dă-mi-le înapoi. N-o s-o amestec în articol, dar trebuie să vorbesc cu ea, nu-i aşa? Să verific că e pe bune.

— *Astea* sunt pe bune, spuse Strike apăsat. Nu e nevoie să vorbeşti cu ea.

Femeia zguduită, amăgită şi trădată pe care tocmai o vizitase n-ar fi fost în siguranţă singură în compania lui Culpepper. În dorinţa sa sălbatică de răzbunare împotriva unui bărbat care îi promisese căsătorie şi copii, şi-ar fi făcut ei înseşi şi perspectivelor sale un rău definitiv. Lui Strike nu-i trebuise prea mult ca să-i câştige încrederea. Femeia avea aproape 42 de ani; crezuse că avea să fie mama copiilor Lordului Parker; acum era prizoniera unui fel de sete de sânge. Strike stătuse cu ea mai multe ore, ascultând povestea îndrăgostirii ei, privind-o cum se învârtea înlăcrimată prin

sufrageria ei, legănându-se înainte şi înapoi pe canapea, cu degetele strânse la frunte. În cele din urmă, femeia fusese de acord cu asta: o trădare care reprezenta înmormântarea tuturor speranţelor ei.

— Nu o s-o amesteci şi pe ea, spuse Strike, ţinând strâns hârtiile într-un pumn care era aproape de două ori mai mare decât cel al lui Culpepper. Aşa-i? Şi fără ea e o poveste extraordinară, ce dracu'.

După o clipă de ezitare şi o grimasă, Culpepper cedă.

— Bun, aşa facem. Dă-mi-le.

Jurnalistul îndesă declaraţiile într-un buzunar interior şi îşi înghiţi ceaiul. Iritarea lui trecătoare faţă de Strike păru să se estompeze în faţa perspectivei de a demola reputaţia unui aristocrat britanic.

— Lord Parker de Pennywell, spuse el fericit, în şoaptă. Ai pus-o cu vârf şi îndesat, prietene.

— Înţeleg că patronul tău plăteşte asta? întrebă Strike, în timp ce nota de plată ateriza între ei.

— Da, da…

Culpepper aruncă pe masă o bancnotă de zece lire, iar cei doi bărbaţi ieşiră împreună din cafenea. Strike aprinse o ţigară imediat ce uşa se închise automat în urma lor.

— Cum ai făcut-o să vorbească? întrebă Culpepper.

Mergeau împreună prin frig, pe lângă motocicletele şi camioanele care continuau să sosească şi să plece de la piaţă.

— Am ascultat, spuse Strike.

Culpepper îl privi pieziş.

— Toţi ceilalţi detectivi privaţi pe care îi folosesc îşi petrec timpul interceptând mesaje telefonice.

— E ilegal, spuse Strike, suflând fum de ţigară prin întunericul tot mai slab.

— Atunci cum…?

— Tu protejează-ţi sursele tale şi eu le protejez pe ale mele.

Merseră în tăcere 50 de metri, şchiopătatul lui Strike devenind tot mai accentuat cu fiecare pas.

— O să fie ceva teribil, spuse Culpepper vesel. Teribil. Căcănarul ăla bătrân şi ipocrit schelălăie despre lăcomia

corporaţiilor şi el are dosite douăj' de milioane în Insulele Caiman…

— Mă bucur că pot fi de folos, spuse Strike. Îţi trimit pe e-mail factura.

Culpepper îi aruncă încă o privire piezişă.

— L-ai văzut pe fiul lui Tom Jones în ziar, săptămâna trecută? întrebă el.

— Tom Jones?

— Cântăreţul galez, spuse Culpepper.

— A, ăla, spuse Strike fără niciun entuziasm. Aveam un Tom Jones în armată.

— Ai văzut articolul?

— Nu.

— A dat un interviu lung şi frumos. A zis că nu l-a cunoscut niciodată pe taică-său, care n-a încercat niciodată să ia legătura cu el. Pariez că a primit mai mult decât o să fie nota ta de plată.

— Încă nu mi-ai văzut factura, spuse Strike.

— Ziceam aşa. Un interviu mic şi drăguţ şi ai putea să-ţi iei liber câteva nopţi de la intervievat secretare.

— Ar fi bine să încetezi să-mi mai sugerezi asta, spuse Strike, altfel va trebui să încetez să mai lucrez cu tine, Culpepper.

— Sigur, spuse Culpepper, aş putea să public povestea oricum. Fiu de vedetă rock abandonat a ajuns erou de război, nu şi-a cunoscut niciodată tatăl şi lucrează ca detectiv privat…

— Să comanzi oamenilor să intercepteze telefoane e la fel de ilegal, din câte am auzit.

La capătul lui Long Lane au încetinit şi s-au întors unul cu faţa la celălalt. Râsul lui Culpepper era stingher.

— Atunci aştept factura ta.

— E bine aşa.

Plecară în direcţii diferite, Strike îndreptându-se spre staţia de metrou.

— Strike!

Vocea lui Culpepper răsună în întunericul din spatele lui.

— I-ai tras-o?

— Abia aştept să citesc articolul, Culpepper, strigă Strike obosit, fără să întoarcă capul.

Pătrunse şchiopătând în intrarea întunecoasă a metroului, ieşind din câmpul vizual al lui Culpepper.

2

Cât timp trebuie să luptăm?
Căci eu nu pot sta,
Şi nici n-o voi face! Am treabă.

Francis Beaumont şi Philip Massinger, *Micul avocat francez*

Metroul se umplea deja. Feţele de luni dimineaţa: căzute, supte, încordate, resemnate. Strike găsi un loc vizavi de o blondă tânără cu ochi umflaţi, al cărei cap aluneca întruna în somn, într-o parte. Tânăra şi-l îndrepta iar şi iar, cercetând frenetic numele neclare ale staţiilor, în caz că a ei ar fi trecut.

Trenul huruia şi zăngănea, purtându-l cu repeziciune pe Strike spre locuinţa sa sărăcăcioasă formată din două camere şi jumătate de sub un acoperiş prost izolat, pe care el o numea acasă. Pradă unei oboseli cumplite, înconjurat de aceste feţe neutre şi bovine, Strike se trezi meditând la accidentele care le făcuseră pe toate să ia fiinţă. Văzută corect, fiecare naştere era o simplă întâmplare. Dat fiind că o sută de milioane de spermatozoizi înotau orbeşte prin întuneric, şansele ca o persoană să nu devină ea însăşi erau enorme. Câţi din acest metrou aglomerat fuseseră planificaţi? se întrebă el, ameţit de oboseală. Şi câţi dintre ei erau accidente, ca el?

Existase, în clasa lui de la şcoala primară, o fetiţă care avea pe faţă o pată de culoarea vinului de Porto, iar Strike simţise întotdeauna o înrudire secretă cu ea, pentru că amândoi purtau cu ei din naştere ceva diferit şi imposibil de şters, ceva ce nu era vina lor. Ei nu puteau să vadă lucrul acela, dar toţi ceilalţi puteau, şi erau suficient de prost crescuţi pentru a vorbi întruna despre asta. În cele din urmă, îşi dăduse seama că fascinaţia ocazională faţă de el a oamenilor complet necunoscuţi, despre care la cinci ani crezuse că are de-a face cu unicitatea lui, se datora faptului că ei îl vedeau doar ca pe zigotul unui cântăreţ celebru, dovada accidentală a

infidelităţii unei celebrităţi. Strike îşi întâlnise tatăl biologic doar de două ori. Fusese nevoie de un test ADN pentru ca Jonny Rockeby să accepte paternitatea.

Dominic Culpepper era un distilat ambulant al foamei de senzaţional şi presupoziţiilor pe care Strike le întâlnea foarte rar în ultima vreme – toată lumea făcea legătura dintre fostul soldat cu aspect ursuz şi vedeta rock îmbătrânită. Gândurile lor săreau imediat la fonduri fiduciare şi alocări consistente, la avioane private şi saloane VIP, la generozitatea oricând disponibilă a unui multimilionar. Înnebuniţi de existenţa modestă a lui Strike şi de programul lui epuizant de lucru, aceştia se întrebau: ce o fi făcut Strike ca să-l îndepărteze pe tatăl său? Simula el sărăcia ca să smulgă prin linguşire mai mulţi bani de la Rockeby? Ce făcuse cu milioanele pe care mama lui le storsese cu siguranţă de la bogatul ei concubin?

În astfel de ocazii, Strike se gândea nostalgic la armată, la anonimatul unei cariere în care trecutul tău şi părinţii tăi nu aveau aproape nicio însemnătate faţă de capacitatea de a-ţi face treaba. La Divizia de Investigaţii Speciale, cea mai personală întrebare cu care se confruntase la momentul prezentării fusese solicitarea de a repeta perechea ciudată de nume cu care mama lui extravagantă şi nonconformistă îl împovărase.

Traficul era deja aglomerat pe Charing Cross Road în momentul la care Strike ieşi de la metrou. Zorii de noiembrie apăreau acum, gri şi şovăielnici, plini de umbre prelungi. Coti pe Denmark Street, simţindu-se secat şi suferind, abia aşteptând să tragă un pui de somn până la sosirea următorului său client de la 9:30. Îi făcu semn cu mâna fetei de la magazinul de chitare, cu care ieşea adesea la pauze de ţigară în stradă şi intră pe uşa neagră de lângă 12 Bar Café. Începu să urce scara de metal care se încolăcea în jurul casei liftului. Trecu pe lângă graficianul de la etajul unu, pe lângă propriul lui birou cu uşă de sticlă inscripţionată de la etajul doi şi ajunse la al treilea şi cel mai mic palier, unde se afla acum casa lui.

Locatarul anterior, manager al barului de la parter, se

mutase într-un apartament mai salubru, iar Strike, care dormise în biroul lui timp de câteva luni, s-a repezit asupra şansei de a închiria acel loc, recunoscător pentru o astfel de soluţie avantajoasă a problemei lipsei lui de locuinţă. Spaţiul de sub cornişe era mic după orice standarde, mai ales pentru un bărbat care avea 1,90 m înălţime. Abia dacă avea loc să se învârtă la duş; bucătăria şi sufrageria erau combinate în mod stângaci, iar dormitorul era ocupat aproape complet de patul dublu. Unele dintre bunurile lui Strike rămăseseră pe palier, în cutii, în ciuda interdicţiei exprese a proprietarului.

Ferestrele mici dădeau spre acoperişuri, iar Denmark Street era jos, la mare distanţă. Pulsul constant al basului de la barul de dedesubt era atât de slab încât adesea muzica lui Strike îl făcea să nu se mai audă deloc.

Spiritul înnăscut de ordine al lui Strike se vedea pretutindeni: patul era făcut, vasele curate, totul la locul lui. Avea nevoie de un bărbierit şi de un duş, dar asta mai putea să aştepte; după ce îşi atârnă paltonul, puse alarma la 9:30 şi se întinse pe pat, complet îmbrăcat.

Adormi în câteva secunde, iar după alte câteva – sau cel puţin aşa i se păru – era din nou treaz. Cineva bătea la uşa lui.

— Îmi pare rău, Cormoran, îmi pare foarte rău…

Asistenta lui, o femeie tânără şi înaltă, cu un păr blond-rozaliu, privi a scuză spre el, când Strike deschise uşa, dar văzându-l, expresia ei deveni îngrozită.

— Te simţi bine?

— Do’meam. Am rămas t’eaz toată noaptea – două nopţi.

— Îmi pare foarte rău, repetă Robin, dar e 9:40 şi a venit William Baker, care e…

— La dracu’, murmură Strike. Cre’ că am pus alarma aiurea – lasă-mă cinci min…

— Mai e ceva, spuse Robin. A venit o femeie. Nu are programare. I-am spus că nu mai ai loc pentru încă un client, dar refuză să plece.

Strike căscă, frecându-se la ochi.

— Cinci minute. Fă-le nişte ceai sau ceva.

Şase minute mai târziu, purtând o cămaşă curată, mirosind

a pastă de dinţi şi deodorant, dar încă neras, Strike intră în anticameră, unde Robin stătea la calculatorul ei.

— Ei, mai bine mai târziu decât niciodată, spuse William Baker cu un zâmbet rigid. Norocul dumitale că ai o secretară atât de drăguţă, altfel poate că mă plictiseam şi plecam.

Strike văzu cum Robin se înroşeşte, furioasă, în timp ce se întorcea ca să-şi facă ostentativ ordine pe birou. Existase ceva ofensator în modul în care Baker spusese „secretară". Imaculat în costumul lui cu dunguliţe, directorul de companie îl angaja pe Strike ca să-i investigheze pe doi dintre colegii lui de consiliu de administraţie.

— 'Mneaţa, William, spuse Strike.

— Nicio scuză? murmură Baker, ridicând ochii înspre tavan.

— Bună ziua, dumneata cine eşti? întrebă Strike.

Îl ignorase pe Baker, adresându-se în schimb femeii zvelte, de vârstă mijlocie, într-un palton maro vechi, care stătea dreaptă pe canapea.

— Leonora Quine, răspunse ea.

Pentru urechea experimentată a lui Strike, cuvintele ei păreau să aibă un accent de West Country.

— Mă aşteaptă o dimineaţă foarte aglomerată, Strike, spuse Baker.

Intră în biroul lui, fără să aştepte invitaţie. Când Strike nu îl urmă, vocea lui Baker îşi mai pierdu puţin din suavitate.

— Mă îndoiesc că în armată ţi-a fost tolerată lipsa de punctualitate, domnule Strike. Vino, te rog.

Strike părea să nu-l fi auzit.

— Ce anume ai vrea să fac pentru dumneata, doamnă Quine? o întrebă el pe femeia prost îmbrăcată de pe canapea.

— Ei bine, e vorba de soţul meu…

— Domnule Strike, am o întâlnire peste o oră şi ceva, spuse William Baker mai tare.

— … secretara dumitale a spus că nu am programare, dar m-am gândit să aştept.

— Strike! se răsti William Baker ca şi cum şi-ar fi chemat câinele.

— Robin, mârâi Strike, epuizat şi pierzându-şi în sfârşit răbdarea. Fă-i domnului Baker nota de plată şi dă-i dosarul; e actualizat.

— Ce? spuse William Baker, şocat.

Reveni din biroul lui Strike.

— Te dă afară, spuse Leonora Quine cu satisfacţie.

— N-ai terminat treaba, îi spuse Baker lui Strike. Ai spus că sunt şi alte…

— Poate să ţi-o termine altcineva. Cineva pe care nu-l deranjează să aibă labagii drept clienţi.

Atmosfera din birou păru să încremenească. Cu o faţă imobilă, Robin scoase dosarul lui Baker din fişetul din anticameră şi i-l înmână lui Strike.

— Cum *îndrăzneşti*…

— În dosar sunt o grămadă de chestii foarte bune care o să reziste la tribunal, spuse Strike, înmânându-i directorului dosarul. Îşi merită cu prisosinţă banii.

— Dar nu ai terminat…

— A terminat-o cu *tine*, interveni Leonora Quine.

— Ţine-ţi gura odată, femeie tâmpi… începu Baker. Apoi făcu un pas brusc în spate, când Strike făcu jumătate de pas în faţă. Nimeni nu spuse nimic. Fostul soldat părea să umple dintr-odată de două ori mai mult spaţiu decât cu doar câteva secunde înainte.

— Ia loc în biroul meu, doamnă Quine, spuse Strike încet.

Aceasta făcu aşa cum i se spusese.

— Crezi că o să-ţi poată plăti tariful? râse dispreţuitor William Baker.

Se retrase spre uşă şi apucă clanţa.

— Tariful meu e negociabil, spuse Strike, dacă îmi place clientul.

O urmă pe Leonora Quine în biroul lui şi trânti uşa după el.

3

…lăsat singur să suporte toate aceste rele…

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

— E o figură, nu-i aşa? comentă Leonora Quine în timp ce se aşeza pe fotoliul din faţa biroului lui Strike.

— Da, o aprobă Strike, prăbuşindu-se greoi în fotoliu. Este. În ciuda unui ten alb-rozaliu cu puţine riduri şi a albului limpede al ochilor ei albastru-deschis, Leonora Quine părea să aibă în jur de 50 de ani. Părul fin şi moale, grizonant, era ridicat de o parte şi de alta a feţei cu doi piepteni de plastic, iar ea clipea spre Strike prin nişte ochelari demodaţi cu rame din plastic supradimensionate. Haina ei, deşi curată, fusese cu siguranţă cumpărată în anii '80. Avea perniţe la umeri şi nasturi mari de plastic.

— Deci ai venit în legătură cu soţul dumitale, doamnă Quine?

— Da, spuse Leonora. A dispărut.

— De cât timp a plecat? întrebă Strike, întinzând automat mâna după un carneţel.

— De zece zile, spuse Leonora.

— Ai fost la poliţie?

— N-am nevoie de poliţie, spuse ea impacientată, ca şi cum ar fi obosit să explice acest lucru oamenilor. I-am mai sunat o dată şi toată lumea a fost furioasă pe mine, pentru că el fusese doar cu un prieten. Owen pleacă pur şi simplu uneori. E scriitor.

Adăugase acest lucru ca şi cum el ar fi explicat totul.

— A mai dispărut până acum?

— E tulburat, spuse ea cu o expresie posomorâtă. Până acum pleca de fiecare dată câte o zi, dar de data asta au trecut zece zile şi ştiu că e foarte supărat, dar acum am nevoie de el acasă. O avem pe Orlando, eu am treabă de făcut şi mai e şi…

— Orlando? repetă Strike.

Mintea lui obosită întârzia asupra staţiunii din Florida. Nu avea timp să meargă în America, iar Leonora Quine, cu haina ei veche, cu siguranţă nu părea să-şi permită să-i plătească un bilet.

— Fiica noastră, Orlando, spuse Leonora. Trebuie să avem grijă de ea. Am chemat o vecină care să stea cu ea cât sunt aici.

Se auzi un ciocănit în uşă şi apăru capul auriu strălucitor al lui Robin.

— Doriţi cafea, domnule Strike? Dumneavoastră, doamnă Quine?

După ce i-au spus lui Robin ce voiau şi ea s-a retras, Leonora zise:

— Nu o să dureze mult, pentru că eu cred că ştiu unde e, doar că nu pot obţine adresa şi nu îmi răspunde nimeni la telefon.

Apoi repetă:

— Au trecut zece zile şi avem nevoie de el acasă.

Lui Strike i se părea o mare extravaganţă să recurgi la un detectiv privat în această circumstanţă, mai ales dat fiind că aspectul ei emana sărăcie.

— Dacă e vorba doar de a da un telefon, spuse el cu blândeţe, nu ai o prietenă sau o...?

— Edna nu poate să facă asta, spuse ea.

Strike se simţi disproporţionat de mişcat (epuizarea îl făcea uneori să fie sensibil în acest mod) de recunoaşterea ei tacită că avea o singură prietenă pe lume.

— Owen le-a spus să nu zică unde e.

Apoi Leonora spuse simplu:

— Am nevoie de un bărbat care să facă asta. Să-i oblige să spună.

— Numele soţului dumitale e Owen, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea, Owen Quine. El a scris *Păcatul lui Hobart.*

Niciunul din cele două nume nu-i spunea nimic lui Strike.

— Şi crezi că ştii unde e?

— Da. Eram la o petrecere cu o grămadă de editori şi alţi oameni – el nu voia să mă ia, da' io i-am zis: „Am luat deja o bonă, vin şi io" – aşa că îl aud pe Christian Fisher cum îi zice lui Owen de un loc, un loc de refugiu pentru scriitori. Iar după aia i-am zis lui Owen: „Ce era cu locu' ăla despre care ţi-a povestit?", şi Owen zice: „Nu-ţi spun, asta e toată şmecheria, să scapi de nevastă şi copii".

Aproape că-l invita pe Strike să râdă de ea, ca şi soţul ei; era mândră, aşa cum pretind uneori mamele că sunt de insolenţa copilului lor.

— Cine e Christian Fisher? întrebă Strike, forţându-se să se concentreze.

— Editor. Un tip tânăr, la modă.

— Ai încercat să-l suni pe Fisher şi să-i ceri adresa refugiului ăstuia?

— Da, l-am sunat în fiecare zi timp de o săptămână, iar ei ziceau că au preluat mesajul şi o să mă contacteze el, dar n-a făcut-o. Cred că Owen i-a zis să nu spună unde e. Dar *dumneata* o să poţi să obţii adresa de la Fisher. Ştiu că eşti bun. Ai rezolvat chestia cu Lula Landry, nu ca poliţia.

Cu doar opt luni în urmă, Strike avusese un singur client, afacerea lui era muribundă şi perspectivele lui disperate. Apoi demonstrase, spre satisfacţia Procuraturii Regale, că o tânără celebră nu se sinucisese, ci murise pentru că fusese împinsă de la un balcon de la etajul patru. Publicitatea care urmase îi adusese un val de clienţi; timp de câteva săptămâni, fusese cel mai cunoscut detectiv privat din metropolă. Jonny Rockeby devenise o simplă notă de subsol faţă de această poveste; Strike devenise un nume de sine stătător, chiar dacă mulţi îl înţelegeau greşit…

— Te-am întrerupt, spuse el, străduindu-se din greu să se agaţe de firul gândurilor lui.

— Da?

— Da, spuse Strike, mijindu-şi ochii la scrisul ilizibil din carneţelul lui. Ai spus „O avem pe Orlando, eu am treabă de făcut şi mai e şi…"

— A, da, spuse ea, de când a plecat el s-au întâmplat

lucruri ciudate.
— Ce fel de lucruri ciudate?
— Căcat, spuse Leonora Quine pe un ton prozaic, în cutia noastră poştală.
— Cineva a pus excremente în cutia poştală? spuse Strike.
— Da.
— De când a dispărut soţul dumitale?
— Da. Câine.
Strike avu nevoie de o fracţiune de secundă ca să înţeleagă că asta se aplica excrementelor, nu soţului.
— De trei sau patru ori până acum, noaptea. E drăguţ să găseşti aşa ceva dimineaţa, mă gândesc. Şi mai era o femeie care venea la uşă şi aşa mai departe, care era ciudată.
Se opri, aşteptând ca Strike s-o îmboldească. Părea să-i facă plăcere că e chestionată. Strike ştia că multor oameni singuri li se părea plăcut să fie în centrul atenţiei exclusive a cuiva şi încercau să prelungească această experienţă nouă.
— Când a venit la uşă femeia asta?
— Săptămâna trecută. A întrebat de Owen şi când i-am zis „Nu e aici”, a zis „Spune-i că Angela a murit”, şi a plecat.
— Şi n-o cunoşteai?
— N-am mai văzut-o niciodată.
— Pe Angela o cunoşteai?
— Nu.
Apoi Leonora spuse, dintr-odată expansivă:
— Dar uneori are fani femei care sunt ciudate cu el. De exemplu, o dată era o femeie care îi scria scrisori şi îi trimitea fotografii cu ea îmbrăcată ca unul dintre personajele lui. Unele dintre femeile astea care-i scriu cred că el le înţelege sau ceva de genul ăsta, din cauza cărţilor lui. E o prostie, nu? Sunt doar invenţii.
— Fanii ştiu de obicei unde stă soţul dumitale?
— Nu, spuse Leonora. Dar ea putea să fie o studentă sau ceva de genul ăsta. Owen mai ţine cursuri uneori.
Uşa se deschise şi Robin intră cu o tavă. După ce puse cafea neagră în faţa lui Strike şi ceai în faţa Leonorei Quine, se retrase iar, închizând uşa în urma ei.

— Asta e tot ceea ce s-a întâmplat ciudat? o întrebă Strike pe Leonora. Excrementele de la uşă şi femeia asta care a venit acasă?

— Mai cred că am fost urmărită. O fată înaltă şi brunetă cu umeri rotunzi.

— E o altă femeie decât cea care…?

— Da, cea care a venit acasă era bondoacă. Cu păr lung şi roşcat. Asta e brunetă şi stă uşor cocoşată.

— Eşti sigură că te urmărea?

— Da, aşa cred. Am văzut-o în spatele meu de două sau trei ori. Nu e din zonă, n-am mai văzut-o niciodată, iar eu stau în Ladbroke Grove de 30 şi ceva de ani.

— Bun, spuse Strike încet. Spuneai că soţul dumitale era supărat? Ce s-a întâmplat care să-l supere?

— S-a certat groaznic cu agenta lui.

— Ştii cumva de ce?

— Cartea lui, ultima. Liz – asta e agenta lui – îi zice că e cel mai bun text pe care l-a scris vreodată, şi apoi, după o zi sau aşa ceva, îl scoate la cină şi îi spune că e nepublicabilă.

— De ce s-a răzgândit?

— Întreab-o pe ea, spuse Leonora, arătându-se pentru prima oară furioasă. Bine'nţeles că după asta era supărat. Oricine ar fi fost la fel. A lucrat la cartea aia doi ani. Vine acasă scos din minţi, intră în biroul lui, o ia…

— Ia ce?

— Cartea lui, manuscrisul, notele şi tot restul, înjurând îngrozitor, le bagă într-o geantă, pleacă şi de atunci nu l-am mai văzut.

— Are mobil? Ai încercat să-l suni?

— Da, nu răspunde. Nu răspunde niciodată când pleacă aşa. O dată şi-a aruncat telefonul pe geamul maşinii.

Din nou, în cuvintele ei era o urmă uşoară de mândrie faţă de personalitatea soţului ei.

— Doamnă Quine, spuse Strike, al cărui altruism avea în mod necesar limitele lui, indiferent ce-i spusese lui William Baker. O să fiu sincer cu dumneata: eu nu sunt ieftin.

— E în regulă, spuse Leonora implacabil. O să plătească Liz.

— Liz?

— *Liz* – Elizabeth Tassel. Agenta lui Owen. E vina ei că a plecat. Poate să ia din comisionul ei. Owen e cel mai bun client al ei. O să-l vrea iar în mod sigur, după ce-o să-şi dea seama ce-a făcut.

Strike nu se bizuia pe această garanţie la fel de mult pe cât părea s-o facă Leonora. Puse trei bucăţi de zahăr în cafea şi o sorbi lacom, încercând să se gândească la cea mai bună cale de a proceda. Simţea o oarecare compasiune faţă de Leonora Quine, care părea obişnuită cu pandaliile rătăcitorului ei soţ, care acceptase faptul că nimeni nu catadicsea să-i răspundă la telefon, care era sigură că singurul ajutor la care se putea aştepta trebuia să fie unul plătit. Lăsând la o parte uşoara excentricitate a comportamentului ei, Leonora avea o onestitate brutală. Cu toate acestea, de când afacerea lui primise acel neaşteptat imbold, Strike fusese nemilos în a prelua doar cazuri profitabile. Cei puţini care veniseră la el cu poveşti ghinioniste, sperând că dificultăţile lor personale (relatate şi înfrumuseţate în presă) aveau să-l facă să-i ajute gratuit, plecaseră dezamăgiţi.

Dar Leonora Quine, care îşi băuse ceaiul aproape la fel de repede pe cât îşi înghiţise Strike cafeaua, era deja în picioare, ca şi cum ei doi ar fi convenit anumiţi termeni şi totul era stabilit.

— Ar trebui să plec, spuse ea, nu-mi place să o las pe Orlando prea mult timp. I-e dor de tatăl ei. I-am spus că o să fac rost de un bărbat care să-l găsească.

Strike ajutase recent mai multe femei tinere şi bogate să se descotorosească de soţi care lucrau în finanţe şi care deveniseră mult mai puţin atrăgători pentru ele după criza financiară. Exista ceva atractiv în a reda un soţ soţiei lui, de dragul schimbării.

— Bine, spuse el căscând, în timp ce-şi împingea carneţelul spre ea. Am nevoie de datele dumitale de contact, doamnă Quine. O fotografie a soţului dumitale ar fi şi ea de ajutor.

Ea îşi notă adresa şi numărul de telefon, cu un scris rotund, copilăresc, dar solicitarea lui în privinţa fotografiei păru s-o

surprindă.

— La ce-ţi trebuie fotografia? Owen e la refugiul scriitorilor. Fă-l doar pe Christian Fisher să-ţi spună unde e asta.

Plecă înainte ca Strike, obosit şi suferind, să poată ieşi din spatele biroului său. O auzi cum îi spune sprinten lui Robin „Mersi de ceai”, apoi uşa de sticlă dinspre palier se deschise sclipind şi se închise trepidând uşor, iar noua lui clientă dispăruse.

4

Ei bine, e ceva rar să ai un prieten ingenios…

William Congreve, *Făţarnicul*

Strike se prăbuşi pe canapeaua din anticameră. Era aproape nouă, o cheltuială esenţială dat fiind că o rupsese pe cea la mâna a doua cu care mobilase iniţial biroul. Tapiţată cu o piele artificială care i se păruse elegantă la magazin, canapeaua scotea sunete asemănătoare vânturilor dacă te mişcai cum nu trebuia. Asistenta lui – înaltă, voluptuoasă, cu ten curat şi strălucitor şi ochi sclipitori gri-albăstrui – îl cercetă pe deasupra ceştii de cafea.

— Arăţi groaznic.

— Mi-am petrecut toată noaptea, spuse Strike căscând larg, smulgând detalii de la o femeie isterică despre devierile sexuale şi infracţiunile financiare ale unui tip de viţă nobilă.

— Lordul Parker? icni Robin.

— Exact, spuse Strike.

— El…?

— Şi-o trăgea simultan cu trei femei şi a pus la păstrare milioane într-un offshore, spuse Strike. Dacă ai stomac bun, ia *News of the World* duminica asta.

— Cum Dumnezeu ai aflat toate astea?

— Contactul unui contact al unui contact, intonă Strike. Căscă iar, şi gura i se deschise atât de tare încât îl duru.

— Ar trebui să te duci la culcare, spuse Robin.

— Da, ar trebui, spuse Strike.

Dar nu se mişcă.

— Nu mai ai pe nimeni până la Gunfrey, după-amiaza asta la două.

— Gunfrey, oftă Strike, masându-şi tâmplele. De ce toţi clienţii mei sunt nişte cretini?

— Doamna Quine nu pare o cretină.

Strike se uită confuz la ea, printre degetele lui groase.
— De unde ştii că am acceptat cazul?
— Ştiam că o să-l accepţi, spuse Robin şi nu se putu abţine să zâmbească. E genul tău.
— O femeie de vârstă mijlocie care să-mi amintească de anii ’80?
— Tipul tău de client. Şi voiai să-i faci în ciudă lui Baker.
— Pare să fi funcţionat, nu-i aşa?
Sună telefonul. Încă zâmbind larg, Robin răspunse.
— Biroul lui Cormoran Strike, spuse ea. A, salut.
Era logodnicul ei, Matthew. Robin aruncă o privire piezişă spre şeful ei. Acesta închisese ochii şi îşi lăsase capul pe spate, cu braţele încrucişate pe pieptul lui lat.
— Ascultă, spuse Matthew în urechea lui Robin.
Matthew nu părea niciodată prea prietenos când suna de la serviciu.
— Trebuie să mut ieşirea la crâşmă de vineri pe joi.
— Ah, Matt, spuse ea, încercând să mascheze atât dezamăgirea, cât şi exasperarea din vocea ei.
Ar fi fost a cincea oară când se făceau aranjamente pentru această ieşire. Doar Robin, dintre cei trei oameni implicaţi, nu modificase ora, data sau locul, ci se arătase dispusă şi disponibilă de fiecare dată.
— De ce? murmură ea.
Dinspre canapea veni brusc un sforăit. Strike adormise unde stătea, cu capul lui mare dat pe spate, lângă perete, şi braţele încă încrucişate.
— Pe 19 se iese la crâşmă de la serviciu, spuse Matthew. Ar da prost dacă nu merg.
Robin se luptă cu imboldul de a se răsti la el. Matthew lucra pentru o firmă importantă de contabilitate şi uneori se purta de parcă asta ar fi impus unele obligaţii sociale mai potrivite serviciului diplomatic.
Robin era sigură că ştia motivul real al schimbării. Ieşirea fusese amânată în mod repetat la cererea lui Strike; de fiecare dată, acesta fusese ocupat cu cine ştie ce lucrare urgentă de seară şi, chiar dacă justificările lui erau reale, ele îl iritaseră

pe Matthew. Chiar dacă acesta nu o spusese cu voce tare, Robin ştia ce credea Matthew, şi anume credea că Strike sugera prin asta că timpul lui e mai preţios decât cel al lui Matthew, iar slujba lui mai importantă.

În cele opt luni în care lucrase pentru Cormoran Strike, şeful şi logodnicul ei nu se întâlniseră, nici măcar în acea noapte oribilă în care Matthew o luase de la serviciul de urgenţă unde ea îl însoţise pe Strike, cu haina ei înfăşurată strâns în jurul braţului tăiat al acestuia, după ce un asasin ascuns după colţ încercase să-l lichideze. Când ea ieşise din încăperea în care Strike era cusut, Matthew refuzase oferta de a fi prezentat şefului ei rănit. Fusese furios din cauza întregii poveşti, chiar dacă Robin îl asigurase că, în ce o priveşte, ea nu fusese nicio clipă în pericol.

Matthew nu fusese niciodată de acord ca ea să accepte un post full-time pentru Strike, pe care îl privise cu suspiciune încă de la început, displăcându-i sărăcia lui şi faptul că nu avea o locuinţă, ca şi acea profesie pe care Matthew o considera absurdă. Micile bucăţi de informaţii pe care Robin le aducea acasă – cariera lui Strike din Divizia de Investigaţii Speciale, aripa civilă a Poliţiei Militare Regale, decorarea lui pentru bravură, pierderea părţii de jos a piciorului drept, expertiza lui într-o sută de domenii în care Matthew – atât de obişnuit să fie un expert în ochii ei – ştia puţine sau nimic – nu construiseră o punte (aşa cum sperase ea cu naivitate) între cei doi bărbaţi, ci consolidase cumva zidul dintre ei.

Explozia de celebritate a lui Strike, trecerea lui bruscă de la eşec la succes nu făcuseră decât, cel mult, să adâncească animozitatea lui Matthew. Robin îşi dăduse seama prea târziu că subliniind incoerenţele lui Matthew nu făcuse decât să complice lucrurile: „Nu-ţi place că nu are adăpost şi că e sărac, iar acum nu-ţi place că a ajuns celebru şi obţine nenumărate contracte!”

Dar cea mai mare crimă a lui Strike, în ochii lui Matthew, după cum Robin o ştia prea bine, era rochia de marcă, strânsă pe corp, pe care şeful ei i-o cumpărase după excursia lor la spital, ca pe un dar de mulţumire şi rămas-bun şi pe care ea,

după ce i-o arătase lui Matthew cu mândrie şi încântare şi văzuse reacţia acestuia, nu îndrăznise s-o poarte vreodată.

Robin încerca să repare toate acestea printr-o întâlnire faţă în faţă, dar contramandările repetate ale lui Strike nu făcuseră decât să adâncească aversiunea lui Matthew. Ultima oară Strike pur şi simplu nu apăruse. Scuza lui – că fusese obligat să facă un ocol ca să scape de un urmăritor pus pe urmele lui de soţia suspicioasă a clientului său – fusese acceptată de Robin, care cunoştea complicaţiile acelui caz de divorţ deosebit de încurcat, dar întărise viziunea lui Matthew că Strike era arogant şi căuta atenţie.

Robin avusese anumite dificultăţi în a-l convinge pe Matthew să se angajeze la o a patra încercare de ieşit la crâşmă. Ora şi locul fuseseră alese amândouă de el, dar acum, după ce Robin obţinuse din nou acordul lui Strike, Matthew schimba seara şi era imposibil să nu ai impresia că face asta ca să transmită un mesaj, ca să-i arate lui Strike că şi el are alte angajamente; că şi el (Robin nu se putea împiedica să se gândească la asta) poate să-i enerveze pe ceilalţi.

— Foarte bine, oftă ea la telefon, o să-l întreb pe Cormoran şi o să văd dacă joi e în regulă.

— Nu pare că ar fi foarte bine.

— Matt, nu începe. O să-l întreb, bine?

— Atunci ne vedem mai încolo.

Robin puse jos receptorul. Strike sforăia acum din gât, ca un tractor, cu gura deschisă, picioarele mult crăcănate, labele picioarelor pe podea şi braţele încrucişate.

Robin oftă şi privi la şeful ei adormit. Strike nu manifestase niciodată vreo animozitate faţă de Matthew, nu făcuse niciodată vreun comentariu, de niciun fel, referitor la el. Matthew fusese cel preocupat încontinuu de existenţa lui Strike, cel care rareori pierdea ocazia de a arăta că Robin ar fi putut să câştige mult mai mult dacă ar fi acceptat oricare dintre celelalte slujbe ce-i fuseseră oferite înainte de a decide să rămână alături de un detectiv privat chefliu, cu datorii uriaşe şi incapabil să o plătească atât cât merita ea. Viaţa de acasă a lui Robin ar fi fost uşurată considerabil dacă ea ar fi

putut să-l facă pe Matthew să împărtăşească opiniile ei despre Cormoran Strike, să-l placă şi chiar să-l admire pe acesta. Robin era optimistă: ei îi plăcea de ei amândoi, aşa că de ce nu s-ar fi putut plăcea unul pe celălalt?

Cu un sforăit brusc, Strike se trezi. Deschise ochii şi clipi spre ea.

— Sforăiam, declară el, ştergându-se la gură.

— Nu prea mult, minţi ea. Ascultă, Cormoran, ar fi în regulă dacă mutăm ieşitul la crâşmă de vineri pe joi?

— Ieşit la crâşmă?

— Cu Matthew şi mine, spuse ea. Mai ştii? La King's Arms, pe Roupell Street.

Robin adăugă, cu o voioşie uşor forţată:

— Ţi-am notat undeva.

— Sigur, spuse el. Da. Vineri.

— Nu, Matt vrea – nu poate vineri. Ar fi în regulă joi, în schimb?

— Da, bine, spuse el ameţit. Cred că o să încerc să dorm puţin, Robin.

— Bine. O să pun un semn pentru joi.

— Ce e joi?

— Ieşit cu – ah, lasă. Du-te şi dormi.

Robin rămase privind în gol spre ecranul calculatorului ei, după ce uşa de sticlă se închise, apoi tresări când aceasta se deschise iar.

— Robin, ai putea să-l suni pe un tip pe nume Christian Fisher? întrebă Strike. Spune-i cine sunt, spune-i că îl caut pe Owen Quine şi că am nevoie de adresa refugiului scriitorilor despre care i-a vorbit lui Quine.

— Christian Fisher… unde lucrează?

— La naiba, murmură Strike. N-am întrebat. Sunt atât de terminat. E editor… un editor la modă.

— Nicio problemă, îl găsesc eu. Du-te şi dormi.

După ce uşa de sticlă se închise a doua oară, Robin îşi îndreptă atenţia spre Google. În mai puţin de 30 de secunde descoperise că acel Christian Fisher era fondatorul unei mici edituri numite Crossfire, cu sediul în Exmouth Market.

În timp ce forma numărul editorului, Robin se gândi la invitaţia de nuntă care stătea în geanta ei deja de o săptămână. Nu-i spusese lui Strike de data nunţii ei şi nici lui Matthew nu-i spusese că dorea să-şi invite şeful. Dacă ieşirea la crâşmă de joi mergea bine…

— *Crossfire,* spuse o voce la telefon.

Robin se concentră asupra sarcinii prezente.

5

Nimic nu e atât de nesfârşit de iritant
Precum propriile gânduri ale omului.

John Webster, *Diavolul alb*

Ora 9:20 din seara aceea îl găsi pe Strike întins peste plapumă, în tricou şi boxeri, cu rămăşiţele unui curry la pachet pe scaunul de lângă el, şi citind paginile de sport în timp ce la televizorul pe care îl pusese cu faţa la pat se dădeau ştiri. Tija de metal care servea drept glezna lui dreaptă sclipea argintiu în lumina veiozei ieftine pe care o aşezase pe o cutie de lângă el.

Miercuri seara urma să fie un amical Anglia-Franţa pe Wembley, dar Strike era mult mai interesat de derbiul de acasă al lui Arsenal împotriva lui Spurs de sâmbăta următoare. Fusese fan Arsenal încă din fragedă copilărie, imitându-l pe unchiul lui, Ted. De ce îi susţinuse unchiul Ted pe Tunari, când el trăise toată viaţa în Cornwall, era o întrebare pe care Strike nu o pusese niciodată.

O strălucire neclară, prin care stelele se chinuiau să sclipească, umplea cerul nopţii de dincolo de fereastra minusculă de lângă el. Câteva ore de somn în mijlocul zilei nu făcuseră practic nimic pentru a-i atenua epuizarea, dar încă nu se simţea gata să se culce, nu după porţia mare de miel biryani şi cutia de bere. Lângă el, pe pat, zăcea un bilet cu scrisul lui Robin; ea i-l dăduse în timp ce pleca de la birou, în seara aceea. Pe el erau notate două întâlniri. Prima spunea:

Christian Fisher, ora 9, mâine, Editura Crossfire,
Exmouth Market, Clădirea ECI

— De ce vrea să se vadă cu mine? o întrebase Strike surprins. N-am nevoie decât de adresa acelui refugiu despre

care el i-a vorbit lui Quine.

— Ştiu, a spus Robin, asta i-am zis şi eu, dar el părea foarte entuziasmat să te cunoască. A spus că e liber mâine la 9 şi nu acceptă un refuz.

Ce naiba am făcut, s-a întrebat Strike iritat, holbându-se la bilet.

Epuizat, permisese temperamentului său să-l domine în dimineaţa aceea şi abandonase un client prosper, care ar fi putut foarte bine să-i dea în continuare de lucru. Apoi îi permisese Leonorei Quine să-l forţeze s-o accepte drept client, pe baza celei mai dubioase promisiuni de plată. Acum, când ea nu mai era în faţa lui, îi era greu să-şi amintească amestecul de milă şi curiozitate care-l făcuse să accepte cazul ei. În tăcerea desăvârşită şi rece a camerei lui de la mansardă, acordul lui de a-l găsi pe soţul ei îmbufnat părea donchişotesc şi iresponsabil. Nu era oare sensul întregii lui încercări de a-şi plăti datoriile faptul că putea să redobândească o felie de timp liber: o după-amiază de sâmbătă la stadionul Emirates, o duminică de odihnă? În sfârşit câştiga bani, după ce lucrase aproape fără încetare luni de zile, atrăgând clienţi nu doar din cauza acelui prim acces de notorietate, ci din cauza mai puţin spectaculoaselor lucruri transmise din gură în gură. N-ar mai fi putut să-l suporte pe William Baker încă trei săptămâni?

Şi de ce, se întrebă Strike privind din nou spre biletul scris de mâna lui Robin, era acest Christian Fisher atât de entuziasmat încât voia să-l cunoască personal? Putea fi oare Strike însuşi, fie ca detectivul care rezolvase cazul Lula Landry, fie (mult mai rău) ca fiu al lui Jonny Rokeby? E foarte greu să evaluezi nivelul propriei tale celebrităţi. Strike presupusese că explozia lui de celebritate neaşteptată era în declin. Fusese intensă atât timp cât durase, dar apelurile telefonice de la jurnalişti scăzuseră cu luni în urmă, şi trecuse cam tot atâta timp de când îşi oferise numele într-un context neutru şi primise un răspuns referitor la Lula Landry. Necunoscuţii făceau din nou ceea ce făcuseră cea mai mare parte a vieţii lui: îi spuneau „Cameron Strick”, cu mici variaţii.

Pe de altă parte, poate că editorul ştia despre dispărutul

Owen Quine ceva ce era nerăbdător să-i împărtăşească lui Strike, deşi acesta nu-şi putea imagina de ce, în acest caz, refuzase să-i spună şi soţiei lui Quine.

A doua întâlnire pe care Robin o notase pentru el era sub cea cu Fisher:

Joi 18 noiembrie, ora 18:30, The King's Arms,
Roupell Street nr. 25, Clădirea SEI

Strike ştia de ce ea scrisese data atât de clar: era hotărâtă ca de data aceasta – era oare a treia sau a patra oară când încercau? – el şi logodnicul ei să se întâlnească, în sfârşit.

Chiar dacă necunoscutului contabil i-ar fi venit greu să creadă asta, Strike era recunoscător pentru simpla existenţă a lui Matthew şi pentru inelul cu safire şi diamante care strălucea pe al treilea deget al lui Robin. Matthew părea un dobitoc (Robin habar n-avea cât de exact îşi amintea Strike fiecare dintre remarcile ei accidentale despre logodnicul ei), însă impunea o barieră utilă între Strike şi o fată care altfel ar fi putut să-i tulbure echilibrul.

Strike nu reuşise să se păzească împotriva unor sentimente afectuoase faţă de Robin, care rămăsese alături de el când ajunsese pe fundul prăpastiei şi îl ajutase să-şi schimbe soarta; şi, cum avea vedere bună, nici nu-i scăpase faptul că era o femeie foarte atrăgătoare. Strike vedea logodna ei ca pe un mijloc prin care un curent slab şi insistent este blocat, unul care, dacă i s-ar fi permis să curgă neînfrânat, ar fi putut începe să-i tulbure serios confortul. Strike se considera în perioada de refacere după o relaţie lungă şi turbulentă care luase sfârşit prin minciuni, aşa cum şi începuse de fapt. Nu avea nicio dorinţă de a-şi modifica statutul de burlac, pe care îl găsea confortabil şi convenabil, şi evitase cu succes timp de luni de zile orice alte complicaţii emoţionale, în ciuda tentativelor surorii lui, Lucy, de a-l cupla cu femei care păreau reziduurile disperate ale unui site de matrimoniale.

Bineînţeles, era posibil ca, odată ce Matthew şi Robin se căsătoreau efectiv, Matthew să se folosească de statutul lui

ameliorat pentru a-şi convinge noua soţie să renunţe la slujba care, în mod evident, lui îi displăcea (Strike interpretase corect ezitările şi eschivările lui Robin în această privinţă). Cu toate acestea, Strike era sigur că Robin i-ar fi spus, dacă ziua nunţii ar fi fost fixată, aşa că pe moment considera acest pericol ca fiind unul îndepărtat.

Împături ziarul, cu încă un căscat enorm, şi îl aruncă pe scaun, îndreptându-şi atenţia către ştirile de la televizor. Singura lui extravaganţă personală de când se mutase în minusculul apartament de la mansardă fusese televiziunea prin satelit. Televizorul lui mic şi portabil stătea acum deasupra unui decodor Sky, iar imaginea, care nu mai depindea de o antenă slabă de interior, era clară, nu granulată. Kenneth Clarke, ministrul justiţiei, anunţa planuri de reducere cu 350 de milioane de lire sterline a bugetului asistenţei juridice. Strike se uita, cu ochii împăienjeniţi de oboseală, cum bărbatul bombastic şi burtos spunea parlamentului că dorea să „descurajeze oamenii să recurgă la avocaţi de fiecare dată când se confruntă cu o problemă şi, în schimb, să-i încurajeze să ia în considerare metode mai potrivite pentru soluţionarea conflictelor”.

Voia să spună, bineînţeles, că săracii ar fi trebuit să renunţe la serviciile legii. Cei asemenea clientului tipic al lui Strike s-ar fi folosit în continuare de avocaţi scumpi. În ultimul timp, cea mai mare parte a muncii sale era întreprinsă în beneficiul bogaţilor neîncrezători şi etern trădaţi. Informaţiile lui erau cele care îi alimentau pe avocaţii lor abili, care le dădeau posibilitatea să obţină acorduri mai bune în divorţurile lor corozive şi în disputele lor dure de afaceri. Un flux constant de clienţi foarte prosperi transmiteau mai departe numele lui unor femei şi bărbaţi similari, cu probleme plictisitor de similare; aceasta era răsplata pentru a te distinge în acest tip de muncă şi, dacă era adesea repetitivă, era şi lucrativă.

Când ştirile luară sfârşit, Strike coborî laborios din pat, luă rămăşiţele mesei sale de pe scaunul de lângă el şi se îndreptă mergând spre zona mică de bucătărie ca să spele tot. Nu neglija niciodată aceste lucruri: deprinderile respectului de

sine învăţate în armată nu-l părăsiseră nici în perioadele de cea mai neagră sărăcie, şi de altfel nu se datorau doar pregătirii militare. Fusese un băiat ordonat, care îl imita pe unchiul Ted şi a cărui înclinaţie către ordine pretutindeni, de la cutia lui cu scule la debarcaderul său, contrastase atât de acut cu haosul care o înconjurase pe mama lui Strike, Leda.

În mai puţin de zece minute, după o ultimă vizită la toaletă, al cărei vas care era întotdeauna ud, din cauza faptului că se afla lângă duş, şi după ce se spălă pe dinţi la chiuveta din bucătărie, unde era mai mult loc, Strike se întoarse în pat şi îşi scoase proteza.

Prognoza meteo pentru a doua zi punea punct ştirilor: temperaturi negative şi ceaţă. Strike îşi frecă cu pudră ciotul piciorului amputat; în seara aceasta îl durea mai puţin decât îl duruse cu câteva luni în urmă. În ciuda micului dejun englezesc complet şi a curry-ului la pachet de astăzi, slăbise puţin de când putea iar să-şi gătească, iar asta atenuase presiunea asupra piciorului său.

Îndreptă telecomanda spre ecranul televizorului; o blondă zâmbăreaţă şi detergentul ei dispărură în neant. Strike se strecură neîndemânatic sub cuvertură.

Bineînţeles, dacă Owen Quine se ascundea în refugiul scriitorilor, avea să fie destul de uşor să-l scoată de acolo. Ce nemernic egoist părea, să se piardă în întuneric cu preţioasa lui carte…

Imaginea mentală neclară a unui bărbat furios care pleacă în grabă, cu o geantă de voiaj pe umăr, se destrămă aproape la fel de repede pe cât se formase. Strike aluneca într-un somn bine-venit, profund şi fără vise. Vibraţia slabă a unei chitare bas din barul subteran fu repede înecată de sforăitul lui scrâşnit.

6

Ah, domnule Tattle, totul este în siguranţă
cu dumneata, ştim asta.

William Congreve, *Dragoste pentru dragoste*

Fuioare de ceaţă încă se mai agăţau de clădirile din Exmouth Market atunci când Strike ajunse acolo la 9 fără zece, a doua zi dimineaţă. Nu părea o stradă din Londra, cu locurile de stat afară, în faţa multelor ei cafenele, faţadele în culori pastel şi biserica romanică de cărămidă, cu albastru şi auriu: Biserica Sfântului Nostru Mântuitor, învăluită în vapori fumurii. Ceaţă friguroasă, magazine pline de curiozităţi, mese şi scaune pe trotuar; dacă ar fi putut adăuga la asta mirosul de apă sărată şi ţipătul jeluitor al pescăruşilor, Strike ar fi putut avea impresia că e din nou în Cornwall, unde îşi petrecuse cele mai stabile părţi ale copilăriei sale.

Un semn mic de pe o uşă banală de lângă o brutărie anunţa sediul Editurii Crossfire. Strike sună prompt, la ora 9, şi ajunse pe o casă a scărilor văruită, pe care le urcă nu fără o anumită dificultate, folosindu-se din plin de balustradă.

Pe palierul de la etajul unu îl întâmpină un bărbat zvelt şi elegant, cu ochelari, de aproximativ 30 de ani. Avea păr ondulat, până pe umeri, şi purta blugi, vestă şi cămaşă înflorată, cu mici pliuri la mânecă.

— Bună, spuse acesta. Eu sunt Christian Fisher. Dumneata eşti Cameron, nu-i aşa?

— Cormoran, îl corectă Strike în mod instinctiv, dar…

Era pe punctul de a spune că răspundea şi la numele de Cameron, o reacţie standard la toţi aceşti ani de confuzie, dar Christian Fisher reluă imediat:

— Cormoran – uriaşul din Cornwall.

— Exact, spuse Strike, surprins.

— Am publicat anul trecut o carte pentru copii despre

folclorul englez, spuse Fisher.

Apoi deschise uşile duble şi albe şi îl conduse pe Strike într-un spaţiu aglomerat, în plan deschis, cu pereţii acoperiţi de afişe şi multe rafturi dezordonate cu cărţi. O femeie tânără şi ciufulită, cu păr negru, ridică privirea, curioasă, spre Strike, atunci când acesta intră înăuntru.

— Cafea? Ceai? îi oferi Fisher.

Îl conduse pe Strike în biroul lui, o cameră mică de lângă încăperea principală, cu o panoramă plăcută asupra străzii adormite şi învăluite în ceaţă.

— Îi pot spune lui Jade să ne aducă repede.

Strike refuză, spunând că tocmai băuse cafea, ceea ce era adevărat, dar întrebându-se, în acelaşi timp, de ce Fisher părea să se pregătească pentru o întâlnire mai lungă decât credea el că ar justifica-o circumstanţele.

— Doar un latte, atunci, Jade, strigă Fisher prin uşă.

Apoi începu să se plimbe pe lângă rafturile de cărţi şi îi spuse lui Strike:

— Ia loc. Uriaşul Cormoran nu trăia pe Muntele St. Michael?

— Ba da, spuse Strike. Şi se presupune că a fost omorât de Jack. Cel cu vrejul de fasole.

— E pe aici pe undeva, spuse Fisher, continuând să cerceteze rafturile. *Basme populare din Insulele Britanice.* Ai copii?

— Nu, spuse Strike.

— Ah, spuse Fisher. Ei, atunci renunţ.

Cu un zâmbet larg, se aşeză pe fotoliul din faţa lui Strike.

— Deci, am voie să întreb cine te-a angajat? Am voie să ghicesc?

— Te rog, spuse Strike, care din principiu nu respingea niciodată speculaţiile.

— E sau Daniel Chard, sau Michael Fancourt, spuse Fisher. Aşa e?

Lentilele ochelarilor dădeau ochilor săi un aspect concentrat, ca de mărgea. Chiar dacă nu lăsă să se vadă asta, Strike era uluit. Michael Fancourt era un scriitor foarte

cunoscut, care tocmai câştigase un premiu literar important. Din ce motiv anume ar fi fost acesta interesat de dispariţia lui Quine?

— Mă tem că nu, spuse Strike. E soţia lui Quine, Leonora.

Uimirea lui Fisher părea aproape comică.

— Soţia lui? repetă el inexpresiv. Femeia aceea tăcută care seamănă cu Rose West? De ce a angajat *ea* un detectiv privat?

— Soţul ei a dispărut. E plecat de 11 zile.

— Quine *a dispărut*? Dar – dar atunci...

Strike îşi dădea seama că Fisher anticipase o conversaţie complet diferită, una pe care o aşteptase cu nerăbdare.

— Dar de ce te-a trimis la mine?

— Crede că dumneata ştii unde e Quine.

— De unde naiba să ştiu eu? întrebă Fisher, părând sincer uluit. Nu suntem prieteni.

— Doamna Quine spune că te-a auzit spunându-i soţului ei despre un refugiu al scriitorilor, la o petrecere...

— *Ah,* spuse Fisher, Bigley Hall, da. Dar Owen nu are cum să fie *acolo!*

Fisher râse, ceea ce îl transformă într-un Puck cu ochelari: voioşie împletită cu viclenie.

— Nu l-ar primi pe Owen Quine acolo nici dacă i-ar plăti. E un scandalagiu înnăscut. Iar una dintre femeile care conduc refugiul nu-l suportă. A scris o recenzie mizerabilă la primul ei roman şi ea nu l-a iertat niciodată.

— Ai putea totuşi să-mi dai numărul de telefon? întrebă Strike.

— Îl am aici, spuse Fisher, scoţând un mobil din buzunarul din spate al blugilor. Sun acum...

Ceea ce şi făcu, aşezând mobilul pe birou, între ei, şi punându-l pe speaker, pentru Strike. După ce sună îndelung, o voce feminină gâfâită răspunse:

— Bigley Hall.

— Salut, tu eşti, Shannon? Sunt Chris Fisher, de la Crossfire.

— A, salut, Chris, ce mai faci?

Uşa de la biroul lui Fisher se deschise şi fata cu păr negru şi

ciufulit din anticameră intră, puse un latte în faţa lui Fisher, fără să spună un cuvânt, şi plecă.

— Shan, spuse Fisher când uşa se închise cu un pocnet uşor, te sun să văd dacă Owen Quine stă cumva la voi. N-a apărut acolo, nu-i aşa?

— *Quine?*

Chiar şi redusă la o silabă îndepărtată şi minusculă, aversiunea lui Shannon răsună dispreţuitor în camera tapetată cu cărţi.

— Da, l-ai văzut cumva?

— Nu, de un an sau mai mult. De ce? Sper că nu are de gând să vină aici, nu? N-ar fi deloc bine-venit, de asta poţi fi sigur.

— Nicio grijă, Shan, cred că soţia lui a înţeles greşit. Vorbim.

Fisher întrerupse salutul ei de despărţire, nerăbdător să reia discuţia cu Strike.

— Vezi? spuse el. Ţi-am zis. Nu putea să se ducă la Bigley Hall nici dac-ar fi vrut.

— Nu puteai să-i spui asta soţiei lui când te-a sunat?

— A, *de-asta* mă suna ea întruna! exclamă Fisher cu un aer de înţelegere subită. Credeam că *Owen* o pune să mă sune.

— De ce ar fi pus-o pe soţia lui să te sune?

— Ah, haide acum, spuse Fisher cu un zâmbet larg.

Când Strike nu zâmbi, la rândul lui, Fisher râse scurt, spunând:

— Din cauza lui *Bombyx Mori.* Mă gândeam că e stilul lui Quine să o pună pe soţia lui să mă sune şi să mă tatoneze.

— *Bombyx Mori,* repetă Strike, încercând să nu pară nici interogativ, nici nedumerit.

— Da, credeam că mă bate Quine la cap să vadă dacă mai există totuşi o şansă să o public. E genul de chestie pe care o face el, să o pună pe nevastă-sa să sune. Dar dacă o să mai accepte cineva acum *Bombyx Mori,* n-o să fiu eu acela. Suntem o firmă mică. Nu ne permitem procese.

Pentru că nu câştiga nimic prefăcându-se că ştie mai multe decât ştia, Strike schimbă tactica.

— *Bombyx Mori* e ultimul roman al lui Quine?

— Da, spuse Fisher.

Luă o gură din cafea, căzând pe gânduri.

— Deci a dispărut, asta e? Aş fi crezut c-o să vrea să mai rămână prin zonă, să urmărească distracţia. Aş fi crezut că asta era de fapt ideea. Sau şi-a pierdut curajul? Nu-i stă lui Owen în fire.

— De când îl publici pe Quine? întrebă Strike.

Fisher îl privi consternat.

— Eu nu l-am publicat niciodată! spuse el.

— Credeam…

— Şi-a publicat la Roper Chard ultimele trei cărţi – sau patru? Nu, ce s-a întâmplat a fost că eram la o petrecere cu Liz Tassel, agenta lui, cu câteva luni în urmă, şi ea mi-a spus cu titlu confidenţial – băuse ceva – că nu ştia cât avea să-l mai suporte Roper Chard pe Quine, aşa că eu am zis că aş fi bucuros să arunc o privire pe următoarea lui carte. În ultima vreme Quine e în categoria „atât de rău că devine bun" – am fi putut să facem ceva nonconformist cu marketingul. În orice caz, *existase* totuşi *Păcatul lui Hobart.* Aia a fost o carte bună. M-am gândit că poate mai are ceva de oferit.

— Ea ţi-a trimis *Bombyx Mori*? întrebă Strike.

Strike tatona, blestemându-se în sinea lui pentru lipsa de meticulozitate cu care o chestionase pe Leonora Quine cu o zi în urmă. Asta se întâmpla dacă acceptai clienţi când erai pe trei sferturi mort de epuizare. Strike era obişnuit să vină la discuţii ştiind mai mult decât celălalt, aşa că acum se simţea ciudat de vulnerabil.

— Da, mi-a trimis un exemplar cu un curier pe bicicletă, nu vinerea trecută, cealaltă, spuse Fisher cu un zâmbet mai viclean ca oricând. Cea mai mare greşeală din viaţa sărmanei Liz.

— De ce?

— Pentru că, în mod evident, nu-l citise ca lumea, sau nu până la sfârşit. Cam la două ore după ce a sosit manuscrisul, am primit un mesaj foarte panicat pe mobil: „Chris, s-a produs o greşeală, ţi-am trimis alt manuscris. Te rog nu-l citi, trimite-

mi-l imediat înapoi dacă poţi, eu sunt la birou şi aştept". Nu am auzit în viaţa mea ceva de genul ăsta de la Liz Tassel. O femeie foarte înfricoşătoare de obicei. Sunt bărbaţi maturi care se fac mici în faţa ei.

— Şi l-ai trimis înapoi?

— Bineînţeles că nu, spuse Fisher. Mi-am petrecut mare parte a sâmbetei citindu-l.

— Şi? întrebă Strike.

— Nu ţi-a spus nimeni?

— Să-mi spună…?

— Ce conţine, spuse Fisher. Ce-a făcut Quine.

— Ce-a făcut?

Zâmbetul lui Fisher dispăru. Lăsă cafeaua jos.

— Am fost avertizat, spuse el, de nişte avocaţi de vârf din Londra să nu dezvălui asta.

— Pentru cine lucrează avocaţii? întrebă Strike.

Când Fisher nu răspunse, adăugă:

— Mai e şi altcineva decât Chard şi Fancourt?

— Doar Chard, spuse Fisher, căzând cu uşurinţă în capcana lui Strike. Deşi, dacă aş fi Owen, mi-aş face mai multe griji din cauza lui Fancourt. Poate să fie un mare nemernic şi-ţi poate purta pică veşnic. Apoi adăugă grăbit: Să nu mă citezi.

— Şi acel Chard despre care vorbeai? spuse Strike, bâjbâind prin semiîntuneric.

— Daniel Chard, CEO la Roper Chard, spuse Fisher, cu o urmă de nerăbdare. Nu înţeleg cum a crezut Owen că poate să i-o tragă omului care conduce editura lui fără să păţească nimic, dar ăsta e Owen. E cel mai halucinant nemernic, monumental de arogant, pe care l-am cunoscut vreodată. Presupun că s-a gândit că-l poate descrie pe Chard ca pe un…

Fisher izbucni într-un râs stânjenit.

— Sunt un pericol pentru mine însumi. Să spunem doar că sunt surprins că până şi Owen a crezut că poate să facă asta fără să păţească nimic. Poate că şi-a pierdut aplombul când si-a dat seama că toată lumea ştia exact ceea ce sugera el şi de-asta a luat-o la sănătoasa.

— E ceva calomnios, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Ficţiunea e un fel de zonă gri, nu-i aşa? replică Fisher. Dacă spui adevărul într-o modalitate grotescă…

Apoi Fisher adăugă în grabă:

— Nu sugerez că lucrurile pe care le spune el sunt *adevărate*. N-ar avea cum să fie *literal* adevărate. Dar toată lumea poate fi recunoscută; a încondeiat destul de mulţi oameni şi într-un mod foarte inteligent… Seamănă foarte mult cu primele cărţi ale lui Fancourt, de fapt. Foarte multă violentă şi simbolism abscons… în unele locuri nu-ţi dai seama ce vrea să spună, dar vrei să afli ce e în sac, ce e în foc.

— Ce e în…?

— Nu contează – sunt doar chestii din carte. Leonora nu ţi-a spus nimic din toate astea?

— Nu, spuse Strike.

— Bizar, zise Christian Fisher, ea trebuie să *ştie*. Credeam că Owen Quine e genul de scriitor care ţine prelegeri familiei, la masă, despre opera lui.

— De ce credeai că Chard sau Fancourt ar fi angajat un detectiv privat dacă nu ştiai că Owen Quine a dispărut?

Fisher dădu din umeri.

— Nu ştiu. M-am gândit că poate unul dintre ei încerca să afle ce are de gând cu cartea, ca să-l poată opri, sau să-l avertizeze pe editor că-l dau în judecată. Sau că sperau să afle ceva despre Owen – să-l bată cu propriile lui arme.

— De asta erai atât de nerăbdător să te întâlneşti cu mine? întrebă Strike. Ştii ceva despre Quine?

— Nu, spuse Fisher râzând. Sunt doar curios. Voiam să ştiu ce se întâmplă.

Fisher se uită la ceas, deschise o mostră de copertă din faţa lui şi îşi împinse puţin fotoliul în spate. Strike pricepu aluzia.

— Mulţumesc pentru timpul acordat, spuse el ridicându-se. Dacă te contactează Owen Quine, vrei te rog să-mi spui?

Îi întinse lui Fisher o carte de vizită. Acesta se uită la ea încruntat, în timp ce ocolea biroul ca să-l conducă pe Strike.

— Cormoran Strike… *Strike*… Ştiu numele ăsta, nu-i aşa…?

Apoi îi pică fisa. Fisher se reînsufleţi brusc, ca şi cum i-ar fi schimbat cineva bateriile.

— La naiba, tu eşti tipul cu Lula Landry!

Strike ştia că ar fi putut să se aşeze la loc, să comande un latte şi să se bucure de atenţia neprecupeţită a lui Fisher timp de încă vreo oră. În schimb, reuşi printr-o amabilitate fermă să iasă din acea situaţie şi, peste câteva minute, se afla din nou, singur, pe strada învăluită în frig şi ceaţă.

7

Mă jur, nu m-am făcut vinovat niciodată de a fi
citit aşa ceva.

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

Când o informă la telefon că soţul ei nu se afla, până la urmă, la refugiul scriitorilor, Leonora Quine păru neliniştită.

— Atunci unde e? zise ea, dând impresia că se întreabă mai mult pe sine însăşi decât pe Strike.

— Unde se duce de obicei atunci când dispare? întrebă Strike.

— La hoteluri, spuse ea, iar o dată a stat la o femeie, dar acum nu mai e în relaţii cu ea.

Apoi Leonora zise tăios, îndepărtându-se de receptor:

— Orlando, lasă aia *jos,* e a mea. E *a mea,* am spus.

După care strigă tare în urechea lui Strike:

— Ce?

— Eu n-am zis nimic. Vrei să continui să-l caut pe soţul dumitale?

— Sigur că da, cine altcineva o să-l găsească? Eu nu pot s-o las pe Orlando. Întreab-o pe Liz Tassel unde e. Ea l-a mai găsit şi altă dată. Apoi spuse pe neaşteptate: Hilton. O dată a fost la Hilton.

— Care Hilton?

— Nu ştiu, întreab-o pe Liz. Ea l-a făcut să plece, ea ar trebui să ne ajute să-l aducem înapoi, fir-ar a dracu'. Mie nu-mi răspunde la telefon. Orlando, *lasă aia jos.*

— Mai e şi altcineva care îţi vine în…?

— Nu, altfel i-aş fi întrebat, nu-i aşa? se răsti Leonora. Tu eşti detectivul, tu să-l găseşti! *Orlando!*

— Doamnă Quine, trebuie…

— Spune-mi Leonora.

— Leonora, trebuie să luăm în considerare posibilitatea ca

soţul dumitale să-şi fi făcut rău.

Strike ridică vocea, ca să acopere zarva domestică de la celălalt capăt al firului.

— L-am găsi mai repede dacă am implica şi poliţia.

— Nu vreau asta. I-am sunat atunci când a lipsit o săptămână şi apoi a apărut acasă la prietena lui, iar poliţiştii n-au fost prea încântaţi. Dacă fac asta din nou, o să fie furios. Oricum, Owen nu ar – *Orlando, lasă aia!*

— Poliţia ar putea să distribuie mai eficient poza lui şi…

— Nu vreau decât să se întoarcă acasă discret. Apoi Leonora adăugă arţăgos: De ce nu se întoarce? A avut timp să se calmeze.

— Ai citit ultima carte a soţului dumitale? întrebă Strike.

— Nu. Întotdeauna aştept până sunt gata şi pot să le citesc cu coperte şi tot ce trebuie.

— Ţi-a spus ceva, orice, despre ea?

— Nu, nu-i place să vorbească despre lucru în timp ce – Orlando, *lasă aia jos!*

Strike nu era sigur dacă ea închisese intenţionat sau nu.

Ceaţa dimineţii se ridicase. Ploaia stropea ferestrele biroului. Imediat trebuia să sosească un client, încă o femeie aflată în divorţ care voia să afle unde-şi ascundea viitorul ei fost soţ activele.

— Robin, spuse Strike intrând în anticameră, vrei să-mi printezi o fotografie cu Owen Quine de pe internet, dacă găseşti? Şi sun-o pe agenta lui, Elizabeth Tassel, şi vezi dacă e dispusă să răspundă la câteva întrebări rapide.

În timp ce se pregătea să se întoarcă în biroul lui, se gândi la altceva.

— Şi poţi să cauţi „bombyx mori” şi să vezi ce înseamnă?

— Cum se scrie?

— Dumnezeu ştie, spuse Strike.

Clienta care dorea să divorţeze sosi la timp, la 11:30. Era o femeie de 40 şi ceva de ani care arăta suspect de tânără şi care emana un farmec fâlfâitor şi un parfum de mosc care pe Robin o făceau întotdeauna să i se pară că biroul e înghesuit. Strike

dispăru în biroul lui împreună cu ea şi, timp de două ore, Robin nu auzi decât vocile lor urcând şi coborând încet pe fondul răpăitului ploii şi al bătăilor degetelor ei pe taste; sunete calme şi paşnice. Robin se obişnuise să audă izbucniri bruşte de lacrimi, gemete, chiar şi strigăte din biroul lui Strike. Tăcerile bruşte puteau fi cele mai ameninţătoare dintre toate, ca atunci când un client leşinase (şi, aflaseră mai târziu, suferise un infarct minor) la vederea fotografiilor cu soţia lui şi amantul acesteia, pe care Strike le făcuse cu un obiectiv.

Când Strike şi clienta lui ieşiră, în sfârşit, iar ea îşi luă un rămas-bun excesiv de la el, Robin îi înmână şefului ei o fotografie mare cu Owen Quine, luată de pe site-ul Festivalului de Literatură din Bath.

— Dumnezeule mare, făcu Strike.

Owen Quine era un bărbat înalt, palid şi corpolent, în vârstă de aproximativ 60 de ani, cu păr alb-gălbui încâlcit şi o barbă ascuţită a la Van Dyke. Ochii lui păreau să aibă culori diferite, ceea ce dădea o intensitate aparte privirii lui fixe. Se înfăşurase, pentru fotografie, în ceea ce părea a fi o mantie tiroleză şi purta o pălărie de fetru tivită cu pene.

— N-ai crede că poate să rămână incognito prea mult timp, comentă Strike. Poţi să faci câteva copii, Robin? S-ar putea să trebuiască să le arătăm prin hoteluri. Soţia lui crede că a stat o dată la Hilton, dar nu-şi poate aminti care din ele, aşa că ai putea să începi să suni, să vedem dacă s-a cazat undeva? Nu-mi imaginez că şi-a folosit propriul nume, dar ai putea încerca să-l descrii… A ieşit ceva cu Elizabeth Tassel?

— Da, spuse Robin. N-ai să crezi, dar tocmai eram pe punctul s-o sun când m-a sunat ea.

— A sunat ea aici? De ce?

— Christian Fisher i-a spus că ai fost să te vezi cu el.

— Şi?

— În după-amiaza asta are întâlniri, dar vrea să vă întâlniţi mâine la ora 11, la biroul ei.

— Serios? spuse Strike, părând amuzat. Din ce în ce mai interesant. Ai întrebat-o dacă ştie unde e Quine?

— Da. A spus că n-are idee, dar era în continuare de

neclintit că vrea să vă întâlniţi. E foarte autoritară. Ca o directoare de şcoală. Iar *Bombyx Mori* e numele latin al viermelui de mătase.

— Viermele de mătase?

— Da, şi ştii ce? Eu am crezut întotdeauna că sunt ca nişte păianjeni care-şi ţes pânza, dar ştii cum se obţine mătasea de la viermi?

— N-aş putea spune că ştiu.

— Îi fierb, spuse Robin. Îi fierb de vii, ca să nu-şi distrugă gogoşile când ies din ele. Gogoşile sunt cele făcute din mătase. Nu e prea drăguţ, nu-i aşa? De ce voiai să te interesezi de viermii de mătase?

— Voiam să ştiu de ce şi-ar fi intitulat Owen Quine romanul *Bombyx Mori,* zise Strike. N-aş putea spune că m-am lămurit.

Îşi petrecu după-amiaza cu hârţogăraia plictisitoare a unui caz de supraveghere, sperând ca vremea să se amelioreze: trebuia să iasă afară, pentru că la etaj nu avea practic nimic de mâncare. După ce Robin plecă, Strike continuă să lucreze, în timp ce ploaia care bătea în geam devenea tot mai deasă. În cele din urmă îşi luă paltonul şi plecă, prin ceea ce acum era o ploaie torenţială, pe strada Charing Cross, întunecată şi scăldată în apă, ca să cumpere mâncare din cel mai apropiat supermarket. Îşi luase prea multă mâncare la pachet în ultimul timp.

Pe drumul de întoarcere, cu pungi pline în ambele mâini, intră dintr-un impuls subit într-un anticariat care era pe punctul de a închide. Omul de la tejghea nu era sigur dacă aveau sau nu vreun exemplar din *Păcatul lui Hobart,* prima carte a lui Owen Quine şi, se presupune, şi cea mai bună a lui, dar după multe murmure neconcludente şi o cercetare neconvingătoare a ecranului calculatorului, îi oferi lui Strike un exemplar din *Fraţii Balzac,* de acelaşi autor. Obosit, ud şi înfometat, Strike plăti două lire pentru cartea uzată cu coperte groase şi se duse cu ea în apartamentul lui de la mansardă.

După ce depozită proviziile şi îşi găti paste, Strike se întinse pe pat, în timp ce noaptea se înghesuia densă, întunecată şi

rece la ferestrele lui, şi deschise cartea bărbatului dispărut.

Stilul era înflorit şi bombastic, iar povestea gotică şi suprarealistă. Doi fraţi pe nume Varicocel şi Vas erau încuiaţi într-o cameră boltită, în timp ce cadavrul fratelui lor mai mare se descompunea încet într-un colţ. Printre dispute alcoolice despre literatură, loialitate şi scriitorul francez Balzac, ei încercau să scrie împreună o relatare a vieţii fratelui lor aflat în descompunere. Varicocel îşi pipăia încontinuu boaşele dureroase, ceea ce lui Strike i se părea o metaforă stângace pentru blocajul scriitorului; Vas părea să facă cea mai mare parte a muncii.

După cincizeci de pagini, mormăind „Ce prostii groaznice”, Strike lăsă cartea la o parte şi începu procesul laborios de culcare.

Toropeala profundă şi minunată a nopţii precedente îl ocolea. Ploaia bătea în geamul camerei de la mansardă, iar somnul lui era tulburat; vise confuze, în care aveau loc tot felul de catastrofe umpleau noaptea. Strike se trezi dimineaţa cu o nelinişte care îl apăsa ca o mahmureală. Ploaia bătea încă în geam, iar când aprinse televizorul văzu că inundaţii grave loviseră Cornwallul; oameni erau prinşi în maşină sau evacuaţi din casele lor şi înghesuiţi acum în centre de urgenţă.

Strike înşfăcă mobilul şi apelă numărul care îi era la fel de familiar ca propria lui imagine din oglindă şi care întreaga viaţă reprezentase siguranţă şi stabilitate.

— Alo? spuse mătuşa lui.

— Sunt Cormoran. Eşti în regulă, Joan? Tocmai am văzut ştirile.

— Pe moment suntem în regulă, scumpule, pe coastă e rău, spuse ea. E multă apă, înţelegi, suflată de furtună, dar nu se compară cu St. Austell. Tocmai ne uitam la ştiri şi noi. Ce mai faci, Corm? A trecut atâta timp. Tocmai vorbeam cu Ted aseară că nu mai avem veşti de la tine şi voiam să-ţi spunem, n-ai vrea să vii de Crăciun, acum că eşti iar singur? Ce zici?

Strike nu putea să se îmbrace sau să-şi lege proteza în timp ce ţinea mobilul. Joan vorbi timp de jumătate de oră, un şuvoi de neoprit de bârfe locale şi incursiuni subite şi rapide în

teritoriul personal pe care el prefera să-l lase nesondat. În cele din urmă, după o ultimă rafală de întrebări despre viaţa lui amoroasă, datoriile şi piciorul lui amputat, Joan îl lăsă în pace.

Strike ajunse la birou târziu, obosit şi iritat. Purta un costum închis la culoare şi cravată. Robin se întrebă dacă avea să se întâlnească la prânz cu bruneta divorţată, după întâlnirea cu Elizabeth Tassel.

— Ai auzit ştirile?

— Inundaţiile din Cornwall? întrebă Strike, dând drumul la ceainic, deoarece primul ceai al zilei se răcise în timp ce Joan pălăvrăgea.

— William şi Kate s-au logodit, spuse Robin.

— Cine?

— Prinţul William, spuse Robin amuzată, şi Kate Middleton.

— A, spuse Strike rece. Bravo lor.

Până în urmă cu câteva luni făcuse şi el parte din rândurile logodiţilor. Nu ştia cum merge noua logodnă a fostei lui logodnice şi nici nu-i plăcea să se întrebe când avea să ia sfârşit. (Nu că ar fi luat sfârşit, bineînţeles, cu ea zgâriindu-şi faţa de logodnică şi recunoscându-şi trădarea, ci cu genul de nuntă pe care el nu i-ar fi putut-o oferi niciodată; ceva mai degrabă de tipul celei de care William şi Kate aveau să se bucure cu siguranţă în curând.)

Robin consideră că poate risca să rupă tăcerea posomorâtă doar odată ce Strike bău jumătate de cană de ceai.

— Chiar înainte să ajungi a sunat Lucy, ca să-ţi amintească de cina de ziua de naştere de sâmbătă seara şi să te întrebe dacă vii cu cineva.

Strike se posomorî şi mai tare. Uitase complet de cina de la sora lui.

— Aşa, spuse el greoi.

— E ziua ta de naştere sâmbătă? întrebă Robin.

— Nu, spuse Strike.

— Când e?

Strike oftă. Nu voia tort, felicitare sau cadouri, dar expresia ei era nerăbdătoare.
— Marţi, spuse el.
— Pe 23?
— Da.
După o scurtă pauză, îşi dădu seama că ar trebui să răspundă la fel.
— Şi a ta când e?
Ceva din ezitarea ei îl tulbură.
— Dumnezeule, nu e azi, nu-i aşa?
Ea râse.
— Nu, a trecut. Pe 9 octombrie.
Apoi Robin adăugă, încă zâmbind văzându-i expresia îndurerată:
— E în regulă, a fost într-o duminică. N-am stat aici toată ziua aşteptând flori.
Strike zâmbi şi el. Simţind că ar mai trebui să facă un mic efort suplimentar, deoarece ratase ziua ei de naştere şi nu se gândise niciodată să afle când e, adăugă:
— Bine că tu şi Matthew n-aţi stabilit încă data. Cel puţin n-o să concuraţi cu Nunta Regală.
— Ah, spuse Robin roşind, am stabilit data.
— Da?
— Da, zise ea. E pe… pe 8 ianuarie. Am aici invitaţia ta.
Căută grăbită în poşetă (nici măcar nu-l întrebase pe Matthew dacă e de acord să-l invite pe Strike, dar acum era prea târziu).
— Poftim.
— 8 ianuarie? întrebă Strike, luând plicul argintiu. Asta e peste doar – cât – şapte săptămâni.
— Da, spuse Robin.
Urmă o mică pauză ciudată. Strike nu-şi putea aminti imediat ce altceva mai voia ca ea să facă; apoi îşi aduse aminte şi, în timp ce vorbi, bătea cu plicul argintiu în palmă, ca un om de afaceri.
— Cum merge cu hotelurile Hilton?
— Am făcut destul de multe. Quine nu e acolo sub numele

lui şi nimeni nu îl poate recunoaşte după descrierea pe care am dat-o. Dar sunt foarte multe, aşa că deocamdată parcurg lista.

Apoi întrebă nonşalant:

— Ce-o să faci după ce te întâlneşti cu Elizabeth Tassel?

— O să mă prefac că vreau să cumpăr un apartament în Mayfair. Se pare că soţul cuiva încearcă să strângă nişte capital şi să-l ducă într-un offshore, înainte ca avocaţii soţiei lui să-l poată opri.

Strike băgă plicul nedeschis adânc în buzunarul de la palton.

— Ei bine, spuse el, trebuie să plec. Am de găsit un scriitor netalentat.

8

Am luat cartea şi atunci bătrânul a dispărut.

John Lyly, *Endymion sau omul de pe Lună*

În timp ce parcurgea cu metroul, în picioare, singura staţie până la biroul lui Elizabeth Tassel (nu se relaxa niciodată complet în aceste scurte călătorii, ci se pregătea să preia efortul pe piciorul lui fals, temându-se să nu cadă), Strike îşi dădu seama că Robin nu-i reproşase faptul că acceptase cazul Quine. Bineînţeles, nu că ar fi fost treaba ei să-i aducă reproşuri angajatorului, însă ea refuzase un salariu mult mai mare pentru a-şi risca soarta alături de el şi n-ar fi fost nerezonabil să se aştepte ca, odată ce datoriile erau plătite, o mărire de salariu să fie minimul pe care el îl putea face pentru ea. Era neobişnuită fiindcă nu-l critica şi nici nu-l trata cu o tăcere acuzatoare; singura femeie din viaţa lui Strike care părea să nu aibă nicio dorinţă de a-l schimba în bine sau de a-l corecta. Din experienţă, Strike ştia că femeile se aşteptau adesea ca tu să înţelegi că eforturile lor uriaşe de a te schimba erau o măsură a iubirii lor.

Deci Robin se căsătorea peste şapte săptămâni. Mai erau şapte săptămâni până când ea să devină doamna Matthew… dar dacă Strike ştiuse vreodată numele de familie al logodnicului ei, nu putu să şi-l amintească.

În timp ce aştepta liftul în Goodge Street, Strike simţi o nevoie bruscă şi dementă de-a o suna pe clienta lui brunetă aflată în divorţ – care făcuse să fie foarte clar că o astfel de turnură ar fi încântat-o – cu scopul de a i-o trage la noapte în ceea ce el îşi imagina a fi patul ei adânc, moale şi parfumat din Knightsbridge. Însă această idee îi veni doar pentru a fi alungată imediat. O astfel de acţiune ar fi fost o nebunie; mai rău decât a prelua un caz de dispariţie pentru care era puţin probabil să vadă vreodată vreun ban…

Şi de ce îşi pierdea timpul cu Owen Quine? se întrebă Strike, cu capul plecat în ploaia care-l biciuia. Curiozitate, îşi răspunse în sinea lui după câteva momente de gândire, şi poate ceva mai greu de definit. În timp ce se îndrepta spre Store Street, mijind ochii prin ploaia torenţială şi încercând să-şi menţină echilibrul pe trotuarele alunecoase, Strike se gândi că gustul lui era în pericol de a se toci din cauza variaţiilor nesfârşite de cupiditate şi răzbunare pe care le aduceau întruna clienţii lui. Trecuse mult timp de când investigase un caz de dispariţie. A-l reda pe fugarul Quine familiei lui avea să-i aducă satisfacţie.

Agenţia literară a lui Elizabeth Tassel se afla în nişte grajduri întunecate transformate, cele mai multe dintre ele, în locuinţe, dintr-o fundătură surprinzător de liniştită de lângă aglomerata Gower Street. Strike apăsă pe butonul soneriei de lângă o plăcuţă discretă de alamă. Urmă un sunet înfundat de paşi, iar un bărbat tânăr şi palid, cu o cămaşă deschisă la guler, deschise uşa aflată la baza unor scări cu mochetă roşie.

— Sunteţi detectivul privat? întrebă el cu ceea ce părea a fi un amestec de nelinişte şi însufleţire.

Strike o luă după el, lăsând urme umede pe covorul uzat, urcând scările până la o uşă de mahon şi intrând într-un birou mare care probabil că mai demult fusese alcătuit dintr-un hol şi o sufragerie separate.

Eleganţa învechită se pierdea treptat în paragină. Ferestrele erau înceţoşate din cauza condensului, iar aerul apăsător din pricina fumului de ţigară. O puzderie de rafturi de lemn supraîncărcate acopereau pereţii, iar tapetul aproape dispărea sub caricaturi şi satire literare înrămate. Două birouri masive stăteau unul vizavi de celălalt pe un covor zdrenţuit, dar niciunul nu era ocupat.

— Pot să vă iau haina? întrebă tânărul.

O fată slabă şi speriată sări din spatele unuia dintre birouri. Într-o mână ţinea un burete pătat.

— Nu pot s-o scot, Ralph! îi şopti ea înnebunită tânărului care îl însoţea pe Strike.

— Fir-ar a dracu’, murmură Ralph iritat.

Apoi îi mărturisi lui Strike, *sotto voce,* în timp ce îi lua paltonul Crombie ud leoarcă şi îl atârna într-un cuier victorian de după uşă:

— Câinele bătrân şi decrepit al lui Elizabeth a vomat sub biroul lui Sally. O s-o anunţ că aţi venit. Continuă să freci, Sally.

După acest sfat adresat colegei sale, Ralph traversă încăperea spre o a doua uşă de mahon pe care o deschise puţin.

— A venit domnul Strike, Liz.

Urmă un lătrat puternic, apoi o tuse profundă şi horcăită care ar fi putut să emane din plămânii unui miner bătrân.

— Prinde-l, spuse o voce răguşită.

Uşa biroului agentei se deschise, lăsându-l să se vadă pe Ralph, care ţinea strâns de zgardă un doberman pinscher bătrân, dar în mod evident încă ţâfnos, şi o femeie înaltă şi solidă de aproximativ 60 de ani, cu trăsături grosiere şi complet banale. Părul scurt, perfect geometric şi argintiu ca oţelul, un costum întunecat cu croială gravă şi crestătura unui ruj purpuriu îi dădeau o anumită eleganţă. Emana acea aură de măreţie care înlocuieşte atracţia sexuală la femeile de succes în vârstă.

— Ar fi bine să-l scoţi afară, Ralph, spuse agenta, cu ochii măsliniu-închis aţintiţi asupra lui Strike.

Ploaia continua să răpăie în ferestre.

— Şi nu uita pungile cu caca, azi e puţin moale. Intră, domnule Strike.

Părând dezgustat, asistentul târî afară din birou câinele mare, cu capul lui ca al unui Anubis înviat; dobermanul mârâi energic în timp ce el şi Strike se încrucişau.

— Cafea, Sally, îi aruncă agenta fetei speriate care ascunsese buretele.

În timp ce Sally sărea în picioare şi dispărea pe o uşă din spatele biroului ei, Strike speră că ea avea să se spele pe mâini minuţios înainte să prepare băuturile.

Biroul aglomerat al lui Elizabeth Tassel era un fel de concentrat al anticamerei: puţea a ţigară şi câine bătrân. Sub

biroul ei se afla un pat cu pătură de lână pentru animal; pereţii erau tapetaţi cu fotografii şi afişe vechi. Strike îl recunoscu pe unul dintre cele mai mari: un autor bătrân de cărţi ilustrate pentru copii, destul de cunoscut, pe nume Pinkelman, despre care nu era sigur dacă mai e în viaţă. După ce îi indică lui Strike printr-un gest că ar trebui să se aşeze pe locul din faţa ei, de pe care trebuise mai întâi să ridice un teanc de hârtii şi exemplare vechi din revista *Bookseller,* agenta luă o ţigară dintr-o cutie de pe birou, o aprinse cu o brichetă de onix, inhală profund şi apoi izbucni într-un acces prelungit de tuse horcăită şi şuierată.

— Deci, croncăni după ce tusea cedă şi ea reveni la fotoliul de piele din spatele biroului, Christian Fisher mi-a spus că Owen a executat încă una dintre faimoasele lui scamatorii cu dispariţia.

— Într-adevăr, spuse Strike. A dispărut în noaptea în care dumneata şi cu el v-aţi certat în legătură cu cartea lui.

Agenta începu să vorbească, dar cuvintele se dezintegrară imediat într-o nouă tuse. Zgomote oribile şi sfâşiate ieşeau de undeva din adâncul pieptului ei. Strike aşteptă în tăcere să-i treacă accesul.

— Pare neplăcut, spuse el în sfârşit.

În mod incredibil, după ce amuţise de atâta tuse, agenta trăsese încă un fum din ţigară.

— Gripă, spuse ea hârşâit. Nu pot scăpa de ea. Când a venit Leonora la dumneata?

— Alaltăieri.

— Îşi permite să te plătească? croncăni ea. N-aş fi crezut că eşti ieftin, după ce ai rezolvat cazul Landry.

— Doamna Quine a sugerat că dumneata ai putea plăti, spuse Strike.

Obrajii aspri se învineţiră, iar ochii întunecaţi ai agentei, înlăcrimaţi de atâta tuşit, se îngustară.

— Ei bine, poţi să te duci imediat la Leonora…

Pieptul ei începu să se agite sub sacoul negru elegant, în timp ce ea se lupta cu dorinţa de a tuşi iar.

— … şi să-i spui că n-o să plătesc un p-penny ca să-l aduc

pe nemernicul ăla înapoi. Nu… nu mai e clientul meu. Spune-i… spune-i…

O nouă explozie gigantică de tuse o copleşi.

Uşa se deschise şi asistenta slabă intră, chinuindu-se cu o tavă grea de lemn plină de ceşti şi o cafetieră. Strike se ridică să i-o ia; abia dacă era loc pe birou unde s-o aşeze. Fata încercă să facă loc. Agitată, răsturnă un teanc de hârtii.

Un gest furios de mustrare din partea agentei care tusea o făcu pe fată să iasă din cameră în fugă, înfricoşată.

— O mică… şi inutilă… şuieră Elizabeth Tassel.

Strike puse tava pe birou, ignorând hârtiile împrăştiate peste tot pe covor, şi se aşeză la loc. Agenta era un zbir pe un tipar familiar: una dintre acele femei mai în vârstă care se folosea, conştient sau nu, de faptul că trezea în cei care erau sensibili la aşa ceva, amintiri din copilărie ale unor mame exigente şi atotputernice. Strike era imun la o astfel de intimidare. În primul rând, mama lui, oricare ar fi fost lipsurile ei, fusese tânără şi iubitoare; în al doilea rând, Strike simţea o anumită vulnerabilitate la acest aparent balaur. Fumatul ţigară de la ţigară, fotografiile estompate şi coşul bătrânului câine sugerau o femeie mai sentimentală şi mai puţin sigură pe ea decât ar fi putut crede tinerii ei trepăduşi.

Când, în sfârşit, termină de tuşit, Strike îi întinse o ceaşcă de cafea pe care o turnase.

— Mulţumesc, spuse ea morocănos.

— Deci l-ai concediat pe Quine? întrebă el. I-ai spus asta în seara în care aţi luat masa?

— Nu-mi amintesc, croncăni ea. Lucrurile s-au înfierbântat foarte repede. Owen s-a ridicat în picioare, în mijlocul restaurantului, ca să ţipe mai bine la mine, apoi a plecat în grabă şi m-a lăsat pe mine să plătesc nota. O să găseşti nenumăraţi martori la ceea ce s-a spus, dacă te interesează. Owen s-a asigurat că e o scenă publică foarte drăguţă.

Întinse mâna după încă o ţigară şi ca şi cum abia atunci s-ar fi gândit, îi oferi şi lui Strike una. După ce le aprinse pe amândouă, agenta spuse:

— Ce ţi-a spus Christian Fisher?

— Nu prea multe.

— Sper, pentru binele vostru, al amândurora, că e adevărat, se răsti ea.

Strike nu spuse nimic, ci fumă şi îşi bău cafeaua, în timp ce Elizabeth aştepta, în mod evident sperând la mai multe informaţii.

— A amintit de *Bombyx Mori?* întrebă ea.

Strike dădu din cap.

— Ce a spus despre asta?

— Că Owen Quine a inclus în carte o grămadă de oameni recognoscibili, abia deghizaţi.

Urmă o pauză tensionată.

— Sper ca Chard să-l dea *cu adevărat* în judecată. Păi aşa înţelege el să-şi ţină gura?

— Ai încercat să-l contactezi pe Quine de când a plecat de la – unde aţi luat cina?

— La River Café, croncăni agenta. Nu, nu am încercat să-l contactez. Nu mai e nimic de spus.

— Iar el nu te-a contactat de dumneata?

— Nu.

— Leonora spune că dumneata i-ai zis lui Quine că ultima lui carte era cel mai bun text pe care l-a produs vreodată, apoi te-ai răzgândit şi ai refuzat s-o reprezinţi.

— *Ce* spune? Eu *nu* am… *nu* am…

Urmă cea mai paroxistică tuse a ei de până atunci. Strike simţi un imbold puternic de a-i lua ţigara cu forţa, în timp ce ea icnea şi împroşca. În cele din urmă, accesul trecu. Agenta bău jumătate de ceaşcă de cafea fierbinte dintr-o înghiţitură, ceea ce păru s-o ajute puţin. Cu o voce mai puternică, repetă:

— *Nu* asta am spus. „Cel mai bun text pe care l-a scris vreodată” – asta ţi-a spus Leonora?

— Da. Ce-ai spus, de fapt?

— Eram bolnavă, zise ea răguşit, ignorând întrebarea. Gripă. Nu lucrasem o săptămână. Owen a sunat la birou ca să-mi spună că romanul e gata; Ralph i-a spus că eu eram acasă, în pat, aşa că Owen mi-a trimis manuscrisul direct acasă, prin curier. A trebuit să mă ridic din pat ca să semnez pentru el.

Absolut tipic pentru Owen. Aveam 40 temperatură şi abia mă ţineam pe picioare. Cartea lui era gata, aşa că eu trebuia să o citesc *imediat.* Mai înghiţi nişte cafea şi continuă: Am aruncat manuscrisul pe măsuţa din hol şi m-am întors imediat în pat. Owen a început să mă sune, practic din oră în oră, ca să vadă cum mi se pare. Miercuri şi joi m-a hărţuit încontinuu… N-am mai făcut asta niciodată în 30 de ani de meserie. În weekendul ăla trebuia să plec undeva. Abia aşteptam. Nu voiam să contramandez şi nici ca Owen să mă sune la fiecare 30 de minute cât eram acolo. Aşa că… doar ca să scap de el… încă mă simţeam foarte rău… l-am citit pe sărite.

Agenta trase adânc din ţigară, tuşi ca de obicei, îşi veni în fire şi spuse:

— Nu părea mai rea ca ultimele două. Poate chiar mai bună. O premisă destul de interesantă. O parte a imageriei era captivantă. Un basm gotic, o *Călătorie a pelerinilor* sinistră.

— Ai recunoscut pe cineva în fragmentele pe care le-ai citit?

— Personajele păreau în principal simbolice, spuse ea puţin defensiv, inclusiv autoportretul hagiografic. Foarte mult sex pervers.

Se opri ca să tuşească iar.

— Combinaţia, ca de obicei, cred… dar nu… nu am citit atent, sunt prima care recunosc asta.

Strike îşi dădea seama că nu era obişnuită să-şi recunoască greşelile.

— Am… mă rog, am răsfoit ultimul sfert, părţile în care scrie despre Michael şi Daniel. Am aruncat o privire la sfârşit, care era grotesc şi puţin prostesc… Dacă n-aş fi fost atât de bolnavă, dacă aş fi citit-o cum trebuie, bineînţeles că i-aş fi spus imediat că nu poate să facă aşa ceva. Daniel e un bărbat straniu, foarte s-sensibil…

Vocea ei se întrerupea iar; hotărâtă să-şi termine propoziţia, agenta şuieră:

— … iar Michael e cel mai groaznic… cel mai groaznic…

— De ce ar fi încercat domnul Quine să publice ceva care i-ar fi adus cu siguranţă un proces? întrebă Strike când ea

încetă să tuşească.

— Pentru că Owen nu crede că se supune aceloraşi legi ca restul societăţii, spuse agenta cu asprime. Se crede un geniu, un *enfant terrible.* E mândru când ofensează pe cineva. Crede că e curajos, că e un erou.

— Ce ai făcut cu cartea după ce te-ai uitat prin ea?

— L-am sunat pe Owen, spuse ea închizând ochii pentru o clipă, părând furioasă pe sine însăşi. Şi i-am zis „Da, e a naibii de bună”, şi l-am pus pe Ralph să vină să ia blestemăţia aia de acasă de la mine, să facă două copii şi să-i trimită una lui Jerry Waldegrave, editorul lui Owen de la Roper Chard, şi cealaltă, să mă ierte Dumnezeu, lui Christian Fisher.

— De ce nu i-ai trimis pur şi simplu manuscrisul prin e-mail la birou? întrebă Strike curios. Nu-l ai pe un stick sau ceva de genul ăsta?

Agenta îşi strivi ţigara într-o scrumieră de sticlă plină de mucuri.

— Owen insistă să continue să folosească vechea maşină de scris electrică pe care a scris *Păcatul lui Hobart.* Nu ştiu dacă e afectare sau prostie. E uluitor de ignorant în privinţa tehnologiei. Poate că a încercat să folosească un laptop şi n-a reuşit. E doar o altă modalitate născocită de el ca să pară stingher.

— Şi de ce ai trimis exemplare la doi editori? întrebă Strike, chiar dacă ştia deja răspunsul.

— Pentru că Jerry Waldegrave poate fi un sfânt binecuvântat şi cel mai drăguţ om din lumea editorială, răspunse ea sorbind iar din cafea, dar până şi *el* şi-a pierdut în ultima vreme răbdarea cu Owen şi cu crizele lui. Ultima carte a lui Owen pentru Roper Chard abia dacă s-a vândut. Mi s-a părut pur şi simplu de bun-simţ să avem ceva de rezervă.

— Când ţi-ai dat seama despre ce era de fapt cartea?

— La începutul acelei seri, croncăni ea. M-a sunat Ralph. El trimisese cele două exemplare şi apoi se uitase prin original. Mi-a dat telefon şi mi-a spus: „Liz, tu chiar ai citit asta?”

Strike îşi putea imagina cu uşurinţă agitaţia cu care asistentul tânăr şi palid dăduse acel telefon, curajul de care

avusese nevoie, deliberările chinuitoare cu colega lui înainte de a ajunge la această decizie.

— A trebuit să recunosc că nu… sau cel puţin nu cu atenţie, murmură ea. Mi-a citit câteva fragmente alese pe care eu le ratasem şi…

Agenta luă bricheta de onix şi o aprinse absent, după care ridică privirea spre Strike.

— Ei bine, m-am panicat. L-am sunat pe Christian Fisher, dar apelul a intrat direct în mesageria vocală, aşa că i-am lăsat un mesaj în care îi spuneam că manuscrisul trimis fusese o primă ciornă, că nu trebuia să-l citească, recunoşteam că făcusem o greşeală şi îl rugam să-l returneze cât mai repede… cât mai repede p-posibil. Apoi l-am sunat pe Jerry, dar n-am putut da de el. Îmi spusese că va pleca pentru un weekend aniversar cu soţia. Speram să nu fi avut timp să citească deloc, aşa că i-am lăsat un mesaj în sensul celui pe care i-l lăsasem lui Fisher.

— Apoi l-ai sunat iar pe Owen.

Agenta îşi aprinse încă o ţigară. Nările ei largi se dilatară atunci când ea inspiră; liniile din jurul gurii se adânciră.

— Abia dacă puteam vorbi, dar oricum n-ar fi contat. Vorbea peste mine aşa cum doar Owen ştie să facă, absolut încântat de el însuşi. A spus că ar trebui să ne întâlnim la cină, să sărbătorim terminarea cărţii. Aşa că m-am silit să mă îmbrac, m-am dus la River Café şi am aşteptat. Şi atunci a apărut Owen. Nici măcar nu întârziase. De obicei întârzie. Părea că pluteşte absolut extaziat. Credea cu adevărat că făcuse ceva curajos şi minunat. A început să vorbească despre adaptările pentru cinema, înainte să reuşesc eu să strecor vreun cuvânt.

Când expira fumul pe gura ei stacojie, Elizabeth Tassel arăta cu adevărat ca un balaur, cu ochii ei negri şi sclipitori.

— Când i-am spus că eu cred că ceea ce produsese el era josnic, răutăcios şi nepublicabil, a sărit în picioare, aruncându-şi scaunul, şi a început să ţipe. După ce m-a insultat şi personal, şi profesional, mi-a spus că dacă eu nu eram suficient de curajoasă ca să-l mai reprezint, avea să

publice singur textul – să-l scoată ca e-book. Apoi a ieşit ca o furtună, lăsându-mă cu nota de plată. Apoi spuse mârâit: Nu că asta ar fi ceva neo… neobiş…

Emoţia îi declanşă un acces de tuse încă şi mai rău decât înainte. Strike avu chiar impresia că o să se sufoce. Se ridică pe jumătate din fotoliul său, dar ea îi făcu semn să se aşeze. În cele din urmă, stacojie la faţă şi cu ochii lăcrimând, spuse cu o voce ca pietrişul:

— Am făcut tot ce am putut ca să îndrept lucrurile. Tot weekendul meu de la mare a fost ruinat; am stat tot timpul la telefon, încercând să dau de Fisher şi Waldegrave. Mesaj după mesaj, înţepenită pe stâncile alea afurisite de la Gwithian, încercând să prind semnalul…

— De acolo eşti? întrebă Strike.

Era puţin surprins, pentru că nu auzea niciun ecou al copilăriei lui din Cornwall în accentul ei.

— Acolo locuieşte o autoare de-a mea. I-am spus că n-am mai ieşit din Londra de patru ani şi m-a invitat la ea pentru weekend. Voia să-mi arate toate locurile minunate în care îşi plasase cărţile. Unele dintre cele m-mai frumoase peisaje pe care le-am văzut vreodată, dar nu mă puteam gândi la altceva decât la a-afurisita de *Bombyx Mori,* încercând să-i opresc pe toţi ceilalţi s-o citească. Nu puteam dormi… Mă simţeam îngrozitor. În cele din urmă, duminică la prânz Jerry m-a sunat înapoi. Nu mai plecase în weekendul aniversar, până la urmă, şi pretindea că nu primise deloc mesajele mele, aşa că se hotărâse să citească afurisita de carte. Fusese dezgustat şi furios. L-am asigurat că o să fac tot ce o să-mi stea în putere ca să opresc porcăria aia… dar a trebuit să recunosc că i-o trimisesem şi lui Christian, la care Jerry mi-a trântit telefonul.

— I-ai spus că Owen Quine ameninţase că pune cartea pe internet?

— Nu, nu i-am zis, spuse ea răguşit. Mă rugam să fie o ameninţare falsă, pentru că Owen chiar nu se pricepe deloc la calculatoare. Dar eram îngrijorată…

Vocea ei se stinse.

— Erai îngrijorată? o îndemnă Strike.

Elizabeth Tassel nu răspunse.

— Această publicare în regie proprie explică ceva, spuse Strike nonşalant. Leonora spune că Owen Quine a luat cu el exemplarul lui din manuscris şi toate notiţele atunci când a dispărut în noapte. Chiar mă întrebam dacă avea cumva intenţia să le ardă sau să le arunce în râu, dar probabil că le-a luat cu scopul de a le transforma într-un e-book.

Această informaţie nu amelioră cu nimic dispoziţia agentei. Aceasta spuse printre dinţii încleştaţi:

— Are o prietenă. S-au întâlnit la un curs de scriere creatoare predat de Owen. Ea şi-a publicat cărţile în regie proprie. Ştiu despre ea pentru că Owen a încercat să-mi stârnească interesul pentru nenorocitele ei de romane erotice fantasy îngrozitoare.

— Ai contactat-o? întrebă Strike.

— Da, de fapt, chiar am contactat-o. Voiam s-o sperii, să-i spun că dacă Owen încerca s-o atragă să-l ajute la reformatarea cărţii sau la vinderea ei online, probabil că avea să fie acuzată într-un proces.

— Şi ce-a spus?

— N-am reuşit să dau de ea. Am încercat de mai multe ori. Poate că nu mai are numărul acela, nu ştiu.

— Ai putea să-mi dai datele ei? întrebă Strike.

— Ralph are cartea ei de vizită. L-am rugat să continue să sune din partea mea. *Ralph!*

— E încă plecat cu Beau! se auzi scâncetul speriat al fetei de dincolo de uşă.

Elizabeth Tassel îşi dădu ochii peste cap şi se ridică greoi în picioare.

— Nu are niciun rost să-i ceri *ei* să-l caute.

După ce uşa se închise în urma agentei, Strike se ridică imediat în picioare, trecu de cealaltă parte a biroului şi se aplecă pentru a cerceta o fotografie de pe perete care îi atrăsese atenţia, ceea ce necesită înlăturarea unui dublu portret de pe raft care înfăţişa o pereche de dobermani.

Imaginea care îl interesa era de dimensiune A4, color, dar foarte ştearsă. Judecând după îmbrăcămintea celor patru

oameni pe care-i înfăţişa, fusese făcută cu cel puţin 25 de ani în urmă, chiar în faţa acestei clădiri.

Elizabeth însăşi era uşor de recunoscut, fiind singura femeie din grup, mare şi banală, cu păr lung şi negru fluturând în vânt şi purtând o rochie care n-o avantaja, cu talie joasă, în nuanţe de roz închis şi turcoaz. De o parte a ei era un bărbat tânăr, zvelt şi blond, extrem de frumos; de cealaltă parte era un bărbat scund, cu piele pământie şi expresie posacă, al cărui cap era prea mare faţă de trup. Părea vag familiar. Lui Strike i se păru că era posibil să-l fi văzut în ziare sau la televizor.

În spatele bărbatului neidentificat, dar posibil bine cunoscut era Owen Quine, mult mai tânăr. Quine, cel mai înalt dintre cei patru, purta un costum alb boţit şi avea o tunsoare cel mai bine descrisă ca ţepoasă şi cu coadă. Lui Strike îi amintea în mod irezistibil de un David Bowie gras.

Uşa foşni când se deschise pe balamalele ei bine unse. Strike nu încercă să mascheze ceea ce făcea, ci se întoarse pentru a fi faţă în faţă cu agenta, care ţinea în mână o foaie de hârtie.

— Ăsta e Fletcher, spuse ea, cu ochii la fotografia cu câini din mâna lui. A murit anul trecut.

Strike puse la loc pe raft portretul câinilor ei.

— Ah, spuse ea, dându-şi seama. Te uitai la cealaltă.

Se apropie de fotografia ştearsă; când ajunse umăr lângă umăr cu Strike, acesta observă că avea cam 1,80 metri. Mirosea a John Player Special şi Arpège.

— Asta era ziua în care am lansat agenţia. Ăştia sunt primii mei trei clienţi.

— El cine e? întrebă Strike, arătând spre tânărul blond şi frumos.

— Joseph North. Cel mai talentat dintre ei, de departe. Din nefericire, a murit tânăr.

— Şi cine e…?

— Michael Fancourt, bineînţeles, spuse ea, părând surprinsă.

— Mi s-a părut mie că are un aspect familiar. Încă îl mai reprezinţi?

— Nu! Credeam…

Strike auzi restul propoziţiei, chiar dacă ea nu-l rosti: *Credeam că toată lumea ştie asta.* Lumi în interiorul altor lumi: poate că toată Londra literară chiar *ştia* motivul pentru care celebrul Fancourt nu mai era clientul ei, dar el nu ştia.

— De ce nu-l mai reprezinţi? întrebă Strike, întorcându-se la locul lui.

Agenta îi întinse peste birou hârtia din mâna ei; era o fotocopie a ceea ce părea a fi o carte de vizită subţire şi soioasă.

— A trebuit să aleg între Michael şi Owen, cu ani în urmă, spuse ea. Şi, ca o proastă afurisită ce sunt…

Începu să tuşească iar; vocea ei se dezintegră într-un croncănit gutural:

— … l-am ales pe Owen.

Apoi adăugă ferm, punând capăt oricărei alte discuţii despre Francourt:

— Astea sunt singurele date de contact pe care le am în legătură cu Kathryn Kent.

— Mulţumesc, spuse el, împăturind hârtia şi băgând-o în portofel. Ştii cumva de când se vede Quine cu ea?

— De ceva timp. O aduce la petreceri, când Leonora trebuie să rămână acasă cu Orlando. Complet neruşinat.

— N-ai nicio idee unde s-ar putea ascunde? Leonora spune că dumneata l-ai găsit în celelalte dăţi când a…

— Eu nu îl „găsesc” pe Owen, se răsti ea. Mă sună el după vreo săptămână, de la un hotel, şi îmi cere un avans – ceea ce el numeşte un cadou bănesc – ca să achite nota de plată de la minibar.

— Şi plăteşti, nu-i aşa? întrebă Strike.

Elizabeth Tassel nu părea deloc o femeie uşor de intimidat.

Grimasa ei păru să admită o slăbiciune de care îi era ruşine, dar răspunsul ei fu unul neaşteptat.

— Ai cunoscut-o pe Orlando?

— Nu.

Agenta deschise gura să continue, dar păru să se răzgândească şi se mulţumi să spună:

— Owen şi cu mine ne ştim de foarte mult timp. Eram prieteni buni… pe vremuri.

Adăugase asta pe un ton de amărăciune profundă.

— La ce hoteluri a mai stat înainte de asta?

— Nu mi le pot aminti pe toate. O dată la Kensington Hilton. La Danubius, din St. John’s Wood. Hoteluri mari şi anonime, cu tot confortul pe care nu-l poate avea acasă. Owen nu e un mare boem – în afara atitudinii lui faţă de igienă.

— Îl cunoşti bine pe Quine. Nu crezi că ar putea exista vreo şansă să fi…?

Ea termină propoziţia în locul lui, cu un uşor râs dispreţuitor.

— … „făcut o prostie”? Bineînţeles că nu. N-a visat în viaţa lui să lipsească lumea de geniul lui Owen Quine. Nu, e undeva, plănuind să se răzbune pe noi, profund jignit că nu-l caută toată naţiunea.

— S-ar aştepta la o căutare naţională, chiar dacă şi-a făcut o obişnuinţă din a dispărea?

— O, da, spuse Elizabeth. De fiecare dată când execută una din aceste mici scamatorii cu dispariţia, se aşteaptă să ajungă pe prima pagină. Problema e că prima oară când a făcut asta, cu mulţi ani în urmă, după o ceartă cu primul lui editor, a funcţionat. Chiar a existat o mică furtună de preocupare şi o brumă de reflectare în presă. De atunci încoace trăieşte sperând la asta.

— Soţia lui insistă că el s-ar supăra dacă ea ar chema poliţia.

— Nu ştiu de unde i-a venit ideea asta, spuse Elizabeth, servindu-se cu încă o ţigară. Owen ar considera că elicopterele şi câinii de vânătoare sunt cel mai mic lucru pe care naţiunea îl poate face pentru un om de importanţa lui.

— Ei bine, mulţumesc pentru timpul acordat, spuse Strike, pregătindu-se să se ridice în picioare. A fost frumos din partea dumitale să mă primeşti.

Elizabeth Tassel ridică o mână şi spuse:

— Nu, nu a fost. Vreau să te rog ceva.

El aşteptă, receptiv. Femeia nu era obişnuită să ceară

favoruri, asta era clar. Fumă timp de câteva secunde în tăcere, ceea ce îi provocă încă un acces de tuse reprimată.

— Această – această... afacere cu *Bombyx Mori* mi-a pricinuit mult rău, croncăni ea în sfârşit. Mi-a fost anulată invitaţia la petrecerea aniversară organizată de Roper Chard vinerea asta. Două manuscrise pe care li le trimisesem mi-au fost returnate fără măcar un mulţumesc. Şi în ultimul timp am început să-mi fac griji pentru Pinkelman.

Arătă spre fotografia bătrânului scriitor pentru copii de pe perete.

— Există un zvon dezgustător care circulă peste tot cum că eu eram înţeleasă cu Owen; că eu l-am instigat să reaprindă un vechi scandal referitor la Michael Fancourt, să stârnească o controversă şi să încerce să obţină un război al ofertelor pentru cartea lui.

Apoi adăugă, ajungând la esenţă:

— Dacă ai de gând să-i găseşti pe toţi cei care îl cunosc pe Owen, ţi-aş fi recunoscătoare dacă le-ai putea spune – mai ales lui Jerry Waldegrave, dacă îl întâlneşti – că eu habar n-aveam ce e în acel roman. Am fost *neglijentă,* dar nu mai mult decât atât.

Deci ăsta era motivul pentru care fusese ea atât de nerăbdătoare să se întâlnească cu el. Nu părea o solicitare exagerată, în schimbul adreselor celor două hoteluri şi a unei amante.

— Cu siguranţă o s-o spun, dacă vine vorba de asta, zise Strike, ridicându-se în picioare.

— Mulţumesc, spuse ea ursuz. Te conduc.

Când ieşiră din birou fură întâmpinaţi de o salvă de lătrături. Ralph şi bătrânul doberman se întorseseră de la plimbarea lor. Părul ud al lui Ralph era dat pe spate, lins, în timp ce se lupta să ţină câinele cu bot cenuşiu, care mârâia la Strike.

— Nu i-au plăcut niciodată străinii, spuse indiferent Elizabeth Tassel.

— O dată l-a muşcat pe Owen, interveni Ralph.

Spusese asta ca pentru a-l face pe Strike să se simtă mai

bine în legătură cu dorinţa evidentă a câinelui de a-l sfârteca.

— Da, spuse Elizabeth Tassel, păcat că…

Dar fu copleşită de încă un acces de tuse horcăită şi şuierată. Ceilalţi trei aşteptară în tăcere ca ea să-şi revină.

— Păcat că nu mortal, croncăni ea în cele din urmă. Ne-ar fi scutit pe toţi de o grămadă de necazuri.

Asistenţii ei păreau şocaţi. Strike dădu mâna cu ea şi spuse un la revedere general. Uşa se închise în faţa mârâiturilor şi hârâitului dobermanului.

9

Este aici Domnul Arţag, stăpână?

William Congreve, *Cum este această lume*

Strike se opri la capătul grajdurilor transformate în locuinţe scăldate de ploaie şi o sună pe Robin, al cărei număr era ocupat. Se sprijini de un zid ud, cu gulerul paltonului ridicat, apăsând pe „redial" la fiecare câteva secunde, când privirea îi căzu pe o plăcuţă fixată pe o casă de vizavi, care indica faptul că acolo locuise Lady Ottoline Morrell, amfitrioana literară. Fără îndoială, între acei pereţi se discutaseră cândva şi romane cu cheie indecente…

— Bună, Robin, spuse Strike când în sfârşit ea răspunse. Sunt în întârziere. Ai putea să-l suni pe Gunfrey din partea mea şi să-i spui că mâine am o întâlnire sigură cu obiectivul? Şi spune-i lui Caroline Ingles că n-au mai existat alte activităţi, dar o s-o sun eu mâine să o pun la curent.

După ce termină de parcurs agenda, Strike îi dădu numele hotelului Danubius din St. John's Wood şi îi ceru să încerce să afle dacă Owen Quine stătea cumva acolo.

— Cum merge cu hotelurile Hilton?

— Prost, spuse Robin. Mi-au mai rămas doar două. Nimic. Dacă se află la vreunul din ele, fie foloseşte un alt nume, fie e deghizat – sau personalul e foarte neatent, presupun. Nu cred că ar putea să-l rateze, mai ales dacă poartă mantia aia.

— Ai încercat la cel din Kensington?

— Da. Nimic.

— Ah, păi, mai am un indiciu: o prietenă a lui care se publică singură, pe nume Kathryn Kent. S-ar putea să o vizitez mai târziu. După-amiaza asta n-o să pot răspunde la telefon; o urmăresc pe domnişoara Brocklehurst. Dă-mi mesaj dacă ai nevoie de ceva.

— Bine, succes la urmărire.

Dar era o după-amiază plictisitoare şi sterilă. Strike supraveghea o asistentă foarte bine plătită despre care paranoicul ei şef şi amant credea că împărtăşeşte nu doar favoruri sexuale, ci şi secrete de afaceri cu un rival al său. Cu toate acestea, pretenţia domnişoarei Brocklehurst că voia să-şi ia o după-amiază liberă ca să se poată epila, să-şi facă manichiura şi să se bronzeze la solar pentru plăcerea amantului ei părea să fie adevărată. Strike aşteptă, privind timp de aproape două ore faţada salonului cosmetic printr-o fereastră stropită de ploaie a cafenelei Nero de vizavi, atrăgându-şi furia mai multor femei cu cărucioare pentru copii care căutau un loc în care să bârfească. În cele din urmă, domnişoara Brocklehurst ieşi, maronie ca un biscuit şi probabil lipsită de păr de la gât în jos; după ce o urmări o scurtă distanţă, Strike o văzu cum se strecoară într-un taxi. Aproape printr-un miracol, dat fiind faptul că ploua, Strike reuşi să găsească un al doilea taxi înainte ca ea să dispară din câmpul vizual, dar urmărirea calmă pe străzile aglomerate şi scăldate de ploaie luă sfârşit, aşa cum se aşteptase Strike văzând direcţia în care se îndrepta femeia, şi anume spre apartamentul şefului ei suspicios. După ce tot drumul făcuse fotografii pe ascuns, Strike plăti taxiul şi puse capăt programului de lucru.

Abia dacă era ora 4 şi soarele apunea, iar ploaia interminabilă devenea mai rece. Luminile de Crăciun străluceau la fereastra unui bistrou pe lângă care trecu, iar gândurile lui fugiră spre Cornwall, care lui i se păru că i se strecurase în minte de trei ori, în succesiune rapidă, chemându-l şi şoptindu-i.

Cât timp trecuse de când se dusese acasă, în acel orăşel minunat de la malul mării unde petrecuse cele mai frumoase perioade din copilăria lui? Patru ani? Cinci? Se întâlnea cu mătuşa şi unchiul lui de fiecare dată când ei „ajungeau la Londra”, după cum ziceau ei, inhibaţi; stăteau acasă la sora lui, Lucy, bucurându-se de metropolă. Ultima oară, Strike îl dusese pe unchiul lui la stadionul Emirates, să vadă un meci împotriva lui Manchester City.

Telefonul îi vibră în buzunar: Robin, care, ca de obicei, îi urma instrucţiunile întocmai, îi trimisese un mesaj în loc să sune.

Domnul Gunfrey solicită încă o întâlnire mâine la ora 10, la biroul lui, mai am să-ţi spun şi altele. Rx

Mersi, îi răspunse Strike.

Nu adăugase niciodată sărutări la mesaje, în afară de cele pentru sora sau mătuşa lui.

La metrou medită la ce avea de făcut în continuare. Faptul că trebuia să dea de urma lui Owen Quine îi stătea pe creier; era pe jumătate iritat, pe jumătate intrigat de faptul că scriitorul era atât de greu de găsit. Scoase din portofel foaia de hârtie pe care i-o dăduse Elizabeth Tassel. Sub numele lui Kathryn Kent era adresa acesteia dintr-un bloc-turn din Fulham şi un număr de mobil. În partea de jos erau tipărite două cuvinte: *autor indie.*

Cunoştinţele lui Strike despre anumite părţi ale Londrei erau la fel de detaliate ca ale oricărui taximetrist. Deşi în copilărie nu ajunsese niciodată în zonele cu adevărat luxoase, locuise la multe alte adrese din capitală cu răposata şi etern nomada lui mamă: de obicei locuinţe temporare sau sociale, dar uneori, dacă prietenul ei de la acel moment îşi putea permite, în vecinătăţi mai salubre. Recunoscu adresa lui Kathryn Kent: în Clement Attlee Court se găseau vechi blocuri sociale, dintre care multe fuseseră acum vândute unor proprietari privaţi. Turnuri pătrate şi urâte din cărămidă, cu balcoane la fiecare etaj, aflate la câteva sute de metri de casele de milioane de lire din Fulham.

Acasă nu-l aştepta nimeni şi era sătul de cafea şi produse de patiserie după lunga după-amiază petrecută la cafeneaua Nero. În loc să urce în metroul către nord, luă linia departamentală spre West Kensington şi coborî, în întuneric, pe North End Road. Trecu pe lângă restaurante indiene şi mai multe mici magazine cu ferestre bătute în scânduri, care se prăbuşeau sub presiunea recesiunii. Când Strike ajunse la

blocurile-turn pe care le căuta, se făcuse noapte.

Stafford Cripps House era blocul aflat cel mai la nord, chiar în spatele unui centru medical modern. Probabil ameţiţi de idealismul socialist, optimiştii arhitecţi ai apartamentelor sociale oferiseră fiecăruia dintre ele micul lui spaţiu pentru balcon. Îşi imaginaseră ei oare că fericiţii locuitori vor amenaja cutii la fereastră şi se vor apleca peste balustradă ca să strige saluturi voioase către vecinii lor? Practic, toate aceste zone exterioare fuseseră folosite de ocupanţii lor pentru depozitare: saltele vechi, cărucioare pentru copii, aparate de bucătărie, ceva ce păreau vrafuri de haine murdare erau expuse intemperiilor, ca şi cum nişte dulapuri pline de rebuturi fuseseră secţionate pentru ca toată lumea să poată vedea ce e înăuntru.

O gaşcă de adolescenţi cu glugi pe cap, care fumau lângă containerele mari de plastic pentru reciclare, îl priviră meditativ în timp ce trecea pe lângă ei. Era mai înalt şi mai lat decât oricare dintre ei.

„Dobitoc înalt”, îl auzi pe unul dintre ei spunând în timp ce ieşea din câmpul lor vizual, ignorând liftul care era, evident, defect şi luând-o spre scările de beton.

Apartamentul lui Kathryn Kent era la etajul al treilea; se ajungea la el printr-un balcon de cărămidă bătut de vânt care mergea pe lăţimea clădirii. Înainte să bată la uşă, Strike observă că, spre deosebire de vecinii ei, Kathryn atârnase perdele adevărate la ferestre.

Nu răspunse nimeni. Dacă Owen Quine era înăuntru, era hotărât să nu se dea de gol: nu se vedea nicio lumină aprinsă, niciun semn de mişcare. O femeie care părea furioasă, cu o ţigară înfiptă în gură, scoase capul pe uşa de alături cu o grabă aproape comică, îi aruncă lui Strike o scurtă privire cercetătoare şi apoi se retrase.

Vântul friguros şuiera de-a lungul balconului. Paltonul lui Strike sclipea de la picăturile de ploaie, dar capul lui neacoperit, ştia bine asta, arăta la fel ca întotdeauna; părul lui scurt şi foarte cârlionţat era impermeabil la efectele ploii. Îşi afundă adânc mâinile în buzunare şi găsi un plic ţeapăn de

care uitase. Becul de lângă uşa de la intrare a lui Kathryn Kent era stricat, aşa că Strike se duse două uşi mai încolo, ca să ajungă la un bec care funcţiona, şi deschise plicul argintiu.

Domnul şi doamna Michael Ellacott
solicită plăcerea companiei voastre
la nunta fiicei lor

Robin Venetia cu
Domnul Matthew John Cunliffe
la biserica Sfânta Fecioară Maria din Masham
sâmbătă 8 ianuarie 2011,
la ora 14
şi după aceea la
Swinton Park

Invitaţia emana autoritatea ordinelor militare: această nuntă avea să aibă loc în modul descris aici. El şi cu Charlotte nu ajunseseră niciodată până la a trimite invitaţii crem ţepene, inscripţionate cu litere negre înclinate.

Strike băgă cartonaşul la loc în buzunar şi reveni lângă uşa locuinţei lui Kathryn ca să aştepte, băgându-şi capul între umeri şi privind în gol spre întunecata Lillie Road, cu luminile ei care licăreau, farurile maşinilor şi reflecţiile lor alunecând întruna pe asfalt, în nuanţe de roşu-închis şi auriu. Jos, adolescenţii cu glugi se strângeau unii în alţii, se depărtau, îi primeau şi pe alţii alături de ei şi se regrupau.

La 6:30, grupul mărit plecă în grabă, unit ca o haită. Strike îl privi până când aproape dispăru trecând pe lângă o femeie care venea din direcţia opusă. În timp ce aceasta traversa cercul de lumină al unui stâlp de iluminat, Strike văzu o coamă groasă de păr roşcat strălucitor care ieşea fluturând de sub o umbrelă neagră.

Mersul ei era şchiopătat, deoarece mâna care nu ţinea umbrela ducea două sacoşe grele, dar impresia pe care o lăsa de la distanţă, aruncându-şi în mod regulat buclele grele pe spate, nu era neatrăgătoare; părul bătut de vânt atrăgea

atenţia, iar picioarele de sub paltonul larg erau zvelte. Se apropie tot mai mult, fără să-şi dea seama de privirea cercetătoare de la etajul trei, traversând curtea de beton, şi dispăru din câmpul lui vizual.

Cinci minute mai târziu apăru pe balconul pe care stătea Strike, aşteptând. Pe măsură ce se apropia, nasturii suprasolicitaţi ai hainei trădau un piept generos. Nu-l observă pe Strike decât când ajunse la zece metri distanţă, deoarece ţinea capul plecat, dar când ea ridică privirea, Strike văzu o faţă ridată şi umflată, mult mai îmbătrânită decât se aşteptase. Oprindu-se brusc, femeia icni:

— *Tu!*

Strike îşi dădu seama că ea îi vedea doar silueta, din cauza becurilor stricate.

Sacoşele se izbiră de pardoseala de beton cu un zgomot de sticlă spartă: femeia alerga în plină viteză spre el, fluturându-şi mâinile strânse în pumni.

— Nemernicule, *nemernic* ce eşti, n-o să te iert niciodată, *niciodată,* să nu te mai văd în ochi!

Strike fu obligat să pareze câteva lovituri dezlănţuite. Se trase în spate, în timp ce ea zbiera, aruncând lovituri ineficiente şi încercând să spargă blocajul lui de fost boxer.

— O să vezi tu – Pippa o să te omoare – o să vezi… Uşa vecinei se deschise iar: aceeaşi femeie apăru, cu o ţigară în gură.

— Hei! spuse ea.

Lumina din hol îl inundă pe Strike, expunându-l. Pe jumătate icnind şi pe jumătate ţipând, femeia roşcată se retrase împleticit, îndepărtându-se de el.

— Ce dracu' se întâmplă aici? întrebă vecina.

— Un caz de confuzie, presupun, spuse Strike amabil. Vecina trânti uşa, lăsându-i din nou pe detectiv şi pe atacatoarea lui în întuneric.

— Cine eşti? şopti ea. Şi ce vrei?

— Eşti Kathryn Kent?

— *Ce vrei?*

Apoi, cu o panică subită, spuse:

— Dacă e ceea ce cred eu că e, atunci nu mă ocup cu asta!

— Poftim?

— Cine eşti, atunci? întrebă ea, părând mai speriată ca oricând.

— Numele meu e Cormoran Strike şi sunt detectiv particular.

Era obişnuit cu reacţiile oamenilor care îl găseau în pragul casei lor fără să se aştepte. Răspunsul lui Kathryn – o tăcere uluită – era destul de tipic. Femeia se retrase cu spatele, aproape împiedicându-se de sacoşele ei abandonate.

— Cine a pus pe urmele mele un detectiv particular? spuse ea cu ferocitate. *Ea,* nu-i aşa?

— Am fost angajat să-l găsesc pe scriitorul Owen Quine, spuse Strike. Lipseşte de acasă de aproape două săptămâni. Ştiu că eşti prietenă cu el…

— Nu, nu sunt, spuse ea.

Se apleacă să-şi ia din nou sacoşele; acestea zăngăniră tare.

— Şi ei poţi să-i spui din partea mea că n-are decât să şi-l ţină.

— Nu mai eşti prietena lui? Nu ştii unde e?

— Mă doare-n cur unde e.

O pisică străbătu nepăsătoare marginea balconului de piatră.

— Pot să te întreb când a fost ultima oară când…?

— Nu, nu poţi, spuse ea cu un gest furios.

Una dintre sacoşele din mâna ei se legănă şi Strike tresări, având impresia că pisica, între timp ajunsă în dreptul ei, avea să fie aruncată în gol de pe margine. Pisica şuieră şi sări jos. Femeia îşi azvârli piciorul spre ea, rapid şi duşmănos.

— Afurisita! spuse ea.

Pisica se îndepărtă furiş.

— Dă-te la o parte, te rog. Vreau să intru în casa mea.

Strike se îndepărtă câţiva paşi de uşă, ca s-o lase să se apropie. Kathryn nu-şi putea găsi cheia. După câteva secunde, în care încercă să-şi pipăie buzunarele în timp ce ţinea sacoşele, fu obligată să le aşeze jos, la picioarele ei.

— Domnul Quine a dispărut de când s-a certat cu agenta lui

din cauza ultimei sale cărţi, spuse Strike, în timp ce Kathryn bâjbâia prin haină. Mă întrebam dacă nu cumva…

— Mă doare-n cur de ultima lui carte. N-am citit-o. Mâinile lui Kathryn tremurau.

— Doamnă Kent…

— Domnişoară…

— Domnişoară Kent, soţia domnului Quine spune că acasă la ei a venit o femeie care îl căuta pe el. După descriere, părea că…

Kathryn Kent găsi cheia, dar o scăpă. Strike se aplecă s-o ridice şi să i-o dea; ea i-o smulse din mână.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Nu te-ai dus acasă la el să-l cauţi, săptămâna trecută?

— Ţi-am spus, nu ştiu unde e, nu ştiu nimic, se răsti ea, înfigând cheia în broască şi învârtind-o.

Kathryn îşi ridică cele două sacoşe, dintre care una zăngăni iar. Strike văzu că era de la un magazin de menaj din apropiere.

— Pare grea.

— Robinetul meu cu bilă e distrus, îi spuse ea cu asprime.

Şi îi trânti uşa în nas.

10

VERDONE: Am venit să luptăm.
CLEREMONT: Vom lupta, domnilor,
Şi vom lupta cât trebuie; doar vreo câteva lovituri…

Francis Beaumont şi Philip Massinger, *Micul avocat francez*

A doua zi dimineaţa, Robin ieşi de la metrou transpirată, cu o umbrelă inutilă în mână şi simţindu-se inconfortabil. După zile întregi de ploaie torenţială, de vagoane de metrou mirosind a haine ude, de trotuare alunecoase şi ferestre stropite de ploaie, trecerea bruscă la vremea strălucitoare şi uscată o luase prin surprindere. Alţi oameni ar fi fost veseli că potopul se oprise, dar nu Robin. Ea şi cu Matthew se certaseră rău.

Când deschise uşa de sticlă inscripţionată cu numele lui Strike şi denumirea profesiunii sale, fu aproape uşurată să descopere că şeful ei vorbea deja la telefon în biroul lui, cu uşa închisă. Simţea într-un mod neclar că trebuie să se adune înainte de a da ochii cu el, deoarece Strike fusese subiectul disputei de seara trecută.

— L-ai invitat la nuntă? spusese Matthew tăios.

Ea se temuse că Strike ar putea pomeni de invitaţie la ieşirea la crâşmă din seara aceea şi că, dacă nu îl avertiza pe Matthew înainte, Strike ar fi trebuit să suporte ostilitatea lui Matthew.

— De când invităm oameni fără să vorbim unul cu celălalt? spusese Matthew.

— Am vrut să-ţi spun. Am crezut că ţi-am spus.

Apoi Robin se simţise furioasă pe sine însăşi: nu-l minţise niciodată pe Matthew.

— E şeful meu, se aşteaptă să fie invitat!

Ceea ce nu era adevărat; se îndoia că lui Strike îi păsa în vreun fel de asta.

— Ei bine, eu aş vrea să vină, spusese ea.

Ceea ce, în sfârşit, era onest. Voia să aducă viaţa profesională de care nu se bucurase niciodată atât de mult mai aproape de viaţa personală, care, în prezent, refuza să se combine cu aceasta; voia să-i prindă laolaltă pe cei doi, într-un întreg satisfăcător, şi să-l vadă pe Strike printre enoriaşi, fiind de acord (de acord! De ce trebuia el să fie de acord?) cu căsătoria ei cu Matthew.

Ştiuse că Matthew nu avea să fie prea încântat, dar sperase ca la acel moment cei doi bărbaţi să se fi întâlnit deja şi să se fi plăcut reciproc, şi nu era vina ei că asta nu se întâmplase încă.

— După toată agitaţia aia afurisită de care am avut parte când eu am vrut s-o invit pe Sarah Shadlock, spusese Matthew.

O lovitură, i se păruse lui Robin, sub centură.

— Atunci invit-o! spusese ea furioasă. Dar nu e deloc acelaşi lucru – Cormoran n-a încercat niciodată să se culce cu mine –, ce vrea să însemne pufnetul ăsta?

Cearta era în toi atunci când tatăl lui Matthew telefonase cu vestea că turnura ciudată pe care o luase starea de sănătate a mamei lui Matthew fusese diagnosticată drept miniatac cerebral.

După asta, ei şi lui Matthew li s-a părut că ar fi fost de prost gust să se mai certe în privinţa lui Strike, aşa că s-au dus la culcare într-o stare nesatisfăcătoare de reconciliere teoretică, amândoi spumegând, Robin ştia asta.

Se făcuse aproape amiază când Strike a ieşit în sfârşit din biroul lui. Astăzi nu purta costumul, ci un pulover murdar şi găurit, blugi şi adidaşi. Avea faţa înnegrită de ţepii deşi care apăreau dacă nu se bărbierea în fiecare zi. Uitând de necazurile ei, Robin se holbă la el: niciodată, nici pe vremea când Strike dormea la birou, Robin nu-l văzuse arătând ca un vagabond.

— Am dat nişte telefoane pentru cazul Ingles şi am obţinut nişte numere pentru Longman, îi spuse Strike.

Îi întinse lui Robin dosarele alfabetice demodate, fiecare cu

un număr scris de mână pe cotor, pe care le folosise în Divizia de Investigaţii Speciale şi care rămăseseră modalitatea lui preferată de a colaţiona informaţiile.

— E un… un aspect deliberat? întrebă Robin.

Se holba la ceea ce păreau a fi pete de grăsime de pe genunchii blugilor lui.

— Da. E pentru Gunfrey. E o poveste lungă.

În timp ce Strike făcea ceai pentru amândoi, discutară detaliile a trei cazuri în curs de desfăşurare, el punând-o la curent cu informaţiile primite şi cu alte aspecte de investigat.

— Şi cum rămâne cu Owen Quine? întrebă Robin, primindu-şi cana. Ce a spus agenta lui?

Strike se aşeză pe canapea, care scoase obişnuitele ei sunete ca nişte vânturi, şi o puse la curent cu detaliile întrevederii cu Elizabeth Tassel şi ale vizitei la Kathryn Kent.

— Când m-a văzut prima oară, aş putea jura că a crezut că sunt Quine.

Robin râse.

— Nu eşti *atât* de gras.

— Mersi, Robin, spuse el sec. Când şi-a dat seama că nu sunt Quine şi înainte să-şi dea seama cine sunt, a spus: „Nu mă ocup cu asta”. Îţi spune ceva?

— Nu… dar, adăugă Robin modest, ieri am reuşit până la urmă să aflu câte ceva despre Kathryn Kent.

— Cum? întrebă Strike uluit.

— Păi, mi-ai spus că e o autoare care se publică singură, îi reaminti Robin, aşa că m-am gândit să caut pe internet să văd ce e pe-acolo şi…

Cu două clicuri de mouse, Robin deschise pagina.

— … are un blog.

— Bine lucrat! spuse Strike.

Se ridică bucuros de pe canapea şi ocoli biroul, ca să citească peste umărul lui Robin. Pagina amatoristică de internet se numea „Viaţa mea literară”, decorată cu desene în peniţă şi cu o fotografie foarte avantajoasă a lui Kathryn, despre care Strike credea că era mai veche de zece ani. Blogul conţinea o listă de postări aranjate după dată, ca un jurnal.

— Mare parte din el e despre faptul că editorii tradiţionali nu ar recunoaşte o carte bună nici dacă le-ai da în cap cu ea, spuse Robin derulând încet pagina, pentru ca Strike să o poată studia. A scris trei romane care fac parte din ceea ce ea numeşte o serie erotică fantasy, cu titlul Saga Melina. Pot fi descărcate pe Kindle.

— Nu mai vreau să citesc şi alte cărţi proaste, spuse Strike, mi-a ajuns cu Fraţii Boaşe Dureroase. E ceva despre Quine?

— O grămadă, spuse Robin, presupunând că el e bărbatul pe care ea îl numeşte Celebrul Scriitor. CS, prescurtat.

— Mă îndoiesc că se culcă cu doi scriitori, spuse Strike. El trebuie să fie. Însă „celebru” e puţin exagerat. Tu ai auzit de Quine înainte ca Leonora să vină aici?

— Nu, recunoscu Robin. Iată postarea de pe 2 noiembrie.

Excelentă discuţie în seara asta cu CS despre Intrigă şi Naraţiune, care, bineînţeles, nu sunt acelaşi lucru. Pentru cei care sunt surprinşi: Intriga este ceea ce se întâmplă, Naraţiunea este cât de mult arăţi cititorilor şi ***cum*** *le-o arăţi.*

Un exemplu din cel de-al doilea roman al meu, „Sacrificiul Melinei”.

În timp ce îşi croiau drum spre pădurea Harderell, Lendor îşi înălţă arătosul lui profil ca să vadă cât de aproape erau de ea. Trupul lui bine întreţinut, şlefuit de călărie şi abilităţile lui de arcaş…

— Derulează, spuse Strike, să vedem ce mai e despre Quine.

Robin făcu întocmai, oprindu-se la o postare din 21 octombrie.

Aşa că CS sună că nu poate să se vadă cu mine (din nou). Probleme de familie. Ce pot eu să fac în afară de a-i spune că înţeleg? Ştiam că o să fie complicat, atunci când ne-am îndrăgostit. Nu pot fi în mod făţiş explicită în această privinţă, ci o să spun doar că el e blocat de o soţie pe care nu o iubeşte din cauza unui Terţ. Nu e vina lui. Nici vina Terţului. Soţia lui nu l-ar

lăsa să plece nici dacă asta ar fi cel mai bine pentru toată lumea, aşa că suntem prinşi în ceea ce uneori pare a fi un Purgatoriu.

Soţia ştie despre mine, dar se preface că nu ştie. Nu ştiu cum poate suporta să trăiască cu un bărbat care vrea să fie cu altcineva, pentru că ştiu că eu n-aş putea să fac asta. CS spune că ea a pus întotdeauna Terţul deasupra a orice altceva, inclusiv El. Ciudat cum, adesea, a fi un „Îngrijitor" maschează un Egoism Profund.

Unii vor spune că e doar vina mea pentru că m-am îndrăgostit de un bărbat Căsătorit. Prieteni, nu-mi spuneţi nimic nou, Sora şi Mama mea îmi spun asta tot timpul. Am încercat să dau înapoi şi ce pot să spun decât că Inima are raţiunile iei, ce Raţiuni nu ştiu. Iar acum, în seara asta, plâng din cauza lui iar, pentru o Raţiune nou-nouţă. El îmi spune că aproape a terminat Capodopera lui, cartea care spune el că e Cea Mai Bună pe care a scris-o vreodată. „Sper c-o să-ţi placă. Apari şi tu în ea."

Ce poţi să spui când un Celebru Scriitor te pune în ceea ce el spune că e cea mai bună carte a lui? Înţeleg ceea ce îmi oferă el în modalităţi în care un Nonscriitor nu poate. Te face să te simţi mândră şi umilă. Da, există oameni pe care noi, Scriitorii, îi lăsăm să pătrundă în inimile noastre, dar în Cărţile noastre?! Asta e ceva special. E ceva diferit.

Nu mă pot împiedica să îl iubesc pe CS. Inima are Raţiunile iei.

Dedesubt exista un schimb de comentarii.

Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că mie mi-a citit puţin din ea? Pippa2011

Sper că glumeşti, Pip, mie nu vrea să-mi citească deloc!!! Kath

Aşteaptă. Pippa2011

— Interesant, spuse Strike. Foarte interesant. Când Kent m-a atacat seara trecută, m-a asigurat că cineva pe nume Pippa voia să mă omoare.

— Atunci uită-te la asta! spuse Robin însufleţită, derulând postarea de pe 9 noiembrie.

Prima oară când l-am cunoscut pe CS, mi-a spus: „Nu poţi să scri bine decât dacă cineva sângerează, probabil tu”. După cum ştiu cei care urmăresc acest Blog, eu mi-am deschis Metaforic venele aici, la fel şi în romanele mele. Dar astăzi simt că am fost înjunghiată Mortal de cineva în care ajunsesem să am încredere.

„O, Macheath! Mi-ai furat Liniştea – mi-ar face Plăcere să te văd supus chinurilor.”

— De unde e citatul? întrebă Strike.

Degetele sprintene ale lui Robin dansară pe tastatură.

— Din *Opera cerşetorului,* de John Gay.

— Erudită, pentru o femeie care scrie „iei” în loc de „ei” şi pune majuscule la întâmplare.

— Nu putem să fim toţi genii literare, spuse Robin cu reproş.

— Slavă Domnului că e aşa, la câte aflu despre ele.

— Dar uită-te la comentariul de sub citat, spuse Robin, revenind la blogul lui Kathryn.

Dădu clic pe un link şi apăru o singură propoziţie.

Mult succes ăluia care te înjunghie, Kath.

Şi acest comentariu îi aparţinea lui Pippa2011.

— Pippa pare să fie o pacoste, nu-i aşa? comentă Strike. E ceva pe aici despre cum îşi câştigă Kent existenţa? Bănuiesc că nu-şi plăteşte facturile cu fanteziile ei erotice.

— Şi asta e puţin ciudat. Uită-te la bucata asta.

Pe 28 octombrie, Kathryn scrisese:

Ca mulţi alţi Scriitori, şi eu am o slujbă normală. Nu pot ca să zic prea multe despre ea din motive de securitate. Săptămâna asta securitatea a fost întărită iar la Unitatea noastră, ceea ce înseamnă în consecinţă că băgăciosul meu Coleg (creştin renăscut, hipocrit în privinţa vieţii mele private) un pretext pentru a sugera conducerii ca blogurile e.tc să fie urmărite, în caz că sunt dezvăluite informaţii sensibile. Din fericire, se pare că raţiunea a prevalat şi nu a fost întreprinsă nicio acţiune.

— Misterios, spuse Strike. Securitate întărită… închisoare pentru femei? Spital psihiatric? Sau e vorba de secrete industriale?
— Şi uită-te la asta, de pe 13 noiembrie.
Robin derulă până la cea mai recentă postare de pe blog, care era singura însemnare după cea în care Kathryn pretindea că fusese înjunghiată mortal.

Iubita mea soră a pierdut îndelungata ei bătălie cu cancerul de sân, acum trei zile. Mulţumesc tuturor pentru sprijin şi pentru urările voastre de bine.

Dedesubt fuseseră adăugate două comentarii, pe care Robin le deschise. Pippa2011 scrisese:

Îmi pare atât de rău să aud asta, Kath. Îţi trimit toată dragostea din lume xxx.

Kathryn răspunsese:

Mersi, Pippa, eşti o prietenă adevărată

Mulţumirile în avans ale lui Kathryn pentru numeroasele mesaje de susţinere stăteau foarte trist deasupra acestui scurt dialog.
— De ce? întrebă Strike aspru.
— De ce ce? spuse Robin, ridicând privirea spre el.
— De ce fac oamenii asta?
— Să scrie pe blog, vrei să spui? Nu ştiu… n-a spus cineva mai demult că viaţa neexaminată nu merită trăită?
— Da, Platon, spuse Strike, dar asta nu e examinare a vieţii, e exhibare a ei.
— O, Doamne! spuse Robin, vărsând ceai pe ea în timp ce tresărea, vinovată. Am uitat, mai era ceva! Christian Fisher a sunat tocmai când ieşeam pe uşă aseară. Vrea să ştie dacă te interesează să scrii o carte.

— *Poftim*?

— O carte, spuse Robin, încercând să-şi reprime dorinţa de a râde la vederea expresiei de dezgust de pe faţa lui Strike. Despre viaţa ta. Experienţele tale din armată şi rezolvarea cazului Lula…

— Sună-l înapoi, spuse Strike, şi spune-i că nu, nu mă interesează să scriu o carte.

Strike îşi goli cana şi se îndreptă spre cuierul în care acum o geacă de piele străveche atârna peste paltonul lui negru.

— N-ai uitat de diseară? spuse Robin.

Tensiunea care se risipise temporar puse iar stăpânire pe ea.

— Diseară?

— Ieşirea la crâşmă, spuse ea cu disperare. Cu mine. Şi Matthew. La The King's Arms.

— Nu, n-am uitat, zise el, întrebându-se de ce Robin părea atât de încordată şi nefericită. Cre' că o să fiu plecat toată după-amiaza, aşa că ne vedem acolo. La opt, nu?

— Şase jumate, spuse Robin, mai încordată ca oricând.

— Şase jumate. Bun. O să apar… Veneţia.

— De unde ai…? reacţionă Robin cu întârziere.

— E pe invitaţie, spuse Strike. Neobişnuit. De la ce vine?

— Am fost… mă rog, se pare că am fost concepută acolo, spuse ea, înroşindu-se. În Veneţia.

Când el începu să râdă, Robin întrebă, pe jumătate amuzată, pe jumătate supărată:

— Care e al doilea nume mic al tău? C. B. Strike – de la ce vine B?

— Trebuie să plec, spuse Strike. Ne vedem la opt.

— *Şase jumate!* urlă Robin spre uşa care se închidea.

Destinaţia lui Strike din după-amiaza aceea era un magazin din Crouch End care vindea accesorii electronice. Laptopurile şi telefoanele mobile furate erau descărcate într-o încăpere din spate, informaţiile personale erau extrase, iar dispozitivele curăţate şi informaţiile erau vândute apoi separat celor care aveau nevoie de ele.

Proprietarul acestei afaceri prospere îi producea neplăceri considerabile domnului Gunfrey, clientul lui Strike. Domnul Gunfrey, care era un escroc tot atât de mare ca şi bărbatul pe care Strike îl depistase în sediul afacerii sale, dar într-un mod mult mai extravagant, făcuse o greşeală, călcând pe bătături pe cine nu trebuia. Era opinia lui Strike că Gunfrey trebuia să rezolve problema cât încă avea un avantaj. Strike ştia de ce e capabil acest adversar; aveau o cunoştinţă comună.

Obiectivul îl întâmpină pe Strike într-un birou de la etaj care mirosea la fel de urât precum cel al lui Elizabeth Tassel, în timp ce în fundal doi tineri în treninguri de nailon pierdeau vremea curăţându-şi unghiile. Strike, care făcea pe bătăuşul care-şi caută de lucru, recomandat de cunoştinţa lor comună, îl ascultă pe acest potenţial angajator cum îi mărturiseşte că intenţiona să-l atace pe fiul adolescent al domnului Gunfrey, despre ale cărui activităţi era înspăimântător de bine informat. Merse până acolo încât îi oferi lui Strike slujba: cinci sute de lire ca să-l taie pe băiat. („Nu vreau nicio crimă, doar un mesaj pentru tac-su, m-ai înţeles?”)

Trecuse de şase când Strike reuşi să plece din acel loc. Primul lui apel, odată ce se asigurase că nu e urmărit, fu către domnul Gunfrey însuşi, a cărui tăcere îngrozită îi sugeră lui Strike că acesta îşi dădea seama, în sfârşit, cu cine are de-a face.

Apoi Strike o sună pe Robin.

— O să întârzii, scuze, spuse el.

— Unde eşti? întrebă ea, părând tensionată.

Strike auzea zgomotele tipice unei crâşme din spatele ei: discuţii şi râsete.

— În Crouch End.

— O, Doamne, o auzi el spunând în şoaptă. O să-ţi ia o mie de ani…

— Iau un taxi, o linişti el. Vin cât pot de repede.

De ce alesese Matthew, se întrebă Strike în timp ce stătea în taxiul care hodorogea pe Upper Street, o crâşmă din Waterloo? Ca să se asigure că Strike trebuia să meargă departe? Răzbunare pentru că Strike alesese crâşme

convenabile lui la încercările anterioare de a se întâlni? Strike spera că la King's Arms aveau de mâncare. Dintr-odată i se făcuse foarte foame.

Avu nevoie de patruzeci de minute ca să ajungă la destinaţie, în parte din cauză că şirul de locuinţe muncitoreşti din secolul al XIX-lea unde se afla crâşma era blocat de trafic. Strike decise să coboare şi să pună capăt ursuzului efort al taximetristului de a descâlci numerotarea străzii, care părea să nu urmeze nicio înşiruire logică, şi merse mai departe pe jos, întrebându-se dacă dificultatea găsirii crâşmei influenţase alegerea lui Matthew.

King's Arms se dovedi a fi o crâşmă victoriană pitorească de pe colţ, ale cărei intrări erau împresurate de un amestec de tineri corporatişti în costume şi ceea ce păreau a fi studenţi, cu toţii fumând şi bând. Mica mulţime se dădu imediat la o parte când el se apropie, oferindu-i un spaţiu de trecere mai larg decât era strict necesar chiar şi pentru un bărbat de statura lui. În timp ce trecea pragul, intrând în micul bar, Strike se întrebă, nu fără o vagă speranţă că era posibil să se întâmple, dacă nu cumva avea să i se ceară să plece din cauza hainelor lui murdare.

Între timp, în camera zgomotoasă din spate, care era o curte cu tavan de sticlă înţesată conştiincios cu obiecte decorative, Matthew se uită la ceas.

— A trecut aproape un sfert de oră, îi spuse el lui Robin.

Îngrijit, în costum şi cu cravată, Matthew era – ca de obicei – cel mai arătos bărbat din încăpere. Robin era obişnuită să vadă ochii femeilor întorcându-se după el când trecea pe lângă ele; nu reuşise de fapt niciodată să se decidă cât de conştient era Matthew de privirile lor rapide şi arzătoare. Aşa cum stătea la masa lungă de lemn pe care fuseseră obligaţi să o împartă cu un grup de studenţi flecăreţi, având înălţime 1,85, cu bărbia despicată adânc şi ochi albaştri şi strălucitori, Matthew părea un cal de rasă în mijlocul unui padoc plin de ponei scoţieni.

— El e, spuse Robin cu un val de uşurare şi teamă.

Strike părea să fi devenit mai mare şi să aibă un aspect mai

dur de când plecase de la birou. Avansă cu uşurinţă spre ei, prin încăperea aglomerată, cu ochii aţintiţi asupra capului auriu strălucitor al lui Robin şi strângând în mâna lui mare o halbă de Hophead. Matthew se ridică în picioare. Păru că se îmbărbătează.

— Cormoran – salut – ai găsit locul.

— Tu eşti Matthew, spuse Strike, întinzând mâna. Scuze că am întârziat atât, am încercat să plec mai devreme, dar eram cu genul de individ căruia nu e bine să-i întorci spatele fără să-ţi dea voie.

Matthew îi răspunse cu un zâmbet absent. Se aşteptase ca Strike să fie plin de acele tipuri de comentarii care să-l pună în valoare, să încerce să facă un mister din ocupaţia lui. După cum arăta, părea că tocmai schimbase un cauciuc.

— Ia loc, îi spuse Robin lui Strike agitată, mutându-se atât de departe pe bancă încât aproape cădea de pe ea. Ţi-e foame? Tocmai ne gândeam să comandăm ceva.

— Servesc o mâncare destul de decentă, spuse Matthew. Thailandeză. Nu e ca la Mango Tree, dar e în regulă.

Strike zâmbi fără căldură. Se aşteptase ca Matthew să fie aşa: să facă paradă de nume de restaurante din Belgravia ca să dovedească, după un singur an petrecut în Londra, că era un metropolitan cu experienţă.

— Cum au mers lucrurile în după-amiaza asta? îl întrebă Robin pe Strike.

Se gândea că, dacă Matthew ar fi aflat cu ce se ocupa Strike, ar fi devenit la fel de fascinată ca ea de procesul investigativ şi toate prejudecăţile lui s-ar fi evaporat.

Dar scurta descriere de către Strike a acelei după-amiezi, omiţând orice detaliu care i-ar fi identificat pe cei implicaţi, fu întâmpinată cu o indiferenţă abia ascunsă de Matthew. Strike se oferi apoi să le facă cinste amândurora, dat fiind că aveau paharele goale.

— Ai putea să manifeşti puţin interes, îi şuieră Robin lui Matthew imediat ce Strike nu-i mai putea auzi.

— Robin, s-a întâlnit cu un om într-un magazin, spuse Matthew. Mă îndoiesc că o să-i cumpere cineva prea curând

drepturile de ecranizare.

Încântat de vorba lui de spirit, îşi îndreptă atenţia către tăbliţa neagră cu meniul de pe peretele de vizavi.

După ce Strike se întoarse cu băutura, Robin insistă să se lupte să ajungă până la bar cu comenzile lor pentru mâncare. Se temea să-i lase singuri împreună pe cei doi bărbaţi, dar avea impresia că ar putea cumva să comunice în lipsa ei.

Scurta încântare de sine a lui Matthew dispăru în absenţa lui Robin.

— Ai fost în armată, se trezi el spunându-i lui Strike, cu toate că fusese hotărât să nu îngăduie ca experienţa de viaţă a lui Strike să domine conversaţia.

— Exact, spuse Strike. DIS.

Matthew nu era sigur ce însemna asta.

— Taică-meu a fost în RAF, spuse el. Da, în aceeaşi perioadă cu Jeff Young.

— Cine?

— Jucătorul galez de rugby, ştii? spuse Matthew. 23 de selecţii?

— A, da, spuse Strike.

— Da, taică-meu a ajuns comandant de escadron. A plecat în ’86 şi de atunci a avut propria lui afacere de gestiune imobiliară. S-a descurcat bine. Apoi Matthew adăugă, puţin ofensiv: Nu ca tatăl tău, dar destul de bine.

Boule, se gândi Strike.

— Despre ce vorbeaţi? spuse Robin neliniştită, aşezându-se la loc.

— Doar de taică-meu, spuse Matthew.

— Sărmanul de el, zise Robin.

— De ce sărman? se răsti Matthew.

— Păi – e îngrijorat pentru maică-ta, nu? Miniatacul cerebral?

— A, spuse Matthew, de asta ziceai.

Strike cunoscuse în armată oameni ca Matthew: întotdeauna din categoria ofiţerilor, dar cu acea nesiguranţă aflată imediat sub înfăţişarea liniştită, care îi făcea uneori să întreacă măsura.

— Şi cum mai merg lucrurile la Lowther-French? îl întrebă Robin pe Matthew.

Voia să-i arate lui Strike ce om drăguţ era Matthew, să i-l arate pe adevăratul Matthew pe care ea îl iubea.

— Matthew auditează o editură mică şi foarte ciudată, spuse ea, adresându-se apoi logodnicului ei. Sunt destul de amuzanţi, nu-i aşa?

— N-aş spune că sunt „amuzanţi”, la halul în care au ajuns, zise Matthew.

Acesta continuă să vorbească până când le sosi mâncarea, presărându-şi sporovăială cu referiri la „nouăj de miare” şi „două sute cinzej de mii”. Fiecare propoziţie era înclinată, ca o oglindă, în aşa fel încât să-l pună în cea mai bună lumină posibilă: deşteptăciunea lui, gândirea lui rapidă, surclasarea colegilor mai lenţi, mai proşti, dar având mai multă vechime, bunăvoinţa lui faţă de nerozii care lucrau la firma pe care o audita.

— … încearcă să justifice o petrecere de Crăciun, când ei abia dacă au ieşit pe zero după doi ani; o să semene mai mult a priveghi.

Criticile arogante ale lui Matthew faţă de mica firmă fură urmate de sosirea mâncării lor şi de tăcere. Robin, care sperase că Matthew avea să reproducă pentru Strike unele dintre lucrurile mai amabile şi mai cordiale pe care i le spusese ei despre excentricităţile de la mica editură, nu mai ştia ce să zică. Totuşi, faptul că Matthew amintise de o petrecere a unei edituri tocmai îi dăduse lui Strike o idee. Mandibula detectivului începu să se mişte mai încet. Strike îşi dădu seama că aceasta putea fi o ocazie excelentă de a căuta informaţii despre locul în care se afla Owen Quine, iar memoria lui cuprinzătoare îi oferi o mică informaţie pe care uitase că o avea.

— Ai prietenă, Cormoran? îl întrebă Matthew pe Strike în mod direct.

Matthew era nerăbdător să lămurească asta. Robin fusese evazivă asupra acestui aspect.

— Nu, spuse Strike absent. Scuzaţi-mă – nu durează mult,

tre’ să dau un telefon.

— Da, nicio problemă, zise Matthew iritat.

Apoi continuă, însă doar după ce Strike nu mai putu să audă:

— Întârzii 40 de minute şi apoi te cari în timpul mesei. Noi stăm aici până o să catadicseşti tu să te întorci.

— *Matt!*

După ce ajunse pe trotuarul întunecat, Strike îşi scoase ţigările şi telefonul. Îşi aprinse o ţigară şi se îndepărtă de semenii lui fumători înspre capătul liniştit al străduţei laterale, oprindu-se în întuneric sub arcurile care susţineau linia ferată.

Culpepper răspunse la al treilea ţârâit.

— Strike, spuse el. Cum merge?

— Bine. Te sun să-ţi cer o favoare.

— Continuă, zise Culpepper neutru.

— Ai o verişoară pe nume Nina care lucrează la Roper Chard…

— De unde naiba ştii asta?

— Tu mi-ai zis, spuse Strike răbdător.

— Când?

— Acum câteva luni, când eu îl investigam pe dentistul ăla dubios pentru tine.

— Ce memorie ai, spuse Culpepper, părând mai mult enervat decât impresionat. Ce-i cu ea?

— Ai putea cumva să mă pui în legătură cu ea? întrebă Strike. Roper Chard are o petrecere aniversară mâine-seară şi aş vrea să merg.

— De ce?

— Am un caz, răspunse Strike evaziv.

Nu-i împărtăşea niciodată lui Culpepper detaliile despre divorţurile din înalta societate şi neînţelegerile legate de bani pe care le investiga, în ciuda frecventelor solicitări ale lui Culpepper.

— Şi tocmai ţi-am oferit subiectul carierei tale, ce dracu’.

— Da, bine, spuse jurnalistul pe un ton ranchiunos, după o scurtă ezitare. Bănuiesc că aş putea să fac asta pentru tine.

— E singură? întrebă Strike.

— Ce, vrei să i-o şi tragi? spuse Culpepper.

Strike remarcă faptul că acesta părea mai degrabă amuzat decât iritat la gândul că Strike şi-ar fi încercat norocul cu verişoara lui.

— Nu, vreau să ştiu dacă aş părea suspect dacă mă ia cu ea la petrecere.

— A, bun. Mi se pare că tocmai s-a despărţit de cineva. Nu ştiu. Îţi trimit un mesaj cu numărul ei.

Apoi Culpepper adăugă cu o încântare abia reprimată:

— Aşteaptă până duminică. Un tsunami de căcat o să-l mături pe Lordul Porker.

— Sun-o mai întâi pe Nina pentru mine, vrei? îl întrebă Strike. Şi spune-i cine sunt, ca să înţeleagă treaba.

Culpepper fu de acord şi închise. Deloc grăbit să se întoarcă la Matthew, Strike îşi fumă ţigara până la filtru înainte de a intra din nou.

Încăperea aglomerată, se gândi el în timp ce îşi croia drum prin ea, aplecându-şi capul ca să evite grinzile şi semnele de circulaţie, era asemenea lui Matthew: se străduia prea mult. Decorul includea o sobă de modă veche şi o casă de marcat antică, mai multe coşuri de cumpărături, afişe şi farfurii vechi: o panoplie forţată de obiecte găsite la magazinele de vechituri.

Matthew sperase să-şi termine tăiţeii înainte ca Strike să revină, ca să sublinieze durata absenţei sale, dar nu reuşise. Robin părea nefericită, iar lui Strike îi păru rău pentru ea, întrebându-se ce se întâmplase între ei în timp ce el lipsise.

— Robin spune că joci rugby, îi spuse el lui Matthew, hotărât să se străduiască. Ai fi putut să joci în liga a doua, nu-i aşa?

Mai făcură o conversaţie laborioasă timp de încă o oră: roţile se învârteau mai uşor când Matthew putea să vorbească despre sine însuşi. Strike remarcă obiceiul lui Robin de a-l alimenta pe Matthew cu replici şi sugestii, toate menite să deschidă zone de conversaţie în care el putea să strălucească.

— De când sunteţi împreună? întrebă el.

— De nouă ani, spuse Matthew, folosindu-şi iar tonul său combativ.

— Atât de mult? făcu Strike, surprins. Păi cum, aţi fost la universitate împreună?

— La şcoală, răspunse Robin zâmbind. Clasa a şasea.

— Nu era o şcoală mare, spuse Matthew. Ea era singura fată cu ceva creier care arăta bine. Nu prea aveai ce să alegi.

Labagiule, se gândi Strike.

Drumul lor spre casă era acelaşi până la staţia Waterloo; merseră prin întuneric, continuând să discute, apoi se despărţiră la intrarea la metrou.

— Ai văzut? spuse Robin neajutorată, în timp ce ea şi Matthew se îndreptau spre scările rulante. E drăguţ, nu-i aşa?

— E varză la punctualitate, răspunse Matthew, care nu putu să găsească nicio altă acuzaţie împotriva lui Strike care să nu pară absurdă. Probabil că o să ajungă cu 40 de minute întârziere şi o să strice toată ceremonia, fir-ar a dracu'.

Dar era un acord tacit faţă de participarea lui Strike şi, în absenţa unui entuziasm autentic, Robin se gândi că ar fi putut să fie şi mai rău.

Între timp, Matthew medita în tăcere la unele lucruri pe care nu le mărturisise nimănui. Robin descrisese cu acurateţe aspectul şefului ei – părul aproape pubian, profilul de boxer –, dar Matthew nu se aşteptase ca Strike să fie atât de masiv. Avea cu vreo zece centimetri mai mult decât Matthew, căruia îi plăcea să fie cel mai înalt bărbat din încăpere. Deşi, dacă Strike ar fi perorat despre experienţele lui din Afganistan şi Irak sau le-ar fi povestit cum îi fusese smuls piciorul sau cum câştigase medalia care părea să o impresioneze atât de mult pe Robin, lui Matthew asta i s-ar fi părut o paradă dezgustătoare. Dar faptul că detectivul păstrase tăcerea asupra acestor subiecte fusese aproape şi mai iritant. Eroismul lui Strike, viaţa lui plină de acţiune, experienţele lui de călătorie pline de primejdii plutiseră cumva fantomatic deasupra conversaţiei.

Robin stătea alături de el în metrou, şi ea tăcută. Nu se bucurase deloc de acea seară. Nu cunoscuse niciodată faţa

aceea a lui Matthew; sau, cel puţin, nu-l mai *văzuse* niciodată purtându-se aşa. Era din cauza lui Strike, se gândi ea, meditând nedumerită asupra chestiunii în timp ce metroul se hurduca. Strike o făcuse cumva să-l vadă pe Matthew prin ochii lui. Nu ştia exact cum făcuse el asta – cu toate acele întrebări adresate lui Matthew despre rugby – unii le-ar fi putut considera politicoase, dar Robin ştia că nu e aşa… sau oare era doar enervată că Strike întârziase şi îl învinovăţea pentru lucruri pe care el nu le intenţionase?

Şi astfel, cuplul logodit se deplasa în viteză spre casă, unit de o iritare nerostită faţă de bărbatul care sforăia tare în metroul huruitor spre nord.

11

Să-mi dai de ştire
Din ce pricină sunt astfel ignorat.

John Webster, *Ducesa de Malfi*

— Eşti Cormoran Strike? întrebă o voce copilăroasă de clasă mijlocie la 9 fără 20 de minute, a doua zi dimineaţa.

— Da, spuse Strike.

— Sunt Nina. Nina Lascelles. Dominic mi-a dat numărul dumitale.

— A, da, spuse Strike.

Stătea cu pieptul gol în faţa oglinzii pentru bărbierit pe care o ţinea de obicei lângă chiuveta din bucătărie, camera cu duş fiind deopotrivă întunecoasă şi înghesuită. Îşi şterse spuma de ras din jurul gurii cu antebraţul şi spuse:

— Ţi-a spus despre ce e vorba, Nina?

— Da, vrei să te infiltrezi la petrecerea aniversară de la Roper Chard.

— „Infiltrat" e puţin exagerat.

— Dar pare mult mai incitant dacă spunem „infiltrat".

— Aşa e, spuse el amuzat. Înţeleg că eşti dispusă să faci asta?

— Aaa, da, e distractiv. Am voie să ghicesc de ce vrei să vii şi să-i spionezi pe toţi?

— Din nou, „spionat" nu e neapărat…

— Nu mai strica lucrurile. Am voie să ghicesc?

— Bine, spuse Strike. Dă-i drumul.

Luă o gură din cana de ceai, cu ochii la fereastră. Era ceaţă iar; scurtul interval de vreme însorită dispăruse.

— *Bombyx Mori,* zise Nina. Am dreptate? Am dreptate, nu-i aşa? Spune-mi că am dreptate.

— Ai dreptate, spuse Strike.

Nina scoase un ţipăt de încântare.

— Nici n-ar trebui să vorbesc despre asta. A existat o interdicţie totală, s-au trimis e-mailuri în toată compania, avocaţii intrau şi ieşeau în fugă din biroul lui Daniel. Unde să ne întâlnim? Ar trebui să ne vedem undeva mai întâi şi apoi să venim împreună, nu crezi?

— Da, absolut, spuse Strike. Unde-ţi e mai convenabil?

Chiar în timp ce scotea un pix din haina atârnată în spatele uşii, se gândea cu jind la o seară acasă, un somn bun şi îndelungat, un interval de calm şi odihnă înainte de plecarea de sâmbătă dimineaţa devreme în urmărirea soţului necredincios al clientei brunete.

— Ştii Ye Olde Cheshire Cheese? întrebă Nina. De pe Fleet Street? Acolo n-o să fie nimeni de la muncă şi e aproape de birou. Ştiu că e siropos, dar mie-mi place foarte mult.

Căzură de acord să se întâlnească la 7:30. În timp ce Strike se bărbierea mai departe, se întrebă cât de probabil era să întâlnească la petrecerea aceea pe cineva care ştia unde e Quine. *Problema e,* îşi mustră Strike imaginea din oglinda circulară, în timp ce îşi nimicea ţepii de pe bărbie, *că te comporţi în continuare ca şi cum ai fi încă în DIS. Naţiunea nu te mai plăteşte să fii meticulos, prietene.*

Dar el nu putea să fie altfel; făcea parte dintr-un cod deontologic personal minim, dar inflexibil pe care îl purtase cu el toată viaţa: fă-ţi treaba şi fă-o bine.

Strike avea de gând să-şi petreacă cea mai mare parte a zilei la birou, ceea ce în mod normal îi făcea plăcere. El şi cu Robin împărţeau munca birocratică; ea era o cutie de rezonanţă inteligentă şi adesea utilă, încă la fel de fascinată de mecanismele unei investigaţii pe cât fusese şi atunci când i se alăturase. Astăzi însă, Strike coborî scările cu ceva ce aducea a reticenţă şi, într-adevăr, antenele lui experimentate detectară în salutul ei un ton inhibat care, se temea el, avea să se transforme în curând în „Cum ţi s-a părut Matthew?”.

Tocmai ăsta, reflectă Strike în timp ce se retrăgea în biroul lui şi închidea uşa sub pretextul că vrea să dea câteva telefoane, era motivul pentru care era o idee proastă să te întâlneşti cu singurul tău angajat în afara orelor de program.

Foamea îl forţă să iasă câteva ore mai târziu. Robin cumpărase sendvişuri, ca de obicei, dar nu bătuse la uşă ca să-i spună că sosiseră. Şi asta părea să indice anumite sentimente de stânjeneală după seara anterioară. Pentru a amâna momentul în care aceasta trebuia amintită şi în speranţa că, dacă evita suficient de mult timp subiectul, ea ar fi putut să nu-l mai abordeze deloc (deşi el nu ştiuse niciodată tacticile cu care să abordeze o femeie), Strike îi spuse că tocmai vorbise cu domnul Gunfrey, ceea ce era adevărat.

— O să se ducă la poliţie? întrebă Robin.

— Ăă… nu. Gunfrey nu e genul de individ care se duce la poliţie dacă îl supără cineva. E aproape la fel de înverşunat ca tipul care vrea să-l taie pe fiu-său. Doar că acum şi-a dat seama că de data asta treaba e serioasă.

— Nu te-ai gândit să înregistrezi ce te plătea acel gangster să faci şi să te duci tu la poliţie? întrebă Robin fără să se gândească.

— Nu, Robin, pentru că ar fi fost evident de unde venea pontul şi ar afecta afacerile dacă ar trebui să mă feresc de asasini plătiţi în timp ce fac supraveghere.

— Dar Gunfrey nu poate să-şi ţină fiul în casă la nesfârşit!

— Nici nu trebuie. O să-şi ducă familia într-o vacanţă surpriză în State şi o să-l sune din LA pe prietenul nostru cuţitar ca să-i spună că a mai reflectat între timp şi s-a răzgândit în ce priveşte amestecul în interesele de afaceri ale acestuia. N-ar trebui să pară prea suspect. Tipul i-a făcut deja destule mizerii care să justifice potolirea lui. Cărămizi în parbriz, telefoane de ameninţare la nevastă-sa.

Apoi Strike oftă:

— Bănuiesc că va trebui să mă duc iar în Crouch End săptămâna viitoare, să-i spun că băiatul n-a mai apărut deloc şi să-i dau banii înapoi. Nu foarte plauzibil, dar nu vreau să înceapă să mă caute.

— Cât ţi-a dat?

— Cinci sute, Robin, spuse Strike.

— Şocant de puţin ca să înjunghii un adolescent, zise Robin energic. Apoi, luându-l pe Strike prin surprindere: Cum ţi s-a

părut Matthew?

— E un tip simpatic, minţi Strike în mod automat.

Se abţinu să detalieze. Robin nu era naivă; el mai fusese impresionat şi înainte de capacitatea ei de a detecta minciunile, nota falsă. Totuşi, nu se putu abţine să nu abordeze cu Robin un subiect diferit.

— Am început să mă gândesc, poate la anul, dacă facem un profit bun şi cum tu ai primit deja mărirea de salariu, poate că ar avea sens să mai angajăm pe cineva. Eu lucrez tot timpul, nu pot continua aşa la nesfârşit. Câţi clienţi ai refuzat în ultima vreme?

— Vreo câţiva, răspunse Robin cu răceală.

Presupunând că nu fusese suficient de entuziast în privinţa lui Matthew, dar hotărât să nu fie şi mai ipocrit decât fusese deja, Strike se retrase la puţin timp după aceea în biroul lui şi închise iar uşa.

Însă de data aceasta Strike avea dreptate doar pe jumătate.

Robin se simţise într-adevăr dezamăgită de răspunsul lui. Ştia că, dacă lui Strike i-ar fi plăcut cu adevărat de Matthew, n-ar fi spus niciodată ceva atât de definitiv precum „e un tip simpatic“. Ar fi spus „da, merge” sau „bănuiesc că putea fi şi mai rău”.

Ceea ce o iritase şi chiar o rănise fusese sugestia lui de a mai angaja pe cineva. Robin se întoarse iar spre monitorul calculatorului şi începu să tasteze rapid şi furios, izbind în taste mai tare decât de obicei, în timp ce scria factura acelei săptămâni pentru bruneta care divorţa. Crezuse – evident, în mod greşit – că ea era aici ceva mai mult decât o secretară. Îl ajutase pe Strike să obţină probele cu care fusese condamnat ucigaşul Lulei Landry; pe unele dintre ele le adunase chiar de una singură, din propria ei iniţiativă. În lunile care trecuseră de atunci depăşise de câteva ori sarcinile unui asistent, însoţindu-l pe Strike în misiuni de supraveghere, atunci când ar fi părut mai firesc pentru el să fie într-un cuplu, fermecase portari şi martori recalcitranţi care se simţeau ofensaţi de masivitatea şi expresia ursuză ale lui Strike, ca să nu mai amintim că la telefon se prefăcuse a fi o diversitate de femei

pe care Strike, cu vocea lui de bas profund, nu avea nicio şansă să le imite.

Robin presupusese că Strike gândea în mare la fel: uneori spunea lucruri de genul „Asta ajută la pregătirea ta de detectiv” sau „Ţi-ar prinde bine un curs de contrasupraveghere”. Sperase că, odată ce afacerea ajungea să aibă o bază mai solidă (iar ea putea susţine că într-adevăr contribuise la asta), avea să primească pregătirea de care ştia că are nevoie. Dar acum părea că acele aluzii fuseseră simple replici pasagere, bătăi pe umăr pentru o dactilografă. Atunci ce mai căuta ea aici? De ce dăduse cu piciorul la ceva mult mai bun? (În furia ei, Robin preferă să uite cât de puţin îşi dorise acea slujbă din resurse umane, oricât de bine plătită era.)

Poate că noul angajat avea să fie femeie, capabilă să îndeplinească acele sarcini utile, iar ea, Robin, avea să devină recepţionera şi secretara amândurora, fără a-şi mai părăsi biroul vreodată. Nu pentru asta rămăsese alături de Strike, renunţând la un salariu mult mai bun şi creând o sursă de tensiune recurentă în relaţia ei.

La ora 5 fix, Robin se opri din scris în mijlocul propoziţiei, îşi luă pardesiul şi plecă, închizând zgomotos uşa de sticlă în urma ei.

Izbitura îl trezi pe Strike. Dormise adânc la biroul lui, ca capul pe braţe. Se uită la ceas, văzu că era 5 şi se întrebă cine intrase oare în birou. Abia când deschise uşa despărţitoare şi văzu că haina şi geanta lui Robin dispăruseră, iar ecranul calculatorului ei era negru, îşi dădu seama că ea plecase fără să-şi ia la revedere.

— Ah, ce naiba, spuse el nervos.

De obicei Robin nu era ursuză; era unul dintre multele lucruri care îi plăceau la ea. Ce importanţă avea dacă lui nu-i plăcea de Matthew? Nu el trebuia să-l ia în căsătorie. Mormăind iritat, Strike încuie şi urcă scările spre apartamentul lui de la mansardă, plănuind să mănânce şi să se schimbe înainte de întâlnirea cu Nina Lascelles.

12

E o femeie foarte sigură pe ea, extraordinar de isteaţă şi cu replici prompte.

Ben Jonson, *Epicen sau femeia tăcută*

În seara aceea, Strike o luă pe întunecatul şi frigurosul Strand, înspre Fleet Street, cu mâinile afundate în buzunare. Mergea cât de energic îi permiteau oboseala şi piciorul drept, tot mai dureros. Regreta că abandonează pacea şi confortul apreciatei lui locuinţe; nu era sigur că din această expediţie de seară avea să rezulte ceva util şi totuşi, aproape împotriva voinţei lui, fu izbit din nou, în ceaţa îngheţată a serii de iarnă, de frumuseţea îmbătrânită a vechiului oraş, căruia el îi datora o copilărie împărţită în două.

Orice tuşă turistică era eliminată de seara îngheţată de noiembrie: faţada de secol XVII de la Old Bell Tavern, cu geamurile în formă de diamant, emana un aer antic şi nobil, dragonul care stătea de pază deasupra firmei de la Temple Bar se vedea în profil, rigid şi aprig, pe întunericul înstelat de deasupra, iar în depărtare cupola înceţoşată de la St. Paul strălucea ca o lună care răsare. În timp ce se apropia de destinaţie, pe un zid de cărămidă de lângă el, sus, se vedeau numele care vorbeau despre trecutul mânjit cu cerneală al Fleet Street – *People's Friend, Dundee Courier* –, dar Culpepper şi tagma lui jurnalistică fuseseră alungaţi de mult din căminul lor tradiţional înspre Wapping şi Canary Wharf. Acum zona era dominată de justiţie; Tribunalele Regale, templul suprem al profesiunii lui Strike, îl priveau de sus pe detectivul aflat în trecere.

În această dispoziţie tolerantă şi ciudat de sentimentală, Strike se apropie de felinarul rotund şi galben de vizavi care marca intrarea în Ye Olde Cheshire Cheese şi parcurse pasajul îngust care ducea la intrare, aplecându-se ca să nu dea cu

capul de pragul jos.

Intrarea înghesuită şi lambrisată, tapetată cu picturi vechi în ulei, dădea într-o cameră minusculă de la stradă. Strike se aplecă iar, evitând anunţul aproape şters „Bar exclusiv pentru gentlemani”, şi fu întâmpinat imediat de semnele entuziaste cu mâna ale unei fete palide şi minione, a cărei trăsătură dominantă erau nişte ochi mari şi căprui. Încotoşmănită într-un pardesiu negru lângă focul din sobă, fata adăpostea un pahar gol între mâinile mici şi albe.

— Nina?

— Ştiam că eşti dumneata, Dominic te-a descris perfect.

— Vrei să-ţi iau ceva de băut?

Ea ceru un pahar de vin alb. Strike îşi aduse o halbă de Sam Smith şi îşi făcu loc pe banca inconfortabilă de lemn, lângă ea. Încăperea era plină de accente londoneze. Ca şi cum i-ar fi ghicit dispoziţia, Nina spuse:

— Încă mai e o crâşmă adevărată. Doar oamenii care nu vin aici niciodată cred că e plină de turişti. Şi Dickens venea aici, şi Johnson, şi Yeats... îmi place la nebunie.

Îl privi radios. Strike zâmbi şi el, simţind o căldură reală cu cele câteva guri de bere pe care le luase.

— Cât de departe e biroul vostru?

— Cam zece minute de mers pe jos, zise ea. Suntem chiar lângă Strand. E o clădire nouă, cu grădină pe acoperiş.

Apoi adăugă, strângându-şi şi mai mult pardesiul în jurul ei:

— O să fie al naibii de frig. Dar şefii au avut un pretext ca să nu închirieze o sală altundeva. E o perioadă grea pentru edituri.

— Au fost unele probleme cu *Bombyx Mori,* spuneai? întrebă Strike trecând la afaceri.

Îşi întinse picioarele sub masă cât se putea.

— Probleme, repetă ea, e foarte puţin spus. Daniel Chard e negru de furie. *Nu* faci din Daniel Chard personaj negativ al unui roman pornografic. Nu se face aşa ceva. Nu. E o idee proastă. E un om ciudat. Se spune că a fost convins să preia afacerea familiei, dar de fapt el voia să fie artist.

Apoi Nina adăugă, chicotind:
— Ca Hitler.
Luminile de deasupra barului dansau în ochii ei mari. Strike se gândi că arăta ca un şoarece vioi şi entuziast.
— Hitler? repetă el, uşor amuzat.
— Delirează ca Hitler când e supărat – am aflat *asta* săptămâna trecută. Înainte de asta nimeni nu l-a auzit vreodată pe Daniel ridicând vocea. Ţipa şi urla la Jerry; îl auzeam prin pereţi.
— Dumneata ai citit cartea?
Nina ezită, cu un zâmbet poznaş.
— Nu în mod oficial, spuse ea în cele din urmă.
— Dar neoficial…
— E posibil să fi tras puţin cu ochiul, răspunse ea.
— Nu e ţinut sub cheie?
— Ba da, e în seiful lui Jerry.
O privire piezişă glumeaţă îl invita pe Strike să i se alăture în ironizarea blândă a nevinovatului editor.
— Problema e că el a spus cifrul la toată lumea, deoarece îl uită mereu şi asta înseamnă că ne poate cere nouă să i-l reamintim. Jerry e cel mai drăguţ şi mai corect om din lume şi nu cred că i-ar fi dat prin cap că noi am fi citit ceva dacă nu era cazul.
— Când te-ai uitat prin el?
— Luni, după ce l-a primit Jerry. Atunci deja se înteţiseră zvonurile, deoarece Christian Fisher sunase vreo 50 de oameni în weekend şi le citise fragmente din carte la telefon. Am auzit că a scanat-o şi a început să trimită şi prin e-mail părţi din ea.
— Asta era înainte ca avocaţii să înceapă să se implice?
— Da. Ne-au adunat pe toţi şi ne-au ţinut un discurs ridicol despre ce o să se întâmple dacă vorbim despre carte. Era pur şi simplu absurd, să încerce să ne spună că reputaţia companiei ar fi suferit dacă preşedintele ei era ridiculizat – suntem pe cale să ne listăm la bursă, cel puţin aşa se zvoneşte – şi că în cele din urmă slujbele noastre ar fi fost periclitate. Nu ştiu cum a reuşit avocatul să rămână serios în timp ce spunea asta. Tatăl meu e avocat al reginei şi spune că editurii

îi va fi foarte greu să ne acuze de ceva, când atât de mulţi oameni din afara companiei ştiu.

— Chard e un preşedinte bun? întrebă Strike.

— Bănuiesc că da, spuse ea agitată, dar e foarte misterios, foarte demn… ei bine, ce a scris Quine despre el e foarte amuzant.

— Adică…?

— Păi, în carte Chard e numit Phallus Impudicus şi…

Strike se înecă cu berea. Nina chicoti.

— E numit „Penis Impudic”? întrebă Strike râzând.

Se şterse la gură cu dosul palmei. Nina râse şi ea; un chicotit surprinzător de deocheat pentru cineva care semăna cu o şcolăriţă vioaie.

— Ai făcut latină? Eu am renunţat la ea, n-o suportam – dar ştim cu toţii ce înseamnă „phallus”, nu-i aşa? Am căutat, şi *Phallus Impudicus* e de fapt numele exact al unei ciuperci căreia i se spune bozuz. Se pare că miroase urât şi… mă rog…

Nina chicoti iar.

— … seamănă cu o sculă putrezită. Tipic pentru Owen: nume deocheate şi toată lumea cu sculele pe afară.

— Şi cu ce se ocupă Phallus Impudicus?

— Păi, umblă ca Daniel, vorbeşte ca Daniel, arată ca Daniel şi se bucură de puţină necrofilie cu un scriitor arătos pe care l-a omorât. E foarte macabru şi dezgustător. Jerry a spus întotdeauna că lui Owen i se pare că a irosit ziua de lucru degeaba dacă nu i-a făcut pe cititori să vomite măcar de două ori. Sărmanul Jerry.

— De ce „sărmanul Jerry”? întrebă Strike.

— Apare şi el în carte.

— Şi el ce fel de falus e?

Nina chicoti din nou.

— N-aş putea să-ţi spun, n-am citit partea despre Jerry. Am răsfoit doar, ca să-l găsesc pe Daniel, pentru că toată lumea spunea că e aşa de scabros şi amuzant. Jerry a lipsit din birou doar o jumătate de oră, aşa că n-am avut prea mult timp – dar ştim cu toţii că apare şi el, pentru că Daniel l-a obligat pe Jerry să rămână şi să se întâlnească cu avocaţii, şi i-a adăugat

numele în toate e-mailurile stupide în care ne spunea că dacă vorbim despre *Bombyx Mori* se prăbuşeşte cerul. Presupun că Daniel se simte mai bine din cauză că Owen l-a atacat şi pe Jerry. Ştie că toată lumea îl iubeşte pe Jerry, aşa că mă aştept să creadă că o să ne ţinem toţi gura ca să-l protejăm.

Apoi Nina spuse, în timp ce zâmbetul i se estompa:

— Dar Dumnezeu ştie de ce s-a luat Quine de Jerry. Pentru că Jerry nu are nici măcar un singur duşman.

Privi fix în paharul ei gol şi adăugă, ca o concluzie calmă:

— Owen chiar *e* un nemernic.

— Mai vrei un pahar? întrebă Strike.

Se duse iar la bar. Pe peretele din spatele acestuia era un papagal gri împăiat, într-o cutie de sticlă. Era singurul articol excentric care putea fi văzut şi Strike era pregătit, în dispoziţia lui tolerantă faţă de această zonă autentică a vechii Londre, să aibă bunăvoinţa de a presupune că papagalul cârâise şi pălăvrăgise cândva între aceşti pereţi, şi nu fusese cumpărat ca accesoriu deplorabil.

— Ştii că Owen Quine a dispărut? întrebă el când reveni lângă Nina.

— Da, am auzit un zvon. Nu mă surprinde, la scandalul pe care l-a provocat.

— Îl cunoşti?

— Nu neapărat. Vine uneori la birou şi încearcă să flirteze, ştii, învăluit în mantia lui stupidă, dându-se în spectacol, încercând întotdeauna să şocheze. Mie mi se pare că e cam penibil şi am detestat întotdeauna cărţile lui. Jerry m-a convins să citesc *Păcatul lui Hobart* şi mi s-a părut groaznică.

— Ai auzit ca el să fi vorbit cu cineva în ultima vreme?

— Din câte ştiu eu nu, spuse Nina.

— Şi nu ştie nimeni de ce a scris o carte care avea să-i aducă cu siguranţă un proces?

— Toată lumea presupune că s-a certat rău cu Daniel. El se ceartă cu toţi până la urmă; Dumnezeu ştie câţi editori a avut de-a lungul timpului. Am auzit că Daniel îl publică pe Owen doar pentru că asta face să pară că Owen l-a iertat pentru că s-a purtat groaznic cu Joe North. Owen şi Daniel nu se plac

deloc, ăsta e lucru ştiut.

Strike îşi aminti imaginea tânărului blond şi frumos atârnată pe peretele lui Elizabeth Tassel.

— Cum s-a purtat Chard groaznic cu North?

— Nu ştiu prea bine detaliile, spuse Nina. Dar ştiu că aşa *a fost.* Ştiu că Owen a jurat că nu o să lucreze niciodată pentru Daniel, dar apoi a trecut pe la aproape toţi ceilalţi editori, aşa că a trebuit să pretindă că se înşelase în privinţa lui Daniel, care l-a acceptat pentru că avea impresia că asta îl pune într-o lumină bună. Cel puţin asta spune toată lumea.

— Şi Quine s-a certat şi cu Jerry Waldegrave, din câte ştii?

— Nu, şi de aia e atât de bizar. De ce să-l atace pe Jerry? Jerry e adorabil! Deşi, din ce am auzit, nu poţi să…

Pentru prima oară, din câte îşi putea da seama Strike, Nina luă în considerare ce urma să spună, după care continuă, puţin mai sobru:

— Ei, nu poţi să-ţi dai seama cu adevărat ce vrea să spună Owen în partea despre Jerry şi, cum spuneam, eu n-am citit-o. Dar Owen a bumbăcit o grămadă de oameni. Am auzit că şi soţia lui apare şi se pare că a fost ticălos cu Liz Tassel care, chiar dacă e o scorpie, toată lumea ştie că a trecut prin foc şi pară pentru el. Liz nu va mai putea să plaseze niciodată nimic la Roper Chard; toată lumea e furioasă pe ea. Ştiu că i-a fost retrasă invitaţia pentru seara asta la ordinul lui Daniel – destul de umilitor. Şi peste câteva săptămâni ar trebui să fie o petrecere pentru Larry Pinkelman, unul dintre autorii ei, şi de la aia *nu pot* să-i retragă invitaţia – Larry e un bătrân atât de drăguţ, toată lumea îl iubeşte –, dar Dumnezeu ştie ce primire o aşteaptă dacă o să apară.

Nina îşi dădu într-o parte bretonul castaniu-deschis şi schimbă brusc subiectul:

— În orice caz, în ce relaţie ar trebui să fim, când ajungem la petrecere? Eşti prietenul meu sau cum?

— Partenerii de viaţă sunt primiţi la chestia asta?

— Da, dar nu am zis nimănui că mă văd cu tine, aşa că nu putem spune că suntem împreună de mult. O să spunem că ne-am întâlnit la o petrecere săptămâna trecută, bine?

Strike auzi, cu un amestec aproape egal de nelinişte şi mândrie satisfăcută, entuziasmul cu care ea sugera această întâlnire ficţională.

— Tre' să merg la baie înainte să plecăm, spuse el.

Se ridică greoi de pe banca de lemn, în timp ce ea îşi golea al treilea pahar.

Scările care coborau spre toaleta din Ye Olde Cheshire Cheese erau abrupte, iar plafonul atât de jos, încât Strike se lovi la cap chiar dacă se aplecase. În timp ce se freca la tâmplă, înjurând în şoaptă, i se păru că tocmai primise o scatoalcă divină peste cap, ca să nu uite ce era o idee bună şi ce nu.

13

Se spune că ai o carte
Din care ai citat pe de rost
Numele tuturor răufăcătorilor celebri,
Care pândesc prin oraş.

John Webster, *Diavolul alb*

Experienţa îl învăţase pe Strike că exista un anumit tip de femeie pentru care el era deosebit de atrăgător. Caracteristicile lor comune erau inteligenţa şi intensitatea oscilantă a lămpilor prost conectate. Erau adesea atrăgătoare şi, de obicei, după cum îi plăcea să spună celui mai vechi prieten al lui, Dave Polworth, „simulante totale". Strike nu se preocupase niciodată să încerce să înţeleagă ce anume le atrăgea la el pe acest tip de femei, chiar dacă Polworth, un om cu multe teorii categorice, susţinea ideea că aceste femei („nervoase, supraeducate") căutau în mod subconştient ceea ce el numea „sânge de cal de tracţiune".

Despre fosta logodnică a lui Strike, Charlotte, s-ar fi putut spune că era regina acestei specii. Foarte frumoasă, deşteaptă, schimbătoare şi cu probleme, Charlotte se întorsese iar şi iar la Strike, înfruntând opoziţia familiei ei şi dezgustul abia mascat al prietenilor. În cele din urmă, el pusese capăt în martie relaţiei lor intermitente de 16 ani, iar ea se logodise aproape imediat cu fostul ei prieten de la care o câştigase Strike cu atât de mulţi ani în urmă, la Oxford. De atunci încoace, cu excepţia unei singure nopţi excepţionale, viaţa amoroasă a lui Strike fusese în mod intenţionat aridă. Munca îi ocupase practic toată existenţa diurnă şi rezistase cu succes avansurilor subtile sau făţişe ale femeilor de felul clientei lui brunete şi epatante, divorţate în perspectivă care aveau timp de omorât şi singurătate de alinat.

Dar exista întotdeauna periculoasa nevoie de a se supune,

de a brava complicaţiile de dragul câtorva nopţi de consolare, iar acum Nina Lascelles mergea grăbită alături de el pe întunecatul Strand, făcând doi paşi pentru unul de-al lui şi informându-l care e adresa ei exactă din St. John's Wood, „ca să pară că ai fost acolo". Abia dacă îi ajungea la umăr, iar lui Strike femeile foarte mici nu i se păruseră niciodată atrăgătoare. Şuvoiul ei de flecăreală despre Roper Chard era presărat cu mai multe râsete decât ar fi fost necesar, iar de câteva ori îi atinse braţul ca să sublinieze o idee.

— Am ajuns, spuse ea în sfârşit.

Se apropiau de o clădire înaltă şi modernă, cu uşi turnante de sticlă şi cuvintele „Roper Chard" desenate cu plexiglas portocaliu strălucitor pe faţada de piatră.

Dincolo de holul pe care se vedeau oameni în haine de seară era un şir de uşi culisante de metal. Nina scoase invitaţia din geantă şi i-o arătă cuiva care părea un angajat ocazional într-un smoking care nu i se potrivea, apoi ea şi cu Strike se alăturară altor douăzeci de oameni într-un lift mare cu oglinzi.

— Etajul ăsta e pentru întâlniri, strigă Nina în sus, spre el, în timp ce coborau într-un spaţiu în plan deschis unde o trupă cânta pentru un ring de dans puţin populat. De obicei e partiţionat. Deci – cu cine vrei să te întâlneşti?

— Cu oricine îl cunoaşte bine pe Quine şi ar putea avea idee unde e.

— Asta înseamnă doar Jerry, de fapt…

Un lot proaspăt de invitaţi coborâţi din lift îi înghiontea din spate, făcându-i să intre în mulţime. Strike avu impresia că simte cum Nina îl prinde de spatele hainei, ca un copil, dar nu răspunse luând-o de mână sau întărind în alt fel impresia că erau împreună. În cele din urmă reuşiră să ajungă la peretele opus, unde mese deservite de chelneri în haine albe gemeau de mâncare de petrecere şi era posibil să faci conversaţie fără să strigi. Strike luă câteva chiftele delicate de crab şi le mâncă, regretând dimensiunile lor minuscule, în timp ce Nina privea în jur.

— Nu-l văd nicăieri pe Jerry, dar probabil e pe acoperiş, fumează. Să încercăm acolo? Aaaah, ia uite – Daniel Chard,

amestecându-se cu turma!

— Care din ei?

— Cel chel.

În jurul şefului companiei fusese lăsată o mică distanţă respectuoasă, asemenea cercului aplatizat de porumb din jurul unui elicopter care decolează, în timp ce acesta discuta cu o femeie tânără şi voluptuoasă, într-o rochie neagră strâmtă.

Phallus Impudicus; Strike nu putu să-şi reprime un rânjet amuzat, însă chelia îi stătea bine lui Chard. Era mai tânăr şi părea mai în formă decât se aşteptase Strike, şi era arătos într-un anumit fel, cu sprâncene negre şi dese deasupra ochilor adânciţi, nas vulturesc şi gura cu buze subţiri. Costumul lui negru-cărbune era obişnuit, dar cravata mov-deschis era mult mai lată decât una obişnuită şi avea desene cu nasuri de toate formele. Strike, al cărui gust vestimentar fusese întotdeauna convenţional, un instinct şlefuit de popota sergenţilor, nu putu să nu se simtă intrigat de această declaraţie mică, dar energică de non-conformism a unui preşedinte de companie, mai ales că ea atrăgea din când în când priviri surprinse sau amuzate.

— Unde e băutura? spuse Nina, ridicându-se inutil pe vârfuri.

— Acolo, răspunse Strike, care vedea un bar în faţa ferestrelor înfăţişând o privelişte a Tamisei întunecate. Rămâi aici, aduc eu. Vin alb?

— Champers, dacă Daniel a spart bani.

Strike alese un traseu prin mulţime astfel încât să ajungă în mod neostentativ în imediata apropiere a lui Chard, care o lăsa pe însoţitoarea lui să poarte întreaga discuţie. Aceasta avea acel aer de uşoară disperare al causeurilor care îşi dau seama că dau greş. Strike observă că dosul mâinii lui Chard, în care acesta strângea un pahar cu apă, era acoperit de o eczemă roşie strălucitoare. Strike se opri imediat în spatele lui Chard, aparent pentru a permite unui grup de tinere femei să treacă în direcţia opusă.

— … şi chiar a fost extraordinar de amuzant, spunea nervos fata în rochie neagră.

— Da, zise Chard, care părea foarte plictisit, aşa trebuie să

fi fost.

— Şi nu a fost New Yorkul minunat? întrebă însoţitoarea lui. Vreau să spun… nu minunat… dar util? Distractiv?

— Aglomerat, spuse Chard. Multe discuţii digitale. Chiar dacă nu-l vedea pe preşedinte, Strike avu impresia că acesta cască.

Un bărbat corpolent, într-un costum cu vestă, care părea deja beat deşi era abia 8:30, se opri în faţa lui Strike şi îl invită, cu o politeţe exagerată, să treacă. Strike nu avu de ales şi acceptă invitaţia, aşa că nu mai reuşi să-l audă pe Daniel Chard.

— Mersi, spuse Nina câteva minute mai târziu, luând paharul de şampanie din mâna lui Strike. Să mergem atunci pe acoperişul cu grădină?

— Excelent, spuse Strike.

Îşi luase şi el şampanie, nu pentru că îi plăcea, ci pentru că nu exista altceva ce şi-ar fi dorit să bea.

— Cine e femeia cu care vorbeşte Daniel Chard?

Nina întinse gâtul ca să vadă, în timp ce îl conducea pe Strike spre o scară metalică elicoidală.

— Joanna Waldegrave, fiica lui Jerry. Tocmai a scris primul ei roman. De ce? E genul tău?

Nina întrebase asta cu un râs şuierat şi uşor.

— Nu, spuse Strike.

Urcară scările împletite, Strike sprijinindu-se din nou cu greutate de balustradă. Resimţi dureros în plămâni aerul îngheţat în timp ce ieşeau pe acoperişul clădirii. Peste tot erau porţiuni de gazon moale, cilindri cu flori şi arbuşti, bănci; exista chiar şi un iaz inundat în lumină în care zvâcneau peşti ca nişte flăcări, pe sub frunze negre de nufăr. Încălzitoare de exterior ca nişte ciuperci gigantice fuseseră plasate în grupuri între pătratele de iarbă îngrijite, iar oamenii se înghesuiau sub ele, întorşi cu spatele la scena pastorală sintetică şi privind spre interior la semenii lor fumători, cu vârfurile ţigărilor licărind.

Priveliştea asupra oraşului era spectaculoasă, catifea neagră cu nestemate, neonul albastru strălucitor al Ochiului Londrei,

Turnul Oxo cu ferestrele lui rubinii, Centrul Southbank, Big Ben şi Palatul Westminster sclipind auriu, departe în dreapta.

— Haide, spuse Nina.

Luă cu îndrăzneală mâna lui Strike şi îl conduse spre tinerii ale căror răsuflări se ridicau în fuioare de ceaţă albă chiar şi când nu suflau fumul afară.

— Bună, fetelor, spuse Nina. L-a văzut cineva pe Jerry?

— E beat, spuse sec o roşcată.

— *O, nu,* spuse Nina. Şi se descurca atât de bine!

O blondă înaltă şi slabă privi peste umăr şi murmură:

— Săptămâna trecută la Arbutus era aproape muci.

— E din cauza lui *Bombyx Mori,* spuse o fată cu păr scurt şi negru care părea iritată. Şi weekendul aniversar din Paris nu s-a mai întâmplat. Cred că Fenella a făcut iar o criză. *Când* are de gând s-o părăsească?

— E şi ea aici? întrebă avid blonda.

— E pe undeva, spuse fata brunetă. Nu ne prezinţi, Nina?

Urmă un şuvoi de prezentări, care însă nu-l ajută pe Strike să-şi dea seama cine era Miranda, Sarah sau Emma. Apoi cele patru femei se apucară iar să disece nefericirea şi beţivăneala lui Jerry Waldegrave.

— Ar fi trebuit să-i dea papucii Fenellei acum ani de zile, spuse fata brunetă. Ce femeie abjectă!

— Sst! şuieră Nina.

Toate patru încremeniră în timp ce un bărbat aproape la fel de înalt ca Strike se apropia de ei. Faţa lui rotundă şi păstoasă era ascunsă parţial de ochelari cu rame mari de baga şi un păr castaniu încâlcit. Un pahar de vin roşu plin până la buză ameninţa să i se reverse peste mână.

— Tăcere vinovată, observă el cu un zâmbet amabil.

Vorbirea lui avea o deliberare exagerată şi răsunătoare care pentru Strike însemna un beţiv experimentat.

— Trei încercări pentru subiectul pe care îl discutaţi: *Bombyx* – *Mori* – Quine.

Apoi adăugă, privind spre Strike şi întinzând mâna, în timp ce ochii lor erau la acelaşi nivel:

— Salut. N-am făcut cunoştinţă, nu-i aşa?

— Jerry – Cormoran, Cormoran – Jerry, spuse Nina imediat. Apoi adăugă mai mult ca un aparteu către cele trei femei de lângă ea decât către editorul cel înalt: Partenerul meu.

— Cameron, ai zis? întrebă Waldegrave, făcând mâna pâlnie la ureche.

— Merge şi aşa, spuse Strike.

— Scuze, zise Waldegrave. Sunt surd de-o ureche.

Cu un umor mai degrabă greoi, Waldevrage continuă:

— Iar dumneavoastră, doamnelor, aţi bârfit în faţa necunoscutului înalt şi întunecat, în ciuda instrucţiunilor foarte clare ale domnului Chard ca nimeni din afara companiei să nu afle de secretul nostru vinovat?

— N-o să ne spui, nu-i aşa, Jerry? întrebă fata brunetă.

— Dacă Daniel ar fi vrut cu adevărat să amuţească acea carte, spuse impacientat roşcata, însă cu o privire rapidă aruncată peste umăr să vadă dacă nu cumva şeful e prin preajmă, n-ar trebui să trimită avocaţi în tot oraşul care să încerce să înăbuşe totul. Oamenii mă sună întruna ca să mă întrebe ce se întâmplă.

— Jerry, spuse cu îndrăzneală fata brunetă, de ce a trebuit să vorbeşti cu avocaţii?

— Pentru că sunt băgat şi eu acolo, Sarah, spuse Waldegrave, fluturându-şi paharul, ceea ce trimise o gură din conţinutul lui pe gazonul îngrijit. Sunt băgat până peste urechile mele betege. În carte.

Femeile scoaseră exclamaţii şocate.

— Ce ar putea să spună despre tine Quine, când tu ai fost atât de cumsecade cu el? întrebă bruneta.

— Obsesia lui Owen e că eu sunt de o brutalitate gratuită cu capodoperele lui, spuse Waldegrave.

Făcu un gest de tăiat cu foarfeca din mâna care nu ţinea paharul.

— Ah, asta e tot? spuse blonda cu o foarte uşoară nuanţă de dezamăgire. Mare scofală. Are noroc că îl publică cineva, la modul în care se poartă.

— Începe să pară că s-a ascuns iar, comentă Waldegrave.

Nu-mi răspunde la telefon.

— Ce laş nemernic, spuse roşcata.

— De fapt, sunt foarte îngrijorat pentru el.

— Îngrijorat? repetă roşcata, nevenindu-i să creadă. Sper că nu vorbeşti serios, Jerry.

— Şi tu ai fi fost îngrijorată dacă ai fi citit cartea, spuse Waldegrave cu un mic sughiţ. Cred că Owen îşi pierde controlul. Sună ca o scrisoare de sinucigaş.

Blonda emise un râs uşor, imediat reprimat când Waldegrave privi spre ea.

— Nu glumesc. Cred că are o cădere nervoasă. Sub tot grotescul obişnuit, subtextul e: toată lumea e împotriva mea, toată lumea vrea să-mi facă rău, toată lumea mă urăşte…

— Păi *chiar* îl urăşte toată lumea, interveni blonda.

— Nicio persoană raţională nu şi-ar fi imaginat că aşa ceva poate fi publicat. Iar acum a dispărut.

— Dar aşa face întotdeauna, spuse impacientat roşcata. Ăsta e numărul lui, nu-i aşa, să o ia la fugă? Daisy Carter de la Davis-Green mi-a spus că a plecat furios de două ori când lucrau la *Fraţii Balzac*.

— Sunt îngrijorat pentru el, spuse Waldegrave încăpăţânat.

Luă o gură mare de vin şi continuă:

— Poate că şi-a tăiat venele…

— Owen nu se poate sinucide! spuse batjocoritor blonda.

Waldegrave privi în jos spre ea cu ceea ce lui Strike i se păru a fi un amestec de milă şi aversiune.

— Oamenii *chiar* se sinucid, ştii, Miranda, când li se pare că le este luată întreaga lor raţiune de a exista. Nici măcar faptul că alţi oameni cred că suferinţa lor e o glumă nu e suficient ca să-i scoată din asta.

Blonda îl privi neîncrezătoare, apoi se uită în jur căutând susţinere, dar nimeni nu îi luă apărarea.

— Scriitorii sunt altfel, spuse Waldegrave. Nu am cunoscut niciodată unul care să fie cât de cât bun şi să nu fie ţicnit. Ceva ce Liz Tassel ar face bine să-şi amintească, la naiba.

— Ea pretinde că nu a ştiut ce e în carte, zise Nina. Le spune tuturor că era bolnavă şi că nu a citit cum trebuie…

— O cunosc pe Liz Tassel, mârâi Waldegrave, iar lui Strike i se păru interesant să vadă o izbucnire de furie autentică la acest editor amabil şi beat. Ştia ce face atunci când a trimis cartea aia. A crezut că e ultima ei şansă să facă bani de pe urma lui Owen. Şi puţină publicitate pe seama scandalului despre Francourt, pe care îl urăşte de ani de zile… dar acum, când lucrurile au luat o întorsătură urâtă, îşi reneagă clientul. Scandalos comportament.

— Daniel i-a retras invitaţia pentru seara asta, spuse fata brunetă. A trebuit s-o sun şi să-i spun. A fost groaznic.

— Ştii unde ar fi putut să plece Owen, Jerry? întrebă Nina.

Waldegrave dădu din umeri.

— Ar putea fi oriunde, nu-i aşa? Dar eu sper că e bine, oriunde ar fi. Nu mă pot abţine să-l îndrăgesc pe nemernicul ăla prostănac, în ciuda a orice.

— Dar ce *este* tot acest mare scandal cu Fancourt despre care a scris? întrebă roşcata. Am auzit pe cineva spunând că ar avea de-a face cu o cronică…

Toţi cei din grup în afară de Strike începură să vorbească deodată, dar vocea lui Waldegrave le domină pe celelalte, iar femeile amuţiră, cu politeţea instinctivă pe care femeile o manifestă adesea faţă de bărbaţii aflaţi în dificultate.

— Credeam că toată lumea ştie povestea asta, spuse Waldegrave cu încă un sughiţ uşor. Pe scurt, prima soţie a lui Michael, Elspeth, a scris un roman foarte prost. O parodie anonimă a lui a apărut într-o revistă literară. Ea a decupat parodia, şi-a prins-o de partea din faţă a rochiei şi s-a gazat, *à la* Sylvia Plath.

Roşcata căscă gura.

— S-a *sinucis*?

— Da, spuse Waldegrave, luând încă o gură de vin. Scriitorii: ţicniţi.

— Cine a scris parodia?

— Toată lumea a crezut întotdeauna că a fost Owen. El a negat, dar bănuiesc că era normal, dat fiind ce a urmat. Owen şi cu Michael nu şi-au mai vorbit niciodată după ce Elspeth a murit. Dar în *Bombyx Mori,* Owen găseşte o modalitate

ingenioasă de a sugera că autorul real al parodiei era însuşi Michael.

— *Dumnezeule,* spuse roşcata uluită.

— Apropo de Fancourt, spuse Waldegrave uitându-se la ceas, am primit sarcina de a vă spune tuturor că la ora 9 o să se facă un anunţ important la parter. Nu cred c-ar trebui să-l rataţi, fetelor.

Apoi plecă. Două dintre fete îşi stinseră ţigările şi îl urmară. Blonda se îndepărtă înspre alt grup.

— E adorabil Jerry, nu-i aşa? îl întrebă Nina pe Strike, tremurând în haina ei de lână.

— Foarte generos, spuse Strike. Nimeni altcineva nu pare să creadă că Owen Quine nu ştia exact ce face. Vrei să ne întoarcem la căldură?

Strike simţea că îl cuprinde epuizarea. Îşi dorea cu ardoare să meargă acasă, să înceapă procesul exasperant de a-şi adormi piciorul (cum îl numea el), să închidă ochii şi să cadă într-un somn neîntrerupt de opt ore, până când trebuia să se trezească şi să pornească din nou pe urmele încă unui soţ necredincios.

Încăperea de la parter era mai aglomerată ca oricând. Nina se opri de câteva ori ca să strige şi să urle în urechile cunoştinţelor. Strike fu prezentat unui romancier romantic îndesat, care părea ameţit de fascinaţia şampaniei şi de trupa zgomotoasă, şi soţiei lui Jerry Waldegrave, care o salută pe Nina călduros şi alcoolic, printr-o claie de păr negru încâlcit.

— E ca o sugativă, spuse Nina cu răceală, făcându-şi loc şi conducându-l pe Strike mai aproape de scena improvizată. E dintr-o familie cu bani şi dă întotdeauna de înţeles că a făcut o mezalianţă cu Jerry. O snoabă oribilă.

— Şi e impresionată de tatăl tău, avocat al reginei, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Ai o memorie înspăimântătoare, spuse Nina cu o privire admirativă. Nu, cred că… ei bine, eu sunt de fapt fiica de viconte Nina Lascelles. Mă rog, nu are nicio importanţă, ce dracu'. Dar pentru oameni ca Fenella are.

Un angajat potrivea acum un microfon la un pupitru de

lemn de pe scenă, lângă bar. Logoul Roper Chard, o frânghie înnodată între cele două nume, şi „100 de ani” erau inscripţionate pe un banner.

Urmă o aşteptare enervantă de zece minute, în timpul căreia Strike răspunse politicos şi corespunzător la flecăreala Ninei, ceea ce necesita un mare efort, dat fiind că ea era mult mai scundă, iar încăperea era tot mai zgomotoasă.

— Larry Pinkelman e aici? întrebă el, aducându-şi aminte de fotografia scriitorului de cărţi pentru copii de pe peretele lui Elzabeth Tassel.

— A, nu, el detestă petrecerile, spuse Nina voios.

— Mi se pare că şi voi o să-i organizaţi una?

— De unde ştii asta? întrebă ea uimită.

— Tocmai mi-ai spus asta la crâşmă.

— Uau, tu chiar eşti atent, nu-i aşa? Da, organizăm o cină pentru republicarea poveştilor lui de Crăciun, dar e foarte restrânsă. Larry detestă mulţimile, e foarte timid.

În cele din urmă, Daniel Chard ajunse pe scenă. Discuţiile se atenuară, transformându-se într-un murmur şi apoi stingându-se. Strike detectă o tensiune în aer în timp ce Chard îşi răsfoia notiţele şi apoi îşi drese vocea.

Trebuie să aibă foarte multă experienţă, se gândi Strike, şi totuşi discursul lui public abia dacă era satisfăcător. Chard ridica privirea mecanic, la intervale regulate, către un anumit loc de deasupra capetelor mulţimii; nu privea în ochi pe nimeni; uneori abia dacă putea fi auzit. După ce îşi purtă ascultătorii într-o scurtă călătorie prin ilustra istorie a Roper Publishing, execută un scurt ocol prin antecedentele Chard Books, compania bunicului său, descrise combinarea lor şi umila lui încântare şi mândrie, exprimate cu aceeaşi voce monotonă şi plată, de a se afla de zece ani la conducerea acestei companii globale. Micile lui glume erau întâmpinate cu râsete exuberante alimentate, se gândi Strike, în aceeaşi măsură de stânjeneală şi alcool. Strike se trezi holbându-se la mâinile inflamate, care păreau fierte, ale lui Chard. Cunoscuse cândva în armată un soldat tânăr a cărui eczemă se agravase atât de mult din cauza stresului, încât trebuise să fie spitalizat.

— Nu poate exista îndoială, spuse Chard, îndreptându-se către ceea ce Strike, care era unul dintre cei mai înalţi bărbaţi din încăpere şi aproape de scenă, îşi dădea seama că e ultima pagină a discursului său, că domeniul editorial parcurge o perioadă de schimbări rapide şi noi provocări, dar un lucru rămâne la fel de valabil astăzi pe cât era şi cu un secol în urmă: conţinutul e rege. Deşi ne lăudăm cu cei mai buni scriitori din lume, Roper Chard va continua să incite, să provoace şi să amuze. În acest context…

Apropierea climaxului era trădată nu de vreo însufleţire, ci de relaxarea manierei lui Chard, provocată de faptul că chinul lui se apropia de sfârşit.

— … sunt onorat şi încântat să vă spun că în această săptămână am câştigat talentele unuia dintre cei mai buni autori din lume. Doamnelor şi domnilor, vă rog primiţi-l cum se cuvine pe Michael Fancourt!

Zgomotul celor care traseră aer în piept se rostogoli ca o briză pe deasupra mulţimii. O femeie scoase un ţipăt entuziast. Undeva în fundul încăperii izbucniră aplauze, care se răspândiră ca un incendiu spre partea din faţă. Strike văzu cum o uşă îndepărtată se deschide şi un cap supradimensionat, cu o expresie acră, îşi face apariţia, după care Fancourt fu înghiţit de angajaţii entuziaşti. Abia după câteva minute apăru pe scenă, pentru a da mâna cu Chard.

— O, Doamne, spunea Nina întruna, aplaudând cu însufleţire. O, *Doamne.*

Jerry Waldegrave, care, ca şi Strike, se înălţa cu capul şi umerii deasupra mulţimii în mare parte feminine, stătea aproape exact vizavi de ei, de cealaltă parte a scenei. Avea din nou un pahar plin, aşa că nu putea să aplaude. Duse paharul la buze, fără să zâmbească, în timp ce privea gestul prin care Fancourt cerea linişte în faţa microfonului.

— Mersi, Dan, spuse Fancourt. Ei bine, ce e sigur e că nu m-am aşteptat niciodată să mă aflu aici…

Cuvintele lui fură întâmpinate de un val de râsete răguşite.

— … dar mă simt ca acasă. Am scris pentru Chard şi apoi am scris pentru Roper, iar acelea au fost vremuri bune. Am

fost un tânăr furios, iar acum sunt un bătrân furios şi abia aştept să fiu cât mai dezlănţuit pentru voi.

Ultima frază stârni, pe rând, chicote, râsete şi chiar şi un mic zâmbet din partea lui Daniel Chard, iar apoi râsete dezlănţuite din partea mulţimii şi a lui Chard deopotrivă. Strike şi Waldegrave păreau a fi singurii oameni din încăpere care nu se amuzau.

— Sunt încântat să revin şi voi face tot posibilul – cum ziceai, Dan? – să fac ca Roper Chard să fie incitantă, provocatoare şi amuzantă.

Furtună de aplauze; cei doi bărbaţi dădură mâna, în mijlocul bliţurilor fotografice.

— Juma' de milion, probabil, spuse un bărbat beat din spatele lui Strike, şi zece miare ca să apară în seara asta.

Facourt coborî de pe scenă fix în faţa lui Strike. Expresia lui de regulă posacă abia dacă se modificase pentru fotografii, dar păru mai fericit atunci când spre el începură să se întindă mâini. Michael Fancourt nu dispreţuia adulaţia.

— Uau, îi spuse Nina lui Strike. Îţi vine să *crezi?*

Capul supradimensionat al lui Fancourt dispăru în mulţime. Voluptuoasa Joanna Waldegrave reapăru, încercând să-şi croiască drum spre celebrul autor. Dintr-odată, tatăl ei ajunse în spatele Joannei; cu o clătinare de beţiv, întinse mâna şi o prinse de partea de sus a braţului, nu foarte blând.

— Are alţi oameni cu care trebuie să vorbească, Jo, lasă-l în pace.

— Mama tocmai a întins-o, de ce nu te duci s-o prinzi pe *ea?*

Strike se uită cum Joana se îndepărtează încet de tatăl ei, evident furioasă. Daniel Chard dispăruse şi el; Strike se întrebă dacă nu cumva se furişase pe uşă în timp ce mulţimea era atentă la Fancourt.

— Preşedintelui vostru nu-i plac luminile reflectoarelor, comentă Strike.

— Se spune că acum se descurcă mult mai bine, răspunse Nina, care încă privea spre Fancourt. Acum zece ani abia dacă-şi putea ridica ochii din notiţe. Dar e un om de afaceri

priceput, ştii. Abil.

Curiozitatea şi oboseala se luptau în interiorul lui Strike.

— Nina, spuse el.

Strike îşi conduse însoţitoarea în afara mulţimii care se înghesuia în jurul lui Fancourt; ea îi permise cu bucurie să facă asta.

— Unde ziceai că e manuscrisul lui *Bombyx Mori*?

— În seiful lui Jerry, spuse ea. Cu un etaj mai jos.

Nina bău din şampanie, cu ochii ei imenşi strălucind.

— Îmi ceri ceea ce cred eu că-mi ceri?

— Cât de mari ar fi problemele pe care le-ai putea avea?

— Foarte mari, spuse ea nepăsător. Dar am cartela de acces la mine şi toată lumea e ocupată, nu-i aşa?

Tatăl ei, se gândi Strike nemilos, e avocat al reginei. Editura ar ezita s-o dea afară.

— Crezi că am putea să facem o copie?

— Hai s-o facem, spuse ea dând pe gât ce mai avea în pahar.

Liftul era gol, iar etajul de dedesubt întunecat şi pustiu. Nina deschise uşa departamentului cu cartela ei de acces şi îl conduse, sigură pe sine, printre ecrane de calculator şi birouri goale spre un birou mai mare de pe colţ. Singura lumină provenea de dincolo de ferestre, de la mereu iluminata Londră, şi din loc în loc de la leduri mici şi portocalii care indicau că un calculator e în stand-by.

Biroul lui Waldegrave nu era încuiat, dar seiful, care se afla în spatele unei biblioteci batante, avea tastatură. Nina formă codul de patru cifre. Uşa se deschise şi Strike văzu un teanc dezordonat de pagini care zăceau înăuntru.

— Ăsta e, spuse ea fericită.

— Vorbeşte încet, o sfătui Strike.

Rămase de pază, în timp ce Nina pregătea un exemplar pentru el, la copiatorul de lângă uşă. Foşnetul şi bâzâitul interminabile erau ciudat de liniştitoare. Nimeni nu apăru, nimeni nu văzu; cincisprezece minute mai târziu, Nina punea manuscrisul la loc în seif şi încuia.

— Poftim.

Îi înmână lui Strike exemplarul, prins cu mai multe elastice. Când Strike îl luă, Nina se aplecă spre el timp de câteva secunde; o clătinare de om cherchelit, o atingere prelungită a hainelor lui. Strike îi datora ceva în schimb, dar era groaznic de obosit; atât ideea de a se duce el în acel apartament din St. John's Wood, cât şi de a o aduce pe ea în mansarda lui din Denmark Street erau neatrăgătoare. Oare să bea ceva împreună, poate mâine-seară, ar fi fost o răsplată adecvată? Apoi îşi aminti că mâine-seară era cina de ziua lui de naştere, acasă la sora lui. Lucy spusese că poate să vină însoţit.

— Vrei să vii la o petrecere plictisitoare mâine-seară? o întrebă.

Ea râse, jubilând evident.

— Ce anume o să fie plictisitor?

— Totul. Tu ai înveseli-o. Ai chef?

— Păi… de ce nu? spuse ea bucuroasă.

Invitaţia părea să fi fost satisfăcătoare; Strike simţi cum solicitarea pentru un gest fizic dispare. Ieşiră din departamentul întunecat într-o atmosferă de camaraderie, cu manuscrisul copiat al lui *Bombyx Mori* sub paltonul lui Strike. După ce îşi notă adresa şi numărul ei de telefon, Strike avu grijă ca ea să se urce într-un taxi, simţindu-se uşurat şi detensionat.

14

Acolo stă el uneori o după-amiază întreagă,
citind din aceleaşi versuri abominabile, abjecte
şi ticăloase (lua-le-ar naiba, nu le pot suporta!).

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

A doua zi se defila împotriva războiului în care Strike îşi pierduse piciorul, mii de oameni străbătând centrul Londrei friguroase cu pancarte, având în faţa lor familii de militari. Strike auzise de la anumiţi prieteni comuni din armată că părinţii lui Gary Topley – mort în explozia care pe el îl costase un membru – aveau să fie printre demonstranţi, dar nu-i trecu prin cap să li se alăture. Sentimentele lui faţă de război nu puteau fi formulate cu litere negre pe o pancartă albă. Fă-ţi treaba şi fă-o bine fusese crezul lui atunci ca şi acum, iar a mărşălui ar fi implicat unele regrete pe care el nu le avea. Aşa că îşi legă proteza, se îmbrăcă în cel mai bun costum italian al lui şi se îndreptă spre Bond Street.

Soţul trădător pe care îl căuta insistase că înstrăinata lui soţie, clienta brunetă a lui Strike, pierduse, din cauza neglijenţei ei la beţie, mai multe bijuterii foarte preţioase în timp ce stăteau amândoi la un hotel. Întâmplător, Strike ştia că soţul avea o întâlnire în Bond Street în dimineaţa aceea, şi avea o intuiţie că unele din acele bijuterii presupus pierdute ar putea să reapară în mod surprinzător.

Obiectivul lui intră într-o bijuterie, în timp ce Strike examina ferestrele unui magazin de vizavi. Odată ce acesta plecă, jumătate de oră mai târziu, Strike se duse să bea o cafea, lăsă să treacă două ore şi apoi intră în acea bijuterie, declarând că soţiei lui îi plăceau foarte mult smaraldele. Această pretenţie avu drept rezultat, după jumătate de oră de deliberări prefăcute între mai multe articole, producerea tocmai a acelui colier pe care bruneta bănuia că aventurierul

ei soţ îl şterpelise. Strike îl cumpără imediat, tranzacţie posibilă doar datorită faptului că clienta lui îi avansase 10.000 de lire în acest scop. 10.000 de lire pentru a dovedi escrocheria soţului era nimica toată pentru o femeie care avea de primit milioane la partaj.

Strike îşi luă un kebab pe drumul spre casă. După ce încuie colierul într-un seif mic pe care îl instalase în biroul lui (folosit de obicei pentru protejarea fotografiilor incriminatoare), urcă scările, îşi făcu o cană de ceai tare, îşi dădu jos costumul şi deschise televizorul, astfel încât să poată urmări desfăşurarea meciului Arsenal-Spurs. Apoi se întinse confortabil pe pat şi începu să citească manuscrisul pe care îl furase cu o seară în urmă.

După cum îi spusese Elizabeth Tassel, *Bombyx Mori* era o *Călătorie a pelerinilor* perversă, plasată într-un no-man's-land folcloric, în care eroul eponim (un tânăr scriitor de geniu) pleca dintr-o insulă populată cu idioţi consangvini prea orbi ca să-i recunoască talentul în ceea ce părea a fi o călătorie în principal simbolică spre un oraş îndepărtat. Bogăţia şi stranietatea limbajului şi a imageriei îi erau familiare lui Strike de când răsfoise *Fraţii Balzac,* dar interesul general faţă de tema cărţii îl atrăgea.

Primul personaj familiar care apărea din propoziţiile dense şi adesea obscene era Leonora Quine. În timp ce călătorea printr-un peisaj populat de diverse pericole şi diverşi monştri, tânărul şi sclipitorul Bombyx ajungea la Diabolica, o femeie descrisă succint drept o „curvă foarte uzată", care îl captura şi îl lega, reuşind să-l violeze. Leonora era descrisă ca în realitate: slabă şi neîngrijită, cu ochelarii ei mari şi felul de a fi inexpresiv. După ce era abuzat sistematic timp de mai multe zile, Bombyx o convingea pe Diabolica să-l elibereze. Ea era atât de distrusă de plecarea lui, încât Bombyx era de acord s-o ia cu el: primul exemplu al frecventelor răsturnări stranii şi onirice ale poveştii, prin care ceea ce fusese rău şi înspăimântător devenea bun şi raţional, fără vreo justificare.

Câteva pagini mai încolo, Bombyx şi Diabolica erau atacaţi de o făptură numită Căpuşa, pe care Strike o recunoscu uşor

drept Elizabeth Tassel: înspăimântătoare, cu maxilar pătrat şi voce profundă. Din nou, lui Bombyx i se făcea milă de această creatură, după ce ea înceta să-l mai violeze, şi îi îngăduia să i se alăture. Căpuşa avea obiceiul neplăcut de a se hrăni la sânul lui Bombyx în timp ce el dormea. Acesta era tot mai slăbit.

Genul lui Bombyx părea ciudat de mutabil. Pe lângă aparenta lui capacitate de a alăpta, în curând dădea semne de graviditate, deşi continua să satisfacă mai multe femei aparent nimfomane care îi ieşeau în mod regulat în cale.

Făcând slalom printre obscenităţile înflorite, Strike se întrebă câte portrete de oameni reali îi scăpaseră. Violenţa întâlnirilor lui Bombyx cu alte fiinţe umane era tulburătoare; perversitatea şi cruzimea lor abia dacă lăsau vreun orificiu neviolat; era o frenezie sadomasochistă. Însă inocenţa şi puritatea esenţiale ale lui Bombyx erau o temă constantă, simpla enunţare a geniului său fiind, se pare, tot ceea ce cititorii aveau nevoie pentru a-l absolvi de crimele la care el uneltea la fel de neîngrădit ca şi presupuşii monştri din jurul lui. Pe măsură ce dădea paginile, Strike îşi aminti de opinia lui Jerry Waldegrave că Owen Quine era bolnav mintal; începea să empatizeze cu viziunea lui…

Meciul era pe cale să înceapă. Strike lăsă manuscrisul jos, simţindu-se ca şi cum fusese închis mult timp într-un subsol întunecat şi murdar, departe de aer şi lumina naturală. Acum simţea doar o aşteptare plăcută. Era încrezător că Arsenal avea să câştige – Spurs nu reuşise să-i bată acasă de 17 ani.

Şi, timp de 45 de minute, Strike se abandonă plăcerii şi urletelor frecvente de încurajare, în timp ce echipa lui ajungea la doi la zero.

La pauză, fără tragere de inimă, Strike dădu volumul la zero şi reveni la lumea bizară a imaginaţiei lui Owen Quine.

Nu recunoscu pe nimeni până când Bombyx se apropie de oraşul care era destinaţia lui. Acolo, pe un pod de deasupra şanţului care împrejmuia zidurile oraşului, se afla un personaj imens, miop şi cu mers târşâit: Tăietorul.

Tăietorul etala o bonetă turtită, în locul ochelarilor cu ramă

de baga, şi purta pe umăr un sac însângerat care se zvârcolea. Bombyx acceptă oferta Tăietorului de a-i conduce pe el, Diabolica şi Căpuşa la o poartă secretă către oraş. Deprins deja cu violenţa sexuală, Strike nu fu surprins de faptul că Tăietorul se dovedea a fi hotărât să-l castreze pe Bombyx. În lupta care urma, sacul cădea de pe spatele Tăietorului, iar din el ţâşnea o făptură feminină pitică. Tăietorul îi lăsa să scape pe Bombyx, Diabolica şi Căpuşa, în timp ce el fugea după pitică; Bombyx şi însoţitoarele lui reuşeau să găsească o spărtură în zidurile oraşului şi priveau înapoi pentru a-l vedea pe Tăietor cum îneacă mica făptură în şanţul împrejmuitor.

Strike se cufundase atât de tare în lectură, încât nu-şi dăduse seama că meciul reîncepuse. Ridică privirea spre televizorul cu volumul oprit.

— *Căcat!*

Doi la doi: în mod incredibil, Spurs egalase. Strike aruncă deoparte manuscrisul, îngrozit. Apărarea lui Arsenal se prăbuşea sub ochii lui. Ar fi trebuit să fie victorie. Erau pregătiţi să ajungă la conducerea ligii.

— *CĂCAT!* urlă Strike zece minute mai târziu, în timp ce o lovitură cu capul trecea pe lângă Fabianski.

Spurs câştigase.

Opri televizorul cu încă vreo câteva înjurături şi se uită la ceas. Mai rămăsese doar jumătate de oră în care să facă duş şi să se schimbe, înainte de a o lua pe Nina Lascelles de la St. John’s Wood; călătoria dus-întors în Bromley avea să-l coste o avere. Contemplă cu dezgust perspectiva ultimului sfert din manuscrisul lui Quine, simţind foarte multă simpatie faţă de Elizabeth Tassel, care citise pe sărite ultimele pasaje.

Nici măcar nu era sigur de ce îl citeşte, în afară de curiozitate.

Trist şi iritat, o luă spre duş, dorindu-şi să fi putut să-şi petreacă seara acasă şi având senzaţia iraţională că, dacă nu s-ar fi lăsat distras de lumea obscenă şi coşmarescă a lui *Bombyx Mori,* Arsenal ar fi putut să câştige.

15

Ascultă-mă pe mine, nu e elegant să ai relaţii în oraş.

William Congreve, *Cum este această lume*

— Deci? Cum ţi s-a părut *Bombyx Mori*? îl întrebă Nina.

Tocmai plecau de la apartamentul ei cu un taxi pe care el abia şi-l permitea. Dacă nu ar fi invitat-o şi pe ea, Strike ar fi făcut călătoria spre Bromley şi înapoi cu transportul public, oricât de incomodă şi lungă ar fi fost astfel.

— Produsul unei minţi bolnave, spuse Strike.

Nina râse.

— Dar nu ai citit niciuna din celelalte cărţi ale lui Owen; sunt aproape la fel de proaste. Recunosc că asta e de-a dreptul scârboasă. Şi cum rămâne cu scula supurândă a lui Daniel?

— Încă n-am ajuns acolo. Abia aştept.

Sub haina de blană călduroasă de cu o seară în urmă, ea purta o rochie neagră strânsă pe corp, cu bretele, asupra căreia Strike avusese o excelentă perspectivă atunci când Nina îl invitase în apartamentul ei din St. John's Wood, în timp ce ea îşi aduna poşeta şi cheile. De asemenea, Nina ţinea în mână o sticlă de vin pe care o luase din bucătărie când văzuse că el venise cu mâna goală. O fată deşteaptă şi drăguţă, cu maniere frumoase, dar disponibilitatea ei de a se întâlni cu el în prima seară de după ce fuseseră prezentaţi unul altuia, care mai era şi una de sâmbătă, sugera neglijenţă sau poate disperare.

Strike se întrebă din nou ce joc îşi imagina el că face, în timp ce mergeau dinspre centrul Londrei înspre un ţinut al proprietarilor, spre case spaţioase pline de cafetiere şi televizoare HD, spre tot ceea ce el nu avusese niciodată şi ceea ce, presupunea neliniştită sora lui, trebuia să constituie ambiţia lui supremă.

Era stilul lui Lucy să organizeze o cină de ziua lui de naştere acasă la ea. Era fundamental lipsită de imaginaţie şi,

chiar dacă adesea părea mai hărţuită acolo decât oriunde altundeva, ea preţuia foarte mult atracţiile casei sale. Era stilul ei să insiste să ofere în cinstea lui o cină pe care Strike nu o dorea, dar despre care Lucy nu putea înţelege că el nu o doreşte. În lumea lui Lucy, zilele de naştere erau întotdeauna sărbătorite, niciodată uitate: trebuia să existe tort, lumânări, felicitări şi cadouri; timpul trebuia marcat, ordinea menţinută şi tradiţiile sprijinite.

În timp ce taxiul trecea prin Tunelul Blackwall, gonind pe sub Tamisa spre sudul Londrei, Strike recunoscu că gestul de a o aduce pe Nina cu el la petrecerea de familie era o declaraţie de nonconformism. În ciuda convenţionalei sticle de vin pe care o ţinea în poală, Nina era foarte încordată, bucuroasă să-şi asume riscuri şi incertitudini. Locuia singură şi discuta despre cărţi, nu despre copii; pe scurt, nu era tipul lui Lucy de femeie.

La aproape o oră după ce plecase din Denmark Street, cu portofelul uşurat de 50 de lire, Strike o ajută pe Nina să coboare în frigul întunecos de pe strada lui Lucy şi o conduse pe o alee de dincolo de magnolia mare care domina grădina din faţă. Înainte să sune la uşă, Strike spuse, cu o anumită reticenţă:

— Probabil ar fi bine să-ţi spun: asta e o cină de zi de naştere. A mea.

— Ah, ar fi trebuit să-mi spui! La mulţi…

— Nu e azi, spuse Strike. Nu contează prea mult.

Şi sună la uşă.

Cumnatul lui Strike, Greg, le deschise. Urmară multe bătăi pe umeri, ca şi o manifestare exagerată a plăcerii de a o vedea pe Nina. Această emoţie strălucea prin absenţă la Lucy, care se agita pe hol ţinând în mână o spatulă ca pe o sabie şi cu un şorţ peste rochia ei de petrecere.

— *N-ai spus că o să aduci pe cineva!* şuieră ea în urechea lui Strike, când acesta se aplecă să o sărute pe obraz.

Lucy era scundă, blondă şi cu faţă rotundă; nimeni nu ar fi ghicit niciodată că sunt înrudiţi. Lucy era rezultatul unei alte legături a mamei lor cu un muzician bine-cunoscut. Rick era

chitarist de ritm şi, spre deosebire de tatăl lui Strike, păstra o relaţie amicală cu progenitura lui.

— Am crezut că mi-ai spus să invit pe cineva, îi murmură Strike surorii lui, în timp ce Greg o conducea pe Nina în camera de zi.

— Te-am întrebat *dacă ai de gând să faci asta,* răspunse Lucy furioasă. O, Doamne – va trebui să mă duc şi să pun încă un – şi sărmana Marguerite…

— Cine e Marguerite? întrebă Strike.

Dar Lucy se grăbea deja spre sufragerie, cu spatula în aer, lăsându-şi oaspetele de onoare în hol. Strike îi urmă cu un oftat pe Greg şi pe Nina în camera de zi.

— Surpriză! spuse un bărbat blond cu început de chelie.

Acesta se ridică de pe canapeaua de pe care soţia lui cu ochelari privea radios spre Strike.

— Dumnezeule mare, spuse Strike, apropiindu-se ca să-i strângă mâna, cu o plăcere sinceră.

Nick şi Ilsa erau doi din cei mai vechi prieteni ai lui şi singurul loc în care cele două jumătăţi ale vieţii lui timpurii se intersectau: Londra şi Cornwall, într-o căsătorie fericită.

— Nu mi-a spus nimeni că o să fiţi aici!

— Păi, mă rog, asta e surpriza, Oggy, spuse Nick, în timp ce Strike o sărută pe lisa. O cunoşti pe Marguerite?

— Nu, spuse el.

Deci de asta voise Lucy să verifice dacă el aducea sau nu pe cineva; acesta era tipul de femeie de care îşi imagina ea că s-ar îndrăgosti el şi cu care ar trăi pentru totdeauna într-o casă cu o magnolie în grădina din faţă. Marguerite era măslinie, cu piele unsuroasă şi aspect ursuz; purta o rochie stacojiu-aprins, care părea să fi fost cumpărată când fusese puţin mai slabă. Strike era sigur că era divorţată. Începea să aibă o intuiţie specială în acest domeniu.

— Bună, spuse ea.

Între timp, Nina cea slabă, în rochia ei neagră cu bretele, conversa cu Greg; salutul scurt al lui Marguerite conţinea o lume întreagă de amărăciune.

Astfel s-au aşezat la cină toţi şapte. Strike nu se văzuse prea

des cu prietenii lui civili de când fusese lăsat la vatră ca invalid. Programul lui de lucru în mod intenţionat încărcat estompase graniţa dintre zilele de lucru şi cele de weekend, dar acum îşi dădu seama din nou cât de mult îi plăcea de Nick şi Ilsa şi cum ar fi fost infinit mai preferabil să fi fost doar ei trei undeva, savurând un curry.

— Cum l-aţi cunoscut pe Cormoran? îi întrebă Nina avid.

— Am fost la şcoală împreună, în Cornwall, spuse Ilsa, zâmbindu-i lui Strike peste masă. Cu întreruperi. Veneai şi plecai, nu-i aşa, Corm?

Povestea copilăriei fragmentate a lui Strike şi Lucy fu prezentată în timp ce mâncau somonul afumat, călătoriile cu mama lor cea nomadă, revenirile regulate în St. Mawes şi mătuşa şi unchiul care funcţionaseră ca părinţi înlocuitori de-a lungul copilăriei şi adolescenţei lor.

— Apoi Corm a fost dus iar la Londra de mama lui, când avea, cât, 17 ani? spuse Ilsa.

Strike îşi dădea seama că lui Lucy nu-i plăcea conversaţia: detesta discuţiile despre felul neobişnuit în care fuseseră crescuţi, despre mama lor excentrică.

— Şi a ajuns la un liceu dur, în buna tradiţie, împreună cu mine, spuse Nick. Vremuri frumoase.

— Nick era un tip pe care era bine să-l cunoşti, spuse Strike. Cunoaşte Londra ca pe buzunarul lui; taică-său e taximetrist.

— Şi dumneata la fel, tot taximetrist? îl întrebă Nina pe Nick, aparent entuziasmată de exotismul prietenilor lui Strike.

— Nu, spuse Nick voios, eu sunt gastroenterolog. Oggy şi cu mine ne-am ţinut împreună ziua de naştere de 18 ani…

— … şi Corm ne-a invitat acolo pe mine şi pe prietenul lui Dave din St. Mawes, spuse Ilsa. Era prima oară când veneam la Londra, eram atât de încântată…

— … şi acolo ne-am cunoscut, încheie Nick, zâmbind larg către soţia lui.

— Şi niciun copil încă, după atâţia ani? întrebă Greg, mândru tată a trei fii.

Urmă o pauză foarte scurtă. Strike ştia că Nick şi Ilsa

încercau de mai mulţi ani să facă copii, fără succes.

— Încă nu, spuse Nick. Cu ce te ocupi, Nina?

Pomenirea editurii Roper Chard o însufleţi puţin pe Marguerite, care îi privise mohorâtă pe Strike din celălalt capăt al mesei, ca şi cum acesta ar fi fost o bucăţică de mâncare gustoasă aşezată nemilos prea departe de ea.

— Michael Facourt tocmai s-a mutat la Roper Chard, declară ea. Am văzut azi-dimineaţă pe site-ul lui.

— Ce dracu', asta a fost făcut public abia ieri, spuse Nina.

„Ce dracu'" îi aminti lui Strike de felul în care Dominic Culpepper le spunea chelnerilor „prietene"; era menit să-i facă plăcere lui Nick, se gândi el, şi poate să-i demonstreze lui însuşi că şi ea se putea amesteca bucuroasă cu proletariatul. (Charlotte, fosta logodnică a lui Strike, nu îşi modificase niciodată vocabularul sau accentul, indiferent unde ajunsese. Şi nici nu-i plăcuse niciunul dintre prietenii lui.)

— Ah, sunt mare fan al lui Michael Fancourt, spuse Marguerite. *Casa pustie* e unul dintre romanele mele preferate. Îi ador pe ruşi, iar Fancourt are ceva care mă face să mă gândesc la Dostoievski…

Strike bănui că Lucy îi spusese lui Marguerite că el fusese la Oxford, că era deştept. Îşi dorea ca Marguerite să nu fie acolo, iar Lucy să-l înţeleagă mai bine.

— Fancourt nu poate să facă personaje feminine, spuse Nina nepăsătoare. Încearcă, dar nu reuşeşte. Femeile lui sunt doar nervi, ţâţe şi tampoane.

Nick pufnise în paharul cu vin la auzul neaşteptatului cuvânt „ţâţe"; Strike râse la râsul lui Nick; Ilsa spuse, chicotind:

— Aveţi amândoi 36 de ani. Pentru numele lui Dumnezeu.

— Ei bine, mie mi se pare că e minunat, repetă Marguerite, fără o urmă de zâmbet.

Fusese lipsită de un potenţial partener, oricât de şchiop şi de supraponderal ar fi fost el; nu avea de gând să renunţe la Michael Fancourt.

— Şi incredibil de atrăgător. Întotdeauna îmi cad cu tronc bărbaţii complicaţi şi deştepţi.

Spusese ultima propoziţie ca un aparteu către Lucy, cu un oftat, referindu-se în mod evident la unele dezastre trecute.

— Are capul prea mare pentru trupul acela, spuse Nina, renegându-şi voios entuziasmul din seara precedentă la vederea lui Fancourt, şi e fenomenal de arogant.

— Întotdeauna mi s-a părut că e foarte emoţionant ce a făcut pentru acel tânăr scriitor american, spuse Margurite în timp ce Lucy lua aperitivele şi îi făcea semn lui Greg să o ajute în bucătărie. Să termine romanul în locul lui – acel romancier tânăr care a murit de SIDA, cum se…?

— Joe North, spuse Nina.

— Mă mir că ai avut chef să ieşi în seara asta, îi spuse Nick încet lui Strike. După ce s-a întâmplat azi după-amiază.

Din nefericire, Nick era fan Spurs.

Greg, care se întorsese aducând o pulpă de miel şi auzise fără să vrea cuvintele lui Nick, se legă imediat de ele.

— Trebuie să fi durut, nu-i aşa, Corm? Când toată lumea credea că e victorie sigură?

— Ce-i asta? întrebă Lucy ca o dirigintă care spune clasei să facă linişte, în timp ce aşeza farfuriile cu cartofi şi legume. Ah, nu fotbal, Greg, te rog.

Aşa că Marguerite rămase iar în posesia mingii conversaţiei.

— Da, *Casa pustie* a fost inspirată de casa lăsată lui Fancourt de prietenul lui mort, unde fuseseră fericiţi în tinereţe. E extraordinar de emoţionant. De fapt, e o poveste despre regret, pierdere, ambiţii spulberate…

— De fapt, Joe North a lăsat casa în comun, lui Michael Fancourt şi Owen Quine, o corectă ferm Nina pe Marguerite. Şi *amândoi* au scris romane inspirate de ea; al lui Michael a câştigat Booker Prize…

Apoi Nina adăugă pentru Strike:

— … iar al lui Owen a fost batjocorit de toată lumea.

— Ce s-a întâmplat cu casa? o întrebă Strike pe Nina, în timp ce Lucy îi întindea platoul cu miel.

— Ah, asta era cu mii de ani în urmă, probabil a fost vândută, spuse Nina. Nu voiau să aibă proprietăţi comune; se

urau de ani de zile. Încă de când Elspeth Fancourt s-a sinucis din cauza acelei parodii.

— Nu ştii cumva unde e casa?

— Nu e *acolo,* spuse Nina pe jumătate în şoaptă.

— Cine nu e unde? întrebă Lucy, abia ascunzându-şi iritarea.

Planurile ei pentru Strike fuseseră perturbate. Acum nu avea s-o placă niciodată pe Nina.

— Unul dintre autorii noştri a dispărut, îi spuse Nina. Soţia lui l-a rugat pe Cormoran să-l găsească.

— E un tip de succes? întrebă Greg.

Fără îndoială că Greg era exasperat de grijile volubile ale soţiei lui pentru fratele ei sclipitor, dar sărac, a cărui afacere abia dacă ieşea pe zero, în ciuda programului lui de lucru încărcat, dar expresia „de succes”, cu tot ce însemna ea atunci când era rostită de Greg, îl usturǎ pe Strike ca o urzică.

— Nu, spuse el, nu cred că ai putea spune despre Quine că e de succes.

— Cine te-a angajat, Corm? întrebă Lucy neliniştită. Editorul?

— Soţia lui, spuse Strike.

— Dar o să poată să achite nota de plată, nu? întrebă Greg. Fără insolvabili, Corm, asta tre’ să fie regula ta numărul unu în afaceri.

— Mă mir că nu-ţi notezi aceste perle de înţelepciune, îi spuse Nick lui Strike în şoaptă.

Lucy îi oferi lui Marguerite încă o porţie din orice era pe masă (compensaţie pentru că nu avea să plece cu Strike, să se căsătorească cu el şi să locuiască la două străzi distanţă de ea, cu o cafetieră nouă şi strălucitoare de la „Lucy şi Greg”). După cină se retraseră pe canapeaua bej din trei părţi din camera de zi, unde se oferiră cadouri şi felicitări. Lucy şi Greg îi cumpăraseră un ceas nou, „pentru că ştiu că ultimul ţi s-a stricat”, spuse Lucy. Mişcat că ea îşi amintise asta, un val de afecţiune mască temporar iritarea lui Strike că ea îl târâse aici, că îl cicălea în legătură cu deciziile lui de viaţă, că se căsătorise cu Greg… Scoase înlocuitorul ieftin, dar folositor pe

care şi-l cumpărase şi îşi puse în schimb ceasul de la Lucy: era mare şi strălucitor, cu brăţară metalică, şi părea o copie a ceasului lui Greg.

Nick şi Ilsa îi cumpăraseră „whisky-ul ăla care-ţi place ţie”: Arran Single Malt, care îi amintea energic de Charlotte, cu care îl gustase prima oară, dar orice posibilitate a vreunei amintiri melancolice fu alungată de apariţia abruptă în uşă a trei siluete în pijamale, cea mai înaltă dintre ele întrebând:

— A venit deja tortul?

Strike nu-şi dorise niciodată copii (atitudine deplânsă de Lucy) şi abia dacă îşi cunoştea nepoţii, pe care îi vedea rar. Cel mai mare şi cel mai mic o traseră pe mama lor afară din încăpere, ca să aducă tortul aniversar; mijlociul însă se duse direct la Strike şi îi întinse o felicitare făcută în casă.

— Ăsta eşti tu, spuse Jack arătând spre imagine, când îţi primeşti medalia.

— Ai primit o medalie? întrebă Nina, zâmbind şi cu ochii mari.

— Mersi, Jack, spuse Strike.

— Vreau să fiu soldat, spuse Jack.

— E vina ta, Corm, spuse Greg cu ceea ce Strike nu se putu abţine să nu considere a fi o anumită animozitate. Pentru că le cumperi soldaţi de jucărie, le povesteşti despre pistolul tău.

— Despre cele două pistoale, îl corectă Jack pe tatăl lui.

Apoi îi spuse lui Strike:

— Aveai două pistoale. Dar a trebuit să le predai.

— Bună memorie, îi spuse Strike. O să ajungi departe.

Lucy apăru cu tortul de casă, pe care ardeau 36 de lumânări şi care era decorat cu ceea ce păreau a fi sute de bomboane colorate. În timp ce Greg stingea lumina şi toată lumea începea să cânte, Strike simţi o dorinţă aproape copleşitoare de a pleca. Avea să sune la taxi în clipa în care putea să fugă din acea încăpere; între timp, se forţă să zâmbească şi suflă în lumânări, evitând privirea lui Marguerite, care mocnea la el dintr-un fotoliu din apropiere, cu o lipsă de reţinere enervantă. Nu era vina lui că fusese pus să joace rolul camaradului decorat al femeilor abandonate de

prietenii şi rudele lui bine intenţionate.

Strike chemă un taxi din baia de la parter şi anunţă jumătate de oră mai târziu, cu o manifestare decentă de regret, că el şi cu Nina trebuiau să plece; el trebuia să se trezească devreme a doua zi dimineaţa.

În holul aglomerat şi zgomotos, după ce Strike evitase abil să fie sărutat pe gură de Marguerite, în timp ce nepoţii lui îşi consumau surescitarea şi energia din zahărul îngurgitat seara, iar Greg o ajuta servil pe Nina să îşi îmbrace haina, Nick îi murmură lui Strike:

— Credeam că nu-ţi plac femeile mici.

— Nu-mi plac, răspunse Strike încet. A şterpelit ceva pentru mine ieri.

— Da? Ei bine, sper să-ţi manifeşti recunoştinţa lăsând-o pe ea să stea deasupra. Ai putea s-o striveşti ca pe un gândac.

16

…fie ca cina noastră să nu fie crudă, căci vei
avea sânge destul, vei avea burta plină.

Thomas Dekker şi Thomas Middleton, *Curva onestă*

Strike îşi dădu seama imediat, când se trezi a doua zi dimineaţa, că nu era în patul lui. Era prea confortabil, cearşafurile prea moi; razele de lumină care punctau cuvertura cădeau din altă parte a camerei, iar sunetul ploii care răpăia în fereastră era înăbuşit de perdele trase. Se ridică în capul oaselor, miji ochii în jur la dormitorul Ninei, întrezărit doar sumar cu o seară în urmă, la lumina veiozei, şi-şi văzu torsul gol într-o oglindă de vizavi; părul des şi întunecat de pe pieptul lui alcătuia o pată neagră pe peretele bleu din spatele lui.

Nina lipsea, dar Strike simţea miros de cafea. După cum se aşteptase, ea fusese entuziastă şi energică în pat, alungând uşoara melancolie care ameninţase să îl urmeze după sărbătorirea zilei lui de naştere. Acum însă se întreba cât de repede putea să plece de acolo. A întârzia ar fi însemnat să genereze aşteptări pe care nu era pregătit să le satisfacă.

Piciorul lui protetic era sprijinit de peretele de lângă pat. Când să se dea jos din pat ca să îl apuce, Strike se retrase, pentru că uşa dormitorului se deschise şi intră Nina, complet îmbrăcată şi cu părul ud, cu ziare sub un braţ, două căni de cafea într-o mână şi o farfurie cu cornuri în cealaltă.

— Am fugit până afară, spuse ea cu respiraţia tăiată. Dumnezeule, e groaznic. Mi-a îngheţat nasul, pune mâna.

— Nu trebuia să faci asta, spuse el făcând semn spre cornuri.

— Mor de foame şi e o brutărie fabuloasă mai încolo. Uită-te la asta – *News ofthe World* –, marea exclusivitate a lui Dom!

O fotografie a aristocratului ajuns în dizgraţie, ale cărui

conturi îi fuseseră dezvăluite lui Culpepper de Strike, umplea centrul primei pagini, flancată din trei părţi de imagini cu două din amantele lui şi cu documente din Insulele Cayman pe care Strike le smulsese de la asistenta lui. MITUITORUL LORD PORKER, urla titlul. Strike luă ziarul de la Nina şi citi pe sărite articolul. Culpepper se ţinuse de cuvânt: asistenta îndurerată nu era amintită nicăieri.

Nina stătea lângă Strike pe pat, citind împreună cu el şi emiţând comentarii uşor amuzate: „O, Doamne, cum poate cineva să facă asta, uită-te la el” şi „O, uau, asta e dezgustător”.

— N-o să-i strice lui Culpepper, spuse Strike.

Închise ziarul după ce terminară amândoi. Data din partea de sus a primei pagini îi atrase atenţia: 21 noiembrie. Era ziua de naştere a fostei lui logodnice.

Un mic zvâcnet dureros sub plexul solar şi un şuvoi subit de amintiri vii şi nedorite… cu un an în urmă, aproape la aceeaşi oră, se trezise lângă Charlotte, în Holland Park Avenue. Îşi amintea părul ei lung şi negru, ochii mari şi căprui, un trup cum nu avea să mai vadă vreodată, cum nu avea să i se mai îngăduie să atingă vreodată… Fuseseră fericiţi în acea dimineaţă: patul era o plută de salvare pe apele agitate ale problemelor lor care reveneau în permanenţă. El îi oferise o brăţară, a cărei achiziţionare necesitase (deşi ea nu ştia asta) luarea unui împrumut cu o dobândă îngrozitoare… iar două zile mai târziu, de ziua lui de naştere, ea îi oferise un costum italian şi ieşiseră în oraş la cină şi chiar fixaseră o dată la care să se căsătorească, în sfârşit, la 16 ani după ce se cunoscuseră…

Dar numirea unei zile marcase o nouă şi cumplită fază în relaţia lor, ca şi cum ar fi avariat tensiunea precară în care erau obişnuiţi să trăiască. Charlotte devenea mereu tot mai volatilă şi mai capricioasă. Certuri şi scene, veselă spartă, acuzaţii de infidelitate (când de fapt ea, după cum credea el acum, fusese cea care se întâlnea în secret cu bărbatul cu care era acum logodită)… se chinuiseră în continuare încă aproape patru luni, până când, într-o ultimă şi mizerabilă explozie de

recriminări şi furie, totul luase din fericire sfârşit.

Un foşnet de bumbac: Strike privi în jurul lui, aproape surprins să se vadă încă în dormitorul Ninei. Ea era pe punctul de a-şi scoate bluza, cu intenţia de a se băga înapoi în pat alături de el.

— Nu pot să rămân, spuse el, întinzându-se din nou după proteză.

— De ce nu? întrebă ea, cu braţele încrucişate în faţă, ţinând tivul bluzei. Zău aşa – e duminică!

— Trebuie să lucrez, minţi el. Oamenii trebuie investigaţi şi duminica.

— Ah, spuse ea, încercând ca asta să sune realist, dar părând descurajată.

Strike îşi bău cafeaua, menţinând conversaţia alertă, dar impersonală. Ea îl privi cum îşi ataşează piciorul şi se îndreaptă spre baie, iar când el se întoarse ca să se îmbrace, ea era ghemuită într-un fotoliu, ronţăind un corn cu un aer puţin oropsit.

— Eşti sigură că nu ştii unde e casa asta? o întrebă el în timp ce îşi trăgea pantalonii. Cea pe care au moştenit-o Quine şi Fancourt?

— Ce? spuse ea, confuză. O – Doamne, sper să nu te duci s-o cauţi, nu-i aşa? Ţi-am spus, trebuie să fi fost vândută cu ani în urmă!

— Aş putea s-o întreb pe soţia lui Quine despre ea, spuse Strike.

Îi spuse Ninei că avea s-o sune, dar într-un mod energic, astfel încât ea să înţeleagă că sunt doar cuvinte goale, o formalitate, şi ieşi din casa ei cu un sentiment de uşoară recunoştinţă, dar nu de vinovăţie.

Ploaia îi împungea faţa şi mâinile, în timp ce mergea pe strada nefamiliară, îndreptându-se spre staţia de metrou. Lumini feerice de Crăciun sclipeau la fereastra brutăriei de unde Nina tocmai cumpărase cornurile. Reflecţia masivă a lui Strike alunecă pe suprafaţa stropită de ploaie; în pumnul rece căra sacoşa de plastic pe care Lucy i-o oferise, îndatoritoare, ca să-şi ducă felicitările, whisky-ul primit cadou şi cutia cu

noul şi strălucitorul lui ceas.

Gândurile lui alunecau irezistibil înapoi, la Charlotte, care avea 36 de ani, dar arăta de 25 şi care îşi sărbătorea ziua de naştere cu noul ei logodnic. Poate că primise diamante, se gândi Strike; ea spusese întotdeauna că nu-i pasă de astfel de lucruri, dar când se certaseră strălucirea a tot ceea ce nu putuse el să-i ofere îi fusese aruncată uneori în faţă destul de tare…

E un tip de succes? întrebase Greg despre Owen Quine, prin asta înţelegând: „Are maşină mare? Casă frumoasă? Cont gras la bancă?”

Strike trecu pe lângă Cafeneaua Beatles, cu capetele alb şi negru amplasate elegant ale trupei Fab Four privind spre el, şi pătrunse în căldura relativă a staţiei. Nu voia să-şi petreacă această duminică ploioasă singur, în apartamentul lui de la mansardă din Denmark Street. Voia să rămână ocupat de ziua de naştere a lui Charlotte Campbell.

Se opri ca să-şi scoată mobilul şi o sună pe Leonora Quine.

— Alo? spuse ea răstit.

— Bună, Leonora, sunt Cormoran Strike…

— L-ai găsit pe Owen? întrebă ea.

— Mă tem că nu. Te sun pentru că tocmai am auzit că un prieten i-a lăsat soţului tău o casă.

— Ce casă?

Leonora părea obosită şi iritată. Strike se gândi la numeroşii soţi cu bani de care se ciocnise în meseria lui, bărbaţi care ascundeau garsoniere de soţiile lor şi se întrebă dacă nu cumva tocmai trădase ceva ce Quine ascunsese de familia lui.

— Nu e adevărat? N-a lăsat un scriitor pe nume Joe North o casă în proprietate comună…?

— A, *aia,* spuse ea. Talgarth Road, da. Dar asta a fost în urmă cu 30 şi ceva de ani. De ce te interesează asta?

— A fost vândută, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea cu ranchiună, pentru că nenorocitul de Fancourt nu ne-a permis niciodată. Din duşmănie, adică, pentru că *el* nu o foloseşte niciodată. Casa stă pur şi simplu

acolo, fără să fie de folos nimănui, doar mucegăieşte.

Strike se sprijini de peretele de lângă maşinile de bilete, cu ochii aţintiţi asupra unui plafon circular susţinut de un păienjeniş de lonjeroane. Aşa se întâmplă, îşi spuse el din nou, dacă iei clienţi când eşti distrus. Ar fi trebuit să întrebe dacă mai au vreo altă proprietate. Ar fi trebuit să verifice.

— S-a dus cineva să vadă dacă soţul dumitale e acolo, doamnă Quine?

Ea scoase un ţipăt batjocoritor.

— Nu putea să se ducă *acolo!* spuse ea, de parcă Strike ar fi sugerat că soţul ei se ascunsese în Palatul Buckingham. Detestă casa aia, nici nu se apropie de ea! În orice caz, cred că nu are nici mobilă, nici altele.

— Ai cheie?

— Nu ştiu. Dar Owen nu s-ar duce acolo *niciodată!* Nu s-a apropiat de ea de ani de zile. E un loc groaznic în care să stai, e veche şi goală.

— Dacă ai putea să cauţi puţin cheia…

— Nu pot să fug acum în Talgarth Road, o am pe Orlando! spuse ea previzibil. Oricum, ascultă-mă pe mine, nu s-ar duce…

— Eu mă ofer să vin acum, spuse Strike, să iau cheia de la dumneata, dacă o poţi găsi, şi să mă duc să verific. Doar ca să fim siguri că am căutat pretutindeni.

— Da, dar – e duminică, spuse ea, părând şocată.

— Ştiu asta. Crezi că ai putea căuta puţin cheia?

— Bine, atunci, spuse ea după o scurtă pauză.

Apoi reluă, cu o ultimă explozie de energie:

— Dar n-o să fie acolo!

Strike luă metroul, schimbă o dată spre Westbourne Park şi apoi, cu gulerul ridicat împotriva potopului îngheţat, mărşălui spre adresa pe care Leonora i-o mâzgălise la prima lor întâlnire.

Era încă una din acele zone ciudate ale Londrei în care milionarii locuiau la o aruncătură de băţ de familii de clasă muncitoare care locuiau în casele lor de 40 de ani sau mai mult. Decorul măturat de ploaie oferea o dioramă ciudată:

blocuri noi şi elegante de apartamente în spatele unor străzi banale, noul luxos şi vechiul confortabil.

Casa familiei Quine era pe Southern Row, o stradă laterală liniştită cu case mici de cărămidă, la scurtă distanţă de o crâşmă văruită numită Chilled Eskimo. Înfrigurat şi ud, Strike îşi miji ochii la firma acesteia, în timp ce trecea pe lângă ea; firma înfăţişa un eschimos care se relaxa lângă o copcă, cu spatele la soarele care răsărea.

Uşa casei Quine era de un verde mocirlos şi scorojit, întreaga faţadă era dărăpănată, inclusiv uşa care atârna de o singură balama. În timp ce suna la uşă, Strike se gândi la predilecţia lui Quine pentru camerele confortabile de hotel, iar părerea lui despre bărbatul dispărut se mai înrăutăţi puţin.

— Ai ajuns rapid, fu salutul morocănos al Leonorei la deschiderea uşii. Intră.

El o urmă într-un hol întunecos şi îngust. Spre stânga era o uşă întredeschisă care dădea în ceea ce era, în mod evident, biroul lui Owen Quine. Părea neîngrijit şi murdar. Sertarele atârnau deschise, iar o maşină de scris electrică veche stătea strâmb pe birou. Strike şi-l putea imagina pe Quine smulgând paginile din ea, în furia lui faţă de Elizabeth Tassel.

— Ai reuşit ceva cu cheia? o întrebă Strike pe Leonora.

Intrară în bucătăria întunecoasă, cu miros stătut, de la capătul holului. Aparatele arătau toate de parcă erau vechi de cel puţin 30 de ani. Lui Strike îi veni ideea că mătuşa lui Joan avusese un cuptor cu microunde maro identic în anii ’80.

— Ei bine, le-am *găsit,* îi spuse Leonora făcând cu mâna spre cinci-şase chei care se aflau pe masa din bucătărie. Nu ştiu dacă vreuna din ele e cea bună.

Niciuna dintre ele nu era prinsă de un inel, iar una părea prea mare pentru a deschide altceva decât o uşă de biserică.

— În Talgarth Road la ce număr? o întrebă Strike.

— 179.

— Când ai fost ultima oară acolo?

— Eu? N-am fost acolo niciodată, spuse ea cu ceea ce părea a fi indiferenţă sinceră. Nu mă interesa. Era o prostie.

— Ce anume?

— Să le-o lase lor.

Văzând faţa politicos interogativă a lui Strike, Leonora spuse impacientată:

— Joe North ăla, că le-a lăsat-o lui Owen şi Michael Fancourt. A spus că e pentru ca ei să scrie acolo. Ei n-au folosit-o niciodată de atunci încoace. Inutil.

— Iar dumneata n-ai fost niciodată acolo?

— Nu. Ei au primit-o cam când am născut-o pe Orlando. Nu m-a interesat.

— Atunci s-a născut Orlando? întrebă Strike surprins.

Şi-o imaginase vag pe Orlando ca pe o fată hiperactivă de 10 ani.

— În ’86, da, spuse Leonora. Dar e handicapată.

— Ah, spuse Strike. Înţeleg.

— Acum e la etaj, îmbufnată, pentru că a trebuit s-o dojenesc, spuse Leonora, în una din izbucnirile ei comunicative. Şterpeleşte lucruri. Ştie că nu e bine, dar continuă să facă asta. Am prins-o când scotea portofelul din geanta lui Edna-de-Alături, când a venit pe la noi ieri.

Apoi Leonora adăugă rapid, ca şi acum tocmai rostise o acuzaţie.

— Nu era din cauza banilor. Era din cauză că îi plac culorile. Edna înţelege, că o cunoaşte, dar nu toată lumea o cunoaşte. Eu îi zic că e greşit. Ea ştie că e greşit.

— E în regulă atunci dacă iau astea ca să le încerc? întrebă Strike culegând cheile în palmă.

— Dacă vrei, spuse Leonora, adăugând sfidător, dar n-o să fie acolo.

Strike băgă prada în buzunar, refuză oferta întârziată a Leonorei pentru ceai sau cafea şi ieşi din nou în ploaia rece.

Se trezi şchiopătând din nou în timp ce mergea spre staţia de metrou Westbourne Park, ceea ce însemna o deplasare scurtă, cu schimbări minime. În graba lui de a pleca din apartamentul Ninei nu avusese la fel de multă grijă ca de obicei când îşi legase proteza şi nici nu putuse să aplice vreunul din acele produse calmante care protejau pielea de sub ea.

Cu opt luni în urmă (în chiar ziua în care, ulterior, fusese înjunghiat în partea de sus a braţului), căzuse rău pe nişte scări. Medicul specialist care îl examinase la puţin timp după aceea îl informase că îşi vătămase şi mai mult ligamentele mediale ale articulaţiei genunchiului piciorului amputat, chiar dacă ele puteau fi reparate, şi îi recomandase gheaţă, odihnă şi investigaţii suplimentare. Dar Strike nu-şi putuse permite odihnă şi nu dorise alte teste, aşa că îşi legase proteza de genunchi şi încercase să-şi amintească să-şi ridice piciorul atunci când stătea. Durerea cedase, în mare parte, dar uneori, când mergea mult, piciorul începea să se umfle şi să pulseze din nou.

Drumul pe care mergea Strike târşâindu-şi piciorul se curba la dreapta. O siluetă înaltă, subţire şi aplecată mergea în urma lui, cu capul lăsat în jos astfel încât nu se vedea decât partea de sus a unei glugi negre.

Bineînţeles, rezonabil ar fi fost ca acum să se ducă acasă şi să îşi odihnească piciorul. Era duminică. Nu era deloc necesar să mărşăluiască prin toată Londra în ploaie.

N-o să fie acolo, spunea Leonora în capul lui.

Dar alternativa era să se întoarcă în Denmark Street, să asculte ploaia care răpăia în ferestrele îmbinate prost de lângă patul lui, de sub jgheaburi, cu albumele fotografice cu Charlotte prea aproape, în cutiile de pe palier…

Mai bine să se mişte, să lucreze, să se gândească la problemele altora…

Clipind în ploaie, Strike ridică privirea spre casele pe lângă care trecea şi întrezări cu vederea periferică silueta care îl urmărea la 20 de metri în spatele lui. Chiar dacă haina neagră era amorfă, Strike avu impresia, din paşii scurţi şi rapizi, că silueta e a unei femei.

Acum Strike observă ceva curios la modul în care ea mergea, ceva nefiresc. Nu avea nimic din aerul absorbit al plimbăreţului singuratic dintr-o zi rece şi umedă. Capul ei nu era aplecat pentru a se proteja de elemente, şi nici menţinerea unui ritm constant nu avea scopul simplu de a ajunge la o destinaţie. Îşi modifica mereu viteza prin creşteri minuscule

dar pentru Strike observabile, iar la fiecare câţiva paşi faţa ascunsă sub glugă se oferea asediului friguros al ploii puternice, apoi dispărea din nou în umbră. Îl ţinea sub observaţie.

Ce spusese Leonora la prima lor întâlnire?

Cred că am fost urmărită. O fată înaltă şi *brunetă, cu umeri rotunzi.*

Strike făcu un experiment, accelerând şi încetinind infinitezimal. Spaţiul dintre ei rămase constant; faţa ei ascunsă licărea mai frecvent în sus şi în jos, ca o ceaţă roz-deschis, ca să verifice poziţia lui.

Nu avea experienţă la urmărit oameni. Strike, care era expert, ar fi mers pe trotuarul opus, prefăcându-se că vorbeşte la mobil; şi-ar fi mascat interesul concentrat şi unic faţă de subiect…

Pentru distracţia lui, simulă o ezitare subită, ca şi cum ar fi fost cuprins de îndoială în privinţa direcţiei corecte. Luată pe nepregătite, silueta întunecată se opri brusc, paralizată. Strike îşi reluă mersul şi, după câteva secunde, auzi paşii ei răsunând pe pavajul ud din spatele său. Era prea nesăbuită, nu-şi dădea seama nici măcar că fusese deconspirată.

Puţin mai încolo începu să se vadă staţia Westbourne Park: o clădire lungă şi joasă construită din cărămidă aurie. Acolo avea să o abordeze, să o întrebe cât e ceasul şi să se uite bine la faţa ei.

Intră în staţie şi se trase rapid către partea cealaltă a intrării, aşteptând-o nevăzut.

După vreo 30 de secunde întrezări silueta înaltă şi întunecată alergând spre intrare prin ploaia scânteietoare, cu mâinile încă în buzunare; era speriată că putea să-l fi ratat, că el urcase deja în tren.

Făcu un pas rapid şi încrezător spre intrare, ca să o abordeze – piciorul fals alunecă pe podeaua udă din gresie, patinând.

— *Căcat!*

Îşi pierdu priza şi căzu, redus în mod nedemn la un şpagat; în secundele lungi, cu încetinitorul, de dinainte ca el să ajungă

pe podeaua umedă şi murdară, unde ateriză dureros pe sticla de whisky din sacoşă, o văzu în profil cum încremeneşte, apoi dispare ca o căprioară speriată.

— La naiba, icni Strike, întins pe plăcile ude, în timp ce oamenii de la automatele de bilete se holbau la el.

Îşi răsucise din nou piciorul când căzuse; simţea că era posibil să-şi fi rupt un ligament; genunchiul care înainte fusese doar sensibil acum urla a protest. Blestemând în sinea lui podelele spălate imperfect şi protezele pentru gleznă de construcţie rigidă, Strike încercă să se ridice. Nimeni nu voia să se apropie de el. Fără îndoială, credeau că e beat – whisky-ul de la Nick şi Ilsa scăpase acum din sacoşă şi se rostogolea zăngănind pe podea.

În cele din urmă, un angajat de la metroul londonez îl ajută să se ridice în picioare, murmurând ceva despre faptul că exista un semn care avertiza că podeaua e udă; nu îl văzuse domnul, nu era destul de proeminent? Îi înmână lui Strike whisky-ul. Umilit, acesta murmură un mulţumesc şi se îndreptă şchiopătând spre porţile de acces, nevrând altceva decât să scape de nenumăraţii ochi cercetători.

Ajuns în siguranţă într-un tren spre sud, îşi întinse piciorul care zvâcnea şi îşi palpă genunchiul cât de bine putu, prin pantalonii de costum. Îl simţi sensibil şi dureros, exact aşa cum fusese după ce căzuse pe acele scări, primăvara trecută. Furios acum pe fata care îl urmărise, încercă să-şi dea seama ce se întâmplase.

Când i se alăturase ea? Urmărise ea casa Quine şi îl văzuse că intră? Era oare posibil (o posibilitate nemăgulitoare) ca ea să-l fi confundat cu Owen Quine? Fără îndoială, Kathryn Kent făcuse asta, pentru scurt timp, în întuneric…

Strike se ridică în picioare cu câteva minute înainte să ajungă la Hammersmith, ca să se pregătească mai bine pentru ceea ce putea fi o coborâre periculoasă. La momentul la care ajunse la destinaţia lui de la Barons Court, şchiopăta rău şi îşi dorea să fi avut un baston. Îşi croi drum spre ieşirea dintr-o casă de bilete cu pardoseală de un verde victorian, aşezându-şi picioarele cu grijă pe podeaua cu modele umede pline de

mâzgă. Ieşise prea curând din adăpostul uscat al staţiei ca o mică bijuterie, cu scrisul ei art nouveau şi frontoanele de piatră, avansând prin ploaia neobosită spre autostrada dublă huruitoare.

Spre uşurarea şi recunoştinţa lui, îşi dădu seama că ieşise chiar pe acea porţiune din Talgarth Road unde se afla casa pe care o căuta.

Deşi Londra era plină de acest tip de anomalii arhitectonice, Strike nu mai văzuse niciodată clădiri care să distoneze atât de evident cu mediul lor. Casele vechi se înălţau într-un şir distinct, relicve de cărămidă roşu-închis ale unei epoci mai încrezătoare şi imaginative, în timp ce traficul duduia neiertător pe lângă ele, în ambele direcţii, căci aceasta era principala arteră de intrare în Londra dinspre vest.

Erau studiouri ornamentate pentru artişti de la sfârşitul epocii victoriene, cu ferestrele de la parter plumbuite şi zăbrelite şi ferestre cu arcade supradimensionate îndreptate spre nord la nivelurile superioare, ca nişte fragmente ale dispărutului Palat de Cristal. Oricât de ud, înfrigurat şi suferind era, Strike se opri pentru câteva secunde ca să caute casa de la numărul 179, minunându-se de arhitectura ei distinctivă şi întrebându-se cât ar fi putut să câştige familia Quine dacă Fancourt s-ar fi răzgândit cândva şi ar fi fost de acord să vândă.

Urcă cu greu treptele albe din faţă. Uşa de la intrare era adăpostită de ploaie de o boltă de cărămidă bogat ornamentată, cu ghirlande, caneluri şi embleme sculptate în piatră. Strike scoase cheile una câte una, cu degetele înfrigurate şi amorţite.

A patra pe care o încercă intră fără să se opună şi se învârti ca şi cum asta făcuse ani de zile. Un clinchet uşor şi uşa de la intrare se deschise. Strike trecu pragul şi închise uşa în urma lui.

Un şoc, ca o palmă peste faţă, ca o găleată cu apă aruncată peste el. Strike bâjbâi după gulerul de la haină, trăgându-l peste gură şi nas, ca să le protejeze. Acolo unde ar fi trebuit să miroasă doar a praf şi lemn vechi, ceva tăios şi chimic îl

copleşea, fixându-se în nasul şi gâtul lui.

Întinse automat mâna spre peretele de lângă el după un întrerupător, producând un torent de lumină din două becuri goale care atârnau din tavan. Holul îngust şi gol era lambrisat cu lemn de culoarea mierii. Coloane răsucite din acelaşi material susţineau o arcadă la mijlocul lui. La prima vedere era una senină, graţioasă, bine proporţionată.

Dar Strike studie încet, cu ochii îngustaţi, petele mari, ca nişte arsuri, ale lemnăriei originale. Un fluid coroziv şi caustic – care făcea ca aerul nemişcat şi prăfos să ardă – fusese stropit peste tot, printr-un act care părea de un vandalism nebunesc; acidul erodase lacul de pe scândurile vechi ale podelei, distrusese patina scării de lemn gol din faţă, şi fusese aruncat chiar şi pe pereţi, astfel că pete mari de tencuială pictată erau albite şi decolorate.

După câteva secunde în care respiră prin gulerul gros de serj, Strike îşi dădu seama că acea casă era prea călduroasă pentru una nelocuită. Căldura fusese dată tare, ceea ce făcea ca groaznicul miros chimic să se simtă şi mai înţepător decât dacă ar fi fost lăsat să se împrăştie în frigul unei zile de iarnă.

Sub picioarele lui foşnea nişte hârtie. Strike se uită şi văzu câteva meniuri de catering şi un plic adresat LOCUITORULUI/ ÎNGRIJITORULUI. Se aplecă şi îl ridică. Era un bilet scurt şi furios scris de mână de la vecinul de alături, care se plângea de miros.

Strike lăsă biletul să cadă la loc pe preş şi avansă în hol, observând cicatricele lăsate pe fiecare suprafaţă unde fusese aruncată substanţa chimică. La stânga lui era o uşă; o deschise. Camera de dincolo de ea era întunecoasă şi goală; ea nu fusese pângărită cu substanţa asemenea înălbitorului. O bucătărie părăginită, de asemenea lipsită de mobilier, era singura altă cameră de la parter. Potopul de chimicale nu o cruţase; până şi o jumătate de pâine mucegăită de pe bufet fusese stropită.

Strike urcă scările. Cineva le urcase sau coborâse, turnând substanţa dăunătoare şi corozivă dintr-un container încăpător; stropise pretutindeni, până şi pe pervazul de pe palier, unde

vopseaua se băşicase şi plesnise.

La primul etaj, Strike se opri. Chiar şi prin lâna groasă a paltonului său simţea un alt miros, ceva ce substanţa industrială înţepătoare nu putea masca. Dulce, putred, acru: duhoarea cărnii descompuse.

Nu încercă niciuna dintre uşile închise de la primul etaj. În schimb, cu whisky-ul primit cadou legănându-se stupid în punga de plastic, urmă încet paşii celui care turnase acid, urcând un al doilea şir de scări pătate de pe care lacul fusese ars, iar strălucirea ceruită a balustradelor sculptate fusese pârjolită.

Duhoarea de descompunere se înteţea cu fiecare pas pe care îl făcea Strike. Îi amintea de vremea în care înfigeau beţe lungi în pământ, în Bosnia, şi le scoteau ca să miroasă capetele, singura modalitate de nădejde de a descoperi gropile comune. Îşi apăsă gulerul pe gură mai strâns când ajunse la etajul de sus, la studioul în care un artist victorian lucrase odată în lumina neschimbătoare a nordului.

Strike nu ezită în prag decât câteva secunde, până când îşi trase mâneca cămăşii în jos, ca să-i acopere mâna goală, astfel încât să nu lase niciun semn pe uşa de lemn când o deschise împingând-o. Tăcere, în afara unui scârţâit uşor al balamalelor, apoi bâzâitul muştelor.

Se aşteptase la moarte, dar nu la asta.

O carcasă: legată fedeleş, puţind şi putrezind, goală şi eviscerată, zăcând pe podea, în loc să atârne de un cârlig de metal, unde cu certitudine i-ar fi fost locul. Dar ceea ce părea a fi un porc măcelărit purta haine umane.

Zăcea sub grinzile înalte şi arcuite, scăldată în lumina ferestrei romanice imense, şi chiar dacă era o casă privată, iar traficul continua să pleoscăie sub geam, Strike avea impresia că stă venindu-i să verse într-un templu, martor la un măcel sacrificial, la un act de profanare laică.

În jurul trupului descompus fuseseră aşezate şapte farfurii şi şapte seturi de tacâmuri, ca şi cum ar fi fost o gigantică bucată de carne. Torsul fusese despicat de la gât la pelvis, iar Strike era suficient de înalt ca să vadă, chiar şi din prag,

cavitatea neagră, larg deschisă, care rămăsese. Intestinele dispăruseră, ca şi cum ar fi fost mâncate. Stofa şi carnea fuseseră arse peste tot pe cadavru, sporind impresia abjectă că acesta fusese gătit şi consumat. Pe alocuri, cadavrul ars şi descompus strălucea, aproape lichid ca aspect. Patru radiatoare şuierând grăbeau descompunerea.

Faţa putrezită se afla cel mai departe de el, lângă fereastră. Strike îşi miji ochii spre ea, fără să se mişte, încercând să nu respire. Un smoc de barbă gălbuie mai atârna încă de bărbie şi o unică orbită arsă se vedea cu greu.

Iar acum, cu toată experienţa lui despre moarte şi mutilare, Strike trebui să-şi reprime nevoia de a vomita în duhorile amestecate, aproape sufocante, ale substanţei chimice şi ale cadavrului. Îşi mută sacoşa pe antebraţul lui gros, scoase mobilul din buzunar şi făcu fotografii ale scenei din cât de multe unghiuri putea fără să avanseze mai mult în încăpere. Apoi ieşi cu spatele din atelier, permiţând uşii să se închidă, ceea ce nu atenuă deloc duhoarea solidă, şi sună la 999.

Încet şi cu atenţie, hotărât să nu alunece şi să cadă chiar dacă era disperat să ajungă iar la aerul proaspăt, curat şi spălat de ploaie, Strike coborî scările pătate, ca să aştepte poliţia în stradă.

17

Cât mai ai viaţă bucură-te de ea,
Că după moarte nu mai poţi bea.

John Fletcher, *Fratele sângeros*

Nu era prima oară când Strike vizita New Scotland Yard la insistenţele poliţiei metropolitane. Întrevederea anterioară avusese şi ea legătură cu un cadavru, iar detectivul îşi dădu seama, în timp ce aştepta în camera de interogatoriu multe ore mai târziu, cu durerea din genunchi mai puţin acută după câteva ore de inactivitate forţată, că şi atunci făcuse sex în seara precedentă.

Singur într-o încăpere o idee mai mare decât un fişet obişnuit de birou, cu gândurile lipite ca nişte muşte de obscenitatea putrezindă pe care o găsise în atelierul artistului. Oroarea acestui fapt nu-l părăsise. În profesia lui, Strike văzuse trupuri care fuseseră trase în poziţii menite să sugereze sinuciderea sau accidentul; examinase cadavre care purtau urmele oribile ale unor tentative de a masca cruzimea căreia îi fuseseră supuse înainte de moarte; văzuse bărbaţi, femei şi copii mutilaţi şi dezmembraţi; dar ceea ce văzuse în Talgarth Road nr. 179 era ceva cu totul nou. Răutatea a ceea ce fusese făcut acolo fusese aproape orgiastică, o manifestare atent calibrată de dramatism sadic. Cel mai greu de contemplat era ordinea în care acidul fusese turnat, iar corpul eviscerat: fusese oare tortură? Fusese Quine viu sau mort în timp ce ucigaşul lui aşeza tacâmuri în jur?

Imensa cameră boltită în care zăcea trupul lui Quine roia acum, fără îndoială, de oameni în combinezoane complete de protecţie, care strângeau probe criminalistice. Strike îşi dorea să fie acolo cu ei. După o astfel de descoperire, inactivitatea era detestabilă pentru el. Ardea de frustrare profesională. Izolat din clipa în care poliţia sosise, fusese redus la statutul

de simplu gafeur care dă peste o scenă (iar „scenă”, se gândi el dintr-odată, era cuvântul potrivit din mai multe puncte de vedere: trupul legat şi aranjat în lumina ferestrei gigantice, ca de biserică… un sacrificiu pentru cine ştie ce putere demonică… şapte farfurii, şapte seturi de tacâmuri…).

Fereastra îngheţată a camerei de interogatoriu ascundea totul de dincolo de ea, în afară de culoarea cerului, acum negru. Strike stătuse în această cameră minusculă un timp îndelungat, dar poliţia încă nu terminase să-i ia declaraţia. Era dificil de estimat cât din dorinţa lor de a prelungi interviul era suspiciune autentică şi cât de mult animozitate. Era corect, desigur, ca persoana care descoperise victima unei crime să fie supusă unei chestionări minuţioase, deoarece adesea ea ştia mai multe decât era dispusă să povestească, şi nu arareori ştia totul. Cu toate acestea, se putea spune că, atunci când soluţionase cazul Lula Landry, Strike umilise poliţia metropolitană, care declarase atât de încrezător că moartea ei era sinucidere. Lui Strike nu i se părea că e paranoic deoarece considera că atitudinea inspectoarei cu păr scurt care tocmai ieşise din cameră conţinea hotărârea de a-l face să tremure. Şi nici nu i se părea că fusese strict necesar ca atât de mulţi colegi ai ei să vină să-l vadă, unii rămânând o vreme doar ca să se holbeze la el, alţii oferindu-i remarce meschine.

Dacă aveau impresia că-l făceau să se simtă prost, se înşelau. Nu trebuia să fie nicăieri altundeva, şi îi aduseseră o masă destul de bună. Dacă l-ar fi lăsat să şi fumeze, s-ar fi simţit foarte confortabil. Femeia care îl interogase timp de o oră îi spusese că putea ieşi însoţit afară, în ploaie, pentru o ţigară, dar inerţia şi curiozitatea îl făcuseră să rămână pe scaunul lui. Whisky-ul primit cadou se afla alături de el, în pungă. Se gândi că dacă îl mai ţineau mult acolo, ar fi putut să-l deschidă. Îi lăsaseră un pahar de plastic cu apă.

Uşa din spatele lui foşni pe deasupra covorului gri, compact.

— Bob Misticul, spuse o voce.

Richard Anstis, de la Poliţia Metropolitană şi Armata Teritorială, intră în cameră rânjind, cu părul ud de la ploaie,

purtând un teanc de hârtii sub braţ. O parte a feţei lui era plină de cicatrici, iar pielea de sub ochiul drept foarte întinsă. Îi salvaseră vederea la spitalul de campanie din Kabul în care Strike zăcea inconştient, în timp ce doctorii se străduiau să-i păstreze genunchiul piciorului retezat.

— Anstis! spuse Strike, apucând mâna întinsă a poliţistului. Ce naiba…?

— M-am folosit de gradul meu, prietene, mă ocup eu de treaba asta, spuse Anstis, aşezându-se pe scaunul eliberat recent de detectiva posacă. Nu eşti prea popular pe-aici, ştii asta. Ai noroc că îl ai pe Unchiu' Dickie de partea ta, care garantează pentru tine.

Spunea întotdeauna că Strike îi salvase viaţa şi probabil că era adevărat. Fuseseră supuşi focului inamic pe un drum de pământ galben din Afganistan. Nici Strike însuşi nu era sigur ce anume îl făcuse să simtă explozia iminentă. Tânărul care alerga dinspre marginea drumului, în faţa lor, împreună cu ceea ce părea a fi fratele lui mai mic, putea pur şi simplu să fugă de gloanţe. Tot ce ştia Strike era că strigase la şoferul Vikingului să frâneze, un ordin nerespectat – poate neauzit –, că se întinsese în faţă, îl apucase pe Anstis de spatele cămăşii şi îl trăsese cu o singură mână în spatele vehiculului. Dacă Anstis ar fi rămas unde era, probabil că ar fi avut soarta lui Gary Topley, care stătea drept în faţa lui Strike şi din care mai găsiseră ca să îngroape doar capul şi torsul.

— Tre' să mai reluăm povestea asta încă o dată, prietene, spuse Anstis.

Aşternu în faţa lui Strike declaraţia pe care probabil că o luase de la ofiţerul femeie.

— E în regulă dacă beau? întrebă Strike obosit.

Sub privirea amuzată a lui Anstis, Strike scoase whisky-ul Arran din pungă şi adăugă două degete în apa călâie din paharul de plastic.

— Bun: ai fost angajat de soţie ca să-l găseşti pe bărbatul mort… presupunem că e trupul acestui scriitor, acestui…

— Owen Quine, da, completă Strike, în timp ce Anstis îşi mijea ochii la scrisul colegei lui. Soţia lui m-a angajat acum

şase zile.

— Iar la acel moment el lipsea de…?

— Zece zile.

— Dar ea nu se dusese la poliţie?

— Nu. El făcea asta în mod regulat: o întindea fără să spună la nimeni unde e, apoi se întorcea iar acasă. Îi plăcea să se ducă la hoteluri fără soţia lui.

— De ce te-a abordat ea pe tine de data asta?

— Lucrurile sunt dificile în familia lor. Au o fiică handicapată, iar banii sunt puţini. El a lipsit puţin mai mult ca de obicei. Ea s-a gândit că el s-a dus la un refugiu pentru scriitori. Nu ştia numele locului, dar am verificat şi el nu era acolo.

— Tot nu înţeleg de ce a venit la tine şi nu la noi.

— Ea zice că v-a mai chemat o dată, când el a luat-o la picior, iar el a fost furios din cauza asta. Se pare că fusese cu o prietenă de-a lui.

— O să verific asta, spuse Anstis însemnându-şi ceva. Ce te-a făcut să te duci la casa aceea?

— Am aflat aseară că familia Quine era coproprietară a ei.

O mică pauză.

— Soţia lui nu menţionase asta?

— Nu, spuse Strike. Povestea ei e că el detesta casa aceea şi nu se apropia niciodată de ea. Ea lăsa impresia că aproape uitase că era a lor…

— E plauzibil? murmură Anstis, scărpinându-şi bărbia. Dacă sunt lefteri?

— E complicat, spuse Strike. Celălalt proprietar e Michael Fancourt…

— Am auzit de el.

— … iar ea spune că el nu îi lăsa să vândă. Exista o vrăjmăşie între Fancourt şi Quine.

Strike îşi bău whisky-ul, care îi încălzi gâtul şi stomacul. (Stomacul lui Quine, întregul lui tract digestiv fusese eliminat. Unde naiba era?)

— În orice caz, m-am dus acolo la ora prânzului şi el era acolo – sau cea mai mare parte din el.

Whisky-ul îl făcuse să tânjească după o ţigară mai rău ca oricând.

— Trupul e un mare dezastru, din câte am auzit, spuse Anstis.

— Vrei să vezi?

Strike scoase mobilul din buzunar, dădu la fotografiile cadavrului şi i-l întinse peste masă.

— La dracu', spuse Anstis.

După un minut de contemplare tăcută a cadavrului putrezind, Anstis întrebă dezgustat:

— Ce sunt alea din jurul lui… farfurii?

— Da, spuse Strike.

— Îţi spune asta ceva?

— Nimic, spuse Strike.

— Ai idee când a fost văzut ultima oară în viaţă?

— Ultima oară când l-a văzut soţia lui a fost în noaptea zilei de 5. El tocmai luase cina cu agenta lui, care i-a spus că nu îi putea publica ultima carte pentru că în ea calomniase Dumnezeu ştie câţi oameni, inclusiv câţiva bărbaţi foarte litigioşi.

Anstis privi în jos, la notiţele lăsate de inspectoarea Rawlins.

— Asta nu i-ai spus lui Bridget.

— Nu m-a întrebat. Nu am avut o comunicare prea grozavă.

— De când e cartea asta în librării?

— Nu e în librării, spuse Strike, mai adăugând puţin whisky în pahar. Încă nu a fost publicată. Ţi-am spus, s-a certat cu agenta lui pentru că ea i-a spus că nu o poate publica.

— Tu ai citit-o?

— Mare parte din ea.

— Ţi-a dat soţia lui un exemplar?

— Nu, ea zice că n-a citit-o deloc.

— A uitat că are încă o casă şi nu citeşte cărţile soţului ei, spuse Anstis fără subînţeles.

— Povestea ei e că le citeşte odată ce au coperte cum se cuvine, spuse Strike. Eu o cred, dacă asta are vreo importanţă.

— Îhî, spuse Anstis, care acum mâzgălea completări la declaraţia lui Strike. Cum ai făcut rost de un exemplar al manuscrisului?

— Aş prefera să nu spun.

— Ar putea să fie o problemă, spuse Anstis, ridicând privirea.

— Nu pentru mine, spuse Strike.

— S-ar putea să trebuiască să revenim la asta, Bob.

Strike dădu din umeri, apoi întrebă:

— Soţiei lui i s-a spus?

— Da, deja ar fi trebuit să i se spună.

Strike nu o sunase pe Leonora. Ştirea că soţul ei era mort trebuia dată în persoană, de cineva care avea pregătirea necesară. El îndeplinise sarcina asta de multe ori, dar nu mai avea exerciţiu; în orice caz, în după-amiaza asta loialitatea lui fusese faţă de rămăşiţele profanate ale lui Owen Quine, să vegheze asupra lor până când le livra în siguranţă în mâinile poliţiei.

Nu uitase prin ce trebuia să treacă Leonora în timp ce el era interogat de Scotland Yard. Şi-o imaginase deschizând uşa agentului de poliţie – sau poate doi agenţi – cu un prim fior de alarmă la vederea uniformei; lovitura de ciocan dată inimii ei de invitaţia calmă, înţelegătoare şi compasivă de a intra înăuntru; oroarea declaraţiei oficiale (deşi ei nu aveau să-i spună, la început, despre frânghiile groase şi mov cu care era legat soţul ei sau despre cavitatea goală şi întunecoasă pe care ucigaşul o făcuse în pieptul şi burta lui; nu aveau să-i spună că faţa lui fusese arsă cu acid sau că cineva aşezase farfurii în jurul lui, ca şi cum el ar fi fost o friptură gigantică… Strike îşi aminti platoul cu miel cu care Lucy îi servise pe toţi cu aproape 24 de ore înainte. Nu era un om căruia i se făcea uşor scârbă, dar whisky-ul fin păru să-i rămână în gât, aşa că puse jos paharul).

— Câţi oameni crezi că ştiu ce e în cartea asta? întrebă încet Anstis.

— Habar n-am, spuse Strike. Ar putea fi deja o grămadă. Agenta lui Quine, Elizabeth Tassel – se scrie cum se aude…

Strike adăugase asta îndatoritor, în timp ce Anstis nota.

— … i l-a trimis lui Christian Fisher, de la Editura Crossfire, care e un bărbat căruia îi place să bârfească. S-au implicat şi avocaţii, care au încercat să stopeze discuţiile.

— Din ce în ce mai interesant, murmură Anstis, scriind repede. Mai vrei ceva de mâncare, Bob?

— Aş vrea să fumez.

— Nu mai durează mult, promise Anstis. Pe cine a calomniat?

— Problema e, spuse Strike, flexându-şi piciorul dureros, dacă e calomnie sau dacă a expus adevărul despre acei oameni. Dar personajele pe care le-am recunoscut – dă-mi un pix şi o hârtie…

Era mai rapid de scris decât de dictat. Rosti cu voce tare numele în timp ce le nota:

— Michael Fancourt, scriitorul; Daniel Chard, care e şeful editurii lui Quine; Kathryne Kent, prietena lui Quine…

— Are o prietenă?

— Da, se pare că sunt împreună de peste un an. M-am dus s-o văd – Stafford Cripps House, în Clement Attlee Court –, iar ea a susţinut că el nu e acasă la ea şi că nu-l văzuse… Liz Tassel, agenta lui; Jerry Waldegrave, editorul lui, şi…

O mică ezitare.

— … soţia lui.

— A băgat-o şi pe nevastă-sa acolo, chiar aşa?

— Da, spuse Strike împingând hârtia peste masă spre Anstis. Dar sunt o grămadă de alte personaje pe care n-am cum să le recunosc. Dacă cauţi pe cineva pe care să-l fi băgat în carte, ai un câmp larg de acţiune.

— Mai ai manuscrisul?

— Nu.

Aşteptându-se la acea întrebare, Strike minţi cu uşurinţă. Anstis n-avea decât să facă singur rost de un exemplar, fără amprentele Ninei pe el.

— Mai e ceva care crezi că ne-ar putea ajuta? întrebă Anstis, ridicându-se imediat.

— Da, spuse Strike. Nu cred că nevastă-sa a făcut asta.

Anstis îi aruncă lui Strike o privire întrebătoare, fără urmă de căldură. Strike era naşul fiului său, care se născuse cu doar două zile înainte ca explozia să-i arunce pe amândoi din acel Viking. Strike se întâlnise cu Timothy Cormoran Anstis de câteva ori şi nu rămăsese cu o impresie favorabilă.

— Bine, Bob, semnează-ne chestia asta şi pot să te duc cu maşina acasă.

Strike citi cu atenţie declaraţia, făcându-i plăcere să corecteze în câteva locuri ortografia inspectoarei Rawlins, şi o semnă.

Îi sună mobilul în timp ce el şi Anstis mergeau pe coridorul lung spre lifturi; genunchiul lui Strike protesta dureros.

— Cormoran Strike?

— Sunt eu, Leonora, spuse ea.

Părea aproape exact ca de obicei, cu excepţia faptului că vocea ei era poate mai puţin monotonă.

Strike îi făcu un gest lui Anstis că nu era gata să intre în lift şi se îndepărtă de poliţist, înspre o fereastră întunecată dincolo de care traficul şerpuia prin ploaia interminabilă.

— Te-a vizitat deja poliţia? o întrebă el.

— Da. Sunt cu ei acum.

— Îmi pare foarte rău, Leonora, spuse el.

— Tu eşti în regulă? întrebă ea morocănos.

— Eu? spuse Strike, surprins. Da.

— Nu-ţi fac probleme? Mi-au spus că eşti interogat. Io le-am zis: „El l-a găsit pe Owen doar că l-am rugat eu, de ce l-aţi arestat?”

— Nu m-au arestat, spuse Strike. Doar aveau nevoie de o declaraţie.

— Dar te-au ţinut atâta timp.

— De unde ştii cât…?

— Sunt aici, spuse ea. Sunt la parter, în hol. Vreau să te văd, le-am zis să mă aducă.

Uluit, cu whisky-ul aşezat în stomacul lui gol, Strike spuse primul lucru care-i trecu prin cap.

— Cine are grijă de Orlando?

— Edna, răspunse Leonora, luând preocuparea lui Strike

pentru fiica ei ca pe ceva firesc. Când îţi dau drumu'?

— Ies chiar acum, spuse el.

— Cine era? întrebă Anstis după ce Strike închise. Charlotte îşi face griji pentru tine?

— Dumnezeule, nu, spuse Strike în timp ce intrau împreună în lift.

Uitase complet că nu-i spusese niciodată lui Anstis despre despărţirea lor. Ca prieten din poliţia metropolitană, Anstis era izolat de unul singur într-un compartiment în care bârfele nu puteau ajunge.

— Ne-am despărţit. S-a terminat acum luni de zile.

— Serios? spuse Anstis. Păcat.

Părea să regrete sincer, în timp ce liftul cobora. Dar Strike se gândi că o parte din dezamăgirea lui Anstis era pentru el însuşi. Fusese unul dintre prietenii cei mai fermecaţi de Charlotte, cu frumuseţea ei extraordinară şi râsul ei deocheat. „Adu-o şi pe Charlotte" fusese refrenul frecvent al lui Anstis atunci când cei doi bărbaţi se văzuseră liberi de spitale şi de armată, reveniţi în oraşul care era casa lor.

Strike simţi o dorinţă instinctivă de a o proteja pe Leonora de Anstis, dar era imposibil. Când uşile liftului se deschiseră lin, ea era acolo, subţire şi timidă, cu părul ei lins prins cu piepteni, haina veche înfăşurată în jurul ei şi un aer că purta încă papuci de casă, chiar dacă picioarele ei erau încălţate în pantofi negri uzaţi. Era flancată de doi agenţi în uniformă, unul din ei femeie, care în mod evident îi dăduseră ştirea despre moartea lui Quine şi apoi o aduseseră aici. Strike deduse din privirile precaute pe care ei le aruncară către Anstis că Leonora le dăduse motive de îndoială; că reacţia ei la ştirea că soţul ei era mort li se păruse neobişnuită.

Cu o expresie neutră şi prozaică, Leonora păru uşurată să-l vadă pe Strike.

— Iată-te, spuse ea. De ce te-au ţinut atâta?

Anstis privi spre ea curios, dar Strike nu făcu prezentările.

— Vrei să mergem acolo? o întrebă el, arătându-i o bancă de lângă perete.

În timp ce şchiopăta alături de ea, Strike simţi că cei trei

poliţişti se adunau laolaltă în spatele lor.
— Cum te simţi? o întrebă el, în parte sperând ca ea să manifeste vreun semn de suferinţă, pentru a atenua curiozitatea celor care priveau.
— Nu ştiu, spuse ea, lăsându-se să cadă pe un scaun de plastic. Nu-mi vine să cred. N-aş fi crezut niciodată că o să se ducă acolo, nătărău ameţit ce era. Bănuiesc că a intrat vreun hoţ şi a făcut asta. Ar fi trebuit să se ducă la un hotel, ca întotdeauna, nu-i aşa?
Atunci nu-i spuseseră prea multe. Strike se gândi că Leonora era mai şocată decât părea, mai şocată decât îşi dădea seama ea însăşi. Actul de a veni la el părea acţiunea dezorientată a cuiva care nu ştia ce altceva să facă, în afară de a se îndrepta spre persoana care trebuia să o ajute.
— Vrei să te duc acasă? o întrebă Strike.
— Mă gândesc că o să mă ducă ei, spuse ea cu aceeaşi senzaţie de îndreptăţire pe care o dăduse declaraţiei că Elizabeth Tassel avea să achite nota de plată a lui Strike. Voiam să te văd ca să mă conving că eşti în regulă şi că nu te-am băgat în necaz, şi voiam să te întreb dacă o să continui să lucrezi pentru mine.
— Să continui să lucrez pentru dumneata? repetă Strike.
Pentru o fracţiune de secundă, Strike se întrebă dacă era posibil ca ea să nu fi înţeles cu adevărat ce se întâmplase, ca ea să creadă că soţul ei era în continuare undeva, undeva unde putea fi găsit. Oare uşoara excentricitate a comportamentului ei masca ceva mai serios, vreo problemă cognitivă fundamentală?
— Ei cred că eu ştiu ceva despre lucrurile astea, spuse Leonora. Îmi dau seama de asta.
Strike ezită, pe punctul de a spune „Sunt sigur că nu e adevărat”, dar ar fi fost o minciună. Era cât se poate de conştient că Leonora, soţia unui bărbat inutil şi necredincios, care preferase să nu contacteze poliţia şi să lase să treacă zece zile înainte de a se preface că-l caută, care avea o cheie a casei goale în care fusese găsit trupul lui şi care ar fi putut, fără îndoială, să-l ia prin surprindere, ar fi fost primul şi cel mai

important suspect. Cu toate acestea, o întrebă:

— De ce crezi asta?

— Îmi dau seama, repetă ea. Din modul în care mi-au vorbit. Şi mi-au spus că vor să caute în casa noastră, în biroul lui.

Era ceva normal, dar el înţelegea de ce asta i s-ar fi părut ei intruziv şi ameninţător.

— Orlando ştie ce s-a întâmplat? întrebă el.

— I-am spus, dar nu cred că ea înţelege, spuse Leonora şi, pentru prima oară, Strike văzu lacrimi în ochii ei. Ea zice „Ca domnul Poop” – asta a fost pisica noastră pe care a călcat-o maşina –, dar nu ştiu dacă înţelege, nu cu adevărat. Cu Orlando nu poţi să-ţi dai seama întotdeauna. Nu i-am spus că l-a omorât cineva. Nu reuşesc să pricep asta.

Urmă o scurtă pauză, în care Strike speră, în mod irelevant, că nu emana aburi de whisky.

— Vrei să lucrezi pentru mine în continuare? îl întrebă ea direct. Eşti mai bun decât ei, de asta te-am vrut pe dumneata de la bun început. Vrei?

— Da, spuse el.

— Pentru că io-mi dau seama că ei cred că eu am ceva de-a face cu asta, repetă ea, ridicându-se în picioare, din modul în care au vorbit cu mine.

Îşi strânse şi mai mult haina în jurul ei.

— Ar trebui să mă întorc la Orlando. Mă bucur că eşti în regulă.

Se îndreptă încet spre escorta ei. Agenta de poliţie păru şocată că era tratată ca taximetristă, dar după o privire rapidă către Anstis, acceptă cererea Leonorei de a o duce acasă.

— Despre ce naiba era vorba? îl întrebă Anstis după ce cele două femei nu mai puteau să-i audă.

— Îşi făcea griji că o să mă arestaţi.

— Puţin excentrică, nu-i aşa?

— Da, puţin.

— Nu i-ai spus nimic, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike, pe care îl deranjă întrebarea.

Ştia că nu trebuie să transmită informaţii despre locul

crimei unui suspect.

— Ar fi bine să fii atent, Bob, spuse Anstis stânjenit, în timp ce ieşeau pe uşile rotative în noaptea ploioasă. Să nu stai în calea cuiva. Acum e deja crimă şi nu mai ai prea mulţi amici în poliţie, prietene.

— Popularitatea e supraestimată. Ascultă, o să iau un taxi…

Anstis protestă, dar Strike reluă ferm:

— … ba nu, trebuie să fumez înainte să merg undeva. Mersi, Rich, pentru tot.

Îşi strânseră mâna; Strike îşi ridică gulerul împotriva ploii şi, cu un semn de adio cu mâna, se îndepărtă şchiopătând pe trotuar. Era aproape la fel de bucuros că scăpase de Anstis ca atunci când trase primul fum din ţigară.

18

Atunci când gelozia e încurajată, am aflat,
Coarnele din minte sunt mai rele decât cele de pe cap.

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

Strike uitase complet că Robin plecase de la birou cu ceea ce el categorisise drept îmbufnare de vineri după-amiaza. Ştia doar că ea era singura persoană cu care voia să vorbească despre ceea ce se întâmplase şi, chiar dacă de obicei evita să o sune în weekend, circumstanţele i se păreau suficient de excepţionale ca să justifice un SMS. I-l trimise din taxiul pe care îl găsise după 15 minute de hoinărit pe străzile ude şi friguroase, prin întuneric.

Robin stătea ghemuită într-un fotoliu, acasă, cu *Intervievarea investigativă: psihologia şi practica ei,* carte pe care o cumpărase pe de internet. Matthew era pe canapea, vorbind la telefonul fix cu mama lui din Yorkshire, care din nou nu se simţea bine. Matthew îşi dădea ochii peste cap de fiecare dată când Robin îşi amintea să ridice privirea şi să zâmbească înţelegător în faţa exasperării lui.

Când mobilul ei vibră, Robin se uită la el iritată; încerca să se concentreze asupra *Intervievării investigative.*

L-am găsit pe Quine asasinat. C.

Ea icni şi ţipă în acelaşi timp, ceea ce îl făcu pe Matthew să tresară. Cartea îi alunecă din poală şi căzu, nebăgată în seamă, pe podea. Robin apucă mobilul şi fugi cu el în dormitor.

Matthew mai vorbi cu mama lui încă 20 de minute, apoi se duse şi ascultă la uşa închisă a dormitorului. O auzea pe Robin cum pune întrebări şi cum primeşte ceea ce păreau a fi răspunsuri lungi şi încâlcite. Ceva din timbrul vocii ei îl

convinse că la telefon era Strike. Maxilarul lui pătrat se încleştă.

Atunci când Robin ieşi în sfârşit din dormitor, şocată şi înfiorată, îi spuse logodnicului ei că Strike îl găsise pe bărbatul dispărut pe care îl căutase şi că acesta fusese ucis. Curiozitatea naturală a lui Matthew îl trăgea într-o parte, dar aversiunea faţă de Strike şi faptul că acesta îndrăznise să o contacteze pe Robin într-o seară de duminică îl trăgeau în alta.

— Ei bine, mă bucur că în seara asta s-a întâmplat ceva care să-ţi trezească interesul, spuse el. Ştiu că eşti plictisită ca dracu' de sănătatea maică-mii.

— Ce ipocrit poţi fi! icni Robin, cu respiraţia tăiată de această nedreptate.

Cearta escalada cu o repeziciune alarmantă. Invitarea lui Strike la nuntă; atitudinea batjocoritoare a lui Matthew faţă de slujba lui Robin; cum avea să fie viaţa lor împreună; ce îi datora fiecare celuilalt: Robin era îngrozită de rapiditatea cu care înseşi fundamentele relaţiei lor erau scoase la lumină pentru examinare şi acuzare, dar nu dădu înapoi. O frustrare şi o furie familiară faţă de bărbaţii din viaţa ei o dominau – faţă de Matthew, pentru că nu putea să înţeleagă de ce slujba ei conta atât de mult pentru ea; faţă de Strike, pentru că nu îi recunoştea potenţialul.

(Dar el o sunase pe ea când găsise cadavrul… Ea reuşise să strecoare întrebarea – „Cui altcuiva i-ai mai spus?” –, iar el răspunsese, fără niciun semn că-şi dădea seama cât de mult însemna asta pentru ea, „Nimănui, doar ţie”.)

Între timp, Matthew simţea că nu e deloc tratat cum ar fi trebuit. Observase în ultima vreme un lucru despre care ştia că n-ar fi trebuit să se plângă şi care îl râcâia cu atât mai mult cu cât era obligat să-l înghită: înainte de a lucra pentru Strike, Robin era întotdeauna cea care dădea prima înapoi într-o ceartă, prima care îşi cerea scuze, dar natura ei conciliantă părea să fi fost deformată de această slujbă stupidă şi afurisită…

Aveau un singur dormitor. Robin luă de pe dulap cuverturi

de rezervă, scoase din el cearşafuri curate şi îşi anunţă intenţia de a dormi pe canapea. Convins că avea să cedeze nu după mult timp (canapeaua era tare şi inconfortabilă), Matthew nu încercă s-o descurajeze.

Dar se înşelase aşteptându-se ca ea să se înmoaie. Când se trezi a doua zi dimineaţă, găsi canapeaua goală şi pe Robin plecată. Furia lui crescu exponenţial. Fără îndoială, ea plecase spre birou cu o oră mai devreme ca de obicei, iar imaginaţia lui – de obicei Matthew nu era imaginativ – i-l înfăţişă pe acel nemernic mare şi hidos deschizând uşa apartamentului lui, nu a biroului de dedesubt…

19

…Pentru tine voi deschide
Cartea păcatului cumplit,
adânc întipărit în mine.
…relele mele sunt în sufletul meu.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

Strike pusese ceasul să sune devreme, cu intenţia de a se bucura de un interval calm şi neîntrerupt, fără clienţi sau telefon. Se trezi imediat, făcu duş şi mâncă, îşi legă cu multă grijă proteza de un genunchi categoric umflat şi, la 45 de minute după trezire, intră şchiopătând în biroul lui, cu porţiunea necitită din *Bombyx Mori* sub braţ. O bănuială pe care nu i-o mărturisise lui Anstis îl îndemna să termine cartea de urgenţă.

După ce scăpa de Tăietor şi intra în oraşul care constituia destinaţia lui, Bombyx se hotăra să se descotorosească de însoţitoarele din lunga lui călătorie, Diabolica şi Căpuşa. Făcea asta ducându-le la un bordel, unde amândouă păreau satisfăcute să lucreze. Bombyx pleca singur în căutarea lui Gloriezadarnică, un scriitor celebru şi cel care spera el că avea să-i fie mentor.

La mijlocul unei străduţe întunecoase, Bombyx era acostat de o femeie cu păr lung şi roşu şi expresie demonică, care ducea acasă pentru cină câţiva şobolani. Când află identitatea lui Bombyx, Harpia îl invită acasă la ea, care se dovedi a fi o peşteră plină de cranii de animale. Strike citi pe sărite partea de sex, care ocupa patru pagini şi implica legarea lui Bombyx de plafon şi biciuirea lui. Apoi, asemenea Căpuşei, Harpia încerca să se alăpteze de la Bombyx, dar, deşi era legat, acesta reuşea s-o respingă. În timp ce sfârcurile lui emanau o lumină orbitoare şi supranaturală, Harpia plângea şi îşi expunea propriii ei sâni, din care emana ceva maro-închis şi cleios.

Strike se încruntă la această imagine. Nu doar că stilul lui Quine începea să pară parodic, oferindu-i o senzaţie de exces greţos, dar scena lăsa impresia unei explozii de răutate, o erupţie de sadism acumulat. Dedicase oare Quine luni sau poate ani din viaţa lui intenţiei de a produce cât mai multă durere şi tulburare posibile? Era sănătos mintal? Putea un om cu un control atât de meşteşugit asupra stilului său, oricât de puţin i-ar fi plăcut acesta lui Strike, să fie categorisit drept nebun?

Luă o gură de ceai liniştitor de cald şi curat, şi citi mai departe. Bombyx era pe punctul de a părăsi casa Harpiei, dezgustat, când alt personaj dădu buzna înăuntru pe uşă: Epicene, pe care Harpia i-o prezentă suspinând drept fiica ei adoptivă. Epicene, o fată tânără ale cărei straie desfăcute lăsau să se vadă un penis, insista că ea şi Bombyx erau suflete înrudite, deoarece înţelegeau atât masculinitatea, cât şi feminitatea. Îl invită să testeze trupul ei hermafrodit, însă doar după ce ea cânta. Părând să aibă impresia că posedă o voce minunată, Epicene emise nişte lătrături ca de focă, până când Bombyx fugi de ea, cu urechile acoperite.

Acum Bombyx văzu pentru prima oară, sus pe un deal din mijlocul oraşului, un castel de lumină. Urcă pe străzile abrupte spre el, până când fu chemat de un pitic care stătea în cadrul unei uşi întunecoase şi care se prezentă drept scriitorul Gloriezadarnică. Acesta avea sprâncenele lui Fancourt, expresia lui ursuză şi comportamentul lui dispreţuitor, şi îi oferi lui Bombyx un pat pentru noaptea aceea, „pentru că am auzit de marele tău talent”.

Spre oroarea lui Bombyx, în interiorul casei era o femeie tânără legată cu lanţuri, care scria la o măsuţă cu rulou. În foc erau fiare de marcat înroşite, de care erau prinse expresii din metal răsucit precum *găgăuţă îndărătnic* şi *comunicare elocventă.* Aşteptându-se în mod evident ca Bombyx să fie amuzat, Gloriezadarnică îi explică faptul că o pusese pe tânăra lui soţie Efigia să-şi scrie propria ei carte, astfel încât să nu-l mai deranjeze în timp ce el îşi crea următoarea capodoperă. Din nefericire, îi explică Gloriezadarnică, Efigia nu avea talent

deloc, iar pentru asta trebuia pedepsită. Scoase unul dintre fiare din foc, la care Bombyx fugi din casa aceea, urmărit de ţipetele de durere ale Efigiei.

Bombyx se îndreptă în grabă spre castelul de lumină unde îşi imagina că avea să-şi găsească refugiul. Pe uşa acestuia era numele *Phallus Impudicus,* dar nimeni nu deschise la bătăile lui. Bombyx dădu atunci ocol castelului, iţindu-se înăuntru pe ferestre, până când văzu un bărbat gol şi chel care stătea deasupra cadavrului unui băiat auriu, al cărui trup era acoperit de răni prin înjunghiere, fiecare emanând aceeaşi lumină orbitoare care ieşea din sfârcurile lui Bombyx. Penisul erect al lui Phallus părea să fie în putrefacţie.

— Bună.

Strike tresări şi ridică privirea. Robin stătea în faţa lui, în haina ei de ploaie, roz la faţă, cu părul lung şi desfăcut roşcat-auriu, ciufulit şi poleit de lumina soarelui de dimineaţă care intra pe fereastră. Abia atunci, lui Strike Robin i se păru foarte frumoasă.

— De ce ai venit aşa devreme? se auzi el întrebând.

— Voiam să ştiu ce se întâmplă.

Robin îşi scoase haina, iar Strike întoarse privirea, mustrându-se în sinea lui. Bineînţeles că ea arăta bine, dacă apărea pe neaşteptate când mintea lui fusese plină de imaginea unui bărbat chel şi gol care afişa un penis bolnav…

— Mai vrei un ceai?

— Ar fi excelent, mersi, spuse el fără să-şi ridice ochii din manuscris. Lasă-mi cinci minute, vreau să termin asta…

Şi cu senzaţia că plonjează iar într-o apă contaminată, se scufundă la loc în lumea grotescă a lui *Bombyx Mori.*

În timp ce se holba prin fereastra castelului, pironit de priveliştea oribilă a lui Phallus Impudicus şi a cadavrului, Bombyx se trezi capturat fără menajamente de o mulţime de creaturi cu glugă, târât în interiorul castelului şi dezbrăcat complet în faţa lui Phallus Impudicus. La acest moment, burta lui Bombyx era enormă, iar el părea gata să nască. Phallus Impudicus le dădu ordine rău prevestitoare creaturilor lui, care îl lăsară pe Bombyx convins că avea să fie oaspetele de

onoare la un festin.

Celor şase personaje pe care Strike le recunoscuse – Diabolica, Căpuşa, Tăietorul, Harpia, Gloriezadarnică şi Impudicus – li se alătura acum Epicene. Cei şapte oaspeţi se aşezau la o masă mare, pe care se afla un urcior mare al cărui conţinut fumega şi o farfurie goală de mărimea unui om.

Când Bombyx ajunse în sală, descoperi că nu avea loc. Ceilalţi oaspeţi se ridicară în picioare, se apropiară de el cu frânghii şi îl imobilizară. Bombyx fu legat, pus pe farfurie şi despicat. Masa care crescuse în el se dovedi a fi o minge de lumină supranaturală, care fu smulsă şi încuiată într-o casetă de Pahllus Impudicus.

Conţinutul urciorului fumegând se dovedi a fi vitriol, pe care cei şapte atacatori îl turnară veseli peste Bombyx, care încă trăia şi urla. Când, în sfârşit, acesta amuţi, ei începură să-l mănânce.

Cartea se termina cu oaspeţii care ieşeau unul după altul din castel, discutând despre amintirile lor cu Bombyx fără vinovăţie, lăsând în urma lor o sală goală, rămăşiţele încă fumegând ale cadavrului pe masă şi caseta încuiată de lumină atârnând ca un felinar deasupra lui.

— Fir-ar a dracu’, spuse Strike încet.

Ridică privirea. Robin aşezase lângă el un ceai proaspăt, fără ca el să observe. Stătea pe canapea, aşteptând în tăcere ca el să termine.

— E totul aici, spuse Strike. Ce i s-a întâmplat lui Quine. E aici.

— Ce vrei să spui?

— Eroul cărţii lui Quine moare exact în modul în care a murit el. Legat, cu măruntaiele scoase, cu o substanţă acidă turnată peste el. În carte îl mănâncă.

Robin îl privi fix.

— Farfuriile. Cuţitele şi furculiţele…

— Exact, spuse Strike.

Fără să se gândească, Strike îşi scoase mobilul din buzunar şi căută fotografiile pe care le făcuse, apoi întrezări expresia ei speriată.

— Nu, spuse el, scuze, am uitat că tu nu…

— Dă-mi-l, spuse ea.

Ce uitase el? Că ea nu era pregătită sau experimentată, că nu era poliţistă sau soldat? Robin voia să se ridice la înălţimea uitării lui momentane. Voia să crească, să fie mai mult decât era.

— Vreau să văd, minţi ea.

El îi înmână telefonul, cu evidente ezitări.

Robin nu tresări, dar în timp ce privea fix gaura deschisă din pieptul şi stomacul cadavrului, măruntaiele ei păreau să se strângă de oroare. Îşi duse cana la buze, dar descoperi că nu voia să bea. Cel mai rău era prim-planul cu faţa văzută din profil, mâncată de ce anume fusese turnat pe ea, înnegrită şi cu acea orbită arsă…

Farfuriile i se părură ceva obscen. Strike focalizase pe una dintre ele; tacâmul fusese aranjat în mod meticulos.

— Dumnezeule mare, spuse ea încremenită, dându-i înapoi telefonul.

— Acum citeşte asta, spuse Strike, întinzându-i paginile relevante.

Robin făcu întocmai în tăcere. După ce termină, ridică privirea spre el, cu nişte ochi care păreau de două ori mai mari.

— Dumnezeule *mare,* spuse ea din nou.

Mobilul ei sună. Robin îl scoase din poşeta aflată lângă ea, pe canapea şi se uită la el. Matthew. Încă furioasă pe el, apăsă pe „închis”.

— Câţi oameni, îl întrebă ea pe Strike, crezi că au văzut cartea asta?

— Ar putea fi foarte mulţi deja. Fisher a trimis prin e-mail bucăţi din ea în tot oraşul; între el şi scrisorile avocaţilor, a devenit un bun căutat.

În timp ce vorbea, lui Strike îi trecu prin cap un gând straniu şi accidental: Quine n-ar fi putut să-şi creeze o publicitate mai bună nici dacă ar fi încercat… dar n-ar fi putut să toarne acid pe sine însuşi legat, sau să-şi scoată măruntaiele…

— A fost ţinută într-un seif de la Roper Chard al cărui cod se pare că e cunoscut de jumătate de companie, continuă el. Aşa am pus mâna pe ea.

— Dar nu crezi că e probabil ca ucigaşul să fie cineva care *apare* în…?

Mobilul ei sună iar. Robin privi în jos: Matthew. Din nou, apăsă pe „închis".

— Nu neapărat, spuse Strike, răspunzând întrebării ei neterminate. Însă oamenii despre care a scris el vor fi în vârful listei atunci când poliţia va începe interogatoriile. Dintre personajele pe care le recunosc, Leonora pretinde că nu a citit-o, la fel şi Kathryn Kent…

— Le crezi? întrebă Robin.

— O cred pe Leonora. Nu sunt sigur în privinţa lui Kathryn Kent. Cum era replica? „Mi-ar face plăcere să te văd supus chinurilor".

— Nu pot să cred că o femeie a făcut asta, spuse Robin imediat, aruncând o privire spre mobilul lui Strike, care acum zăcea pe birou, între ei.

— N-ai auzit niciodată de o femeie din Australia care şi-a jupuit iubitul, l-a decapitat, i-a gătit capul şi fesele şi a încercat să le servească copiilor lui?

— Nu vorbeşti serios.

— Vorbesc foarte serios. Caută pe internet. Când se pornesc, femeile sunt greu de oprit.

— Owen era masiv…

— Dar dacă era o femeie în care avea încredere? Cu care se întâlnea pentru sex?

— Cine ştim cu certitudine că a citit-o?

— Christian Fisher, asistentul lui Elizabeth Tassel, Ralph, Tassel însăşi, Jerry Waldegrave, Daniel Chard – toţi sunt şi personaje, cu excepţia lui Ralph şi a lui Fisher. Nina Lascelles…

— Cine sunt Waldegrave şi Chard? Cine e Nina Lascelles?

— Editorul lui Quine, şeful editurii şi o fată care m-a ajutat să şterpelesc ăsta, spuse Strike bătând cu palma în manuscris.

Mobilul lui Robin sună pentru a treia oară.

— Scuze, spuse ea impacientată şi răspunzând. Da?

— Robin.

Vocea lui Matthew părea ciudat de congestionată. El nu plângea niciodată şi nu se arătase niciodată deosebit de copleşit de remuşcare după o ceartă.

— Da? spuse ea, ceva mai puţin tăios.

— Mama a mai făcut un atac cerebral. A… a…

Un lift se prăbuşi în stomacul lui Robin.

— Matt?

Matthew plângea.

— Matt? repetă ea imperios.

— A murit, spuse el ca un copil mic.

— Vin acum, spuse Robin. Unde eşti? Vin imediat.

Strike privea spre faţa ei. Văzu ştiri despre moarte acolo şi speră că nu era cineva pe care ea îl iubea, vreunul din părinţii ei, vreunul din fraţii ei…

— Bine, spunea ea, deja în picioare. Stai acolo. Vin.

— E vorba de mama lui Matthews, îi spuse ea lui Strike. A murit.

Părea ceva complet ireal. Lui Robin nu-i venea să creadă.

— Tocmai vorbiseră la telefon seara trecută, spuse ea.

Amintindu-şi de felul în care Matt îşi dădea ochii peste cap şi de vocea înăbuşită pe care tocmai o auzise, Robin fu copleşită de tandreţe şi compasiune.

— Îmi pare foarte rău, dar…

— Du-te, spuse Strike. Spune-i că-mi pare rău, te rog.

— Bine, spuse Robin.

Încercă să-şi închidă poşeta, cu degetele stângace din cauza agitaţiei. O cunoştea pe doamna Cunliffe din şcoala primară. Îşi aruncă haina de ploaie pe braţ. Uşa de sticlă sclipi şi se închise în urma ei.

Ochii lui Strike rămaseră aţintiţi timp de câteva secunde asupra locului prin care Robin dispăruse. Apoi el se uită la ceas. Era abia ora 9. Divorţata brunetă ale cărei smaralde se aflau în seiful lui trebuia să vină la birou în ceva mai mult de jumătate de oră.

Strike strânse şi spălă cănile, apoi scoase colierul pe care îl

recuperase, încuie la locul lui în seif manuscrisul lui *Bombyx Mori,* umplu iar ceainicul şi îşi verifică e-mailul.

O *să amâne nunta.*

Nu voia să se simtă bucuros din cauza asta. Îşi scoase mobilul şi îl sună pe Anstis, care răspunse aproape imediat.

— Bob?

— Anstis, nu ştiu dacă nu cumva ai aflat deja asta, dar ar trebui să ştii ceva. Ultimul roman al lui Quine descrie asasinarea lui.

— Ce-ai spus?

Strike îi explică. Din scurta tăcere de după ce el termină de vorbit, era evident că Anstis nu aflase încă această informaţie.

— Bob, am nevoie de un exemplar al manuscrisului. Dacă trimit pe cineva la tine…?

— Lasă-mi trei sferturi de oră, spuse Strike.

Încă fotocopia atunci când clienta lui brunetă sosi.

— Unde e secretara dumitale? fură primele ei cuvinte.

Se întoarse spre el cu o manifestare cochetă de surpriză, ca şi cum ar fi fost sigură că el aranjase ca ei doi să rămână singuri.

— E liberă din motiv de boală, diaree şi vomă, spuse Strike dominator. Începem?

20

Este Conştiinţa un camarad al bătrânului Soldat?

Francis Beaumont şi John Fletcher, *Cel fals*

În seara aceea, târziu, Strike stătea la biroul lui, în timp ce prin ploaia de afară huruia traficul, mâncând tăiţei singaporezi cu o mână şi mâzgălind pentru sine o listă cu cealaltă. Odată ce restul zilei de muncă se terminase, era liber să-şi îndrepte atenţia pe deplin spre uciderea lui Owen Quine şi îşi nota, cu scrisul lui ţepos, greu de citit, acele lucruri care trebuiau făcute în continuare. Lângă unele dintre ele notase litera A, de la Anstis, iar dacă lui Strike îi trecuse cumva prin minte ideea că ar fi putut să fie considerat arogant sau autoamăgitor ca un detectiv particular fără nicio autoritate de investigare să îşi imagineze că avea puterea de a delega sarcini ofiţerului de poliţie însărcinat cu cazul, acel gând nu îl tulbură.

După ce lucrase cu Anstis în Afganistan, Strike nu avea o opinie prea bună despre abilităţile ofiţerului de poliţie. Îl considera pe Anstis competent, dar neimaginativ, un om care recunoştea în mod eficient tiparele, care era de încredere în urmărirea a ceea ce era evident. Strike nu dispreţuia aceste caracteristici – ceea ce era evident constituia de regulă răspunsul, iar bifarea metodică a căsuţelor era modalitatea de a dovedi asta –, dar acest asasinat era elaborat, straniu, sadic şi grotesc, de inspiraţie literară şi cu o execuţie nemiloasă. Era oare Anstis capabil să înţeleagă mintea care hrănise un plan de asasinat pe solul fetid al imaginaţiei lui Owen?

Mobilul lui Strike sună, sfâşiind tăcerea. Doar când îl duse la ureche şi o auzi pe Leonora Quine îşi dădu seama că sperase să fie Robin.

— Ce mai faci? întrebă el.

— A fost poliţia pe aici, spuse ea depăşind amabilităţile

sociale. Au scotocit tot biroul lui Owen. Eu nu voiam, da' Edna a zis că-i mai bine să-i las. N-ar putea să ne lase în pace, după tot ce s-a întâmplat?

— Au motive de percheziţie, spuse Strike. S-ar putea ca în biroul lui Owen să fie ceva care să le dea un indiciu despre ucigaşul lui.

— Ce anume?

— Nu ştiu, spuse Strike răbdător, dar cred că Edna are dreptate. A fost cel mai bine că i-ai lăsat să intre.

Urmă o tăcere.

— Mai eşti acolo? întrebă el.

— Da, spuse ea, şi acum l-au lăsat încuiat, ca să nu pot intra eu înăuntru. Şi vor să se întoarcă. Nu-mi place să vină aici. Lui Orlando nu-i place asta.

Leonora continuă, indignată:

— Unul dintre ei m-a întrebat dacă n-aş vrea să mă mut altundeva o vreme. I-am zis: „Nu vreau, cum dracu' să vreau asta?" Orlando n-a locuit niciodată în altă parte, n-ar suporta asta. Nu plec nicăieri.

— Poliţia nu a spus că vrea să te interogheze, nu-i aşa?

— Nu, spuse ea. Au întrebat doar dacă pot intra în birou.

— Bine. Dacă vor să îţi pună întrebări…

— Trebuie să-mi iau un avocat, da. Aşa mi-a zis Edna.

— Ar fi în regulă dacă aş veni mâine-dimineaţă să ne vedem? întrebă el.

— Da, spuse Leonora părând bucuroasă. Vino pe la 10, trebuie să merg la cumpărături la prima oră. N-am putut să ies toată ziua. Nu voiam să-i las în casă fără mine acolo.

Strike închise, reflectând din nou că felul de a fi al Leonorei nu avea cum s-o ajute prea mult cu poliţia. Avea oare Anstis să înţeleagă, aşa cum făcuse Strike, că uşoara obtuzitate a Leonorei, incapacitatea ei de a produce ceea ce alţii considerau a fi comportamentul adecvat, refuzul ei încăpăţânat de a se uita la ceea ce nu dorea să vadă – probabil înseşi calităţile care îi dăduseră posibilitatea de a îndura chinul de a trăi împreună cu Quine – făceau imposibil ca ea să-l fi ucis? Sau ciudăţeniile ei, refuzul ei de a manifesta

reacţiile normale de suferinţă ca urmare a unei onestităţi înnăscute, chiar dacă poate lipsite de înţelepciune, aveau să facă în aşa fel încât suspiciunea deja prezentă în mintea lumească a lui Anstis să sporească, ştergând alte posibilităţi?

Exista ceva intens, aproape febril, în modul în care Strike începu din nou să mâzgălească, în timp ce cu mâna stângă continua să-şi îndese mâncare în gură. Gândurile se înşirau fluent, convingător: îşi nota întrebările la care căuta răspuns, locurile pe care le voia cercetate, urmele despre care credea că trebuie urmărite. Era un plan de acţiune pentru el însuşi şi un mijloc de a-l împinge pe Anstis în direcţia corectă, de a-l ajuta să deschidă ochii în faţa faptului că nu *întotdeauna* era de vină soţia dacă un soţ era ucis, chiar dacă bărbatul fusese inutil, nestatornic şi necredincios.

În cele din urmă, Strike puse pixul jos, îşi termină tăiţeii din două guri mari şi făcu ordine pe birou. Îşi aşeză notiţele în dosarul cu numele lui Quine pe cotor, după ce tăie „Persoană dispărută" şi scrise în loc „Crimă". Stinse luminile şi era pe punctul de a încuia uşa de sticlă când îi veni o idee şi se întoarse la calculatorul lui Robin.

Şi iată, era acolo, pe site-ul BBC. Nu era o ştire principală, desigur, pentru că, orice ar fi putut să creadă Quine, el nu fusese un om foarte cunoscut. Era cu trei ştiri mai jos faţă de ştirea principală că UE căzuse de acord asupra unui plan de salvare a Republicii Irlanda.

Trupul unui bărbat despre care se crede că ar fi Owen Quine, în vârstă de 58 de ani, a fost găsit într-o casă din Talgarth Road, în Londra. În urma descoperirii efectuate de un prieten de familie, poliţia a iniţiat o anchetă vizând o posibilă crimă.

Nu exista nicio fotografie cu Quine în mantia lui tiroleză, şi nici detalii ale ororii căreia îi fusese supus trupul său. Dar era încă devreme; mai era timp.

La etaj, în apartamentul lui, Strike simţi cum o parte din energie îl părăseşte. Se aşeză pe pat, frecându-se obosit la ochi, apoi se lăsă să cadă pe spate şi rămase acolo, complet

îmbrăcat, cu proteza încă legată. Gânduri pe care reuşise să le ţină la distanţă îl împresurau acum…

De ce nu semnalase poliţiei faptul că Owen Quine lipsise de aproape două săptămâni? De ce nu bănuise faptul că acesta putea fi mort? Avusese răspunsuri la aceste întrebări atunci când i le pusese inspectoarea Rawlins, răspunsuri rezonabile, normale, dar lui însuşi i se părea mult mai dificil ca ele să-l satisfacă.

Nu avea nevoie să scoată mobilul ca să vadă trupul lui Quine. Priveliştea acelui cadavru legat şi descompus părea întipărită pe retina lui. De cât de multă viclenie, câtă ură, câtă perversiune fusese nevoie pentru a transforma excesul literar al lui Quine în realitate? Ce fel de fiinţă umană putea ajunge să despice un om şi să toarne acid peste el, să-l eviscereze şi să aşeze farfurii în jurul cadavrului său golit?

Strike nu se putea debarasa de convingerea nerezonabilă că ar fi trebuit să miroasă cumva scena de la distanţă, ca o pasăre de pradă, pentru că asta se antrenase să fie. Cum de nu îşi dăduse seama – cu instinctul lui cândva celebru faţă de ceea ce era straniu, periculos, suspicios – că zgomotosul şi dramaticul Quine, care încerca să se publice singur, dispăruse de prea mult timp, era prea tăcut?

Pentru că acest prost afurisit striga încontinuu lupul… şi pentru că sunt epuizat.

Se rostogoli pe o parte, se dădu jos din pat cu greutate şi se îndreptă spre baie, dar gândurile lui continuau să se repeadă înapoi la acel trup: gaura căscată din tors, orbitele arse. Ucigaşul mutase într-o parte şi-n alta acea monstruozitate în timp ce încă sângera, când ţipetele lui Quine poate că abia încetaseră să răsune în spaţiul mare şi boltit, iar furculiţele aşezate cu grijă… şi mai era o întrebare pentru listă: ce auziseră vecinii din ultimele clipe ale lui Quine, dacă auziseră ceva?

Strike se băgă în sfârşit în pat, îşi acoperi ochii cu braţul lui mare şi păros şi îşi ascultă propriile gânduri, care flecăreau la el ca un frate geamăn alcoolic care nu vrea să închidă pliscul. Criminaliştii avuseseră deja peste 24 de ore. Îşi formaseră

anumite opinii, chiar dacă nu veniseră încă rezultatele tuturor analizelor. Trebuia să îl sune pe Anstis, să afle ce spuneau ei…

Destul, îi spuse el creierului său obosit şi hiperactiv. *Destul.*

Şi datorită aceleiaşi puteri a voinţei care în armată îi dăduse posibilitatea să adoarmă instantaneu pe betonul gol, pe teren stâncos, pe paturi de campanie accidentate care scârţâiau plângeri ruginite la adresa masivităţii lui de fiecare dată când el se mişca, alunecă pe nesimţite pe teritoriul somnului, aşa cum o navă de război alunecă pe apele întunecate.

21

Atunci, e mort?
Cum, mort în sfârşit, mort chiar pentru eternitate?

William Congreve, *Mireasa îndoliată*

La 9 fără un sfert, a doua zi dimineaţă, Strike coborî încet scările metalice, întrebându-se, nu pentru prima oară, de ce nu făcea ceva ca să repare liftul din mijlocul casei scărilor. Genunchiul lui era încă dureros şi umflat, aşa că îşi programase peste o oră ca să ajungă la Ladbroke Grove, deoarece nu-şi permitea să ia încontinuu taxiul.

O rafală de aer îngheţat îi înţepă faţa când deschise uşa, apoi totul deveni alb când un bliţ se descărcă la câţiva centimetri de faţa lui. Strike clipi – în faţa lui dansau contururile a trei bărbaţi – şi ridică mâna în faţa încă unei salve de bliţuri.

— De ce nu aţi informat poliţia că Owen Quine dispăruse, domnule Strike?

— Ştiaţi că e mort, domnule Strike?

Pentru o fracţiune de secundă se gândi să se retragă, să le trântească uşa în nas, dar asta însemna să rămână blocat acolo şi să trebuiască să se confrunte cu ei mai târziu.

— Nu comentez, spuse el rece.

Apoi intră printre ei, refuzând să-şi modifice traiectoria chiar şi cu un fir de păr, astfel că ei se văzură obligaţi să se dea la o parte din calea lui, doi dintre ei punând întrebări, iar unul alergând cu spatele şi făcând fotografii încontinuu. Fata care i se alăturase atât de des lui Strike în pauzele de ţigară, în uşa magazinului de chitare, privea scena de la fereastră, cu gura căscată.

— De ce nu aţi spus nimănui că lipsea de peste două săptămâni, domnule Strike?

— De ce nu aţi informat poliţia?

Strike mergea în tăcere, cu mâinile în buzunare şi cu o expresie îndârjită. Ei alergau pe lângă el, încercând să-l facă să vorbească, ca o pereche de pescăruşi cu cioc ascuţit ca o lamă care plonjează spre un vas de pescuit.

— Încercaţi să le daţi iar o lecţie, domnule Strike?

— Aveţi pe cineva în poliţie?

— Publicitatea e bună pentru afaceri, domnule Strike?

Strike boxase în armată. În imaginaţia lui, se răsuci şi livră un croşeu de stânga în zona coastelor, iar micul nemernic se prăbuşea…

— Taxi! strigă el.

Bliţul aparatului de fotografiat fulgeră de încă trei ori în timp ce el se urca; din fericire, semaforul din faţă se făcu verde, taxiul se desprinse încet de trotuar, iar ziariştii renunţară după câţiva paşi.

Nenorociţilor, se gândi Strike, privind peste umăr în timp ce taxiul cotea. Probabil că vreun nemernic de la poliţia metropolitană le dăduse un pont că el găsise cadavrul. Nu putea fi Anstis, care eliminase acea informaţie din comunicatul oficial, ci unul dintre nemernicii furioşi care nu îl iertaseră pentru Lula Landry.

— Sunteţi celebru? întrebă taximetristul, holbându-se la el în oglinda retrovizoare.

— Nu, răspunse Strike scurt. Lasă-mă la Oxford Circus, te rog.

Nemulţumit de cursa atât de scurtă, taximetristul murmură ceva în şoaptă.

Strike scoase mobilul şi îi trimise din nou un SMS lui Robin.

2 ziarişti în faţa uşii când am plecat. Zi-le că lucrezi pentru Crowdy.

Apoi îl sună pe Anstis.

— Bob.

— Tocmai m-au aşteptat nişte ziarişti la uşă. Ştiu că eu am găsit cadavrul.

— De unde?

— Pe mine mă întrebi?

Pauză.

— Până la urmă tot se afla, Bob, dar nu eu le-am spus.

— Da, am văzut expresia cu „prieten de familie”. Ei încearcă să scoată faptul că nu v-am spus pentru că voiam publicitate.

— Prietene, eu n-am…

— Ar fi bine dacă aţi nega asta dintr-o sursă oficială, Rich. Mizeria rămâne şi eu trebuie să-mi câştig cumva existenţa.

— Rezolv eu, promise Anstis. Ascultă, de ce nu vii în seara asta la noi la cină? Criminaliştii au transmis primele lor idei; ar fi bine să discutăm.

— Da, excelent, spuse Strike în timp ce taxiul se apropia de Oxford Circus. La ce oră?

Rămase în picioare în metrou, pentru că dacă se aşeza asta însemna să se ridice iar, ceea ce ar fi pus şi mai multă presiune pe genunchiul dureros. În timp ce mergea prin Royal Oak simţi că mobilul vibrează şi văzu două mesaje, primul de la sora lui, Lucy.

La Mulţi Ani, Stick! Xxx

Uitase complet că azi era ziua lui de naştere. Deschise al doilea mesaj.

Salut Cormoran, mersi pentru avertismentul cu ziariştii, tocmai m-am întâlnit cu ei, aşteaptă încă la uşă. Ne vedem mai târziu. R.

Recunoscător că era o zi pe moment uscată, Strike ajunse la casa lui Quine puţin înainte de ora 10. Arăta tot atât de ponosită şi de deprimantă în lumina slabă a soarelui ca şi ultima oară când o vizitase, dar cu o diferenţă: în faţa ei stătea un agent de poliţie. Era un poliţist înalt şi tânăr, cu o bărbie cu aspect combativ. Când văzu că Strike se îndreaptă spre el cu o umbră de şchiopătat, sprâncenele lui se încruntară.

— Pot să vă întreb cine sunteţi, domnule?

— Da, nu m-aş mira să faci asta, spuse Strike trecând pe lângă el şi sunând la uşă.

Cu toată invitaţia lui Anstis la cină, în clipa asta nu era prea înţelegător faţă de poliţie.

— Ar fi, continuă el, cam ceea ce te pricepi tu să faci.

Uşa se deschise şi Strike se trezi faţă în faţă cu o fată înaltă şi stângace, cu piele gălbuie, un snop de păr cârlionţat castaniu deschis, gură largă şi expresie ingenuă. Ochii ei, de un verde deschis şi limpede, erau mari şi depărtaţi. Purta ceea ce era fie un pulover lung, fie o rochie scurtă, care se termina deasupra genunchilor osoşi şi a unor ciorapi roz pufoşi, şi ţinea în braţe un urangutan mare de pluş, lângă pieptul ei plat. Maimuţa de jucărie avea benzi de scai pe labe şi era atârnată de gâtul ei.

— Bună, spuse ea.

Se legăna foarte uşor, dintr-o parte în alta, lăsându-şi greutatea acum pe un picior, acum pe celălalt.

— Bună, spuse Strike. Tu eşti Orlan…?

— Îmi spuneţi vă rog numele dumneavoastră, domnule? întrebă tare poliţistul tânăr.

— Da, bine – dacă poţi să-mi spui de ce stai în faţa acestei case, spuse Strike cu un zâmbet.

— Presa şi-a manifestat interesul, spuse poliţistul tânăr.

— A venit un bărbat, spuse Orlando, cu un aparat de fotografiat şi mami a spus…

— Orlando! strigă Leonora din casă. Ce faci?

Leonora se apropie tropăind pe hol, din spatele fiicei ei, cu faţa suptă şi albă, într-o rochie bleumarin foarte veche, din care atârna tivul.

— Ah, spuse ea, tu erai. Intră.

În timp ce trecea pragul, Strike îi zâmbi poliţistului, care îi aruncă o privire urâtă.

— Cum te cheamă? îl întrebă Orlando pe Strike în timp ce uşa de la intrare se închidea în urma lor.

— Cormoran, spuse el.

— E un nume haios.

— Da, este, spuse Strike.

Ceva îl făcu să adauge:
— Am fost botezat după un gigant.
— Asta e haios, spuse Orlando legănându-se.
— Intră, spuse Leonora laconic, arătându-i lui Strike direcţia spre bucătărie. Trebuie să merg la toaletă. Mă întorc rapid.
Strike o luă pe coridorul îngust. Uşa de la birou era închisă şi, bănuia ei, încă încuiată.
Când ajunse în bucătărie descoperi, spre surpriza lui, că nu era singurul vizitator. Jerry Waldegrave, editorul de la Roper Chard, stătea la masa din bucătărie, strângând în mână un buchet de flori în nuanţe sumbre de mov şi albastru, cu faţa neliniştită. Un al doilea buchet de flori, încă în celofan, ieşea dintr-o chiuvetă plină de veselă murdară. Pungi de supermarket pline cu mâncare stăteau nedesfăcute lângă pereţi.
— Bună, spuse Waldegrave.
Se ridică în picioare, clipind grav la Strike prin ochelarii lui cu rame de baga. În mod evident, nu îl recunoştea pe detectiv de la întâlnirea lor anterioară de pe acoperişul cu grădină întunecos, deoarece îl întrebă, în timp ce întindea mâna:
— Eşti rudă?
— Prieten de familie, spuse Strike în timp ce îi strângea mâna.
— Ce grozăvie, spuse Waldegrave. A trebuit să vin să văd dacă pot face ceva. Leonora e în baie de când am ajuns.
— Înţeleg, spuse Strike.
Waldegrave îşi reluă locul. Orlando intră în bucătăria întunecoasă avansând pe lateral şi strângând în braţe urangutanul ei miţos. Trecu un minut foarte lung, în care Orlando, în mod evident cea mai în largul ei, se holbă fără rezerve la amândoi.
— Ai păr frumos, îl anunţă ea în cele din urmă pe Jerry Waldegrave. E ca o claie de fân.
— Bănuiesc că da, spuse Waldegrave, zâmbindu-i. Orlando ieşi mergând tot pe lateral. Urmă o altă tăcere scurtă, în timpul căreia Waldegrave îşi făcu de lucru cu florile, privind

peste tot prin bucătărie.

— Nu-mi vine să cred, spuse el în cele din urmă.

Auziră sunetul puternic al apei trase într-o toaletă de la etaj, un tropăit pe scări, iar Leonora se întoarse, cu Orlando în urma ei.

— Scuze, le spuse celor doi bărbaţi. Sunt puţin tulburată. Era evident că se referă la stomacul ei.

— Uite ce e, Leonora, spuse Jerry Waldegrave cu o stinghereală cumplită şi ridicându-se în picioare, nu vreau să te deranjez când e şi prietenul tău aici…

— El? spuse Leonora. El nu e prieten, e detectiv.

— Scuze?

Strike îşi aminti că Waldegrave era surd de o ureche.

— Are nume de gigant, spuse Orlando.

— E detectiv, spuse Leonora mai tare, acoperind-o pe fiica ei.

— Ah, spuse Waldegrave înmărmurit. Nu am… dar de ce…?

— Pentru că aveam nevoie, spuse Leonora scurt. Poliţia crede că eu i-am făcut asta lui Owen.

Urmă o tăcere. Disconfortul lui Waldegrave era palpabil.

— Tăticu' a murit, îi informă Orlando pe toţi cei prezenţi. Privirea ei era directă şi nerăbdătoare, căutând o reacţie.

Strike, care simţea că se aşteaptă ceva de la unul din ei, spuse:

— Ştiu. E foarte trist.

— Şi Edna a spus că e trist, replică Orlando, ca şi cum ar fi sperat la ceva mai original.

Apoi se furişă iar afară din încăpere.

— Staţi jos, îi invită Leonora pe cei doi bărbaţi.

Apoi adăugă, arătând spre florile din mâna lui Waldegrave:

— Sunt pentru mine?

— Da, spuse el, ezitând puţin în timp ce i le înmâna, dar rămânând în picioare. Uite ce e, Leonora, nu vreau să-ţi răpesc din timp acum, probabil eşti foarte ocupată cu… cu aranjamentele şi…

— Nu mă lasă să-i iau trupul, spuse Leonora cu o

sinceritate devastatoare, aşa că încă nu pot să fac niciun aranjament.

— A, şi mai e şi un mesaj de condoleanţe, spuse Waldegrave disperat, căutând în buzunare. Poftim… ei bine, dacă pot să fac ceva, Leonora, orice…

— Nu văd ce ar putea să facă cineva, spuse Leonora scurt, luând plicul pe care i-l întindea el.

Se aşeză la masă, unde Strike îşi trăsese deja un scaun, bucuros să ia povara de pe piciorul său.

— Ei bine, eu cred că o să plec, te las să-ţi vezi de treabă, spuse Waldegrave. Ascultă, Leonora, regret nespus că te întreb într-un astfel de moment, dar… ai un exemplar din *Bombyx Mori* aici?

— Nu, spuse ea. Owen l-a luat cu el.

— Îmi pare foarte rău, dar ne-ar ajuta dacă… aş putea să mă uit să văd dacă a rămas ceva din el aici?

Leonora îl examină prin acei ochelari imenşi şi demodaţi.

— Poliţia a luat tot ce a lăsat el, spuse ea. Au scotocit ieri biroul la meserie. L-au încuiat şi au luat cheia – acum nu mai pot intra nici eu.

— A, bine, dacă poliţia trebuie… nu, spuse Waldegrave, aşa e. Nu, ies singur, nu te ridica.

Traversă holul şi auziră cum uşa de la intrare se închide în urma lui.

— Nu ştiu de ce a venit, spuse Leonora mohorâtă. Bănuiesc că îi dă senzaţia că a făcut ceva drăguţ.

Deschise mesajul pe care i-l dăduse el. Pe faţa lui era o acuarelă cu violete. Înăuntru erau multe semnături.

— Acum sunt foarte drăguţi, pentru că se simt vinovaţi, spuse Leonora, aruncând mesajul pe masa cu blat din polietilenă.

— Vinovaţi?

— Nu l-au apreciat niciodată.

Apoi Leonora adăugă, surprinzător:

— Trebuie să marchetizezi cărţile. Trebuie să le promovezi. Depinde de editor să le dea un impuls. Nu îl trimiteau niciodată la televizor sau altceva ce îi trebuia lui.

Strike presupuse că acestea erau nemulţumiri pe care le învăţase de la soţul ei.

— Leonora, spuse el, scoţându-şi carnetul. E în regulă dacă îţi pun câteva întrebări?

— Cre' că da. Da' nu ştiu nimic.

— Ştii de cineva care a vorbit cu Owen sau l-a văzut după ce a plecat de aici, pe 5?

Ea scutură din cap.

— Niciun prieten, nicio rudă?

— Nimeni, spuse ea. Vrei o ceaşcă de ceai?

— Da, ar fi minunat, spuse Strike.

Nu îi plăcea prea mult nimic făcut în această bucătărie soioasă, dar voia s-o facă să vorbească.

— Cât de bine îi cunoşti pe oamenii de la editura lui Owen? întrebă el acoperind umplerea zgomotoasă a ceainicului.

Ea dădu din umeri.

— Aproape deloc. M-am întâlnit cu Jerry când Owen a dat nişte autografe odată.

— Nu eşti prietenă cu nimeni de la Roper Chard?

— Nu. De ce-aş fi? Owen lucra cu ei, nu eu.

— Şi nu ai citit *Bombyx Mori,* nu-i aşa? o întrebă Strike nonşalant.

— Ţi-am spus deja asta. Nu-mi place să le citesc decât când sunt publicate. De ce mă întreabă toţi încontinuu asta?

Leonora ridică privirea din punga de plastic prin care scotocea după biscuiţi.

— Care era problema cu trupul lui? întrebă ea brusc. Ce i s-a întâmplat? Ei nu vor să-mi spună. I-au luat periuţa de dinţi, ca să-l identifice. De ce nu mă lasă să-l văd?

Strike mai avusese de-a face cu întrebarea asta, din partea altor soţii, a unor părinţi înnebuniţi. Se retranşă, cum făcea adesea, pe un adevăr parţial.

— Era acolo de ceva vreme, spuse el.

— De cât timp?

— Încă nu se ştie.

— Cum a fost omorât?

— Cred că încă nu se ştie nici asta cu exactitate.

— Dar ei trebuie să…

Tăcu atunci când Orlando intră din nou în bucătărie, târşâindu-şi picioarele şi strângând în braţe nu doar urangutanul ei de pluş, ci şi un teanc de desene viu colorate.

— Unde a plecat Jerry?

— S-a întors la lucru, spuse Leonora.

— Are păr frumos.

Apoi îi spuse lui Strike:

— Nu-mi place părul tău. E scămos.

— Nici mie nu-mi place prea mult, spuse el.

— Nu vrea să se uite acum la desene, Dodo, îi spuse mama ei, impacientată.

Dar Orlando o ignoră şi îşi răsfiră picturile pe masă, ca Strike să le poată vedea.

— Eu le-am făcut.

Erau flori, peşti şi păsări recognoscibile. Un meniu pentru copii se putea citi pe spatele unuia dintre ele.

— Sunt foarte bune, spuse Strike. Leonora, ştii cumva dacă poliţia a găsit ieri părţi din *Bombyx Mori,* când au căutat în birou?

— Da, spuse ea, băgând pliculeţe de ceai în cănile ciobite. Două panglici vechi de la maşina de scris; căzuseră în spatele biroului. Au venit să mă întrebe unde sunt celelalte; le-am spus că le-a luat cu el când a plecat.

— Îmi place biroul lui tăticu', anunţă Orlando, pentru că el îmi dă hârtie de desenat.

— E o groapă de gunoi biroul ăla, spuse Leonora dând drumul la ceainic. Le-a luat o veşnicie să caute peste tot.

— Mătuşa Liz a intrat înăuntru, spuse Orlando.

— Când? întrebă Leonora, privind furios spre fiica ei, cu o cană în fiecare mână.

— Când a venit şi tu erai la veceu, spuse Orlando. A intrat în biroul lui tăticu'. Am văzut-o.

— N-are niciun drept să intre acolo, spuse Leonora. A cotrobăit pe acolo?

— Nu, spuse Orlando. Doar a intrat înăuntru şi apoi a ieşit şi m-a văzut şi plângea.

— Da, spuse Leonora cu un aer satisfăcut. Şi cu mine era plânsă şi aşa mai departe. Alta care se simte vinovată.

— Când a venit? o întrebă Strike pe Leonora.

— Luni la prima oră, spuse ea. Voia să vadă dacă mă poate ajuta. Să mă ajute! A făcut destule.

Ceaiul lui Strike era atât de slab şi de lăptos de parcă nu ar fi văzut niciodată un pliculeţ de ceai; el prefera ceaiul de culoarea creozotului. În timp ce lua o gură simbolică, politicoasă, îşi aminti de dorinţa mărturisită a lui Elizabeth Tassel ca Quine să fi murit atunci când îl muşcase dobermanul ei.

— Îmi place rujul ei, anunţă Orlando.

— Astăzi îţi place tot de la toată lumea, spuse Leonora vag, aşezându-se pe scaun cu cana ei de ceai slab. Am întrebat-o de ce a făcut asta, de ce i-a spus lui Owen că nu-i poate publica romanul, de ce l-a supărat atât de tare.

— Şi ea ce a spus? întrebă Strike.

— Că el a plecat şi a băgat în carte o grămadă de oameni reali, spuse Leonora. Nu ştiu de ce sunt toţi atât de supăraţi din cauza asta. Aşa face întotdeauna.

Leonora luă o gură de ceai.

— Şi pe mine m-a băgat în o grămadă din ele.

Strike se gândi la Diabolica, „curva foarte uzată”, şi se trezi dispreţuindu-l şi el pe Owen Quine.

— Voiam să te întreb despre Talgarth Road.

— Nu ştiu de ce s-a dus acolo, spuse ea imediat. Detesta casa aia. Voia s-o vândă de ani de zile, dar Fancourt nu voia.

— Da, mă gândeam la asta.

Orlando se strecurase pe scaunul de lângă el, cu un picior gol răsucit sub ea, în timp ce adăuga aripioare colorate energic unui desen cu un peşte mare, cu ajutorul unei cutii cu creioane pe care părea s-o fi scos de nicăieri.

— Cum se face că Michael Fancourt a reuşit să blocheze vânzarea toţi anii ăştia?

— E ceva ce are de-a face cu modul în care le-a lăsat-o tipu’ ăla, Joe. Ceva cu modul în care trebuia folosită. Nu ştiu. Va trebui s-o întrebi pe Liz, ea ştie toate astea.

— Ştii cumva când s-a dus acolo Owen ultima oară?

— Cu ani în urmă, spuse ea. Nu ştiu. Ani de zile.

— Mai vreau hârtie de desenat, anunţă Orlando.

— Nu mai am, spuse Leonora. E toată în biroul lui tăticu'. Desenează pe spatele ăsteia.

Luă un prospect de pe masa aglomerată şi îl împinse spre Orlando, dar fiica ei îl dădu la o parte şi ieşi din bucătărie cu un mers apatic, cu urangutanul legănându-i-se la gât. Aproape imediat o auziră cum încerca să forţeze uşa biroului.

— Orlando, *nu!* se răsti Leonora.

Sări în picioare şi ieşi în grabă pe hol. Strike profită de absenţa ei pentru a se lăsa pe spate şi a vărsa mare parte din ceaiul lui lăptos în chiuvetă; stropi din el săriră pe buchet, agăţându-se trădător de celofan.

— *Nu,* Dodo. Nu poţi să faci asta. *Nu.* Nu avem voie – *nu avem voie, las-o în pace…*

O tânguire ascuţită şi apoi un tropăit zgomotos anunţară fuga lui Orlando la etaj. Leonora reapăru în bucătărie, congestionată la faţă.

— Acum o să plătesc pentru asta toată ziua, spuse ea. E tulburată. Nu-i place să fie poliţia aici.

Leonora căscă nervos.

— Ai dormit? o întrebă Strike.

— Nu prea mult. Pentru că mă gândesc întruna *cine?* Cine i-ar face asta?

Apoi Leonora continuă, distrată:

— El îi supără pe oameni, ştiu asta, dar aşa este el. Temperamental. Se înfurie din mai nimic. Întotdeauna a fost aşa, nu înseamnă nimic. Cine l-ar omorî pentru asta?

Leonora îşi frământă degetele în timp ce sărea la alt subiect:

— Michael Fancourt trebuie să mai aibă o cheie de la casă. M-am gândit la asta noaptea trecută, când nu puteam dormi. Ştiu că Michael Fancourt nu-l plăcea, dar asta a fost acum o veşnicie. În orice caz, Owen nu a făcut niciodată ce zicea Michael că ar fi făcut. N-a scris el aia. Dar Michael Fancourt nu l-ar fi ucis pe Owen.

Leonora ridică privirea spre Strike, cu ochi la fel de inocenţi ca ai fiicei ei.

— El e bogat, nu-i aşa? Celebru… n-ar face asta.

Strike fusese uimit întotdeauna de sfinţenia pe care publicul o atribuia celebrităţilor, chiar dacă ziarele le denigrau, vânau sau hărţuiau. Indiferent cât de mulţi oameni celebri erau condamnaţi pentru viol sau crimă, persista o credinţă aproape păgână prin intensitatea ei: nu *el.* Nu poate fi *el.* El e *celebru.*

— Şi nenorocitul ăla de Chard, izbucni Leonora, care i-a trimis lui Owen scrisori de ameninţare. Owen nu l-a plăcut niciodată. Apoi el semnează mesajul şi zice dacă poate să facă ceva… unde e mesajul?

Mesajul cu imaginea cu violete dispăruse de pe masă.

— Ea l-a luat, spuse Leonora aprinzându-se la faţă de furie. E la ea.

Leonora urlă „DODO!” spre tavan atât de tare încât îl făcu pe Strike să tresară. Era furia iraţională a unei persoane aflate în primele etape brute ale suferinţei şi, asemenea stomacului ei deranjat, asta lăsa să se vadă cât de mult suferea ea sub aparenţa posacă.

— DODO! strigă iar Leonora. Ce ţi-am spus eu să nu mai iei lucruri care nu-ţi aparţin…?

Orlando reapăru uimitor de subit în bucătărie, încă strângând în braţe urangutanul. Probabil se furişase iar la parter fără ca ei s-o audă, tăcută ca o pisică.

— Mi-ai luat mesajul! spuse Leonora furioasă. Ce ţi-am spus eu să nu mai iei lucruri care nu-ţi aparţin?

— Îmi plac florile, spuse Orlando.

Scoase mesajul strălucitor, dar acum boţit, pe care mama ei i-l smulse.

— E al meu, îi spuse ea fiicei ei.

Apoi continuă, adresându-i-se lui Strike şi arătând spre cel mai lung mesaj scris de mână, cu caractere elegante şi exacte:

— „Te rog dă-mi de ştire dacă pot să te ajut cu ceva. Daniel Chard.” Ipocrit nemernic.

— Lui tăticu’ nu-i plăcea de Dannulchar, spuse Orlando. Mi-a spus mie.

— E un ipocrit nemernic, asta e sigur, spuse Leonora, care îşi mijea ochii la alte semnături.

— Mi-a dat o pensulă, spuse Orlando, după ce m-a atins.

Urmă o tăcere scurtă şi încărcată. Leonora ridică privirea spre ea. Strike îngheţase, cu cana la jumătatea distanţei spre gură.

— Ce?

— Nu-mi plăcea că mă atinge.

— Despre ce vorbeşti? Cine te-a atins?

— La tăticu' la serviciu.

— Nu mai vorbi prostii, spuse mama ei.

— Când tăticu' m-a luat şi eu am văzut…

— A dus-o acolo acum o lună sau mai mult, pentru că eu aveam programare la doctor, îi spuse Leonora lui Strike agitată şi încordată. Nu ştiu despre ce vorbeşte.

— … şi eu am văzut desenele pentru cărţi pe care le pun înăuntru, foarte colorate, spuse Orlando, şi Dannulchar m-a atins…

— Nici măcar nu ştii cine e Daniel Chard, spuse Leonora.

— Nu are păr deloc, spuse Orlando. Şi după aia tăticu' m-a dus să o văd pe doamna şi eu i-am dat cele mai frumoase desene ale mele. Are păr frumos.

— Ce doamnă? Despre ce vorbeşti…?

— Când Dannulchair m-a atins, spuse Orlando tare. M-a atins şi eu am strigat şi după aia mi-a dat o pensulă.

— Ar fi bine să nu mai spui la toată lumea lucruri de felul ăsta, spuse Leonora cu o voce care cedă din cauza tensiunii. Nu avem destule… nu fi proastă, Orlando.

Orlando se înroşi foarte tare la faţă. Ieşi din bucătărie, privind furioasă la mama ei. De data aceasta trânti tare uşa în urma ei; uşa nu se închise, ci ricoşă şi se deschise iar. Strike o auzi cum tropăie pe scări; după câţiva paşi începu să ţipe incomprehensibil.

— Acum e supărată, spuse Leonora monoton.

Din ochii ei deschişi la culoare începură să curgă lacrimi. Strike se întinse după rola de prosoape de bucătărie, rupse câteva şi i le împinse în mână. Leonora plângea tăcut, cu

umerii ei slabi scuturându-se, iar Strike stătea în tăcere, bând rămăşiţele ceaiului oribil.

— L-am cunoscut pe Owen într-o crâşmă, murmură ea pe neaşteptate, ridicându-şi ochelarii şi ştergându-şi faţa udă. Venise acolo pentru un festival. În Hay-on-Wye. Eu nu auzisem niciodată de el, dar mi-am dat seama că e cineva, din modul în care era îmbrăcat şi vorbea.

O licărire slabă a adorării eroului, aproape stinsă de anii de neglijare şi nefericire, de suportarea aerelor şi crizelor lui, de încercarea de a achita facturile şi de a avea grijă de fiica lor în această casă mică şi mizerabilă, sclipi din nou în spatele ochilor ei obosiţi. Poate că se reaprinsese din cauză că eroul ei, asemenea celor mai buni eroi, era mort; poate că acum avea să ardă pentru totdeauna, ca o flacără eternă, iar ea avea să uite ce fusese mai rău şi să preţuiască ideea lui aşa cum îl iubise ea cândva… atâta vreme cât nu citea ultimul lui manuscris şi descrierea abjectă pe care i-o făcea el…

— Leonora, mai voiam să te întreb şi altceva, spuse Strike blând, şi apoi plec. Ai mai primit excremente de câine în cutia poştală în ultima săptămână?

— În ultima săptămână? repetă ea cleios, încă tamponându-şi ochii. Da. Marţi, cred. Sau era miercuri? Dar da. Încă o dată.

— Şi ai mai văzut-o pe femeia despre care credeai că te urmăreşte?

Ea scutură din cap, suflându-şi nasul.

— Poate mi s-a părut, nu ştiu…

— Şi cu banii te descurci?

— Da, spuse ea tamponându-şi ochii. Owen avea asigurare de viaţă. L-am pus eu să-şi facă, din cauza lu’ Orlando. Aşa că o să fim în regulă. Edna s-a oferit să mă împrumute până când vin banii.

— Atunci eu plec, spuse Strike, ridicându-se în picioare.

Ea veni în urma lui pe holul murdar, încă trăgându-şi nasul, şi înainte ca uşa să se închidă în urma lui Strike o auzi strigând:

— Dodo! Dodo, vino jos, n-am vrut să spun asta!

Tânărul poliţist de afară bloca parţial calea lui Strike. Părea furios.

— Ştiu cine eşti, spuse el.

Ţinea încă strâns în mână telefonul mobil.

— Eşti Cormoran Strike.

— Nu-ţi scapă nimic, nu-i aşa? spuse Strike. Acum dă-te la o parte, băiete, unii dintre noi au treburi serioase de făcut.

22

…ce ucigaş, câine al iadului, poate fi acesta?

Ben Jonson, *Epicene sau femeia tăcută*

Uitând că atunci când îl durea genunchiul partea dificilă era să se ridice în picioare, Strike se lăsă să cadă pe un loc din colţ în metrou şi o sună pe Robin.

— Salut, spuse el, au plecat ziariştii ăia?

— Nu, încă mai aşteaptă afară. Ai apărut la ştiri, ştiai asta?

— M-am uitat pe site-ul BBC. L-am sunat pe Anstis şi l-am rugat să minimalizeze chestiile despre mine. A făcut-o?

Auzi cum degetele ei bat în tastatură.

— Da, e citat: Inspectorul Richard Anstis a confirmat zvonurile că trupul a fost găsit de detectivul particular Cormoran Strike, care anul acesta a mai ajuns subiect de presă când a…

— Lasă partea asta.

— Domnul Strike a fost angajat de familie să-l găsească pe domnul Quine, care dispărea adesea fără să informeze pe nimeni în privinţa locului în care se află. Domnul Strike nu este bănuit de nimic, iar poliţia este satisfăcută de relatarea lui referitoare la descoperirea cadavrului.

— Dragul de Dickie, spuse Strike. Azi-dimineaţă ziariştii sugerau că eu ascund cadavre ca să fac publicitate afacerii. Mă mir că presa e interesată de o fosilă de 58 de ani moartă. Nu e ca şi cum ar şti cât de macabră a fost crima.

— Nu Quine le-a stârnit interesul, îi spuse Robin, ci tu.

Această idee nu-i făcu nicio plăcere lui Strike. Nu voise să-i apară faţa în ziare sau la televizor. Fotografiile cu el care apăruseră în urma cazului Luly Landry fuseseră mici (trebuise lăsat loc pentru imagini cu superbul model, de preferinţă parţial îmbrăcat); trăsăturile lui întunecate şi ursuze nu apăreau bine în presa mâzgălită de ştiri, iar el reuşise să evite

o poză din faţă în timp ce intra la tribunal ca să depună mărturie împotriva ucigaşului lui Landry. Reuşiseră să găsească fotografii vechi cu el în uniformă, dar acestea erau vechi de ani de zile, când avusese zeci de kilograme mai puţin. Nimeni nu-l recunoştea doar pentru că îl vedea, după prima lui explozie de celebritate, iar el nu dorea deloc să-şi periclitezе anonimatul.

— Nu vreau să dau de o gaşcă de scribi.

Apoi Strike adăugă crispat, în timp ce genunchiul îi zvâcnea:

— Chiar dacă n-aş putea alerga nici dacă m-ai plăti. Poţi să vii să ne vedem…

Localul lui preferat era Tottenham, dar el nu voia să se expună posibilităţii altor incursiuni de presă.

— … în Cambridge peste vreo 40 de minute?

— Nicio problemă, spuse ea.

Abia după ce închise Strike îşi dădu seama că, în primul rând, ar fi trebuit să întrebe cum se simte îndoliatul Matthew şi, în al doilea rând, ar fi trebuit să-i ceară să-i aducă cârjele.

Crâşma din secolul al XIX-lea se afla în Cambridge Circus. Strike o găsi pe Robin la etaj, pe o banchetă de piele, printre candelabre de alamă şi oglinzi cu rame aurite.

— Eşti în regulă? îl întrebă îngrijorată, în timp ce Strike şchiopăta spre ea.

— Am uitat că nu ţi-am zis, spuse el, aşezându-se delicat pe scaunul din faţa ei, cu un geamăt. M-am lovit iar la genunchi duminică, pe când încercam să prind o femeie care mă urmărea.

— Ce femeie?

— M-a filat de la casa lui Quine până la staţia de metrou, unde eu am căzut ca un tâmpit şi ea a întins-o. Se potriveşte cu descrierea unei femei despre care Leonora spune că se învârtea pe-acolo după ce Quine a dispărut. Mi-ar prinde foarte bine ceva de băut.

— Aduc eu, spuse Robin, că e ziua ta. Şi ţi-am luat un cadou.

Ridică pe masă un coş mic acoperit cu celofan, împodobit

cu panglici şi conţinând mâncare şi băutură din Cornwall: bere, cidru, dulciuri şi muştar. Strike se simţi ridicol de emoţionat.

— Nu trebuia să faci asta…

Dar ea deja nu-l mai putea auzi, era la bar. Când reveni, cu un pahar de vin şi o halbă de London Pride, el spuse:

— Mulţumesc foarte mult.

— Cu plăcere. Deci tu crezi că femeia asta stranie pândea casa Leonorei?

Strike luă o înghiţitură mare şi bine-venită din halba lui.

— Şi poate i-a băgat şi rahat de câine prin fanta de la uşa de la intrare, spuse Strike. Dar nu-mi dau seama ce-ar avea de câştigat urmărindu-mă pe mine, dacă nu cumva credea că o s-o conduc la Quine.

Strike tresări când îşi ridică piciorul vătămat pe un taburet de sub masă.

— Săptămâna asta ar trebui să-i urmăresc pe soţii lui Brocklehurst şi Burnett. Cel mai bun moment să mă lovesc la picior, fir-ar a dracu'.

— Pot să-i urmăresc eu în locul tău.

Oferta entuziastă îi scăpă lui Robin din gură înainte ca ea să-şi dea seama, dar Strike nu dădu niciun semn că o auzise.

— Ce face Matthew?

— Nu prea bine, spuse ea.

Nu-şi putea da seama dacă Strike recepţionase sugestia ei sau nu.

— S-a dus acasă, să fie lângă tatăl şi sora lui.

— În Masham, nu-i aşa?

— Da.

Robin ezită, apoi spuse:

— Va trebui să amânăm nunta.

— Îmi pare rău.

Ea dădu din umeri.

— Nu puteam s-o facem atât de repede… a fost un şoc groaznic pentru familie.

— Te înţelegeai bine cu mama lui Matthew? întrebă Strike.

— Da, bineînţeles. Era…

Dar în realitate doamna Cunliffe fusese întotdeauna dificilă; ipohondră, sau cel puţin aşa credea Robin. Se simţise vinovată din cauza asta în ultimele 24 de ore.

— … încântătoare, spuse ea. Şi ce mai face sărmana doamnă Quine?

Strike îi descrise vizita lui la Leonora, inclusiv scurta apariţie a lui Jerry Waldegrave şi impresiile lui despre Orlando.

— Ce anume e în neregulă cu ea? întrebă Robin.

— Li se spune dificultăţi de învăţare, nu-i aşa?

Tăcu, amintindu-şi zâmbetul ingenuu al lui Orlando şi urangutanul ţinut în braţe.

— A spus ceva straniu cât eram eu acolo, iar pentru maică-sa a părut să fie ceva nou. Ne-a spus că a fost o dată la serviciu cu tatăl ei şi că şeful editurii lui Quine a atins-o. Îl cheamă Daniel Chard.

Strike văzu reflectată pe faţa lui Robin frica pe care i-o produseseră cuvintele fetei pe care nu voise s-o accepte în bucătăria aceea soioasă.

— A atins-o cum?

— N-a dat detalii. A spus „M-a atins” şi „Nu-mi place să fiu atinsă”. Şi că el i-a oferit o pensulă după ce a făcut asta.

Ca răspuns la tăcerea apăsătoare a lui Robin, la expresia ei încordată, Strike continuă:

— S-ar putea să nu fie asta. Poate că s-a ciocnit întâmplător de ea şi i-a dat ceva ca s-o împace. A continuat să facă scandal, în timp ce eu eram acolo, ţipând pentru că nu primea ce dorea sau că maică-sa o certa.

Înfometat, Strike rupse celofanul de pe cadou, scoase o tabletă de ciocolată şi o desfăcu, în timp ce Robin aştepta într-o tăcere meditativă.

— Chestia e, spuse Strike întrerupând tăcerea, că în *Bombyx Mori* Quine a sugerat cum că Daniel Chard ar fi homosexual. În orice caz, asta cred eu că vrea să spună.

— Hmmm, spuse Robin neimpresionată. Şi tu crezi tot ce a scris Quine în cartea aia?

— Păi, judecând după faptul că a pus avocaţii pe Owen,

asta l-a deranjat pe Chard, spuse Strike rupând o bucată mare de ciocolată şi băgând-o în gură. Înţelegi, Chard e în *Bombyx Mori* ucigaş şi posibil violator, iar scula i-a căzut, aşa că poate nu chestiile gay sunt cele care l-au înfuriat.

— E o temă constantă în opera lui Quine, dualitatea sexuală, spuse Robin.

Strike se holbă la ea, mestecând, cu sprâncenele ridicate.

— M-am repezit până la Foyles în drum spre birou şi am cumpărat *Păcatul lui Hobart,* explică ea. Toată cartea e despre un hermafrodit.

Strike înghiţi.

— Probabil că avea o simpatie faţă de ei, e unul şi în *Bombyx Mori,* spuse el, examinând ambalajul de carton al tabletei de ciocolată. Asta a fost făcută în Mullion. E lângă locul în care am crescut eu… Cum e *Păcatul lui Hobart* – e bună de ceva?

— Nu mi-aş fi bătut capul să mai citesc după primele câteva pagini dacă autorul ei n-ar fi fost omorât de curând, recunoscu Robin.

— Probabil că lichidarea lui face minuni pentru numărul de exemplare vândute.

— Ce vreau să spun, insistă Robin cu încăpăţânare, este că nu poţi neapărat să ai încredere în Quine când vine vorba de vieţile sexuale ale altora, pentru că personajele lui par să se culce toate cu oricine şi orice. L-am căutat pe Wikipedia. Una dintre trăsăturile principale ale cărţilor lui este modul în care personajele îşi schimbă mereu genul sau orientarea sexuală.

— Şi *Bombyx Mori* e aşa, mormăi Strike, servindu-se iar cu ciocolată. E bună, nu vrei?

— Ar trebui să ţin regim, spuse Robin cu tristeţe. Pentru nuntă.

Strike nu considera că ea ar trebui să slăbească vreun pic, dar nu spuse nimic, în timp ce ea lua o bucată.

— M-am tot gândit, spuse Robin timid, la ucigaş.

— Mă bucur întotdeauna să aflu opinia psihologului. Continuă.

— *Nu* sunt psiholog, râse ea uşor.

Robin îşi abandonase studiile de psihologie. Strike nu insistase niciodată să obţină o explicaţie şi nici ea nu oferise vreuna. Era ceva ce aveau în comun, abandonarea studiilor universitare. El se lăsase de facultate când mama lui murise din cauza unei supradoze misterioase şi, poate din cauza asta, presupusese întotdeauna că şi pe Robin ceva traumatic o făcuse să renunţe.

— Mă întrebam doar de ce au pus în legătură atât de evidentă uciderea lui cu cartea. În aparenţă, pare un act deliberat de răzbunare şi răutate, care să arate lumii că autorul ei a primit ceea ce merita pentru că a scris-o.

— Aşa pare, aprobă Strike.

Îi era încă foame; întinse mâna spre masa vecină şi şterpeli un meniu de pe ea.

— Eu îmi iau friptură şi cartofi prăjiţi, vrei ceva?

Robin alese o salată la întâmplare şi apoi, pentru a cruţa genunchiul lui Strike, se duse la bar să dea comanda.

— Dar pe de altă parte, continuă ea, aşezându-se la loc, a reproduce în realitate ultima scenă a cărţii ar fi putut părea o modalitate bună de a ascunde un motiv diferit, nu-i aşa?

Robin se forţa să vorbească într-un mod prozaic, ca şi cum ei ar fi discutat o problemă abstractă, dar nu putuse să uite fotografiile cu trupul lui Quine: peştera întunecoasă a torsului scobit, crevasele arse unde înainte fuseseră gura şi ochii. Dacă se gândea prea mult la ceea ce îi fusese făcut lui Quine, ştia că era posibil să nu reuşească să-şi mănânce prânzul sau că ar fi putut să-şi trădeze cumva oroarea faţă de Strike, care o privea cu o expresie deconcertant de vicleană în ochii lui întunecaţi.

— E în regulă să recunoşti că ceea ce i s-a întâmplat te face să-ţi vină să vomiţi, spuse el cu gura plină de ciocolată.

— Nu e adevărat, minţi ea în mod automat. Adică, evident – vreau să spun, a fost groaznic…

— Da, aşa a fost.

Dacă ar fi fost din nou împreună cu colegii lui din DIS, ar fi făcut deja glume despre asta. Strike îşi amintea multe după-amiezi pline de umor negru ca noaptea: era singura modalitate de a face faţă anumitor investigaţii. Robin însă nu

era încă pregătită pentru o autoapărare insensibilă din punct de vedere profesional, iar încercarea ei de a discuta impasibil despre un om ale cărui măruntaie fuseseră smulse dovedea asta.

— Motivul e greu ca dracu', Robin. În nouă cazuri din zece afli *de ce* doar când ai aflat *cine.* Mijlocul şi ocazia sunt ce ne trebuie nouă.

Strike luă o gură de bere.

— Personal, cred că am putea căuta pe cineva care să posede cunoştinţe medicale.

— Medicale?

— Sau anatomice. Nu părea opera unui amator ce i-au făcut lui Quine. Ar fi putut să-l ciopârţească în bucăţi când au încercat să-i scoată intestinele, dar n-am găsit nicio urmă a vreunei greşeli: o singură incizie clară, făcută cu o mână sigură.

— Da, spuse Robin, străduindu-se să rămână obiectivă şi neutră. E adevărat.

— În afara cazului în care avem de-a face cu un maniac literar care tocmai a pus mâna pe un manual bun, reflectă Strike. Pare puţin probabil, dar nu ştii niciodată… Dacă a fost legat şi drogat, iar ei au avut suficient curaj, se poate s-o fi tratat ca pe o lecţie de biologie…

Robin nu se putu abţine.

— Ştiu că tu spui întotdeauna că motivul e pentru avocaţi, zise ea cu o uşoară disperare în glas (Strike repetase această maximă de multe ori, de când Robin începuse să lucreze pentru el), dar ascultă-mă o clipă. Ucigaşul trebuie să fi simţit că a-l omorî pe Quine în acelaşi mod ca în carte merita dintr-un anumit motiv care compensa dezavantajele evidente…

— Şi anume?

— Păi, spuse Robin, dificultăţile logistice de a face din asta o… o crimă *elaborată* şi faptul că grupul de suspecţi ar fi limitat la oamenii care au citit cartea…

— Sau care au auzit despre ea în detaliu, spuse Strike, şi tu spui „limitat", dar nu sunt sigur că avem de-a face cu un număr mic de oameni. Christian Fisher s-a ocupat să distribuie

conţinutul cărţii cât de mult a putut. Exemplarul manuscrisului de la Roper Chard era într-un seif la care pare să fi avut acces jumătate din companie.

— Dar… spuse Robin.

Se întrerupse atunci când un barman ursuz veni să le trântească pe masă tacâmuri şi şerveţele de hârtie.

— Dar, reluă ea după ce acesta plecă, nu e posibil ca Owen Quine să fi fost ucis atât de recent, nu-i aşa? Adică, eu nu sunt expertă…

— Nici eu… spuse Strike, hăpăind restul de ciocolată şi contemplând cu mai puţin entuziasm nugaua de alune, dar înţeleg ce vrei să spui. Trupul acela arăta de parcă stătuse acolo cel puţin o săptămână.

— În plus, zise Robin, trebuie să fi existat un interval de timp între lectura lui *Bombyx Mori* de către ucigaş şi omorârea efectivă a lui Quine. Erau multe lucruri de organizat. Trebuiau să aducă frânghii, acid şi veselă într-o casă nelocuită…

— Şi, dacă nu cumva ştiau deja că el avea de gând să meargă în Talgarth Road, au trebuit să-l urmărească pe Quine sau să-l momească acolo, spuse Strike hotărându-se să renunţe la nugaua cu alune, deoarece friptura şi cartofii lui prăjiţi se apropiau.

Barmanul aşeză farfuria lui Strike şi bolul de salată al lui Robin, întâmpină mulţumirile lor cu un mormăit indiferent şi se retrase.

— Aşa că, dacă iei în calcul planificarea şi aspectele practice, nu pare posibil ca ucigaşul să fi putut citi cartea mai târziu decât cu două sau trei zile după ce Quine a dispărut, spuse Strike încărcându-şi furculiţa. Problema e că, de fapt, cu cât plasăm mai devreme momentul în care ucigaşul a început să urzească asasinarea lui Quine, cu atât mai rău apare pentru clientul meu. Leonora nu trebuia să facă altceva decât să meargă câţiva paşi pe hol; manuscrisul a fost la dispoziţia ei spre lectură imediat ce Quine l-a terminat. Dacă stai să te gândeşti, el ar fi putut să-i spună cum avea de gând să-l termine cu luni în urmă.

Robin îşi mâncă salata fără să simtă niciun gust.

— Şi Leonora Quine ţi se pare… începu ea ezitant.

— Că e genul de femeie care să-şi eviscereze soţul? Nu, dar poliţia se gândeşte la ea şi, dacă te uiţi la motiv, ea stă foarte prost. El era un soţ execrabil: nestatornic, infidel şi îi plăcea să o descrie în moduri dezgustătoare în cărţile lui.

— Dar *tu* nu crezi că ea a făcut asta, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike, dar o să avem nevoie de mult mai mult decât opinia mea ca să o ferim de puşcărie.

Robin se duse cu paharele lor goale la bar ca să aducă unele pline fără să întrebe; Strike simţi că o îndrăgeşte în timp ce ea aşeza încă o halbă în faţa lui.

— Mai trebuie să examinăm şi posibilitatea să fi aflat cineva că Owen Quine urma să se publice singur pe internet, spuse Strike, îndesându-şi cartofi prăjiţi în gură, ameninţare pe care se presupune că a făcut-o într-un restaurant înţesat de oameni. Asta ar fi putut constitui un motiv pentru omorârea lui, în anumite condiţii.

— Vrei să zici, spuse Robin încet, dacă ucigaşul a recunoscut în manuscris ceva ce nu ar fi vrut să ajungă la un public mai larg?

— Exact. Pe alocuri cartea e destul de criptică. Oare nu cumva Quine descoperise ceva serios despre cineva şi a pus o referire voalată la asta în carte?

— Păi, asta ar avea sens, spuse Robin încet, pentru că eu mă gândesc întruna *de ce să-l fi ucis?* Adevărul e că aproape toţi oamenii ăştia aveau mijloace mai eficiente de a face faţă problemei unei cărţi calomnioase, nu-i aşa? Puteau să-i spună lui Quine că nu-i vor prezenta sau nu-i vor publica romanul sau puteau să-l ameninţe cu procesul, precum acest Chard. Moartea lui va agrava foarte mult situaţia oricui e personaj în carte, nu-i aşa? Deja există mult mai multă publicitate decât ar fi existat altfel.

— De acord, spuse Strike. Dar tu presupui că ucigaşul a gândit raţional.

— Asta nu a fost o crimă pasională, replică Robin. Au plănuit-o. Chiar au gândit-o în detaliu. Probabil că erau pregătiţi pentru consecinţe.

— Din nou adevărat, spuse Strike, mestecând.

— M-am uitat puţin prin *Bombyx Mori* în dimineaţa asta.

— După ce te-ai plictisit de *Păcatul lui Hobart*?

— Da… mă rog, era acolo, în seif, şi…

— Citeşte-l pe tot, cu cât suntem mai mulţi, cu atât mai bine. Până unde ai ajuns?

— Am citit pe sărite, spuse Robin. Am citit partea despre Diabolica şi Căpuşa. Tonul e răuvoitor, dar nu pare că ar fi ceva… mă rog… *ascuns* acolo. Practic îşi acuză atât soţia, cât şi agenta că îl parazitează, nu-i aşa?

Strike aprobă din cap.

— Dar mai încolo, când ajungi la Epi… Epi… cum îi spune?

— Epicene? Hermafrodita?

— Crezi că asta e o persoană reală? Care e treaba cu cântatul? Nu pare că despre *cântat* ar vorbi el de fapt, nu-i aşa?

— Şi de ce prietena lui, Harpia, trăieşte într-o peşteră plină de şobolani? E un simbol sau altceva?

— Şi sacul pătat de sânge de pe umărul Tăietorului, spuse Robin, şi piticul pe care el încearcă să-l înece…

— Şi fiarele de marcat din focul din casa lui Gloriezadarnică, spuse Strike, în timp ce Robin părea nedumerită. N-ai ajuns până acolo? Dar Jerry Waldegrave a explicat asta mai multora dintre noi la petrecerea Roper Chard. E vorba de Michael Fancourt şi primul lui…

Mobilul lui Strike sună. Îl scoase şi văzu numele lui Dominic Culpepper. Răspunse, cu un mic oftat.

— Strike?

— La telefon.

— Ce dracu’ se întâmplă?

Strike nu mai irosi timpul prefăcându-se că nu ştie despre ce vorbea Culpepper.

— Nu pot vorbi despre asta, Culpepper. Ar putea dăuna cazului poliţiei.

— Dă-o dracu’ – avem deja un gabor care ne dă informaţii. El zice că Owen Quine ăsta a fost măcelărit exact în modul în care e omorât un tip în ultima lui carte.

— Da? Şi cu cât îl plătiţi pe nemernicul ăsta ca să dea din gură şi să facă praf cazul?

— Dumnezeii mă-sii, Strike, ai de-a face cu un caz ca ăsta şi nici măcar nu te gândeşti să mă suni?

— Nu ştiu în ce ţi se pare ţie că ar consta relaţia noastră, spuse Strike, dar din punctul meu de vedere eu fac lucruri pentru tine şi tu mă plăteşti. Asta e tot.

— Te-am pus în legătură cu Nina, ca să poţi intra la petrecerea editurii ăleia.

— Măcar atât ai putut şi tu să faci, după ce eu ţi-am dat o grămadă de chestii suplimentare pe care nu le-ai cerut despre Parker, spuse Strike, împungând cartofii rătăciţi cu mâna lui liberă. Aş fi putut să le ţin pentru mine şi să caut să le vând la alte tabloide.

— Dacă vrei să fii plătit…

— Nu, nu vreau să fiu plătit, tâmpitule, spuse Strike iritat, în timp ce Robin îşi îndrepta atenţia, plină de tact, spre site-ul BBC de pe mobilul ei. N-am de gând să fac praf o investigaţie a unei crime introducând în joc *News of the World.*

— Aş putea obţine pentru tine zece miare dacă dai un interviu personal.

— Pa, Cul…

— Stai! Spune-mi doar despre care carte e vorba – cea în care descrie crima.

Strike se prefăcu că ezită.

— *Fraţii Bolo… Balzac, spu*se el.

Întrerupse convorbirea, zâmbind afectat, şi se întinse după meniu ca să examineze budincile. Strike spera ca Culpepper să petreacă o lungă după-amiază făcând slalom prin sintaxa întortocheată şi scroturi palpate.

— Ceva noutăţi?

— Nu, dacă nu cumva consideri noutate faptul că *Daily Mail* spune că prieteni ai familiei cred că Pippa Midleton o să aibă o căsătorie mai reuşită decât Kate.

Strike se încruntă la Robin.

— Mă uitam doar la tot felul de lucruri în timp ce tu vorbeai la telefon, spuse ea puţin ofensiv.

— Nu, spuse Strike, nu e vorba de asta. Tocmai mi-am amintit – Pippa2011.

— Nu cred că… spuse Robin confuză, încă gândindu-se la Pippa Middleton.

— Pippa2011 – de pe blogul lui Kathryn Kent. Pretindea că auzise câte ceva din *Bombyx Mori.*

Robin trase repede aer în piept şi se puse pe treabă la mobilul ei.

— E aici! spuse ea câteva minute mai târziu. „Ce-ai zice dacă ţi-aş spune că mi l-a citit!” Iar asta era…

Robin derulă în sus.

— … pe 21 octombrie. 21 octombrie! E posibil să fi ştiut cum se termină înainte chiar ca Owen Quine să dispară.

— Exact, spuse Strike. Eu îmi iau plăcintă cu mere, vrei ceva?

Când Robin se întoarse după ce dăduse încă o comandă la bar, Strike spuse:

— Anstis m-a invitat diseară la cină. Zice că are nişte chestii preliminare de la criminalistică.

— Ştie că e ziua ta de naştere? întrebă Robin.

— Dumnezeule, nu, spuse Strike, părând atât de revoltat de idee, că Robin izbucni în râs.

— De ce-ar fi atât de rău?

— Am avut deja o aniversare, spuse Strike posomorât. Cel mai frumos cadou pe care l-aş putea primi de la Anstis ar fi momentul decesului. Cu cât îl stabilesc mai devreme, cu atât mai mic e numărul de suspecţi posibili: cei care au pus primii mâna pe manuscris. Din nefericire, printre ei se numără şi Leonora, dar mai e şi această misterioasă Pippa, Christian Fisher…

— De ce Fisher?

— Mijloc şi ocazie, Robin: a avut acces de la început, intră pe listă. Apoi mai e asistentul lui Elizabeth Tassel, Ralph, Elizabeth Tassel însăşi şi Jerry Waldegrave. Daniel Chard l-a văzut probabil imediat după Waldegrave. Kathryn Kent neagă că l-ar fi citit, dar eu sunt puţin sceptic faţă de asta. Şi mai e Michael Fancourt.

Robin ridică privirea, uimită.

— Cum ar putea el…?

Mobilul lui Strike sună iar; era Nina Lascelles. Strike ezită, dar gândul că era posibil ca vărul ei să-i fi spus că tocmai vorbise cu el îl convinse pe Strike să răspundă.

— Bună, spuse el.

— Bună, Personaj Celebru, spuse ea.

Strike detectă o tensiune, inabil mascată de o bună dispoziţie zgomotoasă.

— Mi-a fost foarte frică să te sun, în caz că erai bombardat de telefoane de la presă, fani şi altele.

— Nu cine ştie ce, spuse Strike. Care mai e situaţia la Roper Chard?

— Dementă. Nimeni nu mai lucrează deloc; vorbim doar despre asta. Chiar a fost omorât, cu adevărat?

— Aşa se pare.

— Doamne, nu-mi vine să cred…

Apoi Nina întrebă, aproape eliminând nota interogativă:

— Dar bănuiesc că nu poţi să-mi spui nimic?

— Poliţia n-ar vrea să se afle detalii, în stadiul ăsta.

— Are de-a face cu cartea, nu-i aşa? spuse ea. Cu *Bombyx Mori.*

— N-aş putea să spun.

— Şi cu piciorul rupt al lui Daniel Chard.

— Poftim? spuse el, uimit de această deviere.

— Atât de multe lucruri ciudate se întâmplă, spuse ea.

Părea montată şi surescitată.

— Jerry e cu nervii praf. Daniel l-a sunat din Devon chiar acum şi a urlat iar la el – jumătate din birou a auzit, pentru că Jerry l-a pus din greşeală pe speaker şi apoi nu mai găsea butonul să închidă. Nu poate pleca din casa lui de weekend din cauza piciorului rupt. Daniel, vreau să spun.

— De ce ţipa la Waldegrave?

— Că n-a avut grijă de *Bombyx,* spuse ea. Poliţia a făcut rost de undeva de un exemplar complet al manuscrisului, iar Daniel *nu* e prea fericit din cauza asta. În orice caz, m-am gândit doar să te sun şi să te felicit – bănuiesc că un detectiv,

când găseşte un cadavru, primeşte felicitări, sau nu? Sună-mă când n-o să mai fii aşa de ocupat.

Nina închise înainte ca el să apuce să mai zică altceva.

— Nina Lascelles, spuse el în timp ce chelnerul reapărea aducând plăcinta cu mere pentru Strike şi o cafea pentru Robin. Fata…

— Care a furat manuscrisul pentru tine, spuse Robin.

— Ar fi fost păcat să-ţi iroseşti memoria în resurse umane, spuse Strike, luându-şi linguriţa.

— Vorbeşti serios în legătură cu Michael Fancourt? întrebă ea încet.

— Sigur, spuse Strike. Probabil că Daniel Chard i-a zis ce a făcut Quine – n-ar fi vrut ca Fancourt să audă de la altcineva, nu-i aşa? Fancourt e o achiziţie importantă pentru ei. Nu, cred că trebuie să presupunem că Fancourt ştia, de mult, ce era în…

Acum sună mobilul lui Robin.

— Bună, spuse Matthew.

— Bună, cum mai eşti? întrebă ea neliniştită.

— Nu prea bine.

Undeva în fundal, cineva dădu muzica mai tare: *First day that I saw you, thought you were beautiful…*{1}

— Unde eşti? întrebă Matthew tăios.

— Ah… într-o crâşmă, spuse Robin.

Dintr-odată, atmosfera păru să se umple de zgomote de crâşmă; clinchete de pahare, râs răguşit de la bar.

— E ziua lui Cormoran, spuse ea neliniştită.

(La urma urmei, Matthew şi colegii lui mergeau la crâşmă la ziua de naştere a fiecăruia dintre ei…)

— Foarte drăguţ, spuse Matthew, părând furios. Te sun mai târziu.

— Matt, nu… stai…

Cu gura plină de plăcintă cu mere, Strike se uită cu coada ochiului cum ea se ridică şi se îndepărtează de bar, fără nicio explicaţie, în mod evident încercând să-l sune pe Matthew. Contabilul era nefericit că logodnica lui ieşise la prânz în oraş, că nu ţinea doliu după mama lui.

Robin sună iar şi iar. În sfârşit, Matthew răspunse. Strike termină atât plăcinta, cât şi a treia halbă şi îşi dădu seama că trebuie să meargă la toaletă.

Genunchiul lui, care nu-l supărase prea mult cât mâncase, băuse şi vorbise cu Robin, protestă violent când Strike se ridică în picioare. În momentul în care reveni la locul lui, transpira puţin de durere. Judecând după expresia de pe faţa ei, Robin încerca încă să-l împace pe Matthew. Când, în sfârşit, închise şi i se alătură din nou, Strike răspunse scurt la întrebarea ei dacă se simţea bine.

— Ştii, aş putea s-o urmăresc eu pe domnişoara Brocklehurst în locul tău, se oferi ea, dacă piciorul tău e prea…?

— Nu, se răsti Strike.

Se simţea suferind, furios pe sine însuşi, iritat de Matthew şi, dintr-odată, îi era puţin rău. N-ar fi trebuit să mănânce ciocolată înainte de friptură, cartofi prăjiţi, plăcintă şi trei halbe.

— Vreau să te duci la birou şi să redactezi ultima factură a lui Gunfrey. Şi dă-mi mesaj dacă ziariştii ăia afurisiţi mai sunt acolo, pentru că dacă sunt, de aici mă duc direct la Anstis. Apoi adăugă în şoaptă: Chiar trebuie să ne gândim să mai angajăm pe cineva.

Expresia lui Robin se înăspri.

— Mă duc şi încep să redactez, spuse ea.

Îşi smulse haina şi poşeta şi plecă. Strike reuşi să întrezărească expresia ei furioasă, dar o supărare iraţională îl împiedică să strige după ea.

23

În ce mă priveşte, nu cred că ea are un suflet atât de negru
Să facă o faptă atât de sângeroasă.

John Webster, *Diavolul alb*

O după-amiază la crâşmă, cu piciorul în sus, nu-i alinase prea mult genunchiul umflat al lui Strike. După ce cumpără anestezice şi o sticlă ieftină de vin roşu în drum spre metrou, plecă spre Greenwich, unde Anstis locuia cu soţia lui, Helen, căreia i se spunea Helly. Călătoria spre casa lor din Ashbumham Grove îi luă peste o oră, din cauza unei întârzieri pe linia centrală; rămase tot drumul în picioare, ţinându-şi greutatea pe piciorul stâng şi regretând din nou suta de lire cheltuită pe taxi spre şi dinspre locuinţa lui Lucy.

Când coborî din trenul uşor Docklands, picături de ploaie îi înţepară din nou faţa. Îşi ridică gulerul şi şchiopătă prin întuneric pe drumul care ar fi trebuit să-i ia cinci minute, dar care îi luă aproape cincisprezece.

Abia când dădu colţul spre strada frumos terasată, cu grădinile ei din faţă bine îngrijite, lui Strike îi trecu prin cap că poate ar fi trebuit să-i aducă un cadou finului său. Pe cât de puţin entuziasm simţea faţă de partea socială a serii, pe atât de nerăbdător era să discute cu Anstis despre informaţiile criminalistice.

Lui Strike nu-i plăcea soţia lui Anstis. Felul ei de a fi băgăreţ abia dacă era mascat de o căldură uneori sufocantă; apărea din când în când, ca un cuţit cu buton care sclipeşte brusc de sub o haină de blană. Emana recunoştinţă şi solicitudine de fiecare dată când Strike intra în orbita ei, dar el îşi dădea seama că ea tânjea după detalii despre trecutul lui pătat, după informaţii despre tatăl lui, vedeta rock, după mama lui moartă, care lua droguri, şi îşi putea imagina foarte uşor că Helly murea după detalii despre despărţirea lui de

Charlotte, pe care o tratase întotdeauna cu o efuziune care nu reuşea să ascundă aversiunea şi suspiciunea.

La petrecerea care urmase botezului lui Timothy Cormoran Anstis – care fusese amânată până când acesta împlinise un an şi jumătate, deoarece tatăl şi naşul lui trebuiseră să fie aduşi cu avionul din Afganistan şi externaţi din spitale – Helly insistase să ţină un discurs lacrimogen şi cherchelit despre modul în care Strike salvase viaţa tăticului copilului ei şi, de asemenea, cât de mult însemna pentru ea că-l convinsese să fie îngerul păzitor al lui Timmy. Strike, care nu fusese în stare să se gândească la vreun motiv valid de a refuza să fie naşul băiatului, se holbase la faţa de masă în timp ce Helly vorbea, atent să nu întâlnească privirea lui Charlotte, ca nu cumva ea să-l facă să râdă. Charlotte purtase – Strike îşi amintea foarte clar – rochia lui preferată, albastru păun şi în croisé, care delimita fiecare centimetru al siluetei ei perfecte. Faptul ca avea la braţ o femeie atât de frumoasă, chiar în timp ce el era încă în cârje, funcţionase ca o contragreutate faţă de jumătatea de picior care încă nu era potrivită pentru proteză. Îl transformase din Omul Cu Un Singur Picior în omul care reuşise – în mod miraculos, cum ştia sigur că trebuie să gândească toţi bărbaţii care veneau în contact cu ea – să pună mâna pe o logodnică atât de uluitoare, încât bărbaţii se opreau din vorbit în mijlocul propoziţiei atunci când ea intra în cameră.

— Cormy, scumpule, ciripi Helly când deschise uşa. Uită-te la tine, acum eşti celebru… credeam că ne-ai uitat.

Nimeni altcineva nu-i spunea Cormy. Strike nu-şi bătuse niciodată capul să-i spună că nu-i plăcea.

Helly îl trată, deşi nu fusese încurajată, cu o îmbrăţişare tandră despre care el ştia că e menită să sugereze milă şi regret pentru statutul lui de burlac. Casa era călduroasă şi luminată strălucitor, după noaptea ostilă de iarnă de afară, iar Strike se bucură, în timp ce se desprindea de Helly, să-l vadă pe Anstis cum îşi face apariţia cu paşi mari, ţinând o halbă de Doom Bar ca dar de bun venit.

— Ritchie, lasă-l să intre în casă. Zău aşa…

Dar Strike acceptase halba şi luase mai multe guri recunoscătoare înainte de a se deranja să-şi scoată haina.

Finul de trei ani şi jumătate al lui Strike se năpusti în hol, emiţând sunete ascuţite de motor. Semăna foarte mult cu mama lui, ale cărei trăsături, oricât de mici şi drăguţe ar fi fost, erau adunate în mod bizar în mijlocul feţei. Timothy purta nişte pijamale cu Superman şi lovea cu o sabie de lumină din plastic în pereţi.

— Oh, Timmy, dragul meu, nu face asta, frumoasa noastră zugrăveală nouă… spuse Helly. N-a vrut să se culce ca să-l vadă pe unchiul Cormoran. Îi vorbim despre tine tot timpul.

Strike contemplă fără entuziasm silueta mică, detectând la finul său foarte puţin interes reciproc. Timothy era singurul copil a cărui zi de naştere Strike putea spera să şi-o amintească, nu că asta l-ar fi făcut vreodată să-i ia vreun cadou. Băiatul se născuse cu două zile înainte ca Vikingul să fi explodat pe acel drum prăfos din Afganistan, luând cu el partea inferioară a piciorului drept al lui Strike şi o parte a feţei lui Anstis.

Strike nu mărturisise niciodată nimănui cum se întrebase, în orele lungi petrecute în patul de spital, de ce Anstis fusese cel pe care-l apucase şi-l trăsese în spatele vehiculului. Reluase scena în mintea lui: straniul presentiment, aproape echivalent cu certitudinea, că erau pe punctul de a exploda, întinderea mâinii şi prinderea lui Anstis, când ar fi putut să-l apuce la fel de bine pe sergentul Gary Topley.

Era oare din cauză că Anstis îşi petrecuse mare parte din ziua precedentă vorbind pe Skype cu Helen în auzul lui Strike, uitându-se la fiul lui nou-născut pe care altfel ar fi putut să nu-l întâlnească niciodată? Acesta era motivul pentru care mâna lui Strike se întinsese fără ezitare spre bărbatul mai în vârstă, poliţistul din Armata Teritorială, şi nu spre poliţistul militar Topley, logodit, dar fără copii? Strike nu ştia. Nu era sentimental în privinţa copiilor şi îi displăcea soţia pe care o salvase de la văduvie. Ştia despre sine că nu e decât unul dintre milioanele de soldaţi, morţi sau vii, ale căror acţiuni de o fracţiune de secundă, declanşate de instinct cel puţin la fel

de mult ca de pregătire, modificaseră pentru totdeauna sorţile altor oameni.

— Vrei să-i citeşti lui Tim povestea de noapte bună, Cormy? Avem o carte nouă, nu-i aşa, Timmy?

Strike nu-şi putea imagina ceva ce să-şi dorească mai puţin, cu atât mai mult dacă asta implica un băiat hiperactiv care să stea în poala lui şi probabil să-l lovească în genunchiul drept.

Anstis îl conduse în zona deschisă unde se aflau bucătăria şi locul de luat masa. Pereţii erau crem, scândurile podelei goale, iar la capătul încăperii se afla o masă lungă de lemn, lângă ferestrele zăbrelite, înconjurată de scaune tapiţate în negru. Strike avea o vagă impresie că acestea avuseseră o culoare diferită când fusese ultima oară aici, împreună cu Charlotte. Helly se repezi între ei şi împinse o carte cu desene viu colorate în mâinile lui Strike. Nu avu de ales decât să se aşeze pe un scaun din sufragerie, cu finul lui lângă el şi să-i citească povestea *Kyla, cangurul căruia îi plăcea să sară,* care era (ceea ce în mod normal nu ar fi observat) publicată de Roper Chard. Timothy nu părea deloc interesat de năstruşniciile Kylei şi se jucă în tot acest timp cu sabia.

— E ora de culcare, Timmy, pupă-l pe Cormy, îi spuse Helly fiului ei.

Însă acesta, cu binecuvântarea tăcerii lui Strike, nu făcu decât să coboare laborios de pe scaun şi să iasă în fugă din bucătărie, protestând zgomotos. Helly se luă după el. Vocile ridicate ale mamei şi fiului deveniră tot mai înăbuşite pe măsură ce urcau scările bufnind.

— O s-o scoale pe Tilly, prezise Anstis.

Şi, într-adevăr, când Helly reapăru, ţinea în braţe un copil de un an care urla şi pe care i-l întinse soţului ei înainte de a se îndrepta spre cuptor.

Strike rămase impasibil la masa din bucătărie, tot mai înfometat şi simţindu-se profund recunoscător că nu avea copii. Cei doi Anstis avură nevoie de trei sferturi de oră pentru a o convinge pe Tilly să se întoarcă în pat. În sfârşit, tava ajunse pe masă şi, odată cu ea, încă o halbă de Doom Bar. Strike ar fi putut să se relaxeze dacă nu ar fi existat senzaţia

că Helly Anstis se pregătea acum pentru atac.

— Mi-a părut atât, atât de rău să aud despre tine şi Charlotte, îi spuse ea.

Strike avea gura plină, aşa că mimă o apreciere vagă a compasiunii ei.

— Ritchie! spuse ea jucăuş în timp ce soţul ei vru să-i toarne un pahar de vin. În niciun caz!

Apoi îi spuse lui Strike cu mândrie, punând mâna pe burtă:

— Aşteptăm încă un copil.

Strike înghiţi.

— Felicitări, spuse el.

Era uluit că cei doi păreau atât de încântaţi de perspectiva încă unui Timothy sau a unei Tilly.

Ca la un semnal, fiul lor reapăru şi anunţă că-i e foame. Spre dezamăgirea lui Strike, Anstis fu cel care părăsi masa ca să se ocupe de el, lăsând-o pe Helly să se holbeze cu ochi rotunzi la el, pe deasupra furculiţei încărcate cu *boeuf bourguignon*.

— Deci se mărită pe 4. Nici nu-mi pot *imagina* cum te face asta să te simţi.

— Cine se mărită? întrebă Strike.

Helly păru uimită.

— Charlotte, spuse ea.

De pe scări se auzea înfundat cum finul lui urlă.

— Charlotte se mărită pe 4 decembrie, spuse Helly.

Odată cu înţelegerea faptului că era prima care-i dădea această ştire, veni şi o însufleţire crescândă; dar apoi ceva din expresia lui Strike păru s-o deranjeze.

— Aşa… am auzit, spuse ea, lăsând privirea în farfurie în timp ce Anstis se întorcea.

— Diavol împieliţat, spuse el. I-am spus că-l bat la fund dacă se mai dă jos din pat.

— E doar surescitat, spuse Helly, care părea încă agitată din cauza furiei pe care o simţise la Strike, pentru că a venit Cormy.

Mâncarea se transformase în cauciuc şi polistiren în gura lui Strike. Cum putea Helly Anstis să ştie când se căsătorea

Charlotte? Soţii Anstis nu se învârteau în aceleaşi cercuri ca ea sau viitorul ei soţ, care (Strike se dispreţui pentru că îşi amintea asta) era fiul celui de-al 14-lea Viconte de Croy. Ce ştia Helly Anstis despre lumea cluburilor private pentru gentlemani, despre croitoria de pe Savile Row şi despre supermodelele cocainomane al căror prieten apropiat fusese Jago Ross toată viaţa lui stipendiată? Nu ştia mai multe decât Strike însuşi. Charlotte, pentru care acesta era teritoriul ei natural, i se alăturase lui Strike într-un no-man's-land în care fuseseră împreună, un loc în care niciunul nu se simţea confortabil cu peisajul social al celuilalt, în care două norme complet disparate intrau în conflict şi totul devenea o luptă pentru un numitor comun.

Timothy era din nou în bucătărie, plângând tare. Ambii lui părinţi se ridicară de data asta şi îl duseră împreună înapoi în camera lui, în timp ce Strike, abia conştient că aceştia plecaseră, rămase să se piardă într-o ceaţă a amintirilor.

Charlotte fusese volatilă până la punctul la care unul dintre taţii ei vitregi încercase o dată să o interneze. Minţea aşa cum alte femei respiră; era afectată profund. Cea mai lungă perioadă neîntreruptă în care ea şi cu Strike reuşiseră să stea împreună era de doi ani; pe cât de des încrederea lor reciprocă fusese zdrobită, tot de atâtea ori fuseseră atraşi din nou unul spre altul, de fiecare dată (aşa i se părea lui Strike) mai fragili decât fuseseră înainte, dar cu dorinţa faţă de celălalt devenind mai puternică. Timp de 16 ani, Charlotte sfidase uimirea şi dispreţul familiei şi prietenilor ei, pentru a se întoarce, iar şi iar, la un soldat masiv, ilegitim şi ulterior invalid. Strike şi-ar fi sfătuit orice prieten să plece fără a mai privi în urmă, dar el ajunsese să o vadă ca pe un virus din sângele lui pe care se îndoia că-l va putea eradica vreodată; cel mult putea să spere doar să-i controleze simptomele. Ruptura finală venise în urmă cu opt luni, chiar înainte ca el să ajungă subiect de ştiri datorită cazului Lula Landry. În cele din urmă, ea îi spusese o minciună de neiertat, el o părăsise pentru totdeauna, iar ea se retrăsese într-o lume în care bărbaţii se duceau încă la vânătoare de cocoşi-de-munte, iar

femeile aveau tiare în seiful familiei; o lume despre care Charlotte îi spusese că o dispreţuieşte (deşi se părea că şi asta fusese o minciună…).

Familia Anstis reveni, fără Timothy, dar cu Tilly, care suspina şi sughiţa.

— Pun pariu că te bucuri că n-ai niciunul, nu-i aşa? spuse Helly vesel.

Se aşeză din nou la masă, cu Tilly în poala ei. Strike zâmbi larg, fără umor, şi nu o contrazise.

Existase un copil: sau, mai exact, fantoma, promisiunea unui copil şi apoi, se presupune, moartea unui copil. Charlotte îi spusese că e însărcinată, refuzase să consulte un doctor, se răzgândise în privinţa datelor şi apoi anunţase că totul luase sfârşit, fără nicio urmă de dovadă că fusese ceva real. Fusese o minciună pe care cei mai mulţi bărbaţi ar fi considerat-o imposibil de iertat, iar pentru Strike fusese, după cum ea trebuie să fi ştiut cu siguranţă, minciuna care punea capăt tuturor minciunilor şi moartea acelei mici cantităţi de încredere care supravieţuise anilor ei de mitomanie.

Să se căsătorească pe 4 decembrie, peste 11 zile… de unde putea să ştie Helly Anstis?

Acum era recunoscător, într-un mod pervers, pentru hohotele şi crizele celor doi copii, care perturbară efectiv conversaţia în timp ce mâncau plăcintă cu rabarbură şi şarlotă. Sugestia lui Anstis de a se duce, cu încă o bere, în biroul lui ca să se uite la raportul criminalistic era cea mai bună pe care o auzise Strike toată ziua. O lăsară pe Helly, uşor îmbufnată şi având în mod evident senzaţia că nu scosese cât ar fi putut să scoată de la Strike, să se ocupe de Tilly, acum foarte somnoroasă, şi de Timothy, enervant de treaz, care reapăruse pentru a anunţa că îşi vărsase apa de băut pe pat.

Biroul lui Anstis era o cameră mică şi tapetată cu cărţi. Anstis îi oferi lui Strike scaunul de la calculator, iar el se aşeză pe o canapea joasă. Perdelele nu erau trase; Strike putea să vadă ploaia fină care cădea ca nişte fire de praf în lumina unui bec portocaliu de pe stradă.

— Criminaliştii spun că e unul dintre cele mai grele cazuri

pe care le-au avut, începu Anstis, iar Strike îi acordă imediat întreaga lui atenţie. Toate lucrurile astea sunt neoficiale, înţelegi, încă nu avem niciun raport.

— Au reuşit să-şi dea seama cum anume a fost ucis?

— Cu o lovitură la cap, spuse Anstis. Partea din spate a craniului e înfundată. E posibil să nu fi fost instantaneu, dar trauma l-ar fi ucis de una singură. Nu pot fi siguri dacă era mort când a fost tăiat, dar cu siguranţă era inconştient.

— Măcar atât. Se ştie cumva dacă a fost legat înainte sau după ce a fost lovit?

— Există o anumită dispută referitor la asta. Există o bucată de piele sub frânghii, pe una dintre încheieturile mâinii, care e vânătă – ceea ce, cred ei, arată că a fost legat înainte de a fi ucis, dar nu avem niciun indiciu c-ar fi fost sau nu conştient când a fost imobilizat. Problema e că tot acidul ăla afurisit a şters orice urmă de pe podea care-ar fi putut să indice o luptă sau faptul că trupul a fost târât. Era un tip mare şi greu…

— Mai uşor de manevrat dacă era legat fedeleş, aprobă Strike, gândindu-se la scunda şi slaba Leonora, dar ar fi util de ştiut unghiul în care a fost lovit.

— De sus în jos, spuse Anstis, dar cum nu ştim dacă a fost lovit stând în picioare, aşezat pe ceva sau în genunchi…

— Cred că putem fi siguri că a fost omorât în camera aceea, spuse Strike, urmându-şi propriul raţionament. Nu văd pe nimeni suficient de puternic să care un trup atât de greu în sus pe scările alea.

— Opinia generală e că a murit mai mult sau mai puţin pe locul în care a fost găsit trupul lui. Acolo e cea mai mare concentraţie de acid.

— Ştii ce fel de acid era?

— A, nu ţi-am spus? Clorhidric.

Strike se strădui să-şi amintească ceva de la lecţiile de chimie.

— Nu ăsta se foloseşte la galvanizarea oţelului?

— Printre altele. E cea mai caustică substanţă care poate fi cumpărată legal şi e folosită într-o grămadă de procese industriale. Şi ca agent puternic de curăţare. Ce e ciudat în

legătură cu el e că apare în mod natural la oameni. În acidul nostru gastric.

Strike bău din bere, meditând.

— În carte toarnă vitriol pe el.

— Vitriolul este acidul sulfuric, iar cel clorhidric derivă din el. Foarte coroziv cu ţesuturile umane – după cum ai văzut.

— De unde naiba a luat ucigaşul o cantitate atât de mare din chestia asta?

— Poate n-o să-ţi vină să crezi, dar se pare că se găsea deja în casă.

— De ce naiba...?

— Încă n-am găsit pe cineva care să ne poată spune. Erau bidoane goale de cinci litri pe podeaua din bucătărie şi bidoane prăfuite într-un dulap de sub scări, pline cu chestia asta, nedeschise. Proveneau de la o companie de substanţe chimice industriale din Birmingham. Pe cele goale erau semne care păreau făcute de mâini înmănuşate.

— Foarte interesant, spuse Strike, scărpinându-şi bărbia.

— Încă încercăm să verificăm când şi cum au fost cumpărate.

— Iar obiectul contondent cu care i-a fost strivit craniul?

— În birou există un opritor de uşă de modă veche – fier masiv şi modelat pe măsură, cu mâner: aproape sigur e vorba de obiectul ăla. Se potriveşte cu urma de pe craniu. Şi pe el s-a turnat acid clorhidric din belşug, ca pe aproape toate celelalte.

— Care e situaţia cu ora decesului?

— Da, mă rog, asta e partea dubioasă. Entomologul nu vrea să garanteze, zice că starea cadavrului destabilizează toate calculele obişnuite. Şi doar aburii de la acidul clorhidric ar fi ţinut pentru o vreme insectele la distanţă, aşa că nu se poate stabili data morţii în funcţie de paraziţi. Am găsit câţiva viermi pe unele părţi ale trupului care nu erau scăldate în substanţa aia, dar parazitarea obişnuită nu a avut loc. Între timp, căldura din casă a fost dată la maximum, aşa că e posibil ca trupul să fi putrezit puţin mai repede decât ar fi făcut-o în mod obişnuit, pe vremea asta. Dar acidul clorhidric ar fi avut tendinţa să afecteze descompunerea normală. Unele

părţi din el sunt arse până la os. Factorul decisiv ar fi fost măruntaiele, ultima masă şi aşa mai departe, dar au fost scoase integral din trup. Se pare că au dispărut odată cu ucigaşul. Eu n-am mai auzit de aşa ceva, tu ai auzit? Kilograme de intestine crude duse de acolo.

— Nu, spuse Strike, e ceva nou pentru mine.

— În concluzie: criminaliştii refuză să garanteze o cronologie, spun doar că e mort de cel puţin zece zile. Dar eu am avut o discuţie privată cu Underhill, care e cel mai bun dintre ei. Părerea lui e că Owen Quine e mort de cel puţin două săptămâni. Totuşi, spune el, chiar şi atunci când o să se strângă toate probele, situaţia o să fie suficient de echivocă pentru a oferi apărării suficient spaţiu de manevră.

— Iar farmacologia? întrebă Strike.

Gândurile lui continuau să se învârtă în jurul masivităţii lui Quine, al dificultăţii de a manevra un trup atât de mare.

— Păi, e posibil să fi fost drogat, îl aprobă Anstis. Încă n-am primit rezultatele analizei sângelui, analizăm şi conţinutul sticlelor din bucătărie.

Anstis îşi termină berea şi puse paharul jos, cu un gest dramatic.

— Dar, spuse el, mai există un mod în care Quine ar fi putut să uşureze sarcina unui ucigaş. Îi plăcea să fie legat – îi plăceau jocurile sexuale.

— De unde ştii asta?

— De la prietena lui, spuse Anstis. Kathryn Kent.

— Aţi discutat deja cu ea, nu-i aşa?

— Da, spuse Anstis. Am găsit un taximetrist care l-a luat pe Quine la ora 9, pe data de 5, de la câteva străzi distanţă de casa lui şi l-a dus în Lillie Road.

— Chiar pe lângă Stafford Cripps House, spuse Strike. Deci s-a dus direct de la Leonora la prietena lui?

— Păi, nu, nu aşa. Kent era plecată, stătea cu sora ei muribundă, fapt care a fost coroborat – şi-a petrecut noaptea la azil. Ea zice că nu-l mai văzuse de o lună, dar a fost surprinzător de deschisă în ce priveşte viaţa lor sexuală.

— Ai cerut detalii?

— Am rămas cu impresia că ea credea că ştim mai mult decât ştiam de fapt. Detaliile se revărsau fără să tragem prea mult de ea.

— Ciudat, spuse Strike. Mie mi-a spus că n-a citit niciodată *Bombyx Mori*…

— Şi nouă la fel.

— … dar personajul ei îl leagă şi-l agresează pe eroul cărţii. Poate că voia să se consemneze că ea îi leagă pe oameni pentru sex, nu ca să-i tortureze sau să-i omoare. Şi cum rămâne cu exemplarul din manuscris pe care Leonora zice că Owen Quine l-a luat cu el? Toate notiţele şi panglicile maşinii vechi de scris? Le-aţi găsit?

— Nu, spuse Anstis. Până când nu aflăm dacă nu cumva a stat altundeva înainte să meargă în Talgarth Road, vom presupune că ucigaşul le-a luat. Casa era goală, în afară de puţină mâncare şi băutură în bucătărie şi o saltea de campare şi un sac de dormit în unul din dormitoare. Se pare că Owen Quine înnopta acolo. Şi în camera aia a fost turnat acid clorhidric, peste tot pe patul lui Quine.

— Nicio amprentă? Urme de paşi? Păr, noroi a căror provenienţă nu poate fi explicată?

— Nimic. Avem încă oameni care lucrează acolo, dar acidul a şters totul din calea lui. Oamenii noştri poartă măşti, ca să nu le sfâşie gâtul vaporii.

— Mai e cineva în afară de taximetristul ăsta care recunoaşte că l-a văzut pe Quine de când a dispărut?

— Nu l-a văzut nimeni intrând în Talgarth Road, dar avem o vecină de la numărul 183 care jură că Owen Quine a plecat de acolo la 1 dimineaţa. La primele ore ale zilei de 6. Vecina tocmai intra în casă după o petrecere cu foc de artificii.

— Era întuneric şi ea era la două case distanţă, deci ce a văzut vecina de fapt era…?

— Silueta unui personaj înalt într-o mantie, care ducea o geantă de voiaj.

— O geantă de voiaj, repetă Strike.

— Da.

— Silueta cu mantie s-a urcat într-o maşină?

— Nu, s-a făcut nevăzută, dar bineînţeles că o maşină putea fi parcată după colţ.

— Altcineva?

— Am găsit un boşorog din Putney care jură că l-a văzut pe Quine pe 8. A sunat la secţia de poliţie din apropiere şi l-a descris cu acurateţe.

— Ce făcea Quine?

— Cumpăra cărţi de la librăria Bridlington, acolo unde lucrează tipul.

— Cât de convingător e ca martor?

— Păi, e bătrân, dar pretinde că îşi poate aminti ce a cumpărat Quine, iar descrierea fizică e bună. Şi mai avem o femeie care locuieşte într-unul din apartamentele aflate vizavi de locul crimei şi care crede că s-a încrucişat cu Michael Fancourt, în timp ce acesta trecea pe lângă casă, tot în dimineaţa de 8. Ştii, scriitorul ăla cu capul mare? Ăla celebru?

— Da, îl ştiu, spuse Strike încet.

— Martora pretinde că s-a uitat înapoi la el, peste umăr, şi că l-a privit insistent, pentru că l-a recunoscut.

— El tocmai trecea pe acolo?

— Aşa pretinde ea.

— L-a chestionat cineva pe Fancourt în legătură cu asta?

— E în Germania, dar spune că va coopera bucuros cu noi atunci când se întoarce. Agentul lui se dă peste cap ca să ne fie de folos.

— Orice altă activitate dubioasă în jurul casei din Talgarth Road? Camere de supraveghere?

— Singura cameră e într-un unghi nepotrivit pentru casă, urmăreşte traficul – dar am păstrat ce e mai bun la sfârşit. Avem un alt vecin – din partea cealaltă, la patru case distanţă – care jură că a văzut cum o femeie grasă cu burqa a intrat în casă în după-amiaza lui 4, cu o pungă de plastic de la un fast-food halal. Bărbatul spune că a remarcat asta deoarece casa fusese goală atât de mult timp. Pretinde că ea a stat acolo timp de o oră, apoi a plecat.

— E sigur că era casa lui Quine?

— Aşa spune.

— Şi avea cheie?
— Asta e povestea lui.
— Burqa, repetă Strike. Dumnezeule mare.
— N-aş jura că vede prea bine; are ochelari cu lentile foarte groase. Mi-a spus că nu ştia că pe strada aia stă vreun musulman, aşa că i-a atras atenţia.
— Deci avem două presupuse reperări ale lui Quine de când a plecat de la soţia lui: la primele ore ale lui 6 şi pe 8, în Putney.
— Da, spuse Anstis, dar nu mi-aş pune prea multă speranţă în niciuna din ele, Bob.
— Tu crezi că a murit în noaptea în care a plecat, spuse Strike, mai mult ca pe o afirmaţie decât ca interogaţie.
Anstis dădu din cap că da.
— Underhill aşa crede.
— Niciun semn de cuţit?
— Nimic. Singurul cuţit din bucătărie era foarte tocit, unul obişnuit. Categoric nu era bun pentru aşa ceva.
— Cine sunt cei despre care ştim că aveau cheie de la casă?
— Clienta ta, bineînţeles, spuse Anstis. Quine însuşi trebuie să fi avut cheie. Fancourt avea două, ne-a spus deja asta la telefon. Cei doi Quine au dat o cheie agentei lui, când ea a organizat nişte reparaţii pentru ei; ea zice că le-a dat-o înapoi. Un vecin de alături are o cheie, ca să poată intra dacă apare vreo problemă cu casa.
— Nu a intrat când duhoarea a devenit groaznică?
— Un vecin de lângă a băgat *într-adevăr* prin fanta de la uşă un bilet în care se plângea de miros, dar cel care avea cheia a plecat pentru două luni în Noua Zeelandă, cu două săptămâni în urmă. Am vorbit cu el la telefon. Ultima oară când a intrat în casă a fost prin mai, când a semnat pentru primirea unor pachete, în timp ce nişte lucrători erau înăuntru, şi le-a pus în hol. Doamna Quine e evazivă când vine vorba să ne spună cine altcineva ar putea să mai fi primit o cheie în decursul anilor.
Anstis continuă pe un ton calm:
— Doamna Quine e o femeie ciudată, nu-i aşa?

— Nu m-am gândit la asta, minţi Strike.

— Ştii că vecinii l-au auzit cum o fugărea, în noaptea de dinainte să dispară?

— Nu ştiam.

— Da. Ea a ieşit din casă alergând după el şi ţipând. Toţi vecinii spun…

Anstis îl privi pe Strike cu atenţie.

— … că ea ţipa „Ştiu unde te duci, Owen!”

— Păi, îşi închipuia că ştie, spuse Strike, dând din umeri. Credea că el se duce la un refugiu al scriitorilor despre care îi povestise Christian Fisher. Bigley Hall.

— Refuză să se mute din casă.

— Are o fiică cu handicap mintal care nu a dormit niciodată în altă parte. Ţi-o poţi imagina pe Leonora imobilizându-l pe Quine?

— Nu, spuse Anstis, dar ştim că pe el îl excita să fie legat, iar eu mă îndoiesc că erau căsătoriţi de 30 şi ceva de ani şi ea nu ştia asta.

— Crezi că s-au certat, ea l-a urmărit şi i-a sugerat puţin bondage?

Anstis lăsă impresia că râde uşor, simbolic, apoi spuse:

— Situaţia ei nu arată prea bine, Bob. Soţie furioasă, cu cheie de la casă, acces la manuscris; o grămadă de motive, dacă ştia de amantă, mai ales dacă se punea problema ca Owen s-o părăsească pe ea şi pe fiica ei pentru Kent. Aşa spune ea, doar că „ştiu unde te duci” însemna acest refugiu al scriitorilor, şi nu casa din Talgarth Road.

— Când o spui aşa pare convingător, spuse Strike.

— Dar tu nu crezi asta.

— E clienta mea, spuse Strike. Sunt plătit să mă gândesc la alternative.

— Ţi-a spus unde lucra înainte? întrebă Anstis, cu aerul unui om care e pe cale să joace un as. În Hay-on-Wye, înainte ca ei doi să se căsătorească?

— Continuă, spuse Strike, nu fără o anumită teamă.

— În măcelăria unchiului ei, spuse Anstis.

Dincolo de uşa biroului, Strike îl auzi pe Timothy Cormoran

Anstis tropăind iar în jos pe scări, urlându-şi cât îl ţinea gura o nouă dezamăgire. Pentru prima oară în decursul nesatisfăcătoarei lor relaţii, Strike simţi o reală compasiune pentru băiat.

24

Toate persoanele bine-crescute mint –
În plus, tu eşti femeie; nu trebuie să spui
niciodată ce gândeşti…

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*

Visele lui Strike din noaptea aceea, alimentate de consumul de Doom Bar de peste zi şi de discuţiile despre sânge, acid şi muşte de carne au fost stranii şi hidoase.

Charlotte se căsătorea, iar el, Strike, alerga spre o catedrală gotică sinistră, alerga pe două picioare întregi şi funcţionale, deoarece ştia că ea tocmai îi născuse copilul, iar el trebuia să-l vadă, să-l salveze. Iat-o pe Charlotte în spaţiul imens, întunecat şi gol, singură la altar, chinuindu-se într-o cămaşă de noapte însângerată, iar undeva, în afara vederii, poate într-o sacristie friguroasă, zăcea copilul lui, gol, neajutorat şi abandonat.

— Unde e? întreba Strike.

— Nu îl vezi, spunea ea. Nu l-ai vrut. Oricum, e ceva în neregulă cu el.

El se temea de ce ar fi putut să vadă dacă se ducea să caute copilul. Mirele ei nu se vedea nicăieri, dar ea era gata de nuntă, cu un voal mov şi gros.

— Lasă-l în pace, e oribil, spunea ea rece.

Trecea furtunos pe lângă el, îndepărtându-se singură de altar, mergând înapoi pe culoar spre uşa îndepărtată de la intrare.

— Sunt sigură că tu l-ai atinge, striga ea peste umăr. Nu vreau ca tu să-l *atingi.* Va trebui să fie anunţat…

Charlotte spunea ultimele cuvinte cu o voce estompată, în timp ce se transforma într-o dungă purpurie care dansa în lumina uşilor deschise.

— … în ziare.

Strike deveni brusc conştient de penumbra dimineţii; avea gura uscată, iar genunchiul lui pulsa rău prevestitor, în ciuda unei nopţi de odihnă.

Iarna se furişase în noapte deasupra Londrei, ca un gheţar. O chiciură întărită îi îngheţase pe dinafară fereastra de la mansardă, iar temperatura din apartamentul lui, cu ferestrele şi uşile rău îmbinate şi lipsa totală de izolare sub acoperiş, se prăbuşise.

Strike se ridică şi întinse mâna după un pulover care zăcea la capătul patului. Când ajunse la fixarea protezei, descoperi că genunchiul lui era din cale-afară de umflat după călătoria în Greenwich şi înapoi. Apa de la duş avu nevoie de mai mult timp decât de obicei ca să se încălzească; Strike dădu termostatul la maximum, temându-se de ţevi plesnite şi canalizare îngheţată, locuinţă sub zero grade şi un instalator scump. După ce se şterse, dezgropă bandajele vechi de sport din cutia de pe palier, ca să-şi lege genunchiul.

Ştia acum, la fel de clar de parcă şi-ar fi petrecut toată noaptea meditând la asta, cum aflase Helly Anstis de planurile de nuntă ale lui Charlotte. Fusese un prost că nu se gândise la asta înainte. Subconştientul lui ştiuse.

Odată curat, îmbrăcat şi cu mic dejunul luat, coborî scările. Privi pe fereastra din spatele biroului său şi observă că frigul tăios ţinea la distanţă micul grup de ziarişti care aşteptaseră în zadar întoarcerea lui în ziua anterioară. Lapoviţa răpăia la ferestre, în timp ce Strike reveni în anticameră, la calculatorul lui Robin. Aici tastă, în motorul de căutare: *charlotte campbell jago ross nuntă.*

Rezultatele veniră, nemiloase şi prompte.

Tatler, decembrie 2010: Manechinul Charlotte Campbell despre nunta ei cu viitorul Viconte de Croy…

— *Tatler,* spuse Strike cu voce tare în birou.

Ştia de existenţa revistei doar pentru că paginile ei mondene erau pline de prietenii lui Charlotte. Ea o cumpărase uneori, pentru a o citi ostentativ în faţa lui, comentând despre

bărbaţii cu care se culcase cândva sau ale cui erau casele impunătoare în care petrecuse.

Iar acum era manechinul de pe coperta de Crăciun.

Chiar şi cu proteza legată, genunchiul lui protestă când îl susţinu la coborârea scărilor de metal şi la ieşirea în lapoviţă. La chioşcul cu ziare era o coadă de dimineaţa devreme. Calm, Strike examină rafturile revistelor: vedete de telenovele pe cele ieftine şi vedete de film pe cele scumpe; numerele pe decembrie erau aproape epuizate, chiar dacă era încă noiembrie. Emma Watson în alb, pe coperta *Vogue* („Numărul supervedetelor"), Rihanna în roz pe *Marie Claire* („Numărul eleganţei"), iar pe coperta lui *Tatler*...

Piele albă şi perfectă, păr negru suflat în lateral de pe pometii înalţi şi ochi mari verzi-căprui, împestriţaţi ca merele cu pete mici. Două diamante imense atârnau din urechile ei, iar un al treilea de mâna lipită uşor de faţă. O lovitură surdă şi dură de ciocan în inimă, absorbită fără cea mai mică manifestare exterioară. Strike luă revista, ultima de pe raft, o plăti şi reveni în Denmark Street.

Era 9 fără 20. Se închise în biroul lui, se aşeză la masă şi puse revista în faţa lui.

IN-CRE-DI-BIL! Fostul copil teribil pe cale să devină Vicontesă, Charlotte Campbell.

Subtitlul traversa gâtul de lebădă al lui Charlotte.

Era prima oară când Strike o privea de când ea îi zgâriase faţa chiar în acest birou şi fugise de el, direct în braţele lui Jago Ross. Bănuia că erau prelucrate toate fotografiile. Pielea ei nu putea fi atât de perfectă, sau albul ochilor atât de pur, dar nu exageraseră nimic altceva, nici structura excepţională a oaselor, nici (era sigur) mărimea diamantului de la degetul ei.

Strike se îndreptă încet către pagina de cuprins, apoi către articolul din interior. O fotografie de două pagini cu Charlotte, foarte subţire într-o rochie argintie şi sclipitoare până la podea, stând în mijlocul unei galerii lungi acoperite cu tapiserii; alături de ea, sprijinit de o măsuţă de jucat cărţi şi

arătând ca o vulpe argintie desfrânată, era Jago Ross. Pe pagină mai erau şi alte fotografii: Charlotte stând pe un pat cu baldachin, râzând cu capul dat pe spate, iar coloana albă a gâtului ei înălţându-se dintr-o bluză crem uni; Charlotte şi Jago în blugi şi cizme de cauciuc, mergând mână în mână prin parcul din faţa viitoarei lor case, cu doi câini Jack Russell în urma lor; Charlotte bătută de vânt în turnul castelului, privind peste umăr, drapată în pledul ecosez al Vicontelui.

Fără îndoială, Helly Anstis considerase că cele 4 lire cheltuite meritaseră cu vârf şi-ndesat.

Pe 4 decembrie anul acesta, capela de secol XVII a Castelului de Croy (NU „Castelul din Croy" – familiei nu îi place) va fi ştearsă de praf pentru prima ei nuntă în mai bine de un secol. Charlotte Campbell, fiica uimitor de frumoasă a divei anilor '60 Tula Clermont şi a universitarului şi realizatorului radio Anthony Campbell, se va căsători cu Jago Ross, moştenitor al castelului şi al titlurilor tatălui său, cel mai important dintre ele fiind de Viconte de Croy.

Viitoarea vicontesă nu este un nou membru lipsit de controverse al familiei Ross din Croy, dar Jago râde la ideea că cineva din familia lui ar putea fi altfel decât încântat să îl primească pe fostul copil teribil în vechea şi destul de distinsa lui familie scoţiană.

„De fapt, mama mea a sperat întotdeauna că noi ne vom căsători", spune el. „La Oxford am fost împreună, dar presupun că eram prea tineri... ne-am regăsit în Londra... amândoi proaspăt ieşiţi dintr-o relaţie..."

Serios? se gândi Strike. *Eraţi amândoi ieşiţi dintr-o relaţie, sau tu i-o trăgeai în acelaşi timp cu mine, aşa că ea nu ştia care din noi era tatăl copilului cu care se temea că e însărcinată? Şi schimba datele ca să acopere orice eventualitate, păstra toate posibilităţile deschise...*

...a ajuns pe prima pagină a ziarelor în adolescenţa ei, când a dispărut timp de şapte zile de la şcoala Bedales, provocând o

căutare naţională... s-a internat la dezintoxicare la 25 de ani...

„Ştiri vechi, să trecem la altceva, nu e nimic interesant”, spune Charlotte voios. „Uitaţi ce e, în tinereţea mea m-am distrat foarte mult, dar e timpul să mă aşez la casa mea şi, sincer, abia aştept.”

Te-ai distrat, nu-i aşa? întrebă Strike extraordinara ei fotografie. *Distracţie, să stai pe acoperiş şi să ameninţi că sari? Distracţie, să mă suni de la spitalul de psihiatrie şi să mă implori să te scot de acolo?*

Ross, tocmai ieşit dintr-un divorţ foarte urât care a dat de lucru paginilor de scandal... „Aş fi dorit să ne putem înţelege fără avocaţi”, oftează el... „Abia aştept să fiu mamă vitregă!”, spune Charlotte încântată.

(„Dac-o să mai trebuiască să stau o seară cu mucoşii lui Anstis, Corm, jur pe ce am mai sfânt că-i sparg capul unuia din ei.” Iar în curtea de suburbie a lui Lucy, privindu-i pe nepoţii lui Strike care jucau fotbal: „De ce sunt copiii ăştia atât de *cretini?”* Expresia de pe faţa rotundă a lui Lucy când a auzit-o din întâmplare...)

Propriul lui nume sare din pagină.

...inclusiv o surprinzătoare aventură cu fiul cel mare al lui Jonny Rokeby, Cormoran Strike, care a ajuns pe prima pagină anul trecut...

...o surprinzătoare aventură cu fiul cel mare al lui Jonny Rokeby...

...fiul cel mare al lui Jonny Rokeby...

Strike închise revista cu o mişcare reflexă bruscă şi o lăsă să cadă în coşul de gunoi.

16 ani cu întreruperi. 16 ani de chin, nebunie şi uneori extaz. Iar apoi – după toate acele dăţi în care ea îl părăsise,

aruncându-se în braţele altor bărbaţi, aşa cum alte femei se aruncă în faţa trenului – el o părăsise. Prin asta, Strike trecuse un Rubicon de neiertat, căci întotdeauna fusese subînţeles că el trebuie să fie ca o stâncă pe care ea o părăsea şi la care revenea, dar el nu trebuia să se clintească niciodată, nu trebuia să renunţe niciodată. Dar în noaptea aceea în care el o pusese în faţa ghemului de minciuni pe care ea i le spusese despre copilul din burta ei, iar ea devenise isterică şi furioasă, muntele se mişcase, în sfârşit: ieşise pe uşă, cu o scrumieră aruncată după el.

Ochiul vânăt al lui Strike abia se vindecase când ea îşi anunţase logodna cu Ross. Charlotte avusese nevoie de trei săptămâni, pentru că ea cunoştea o singură modalitate de a reacţiona la durere: să-l rănească pe vinovat cât mai adânc posibil, fără să se gândească deloc la consecinţele pentru ea. Iar el simţea, în adâncurile fiinţei lui, oricât de arogant îi spuneau prietenii lui că ar fi, că fotografiile din *Tatler,* concedierea relaţiei lor în termenii care l-ar fi rănit cel mai mult pe el (parcă o auzea cum le explică celor de la revista de societate: „E fiul lui *Jonny Rokeby”),* nenorocitul ăla de Castel de Croy… toate astea, *toate,* erau făcute cu scopul de a-l răni pe el, că ea voia ca el să urmărească totul şi să vadă, să regrete şi să-şi plângă de milă. Ea ştiuse cine era Ross; îi povestise lui Strike despre alcoolismul prost ascuns şi despre violenţa lui, transmise prin reţeaua aristocratică de bârfe care o păstrase la curent de-a lungul anilor. Charlotte râsese de norocul de a fi scăpat de el. Râsese.

Autoimolare într-o rochie de bal. *Uită-te la mine cum ard, Bluey.* Nunta era peste zece zile, iar dacă Strike fusese vreodată sigur de ceva în viaţa lui, asta era că, dacă ar fi sunat-o acum pe Charlotte şi i-ar fi spus „Hai să fugim împreună”, chiar şi după scenele lor abjecte, după epitetele odioase pe care i le adresase ea, după minciunile, dezastrul şi tonele întregi de probleme acumulate sub care fusese în cele din urmă zdrobită relaţia lor, ea ar fi spus da. Să fugă era sângele vieţii ei, iar el fusese destinaţia ei preferată, libertate şi siguranţă combinate; ea îi spusese iar şi iar, după certurile

care i-ar fi ucis pe amândoi dacă rănile emoţionale ar putea sângera: „Am nevoie de tine. Eşti totul pentru mine, ştii asta. Eşti singurul loc în care m-am simţit vreodată în siguranţă, Bluey…”

Auzi uşa de sticlă de la palier deschizându-se şi închizându-se şi sunetele familiare ale sosirii lui Robin la serviciu, cum îşi scotea haina şi umplea ceainicul.

Munca fusese întotdeauna salvarea lui. Charlotte urâse modul în care el putea să se decupleze de la scenele nebuneşti şi violente, de la lacrimile, implorările şi ameninţările ei, pentru a se scufunda total într-un caz. Ea nu reuşise niciodată să îl împiedice să-şi pună uniforma, nu îl oprise niciodată de la întoarcerea la lucru, nu reuşise niciodată să-l îndepărteze cu forţa de o investigaţie. Deplânsese concentrarea lui, loialitatea lui faţă de armată, capacitatea lui de a face abstracţie de ea, văzând asta ca pe o trădare, ca pe un abandon.

Acum, în această dimineaţă friguroasă de iarnă, în timp ce stătea în biroul lui, cu fotografia ei în coşul de gunoi de alături, Strike se trezi tânjind după un ordin, un caz în străinătate, un sejur forţat pe alt continent. Nu voia să fileze soţi necredincioşi şi amante, nici să se infiltreze în dispute meschine ale unor afacerişti ieftini. Un singur subiect se ridicase la nivelul lui Charlotte în materie de fascinaţie pe care o exercita asupra lui: moartea nenaturală.

— Neaţa, spuse el în timp ce intra şchiopătând în anticameră, unde Robin prepara două căni de ceai. Va trebui să le bem rapid. Plecăm.

— Unde? întrebă Robin, surprinsă.

Lapoviţa aluneca umed pe ferestre. Robin încă simţea cum aceasta îi arsese faţa în timp ce se grăbea pe trotuarele alunecoase, disperată să ajungă înăuntru.

— Avem unele lucruri de făcut în cazul Quine.

Era o minciună. Poliţia avea toată puterea; ce putea face el mai bine decât ei? Şi totuşi, Strike ştia instinctiv că Anstis nu avea acel nas pentru straniu şi denaturat de care era nevoie pentru găsirea acestui ucigaş.

— La zece te întâlneşti cu Caroline Ingles.

— La naiba. Păi, o s-o amân. Chestia e că criminaliştii cred că Quine a murit foarte curând după ce a dispărut.

Strike luă o gură de ceai fierbinte şi tare. Părea mai hotărât, mai energic decât îl văzuse ea de multă vreme.

— Asta îi aduce în atenţie pe cei care au avut acces timpuriu la manuscris. Vreau să aflu unde locuiesc toţi şi dacă locuiesc singuri. Apoi o să mergem în recunoaştere la casele lor. Să ne dăm seama cât de dificil ar fi fost să intre sau să iasă cu o geantă de măruntaie. Dacă au locuri în care ar fi putut să îngroape sau să ardă probe.

Nu era cine ştie ce, dar era tot ce putea să facă astăzi, şi era disperat să facă ceva.

— Vii şi tu, spuse el. Eşti bună la chestiile astea întotdeauna.

— La ce, să fiu Watsonul tău? spuse ea, aparent indiferentă.

Furia cu care plecase în ziua anterioară de la Cambridge încă nu se stinsese de tot.

— Putem să ne informăm despre casele lor pe internet. Ne uităm la ele cu Google Earth.

— Da, bună idee, replică Strike. De ce să inspectezi locurile, când poţi să te uiţi pur şi simplu la poze expirate?

Robin răspunse, ofensată:

— Sunt mai mult decât bucuroasă să…

— Bun. Anulez întâlnirea cu Ingles. Tu intră pe internet şi găseşte adresele pentru Christian Fisher, Elizabeth Tassel, Daniel Chard, Jerry Waldegrave şi Michael Fancourt. Ne repezim şi până la Clem Attlee Court, să ne mai uităm o dată din punctul de vedere al ascunderii probelor; din câte am văzut în întuneric, erau o grămadă de pubele şi tufişuri… A, şi sună la librăria Bridlington din Putney. Am putea discuta puţin cu bătrânul care pretinde că l-a văzut pe Quine acolo, pe 8.

Se întoarse cu paşi mari în biroul lui, iar Robin se aşeză la calculator. Din eşarfa pe care tocmai o atârnase se scurgeau picături îngheţate pe podea, dar ei nu-i păsa. Amintirea trupului mutilat al lui Quine continua s-o bântuie, însă era dominată de o dorinţă (ascunsă faţă de Matthew ca un secret

murdar) de a afla mai multe, de a afla totul.

Ceea ce o înfuria era faptul că Strike, care ar fi trebuit să-şi dea seama mai bine decât oricine altcineva, nu putea să vadă în ea ceea ce ardea în mod atât de evident în el.

25

Aşa se întâmplă când un om e îndatoritor în mod
ascuns şi face servicii fără să i se cunoască motivul…

Ben Jonson, *Epicene sau femeia tăcută*

Plecară de la birou printr-o rafală bruscă de fulgi pufoşi de zăpadă, Robin având în mobilul ei diversele adrese pe care le luase dintr-o bază de date de pe internet. Strike voia mai întâi să reviziteze Talgarth Road, aşa că Robin îi spuse care erau rezultatele căutărilor ei în bazele de date, în timp ce stăteau într-un vagon de metrou care la sfârşitul orei de vârf era plin, dar nu aglomerat. Mirosul de lână umedă, murdărie şi cauciuc le umplea nările în timp ce discutau, ţinându-se de aceeaşi bară cu trei excursionişti italieni cu expresii nefericite.

— Bătrânul care lucrează la librărie e în concediu, îi spuse ea lui Strike. Se întoarce lunea viitoare.

— Bine, îl lăsăm pe atunci. Iar suspecţii noştri?

Robin ridică o sprânceană auzind acest cuvânt, dar spuse:

— Christian Fisher locuieşte în Camden cu o femeie de 32 de ani – crezi că e prietena lui?

— Probabil, fu de acord Strike. Asta e o problemă… ucigaşul nostru avea nevoie de linişte şi solitudine ca să se descotorosească de hainele pătate de sânge – ca să nu mai vorbim de multe kilograme de intestine umane. Aş căuta un loc în care poţi să intri şi să ieşi fără să fii văzut.

— Păi, m-am uitat la imaginile cu casa lor pe Google Street View, spuse Robin oarecum sfidător. Apartamentul are o intrare comună cu alte trei apartamente.

— Şi e la kilometri distanţă de Talgarth Road.

— Dar tu nu crezi *cu adevărat* că Fisher a făcut asta, nu-i aşa? întrebă Robin.

— E puţin greu de crezut, recunoscu Strike. Abia dacă îl cunoştea pe Quine – şi nu apare în carte –, n-aş crede.

Coborâră la Holborn, unde Robin îşi încetini plină de tact mersul ca să fie pe potriva lui Strike, fără să spună nimic despre şchiopătatul lui sau despre modul în care se folosea de trunchi pentru a se propulsa înainte.

— Şi Elizabeth Tassel? întrebă el în timp ce mergea.

— Fulham Palace Road, singură.

— Bun, spuse Strike. Ne ducem să aruncăm o privire acolo, să vedem dacă are vreun strat de flori proaspăt săpat.

— Nu face asta poliţia? întrebă Robin.

Strike se încruntă. Era perfect conştient de faptul că era un şacal care dă târcoale la periferia cazului, sperând ca leii să lase o bucăţică de carne pe un os neînsemnat.

— Poate că da, spuse el, poate că nu. Anstis crede că Leonora e făptaşul şi el nu se răzgândeşte uşor; ştiu asta, am lucrat cu el la un caz în Afganistan.

Apoi adăugă nonşalant:

— Apropo de Leonora, Anstis a aflat că ea a lucrat mai demult într-o măcelărie.

— Ah, fir-ar a dracu', spuse Robin.

Strike zâmbi larg. În momentele de tensiune, accentul ei de Yorkshire devenea mai pronunţat: el auzise „dr*ea*cu'".

Urcară într-un tren dinspre Piccadilly spre Barons Court mult mai gol; uşurat, Strike se prăbuşi pe un scaun.

— Jerry Waldegrave stă cu soţia lui, nu? o întrebă el pe Robin.

— Da, dacă o cheamă Fenella. Pe Hazlitt Road, în Kensington. La subsol locuieşte o anume Joanna Waldegrave…

— Fiica lor, spuse Strike. Romancieră începătoare, era la petrecerea de la Roper Chard. Şi Daniel Chard?

— Sussex Street, în Pimlico, împreună cu un cuplu numit Nenita şi Manny Ramos…

— Par să fie servitori.

— … iar ea are şi o proprietate în Devon: Tithebarn House.

— Unde probabil că se află el acum, cu piciorul lui rupt.

— Iar Fancourt nu apare în bazele de date, încheie Robin, dar sunt o grămadă de chestii biografice despre el pe internet.

Are o casă elisabetană chiar lângă Chew Magna, numită Endsor Court.

— Chew Magna?

— E în Somerset. Locuieşte acolo cu a treia lui soţie.

— Cam departe să mergem azi, spuse Strike cu regret. N-are cumva vreo garsonieră pe lângă Talgarth Road, în care să poată depozita măruntaie în congelator?

— Eu n-am găsit nimic.

— Deci unde stătea când s-a dus să se uite la locul crimei? Sau venise într-o excursie de o zi, pentru puţină nostalgie?

— Dacă într-adevăr era el.

— Da, dacă era el... şi mai e şi Kathryn Kent. Ei bine, ştim unde stă şi ştim că e singură. Pe Quine l-a lăsat un taxi în apropiere, în noaptea de 5, zice Anstis, dar ea era plecată.

Strike reflectă:

— Poate că el uitase că ea era la sora ei, iar când a descoperit că ea nu e acasă s-a dus în Talgarth Road? Ea ar fi putut să se întoarcă de la azil ca să se întâlnească cu el acolo. După aceea ne ducem să aruncăm o privire şi unde stă ea.

În timp ce mergeau spre vest, Strike îi povesti despre martorii diferiţi care pretindeau că văzuseră o femeie cu voal care intra în clădire pe 4 noiembrie, iar Quine însuşi plecând de acolo la primele ore de pe 6.

— Dar unul din ei sau amândoi ar putea să se înşele sau să mintă, concluzionă el.

— O femeie cu burqa, spuse Robin ezitant. Nu crezi cumva că vecinul ar fi putut să fie un islamofob înverşunat?

Munca pentru Strike îi deschisese ochii faţă de multitudinea şi intensitatea fobiilor şi ranchiunelor despre care nu ştiuse niciodată că ard în sufletul oamenilor. Valul de publicitate care înconjurase soluţionarea cazului Landry aruncase pe biroul lui Robin multe scrisori care uneori o tulburaseră, iar alteori o amuzaseră.

Existase un bărbat care îl implora pe Strike să îşi îndrepte talentele evident considerabile spre investigarea sugrumării de către „evreimea internaţională” a sistemului bancar mondial, serviciu pe care el regreta că nu îl poate îndeplini, dar pentru

care nu se îndoia că Strike avea să se bucure de o apreciere internaţională. O femeie tânără scrisese o scrisoare de 12 pagini dintr-o instituţie psihiatrică sub pază, implorându-l pe Strike să o ajute să dovedească faptul că tuturor celor din familia ei le fusese furat sufletul, fiind înlocuiţi cu impostori identici. Un scriitor anonim de sex necunoscut ceruse ca Strike să ajute la demascarea unei campanii naţionale de agresiune satanică despre care se ştia că operează prin intermediul unei mari organizaţii caritabile.

— S-ar putea să fie ţicniţi, o aprobă Strike. Nebunilor le place crima. Îi atrage. În primul rând că oamenii trebuie să îi asculte.

O femeie tânără care purta voal se uita la ei cum discută de pe un scaun de vizavi. Avea ochi mari, prietenoşi, de un căprui lichid.

— Presupunând că chiar a intrat cineva în casă pe 4, trebuie să spun că o burqa e o modalitate al naibii de bună de a intra şi a ieşi fără să fii recunoscut. Ştii vreo altă modalitate de a-ţi ascunde complet faţa şi trupul în aşa fel încât oamenii să nu te interpeleze?

— Şi duceau mâncare halal la pachet?

— Aşa se spune. A fost ultima lui masă halal? De asta i-a scos ucigaşul măruntaiele?

— Iar femeia asta…

— Putea fi bărbat…

— … a fost văzută părăsind casa o oră mai târziu?

— Aşa spune Anstis.

— Deci nu au stat să-l aştepte pe Quine?

— Nu, dar poate că au aşezat farfuriile, spuse Strike.

Robin se înfioră. Femeia tânără cu voal coborî la Gloucester Road.

— Mă îndoiesc că există camere cu circuit închis în librărie, oftă Robin.

Devenise destul de preocupată de televiziunea cu circuit închis de la cazul Landry încoace.

— Mă gândesc că Anstis ar fi pomenit de asta, o aprobă Strike.

Ieşiră la Barons Court în altă vijelie de zăpadă. Porniră spre Talgarth Road sub îndrumarea lui Strike, mijindu-şi ochii împotriva fulgilor pufoşi. Strike simţea mai puternic ca niciodată nevoia unui baston. Când fusese externat din spital, Charlotte îi oferise un baston elegant şi vechi de ratan, despre care susţinea că îi aparţinuse unui străbunic. Băţul vechi şi arătos fusese prea scurt pentru Strike, făcându-l să se încline spre dreapta în timp ce mergea. Atunci când ea îi împachetase lucrurile ca să le scoată din apartamentul ei, bastonul nu fusese printre ele.

Era evident, în timp ce se apropiau de casă, că echipa de criminalişti avea încă treabă la numărul 179. Intrarea era înconjurată cu bandă şi o singură agentă de poliţie, cu braţele încrucişate strâns din cauza frigului, stătea de pază afară. Întoarse capul când ei se apropiară. Ochii ei se aţintiră asupra lui Strike, îngustându-se.

— Domnule Strike, spuse ea tăios.

Un agent în haine civile, cu păr roşcat, care stătuse în uşă discutând cu cineva dinăuntru, se întoarse brusc, prinse privirea lui Strike şi coborî treptele alunecoase în viteză.

— Neaţa, spuse Strike sfidător.

Robin era sfâşiată între admiraţia faţă de tupeul lui şi îngrijorare; avea un respect înnăscut faţă de lege.

— Ce faceţi din nou aici, domnule Strike? întrebă afabil bărbatul cu păr roşcat.

Ochii lui se abătură asupra lui Robin într-un mod pe care ea îl consideră vag ofensator.

— Nu puteţi intra, continuă el.

— Păcat, spuse Strike. Atunci va trebui să examinăm împrejurimile, doar.

Ignorându-i pe cei doi agenţi care îi urmăreau fiecare mişcare, Strike trecu pe lângă ei, şchiopătând, înspre numărul 183, intră pe poartă şi ajunse la treptele de la uşă. Robin nu ştiu ce să facă altceva decât să-l urmeze; făcu asta inhibată, conştientă de ochii aţintiţi asupra ei.

— Ce facem? murmură ea.

Ajunseră la adăpostul unei bolţi de cărămidă, care îi ferea

de privirile insistente ale poliţiştilor. Casa părea goală, dar Robin era puţin îngrijorată că cineva ar fi putut să deschidă imediat uşa de la intrare.

— Evaluăm dacă femeia care locuieşte aici ar fi putut să vadă o siluetă cu mantie care iese de la 179 la două noaptea, cu o geantă de voiaj, spuse Strike. Şi ştii ce? Cred că ar fi putut, dacă nu cumva lumina de pe stradă era stinsă. Bun, hai să încercăm în partea cealaltă.

Când el şi Robin trecură pe lângă agenta încruntată şi însoţitorul ei, Strike le spuse:

— Cam frig, nu-i aşa?

Apoi adăugă încet către Robin:

— La patru case distanţă, a spus Anstis. Asta înseamnă 171…

Din nou, Strike urcă pe treptele din faţă, în timp ce Robin îl urma fără niciun rost.

— Ştii, mă întrebam dacă nu cumva ar fi putut să se înşele în privinţa casei, dar 177 are în faţă pubela aia de plastic roşu. Femeia cu burqa ar fi urcat treptele exact prin spatele ei şi aşa ar fi fost uşor de văzut…

Uşa de la intrare se deschise.

— Vă pot ajuta cu ceva? spuse un bărbat politicos, cu ochelari cu lentile groase.

În timp ce Strike începea să se scuze pentru că venise la casa greşită, agentul cu păr roşcat strigă ceva incomprehensibil de pe trotuarul din faţa numărului 179. Nimeni nu-i răspunse, aşa că el sări peste banda de plastic care bloca intrarea pe proprietate şi începu să alerge spre ei.

— Bărbatul acela, strigă el absurd, arătând spre Strike, nu e poliţist!

— Nici n-a spus c-ar fi, răspunse timid bărbatul cu ochelari, surprins.

— Ei bine, cred că ne-am terminat treaba, îi spuse Strike lui Robin.

— Nu te îngrijorează, îl întrebă Robin în timp ce se întorceau la staţia de metrou, puţin amuzată, dar mai ales nerăbdătoare să părăsească scena, ce ar putea avea de spus

prietenul tău Anstis despre faptul că te furişezi aşa pe lângă locul crimei?

— Mă îndoiesc c-o să fie fericit, spuse Strike uitându-se în jur după camere de supraveghere, dar fişa postului meu nu spune să-l fac pe el fericit.

— A fost frumos din partea lui să-ţi împărtăşească chestiile criminalistice, spuse Robin.

— A făcut asta ca să încerce să mă îndepărteze de caz. El crede că totul indică spre Leonora. Problema e că, pe moment, chiar aşa şi e.

Pe stradă era foarte mult trafic, care era urmărit de o singură cameră, din câte îşi putea da seama Strike, dar erau mai multe străzi laterale pe care o persoană purtând mantia tiroleză a lui Owen Quine sau o burqa ar fi putut să se piardă din vedere fără să îşi dea seama cineva de identitatea lui.

Strike cumpără două cafele la pachet de la cafeneaua metroului din clădirea staţiei, apoi trecură de casa de bilete verde şi plecară spre West Brompton.

— Ce trebuie să ţii minte, spuse Strike în timp ce stăteau la Earl's Court aşteptând să schimbe metroul, iar Robin observa că el îşi lasă toată greutatea pe piciorul sănătos, e că Quine a dispărut pe 5. Noaptea focurilor de artificii.

— Dumnezeule, aşa e! spuse Robin.

— Lumini şi bubuituri, spuse Strike.

Lua guri mari de cafea, ca să o termine înainte să trebuiască să urce; nu era sigur că poate să ţină în echilibru cafeaua şi pe sine însuşi pe podeaua udă şi îngheţată.

— În toate direcţiile explodează rachete, care atrag atenţia tuturor. Nu e deloc surprinzător că nimeni n-a văzut o siluetă cu mantie care intra în clădire în noaptea aceea.

— Vrei să spui pe Quine?

— Nu neapărat.

Robin medită la asta o vreme.

— Crezi că bărbatul de la librărie minte despre faptul că Quine ar fi intrat acolo pe 8?

— Nu ştiu, spuse Strike. E prea devreme ca să ne dăm seama, nu-i aşa?

Dar asta era ceea ce credea, îşi dădu el seama. Activitatea bruscă din jurul unei case abandonate de pe 4 şi 5 era foarte sugestivă.

— E ciudat ce lucruri observă oamenii, spuse Robin în timp ce urcau scările roşii şi verzi de la West Brompton, iar Strike se strâmba de fiecare dată când punea jos piciorul drept. Memoria e un lucru ciudat, nu-i…?

Dintr-odată, Strike îşi simţi genunchiul incandescent şi se lăsă pe balustrada podului de peste şine. Un bărbat în costum din spatele lui înjură impacientat când descoperi un obstacol subit şi voluminos în calea lui, iar Robin continuă să mai meargă câţiva paşi, încă vorbind, până să-şi dea seama că Strike nu mai era lângă ea. Se întoarse în grabă şi îl descoperi albit, transpirând şi obligând navetiştii să facă un ocol în jurul lui, cum stătea aplecat pe balustradă.

— Am simţit cum ceva cedează, spuse el printre dinţii încleştaţi, la genunchi. Căcat… *căcat!*

— Luăm un taxi.

— N-avem cum să găsim pe vremea asta.

— Atunci să ne urcăm iar în metrou şi să ne întoarcem la birou.

— Nu, vreau să…

Nu resimţise niciodată mai acut penuria resurselor lui decât în acest moment în care stătea pe podul de fier forjat, sub plafonul boltit de sticlă pe care se aşternea zăpada. Pe vremuri avusese întotdeauna o maşină pe care să o conducă. Ar fi putut să cheme martorii la el. Făcuse parte din Divizia de Investigaţii Speciale, avea putere, control.

— Dacă vrei să faci asta, avem nevoie de un taxi, spuse Robin ferm. E mult de mers până pe Lillie Road de aici. Nu ai…

Robin ezită. Nu discutau niciodată despre handicapul lui Strike pe ocolite.

— Nu ai un baston sau ceva?

— Aş vrea să am, spuse el cu buzele amorţite.

Ce rost avea să se prefacă? Îi era groază să meargă şi doar până la capătul podului.

— Putem face rost de unul, spuse Robin. Se vinde în unele farmacii. O să găsim unul.

Apoi, după o scurtă ezitare, spuse:

— Sprijină-te de mine.

— Sunt prea greu.

— Pentru echilibru. Foloseşte-mă ca baston.

Apoi Robin adăugă ferm:

— Haide.

Strike îşi puse mâna pe după umerii ei şi îşi croiră drum încet peste pod, oprindu-se la ieşire. Zăpada trecuse deocamdată, dar frigul era poate chiar mai rău decât înainte.

— De ce nu există scaune nicăieri? întrebă Robin privind încruntată în jur.

— Bun venit în lumea mea, spuse Strike.

În clipa în care se opriseră, îşi luase braţul din jurul umerilor ei.

— Ce crezi că s-a întâmplat? întrebă Robin, privind spre piciorul lui drept.

— Nu ştiu. Dimineaţa asta era foarte umflat. Probabil că n-ar fi trebuit să-mi pun proteza, dar nu suport să merg cu cârjele.

— Păi, nu te poţi târî aşa, prin zăpadă, până pe Lillie Road. O să luăm un taxi, ca tu să te poţi întoarce la birou…

— Nu, spuse el furios. Vreau să fac ceva. Anstis e convins că e Leonora. Nu e ea.

Totul se reducea la esenţă când aveai dureri de nivelul ăsta.

— Bine, spuse Robin. Ne despărţim, ca tu să poţi lua un taxi. Bine? *Bine?*

— Bine, spuse el, înfrânt. Tu du-te în Clem Attlee Court.

— Ce caut?

— Camere de supraveghere. Ascunzători pentru haine şi intestine. Kent nu putea să le ţină în apartamentul ei, dacă ea le-a luat; put. Fă fotografii cu telefonul – orice poate părea util…

I se părea jalnic de puţin, în timp ce spunea asta, dar trebuia să facă ceva. Din cine ştie ce motiv, şi-o amintea încontinuu pe Orlando, cu zâmbetul ei larg şi absent şi

urangutanul strâns la piept.

— Şi apoi? întrebă Robin.

— Sussex Street, spuse Strike după câteva secunde de gândire. Acelaşi lucru. Apoi sună-mă şi ne întâlnim. Ar fi bine să-mi dai numerele de la casele lui Tassel şi Waldegrave.

Ea îi dădu o bucată de hârtie.

— Îţi aduc un taxi.

Înainte ca el să-i poată mulţumi, Robin se îndepărtă rapid pe strada friguroasă.

26

Trebuie să mă uit unde pun piciorul:
Pe astfel de trotuare îngheţate, omul trebuie
Să fie bine potcovit, altfel îşi poate rupe gâtul…

John Webster, *Ducesa de Malfi*

Era un noroc că Strike mai avea încă în portofel cele 500 de lire, bani gheaţă, pe care le primise ca să taie un adolescent. Îi spuse taximetristului să-l ducă în Fulham Palace Road, unde stătea Elizabeth Tassel, observă ruta în timp ce mergeau şi ar fi ajuns la casa ei în doar patru minute dacă nu ar fi observat o farmacie Boots. Îi ceru taximetristului să aştepte şi reapăru din farmacie după puţin timp, mergând mult mai uşor cu ajutorul unui baston ajustabil.

Strike estimă că o femeie în formă putea să facă acea deplasare pe jos în mai puţin de o jumătate de oră. Elizabeth Tassel locuia mai departe de locul crimei decât Kathryn Kent, dar Strike, care cunoştea zona destul de bine, era sigur că ea ar fi putut să parcurgă majoritatea străduţelor rezidenţiale evitând camerele de supraveghere şi că ar fi putut să evite detectarea chiar şi cu maşina.

Casa ei părea mohorâtă şi ponosită, în acea zi sumbră de iarnă. Încă o casă victoriană din cărămidă roşie, dar fără nimic din grandoarea sau extravaganţa de pe Talgarth Road; era aşezată pe colţ şi avea în faţă o grădină jilavă, umbrită excesiv de tufişurile netunse de salcâm galben. Lapoviţa începuse iar, în timp ce Strike privea pe deasupra porţii grădinii, încercând să-şi păstreze ţigara aprinsă adăpostind-o în căuşul palmei. Exista o grădină în faţă şi una în spate, ambele bine protejate de privirile curioase de tufişurile întunecate care tremurau sub greutatea aversei îngheţate. Ferestrele de sus ale casei dădeau spre cimitirul Fulham Palace Road, o privelişte deprimantă la o lună distanţă de

mijlocul iernii, cu copaci goi care întindeau braţe osoase profilându-se pe cerul alb şi pietre funerare vechi defilând în depărtare.

Şi-o putea imagina el pe Elizabeth Tassel, în costumul ei negru şi elegant, cu rujul ei stacojiu şi furia ei făţişă faţă de Owen Quine, întorcându-se aici, la adăpostul întunericului, murdară de sânge şi acid, ducând o geantă plină cu intestine?

Frigul îl muşca de pielea gâtului şi de degete. Strivi mucul ţigării şi îi ceru taximetristului, care îl privise cu un amestec de curiozitate şi suspiciune în timp ce examina casa lui Elizabeth Tassel, să-l ducă pe Hazlitt Road, în Kensington. Prăbuşit pe bancheta din spate, Strike înghiţi analgezice cu o sticlă de apă pe care şi-o cumpărase de la farmacie.

În taxi aerul era înăbuşitor şi mirosea a fum rânced de ţigară, a piele veche şi murdară. Ştergătoarele de parbriz foşneau ca nişte metronoame amortizate, curăţând ritmic priveliştea înceţoşată a latei şi aglomeratei Hammersmith Road, unde mici blocuri de birouri şi şiruri scurte de case terasate stăteau unele lângă altele. Strike privi spre azilul de bătrâni Nazareth House: din nou cărămidă roşie, senină şi cu aspect eclezial, dar cu porţi şi gheretă de pază care păstrau o delimitare fermă între cei de care se avea grijă şi cei de care nu.

Blythe House apăru în câmpul vizual prin geamurile aburite, o construcţie impunătoare asemănătoare unui palat, având cupole albe şi părând o prăjitură imensă şi rozalie, în lapoviţa cenuşie. Strike ştia vag că în ultimul timp era folosită ca depozit de unul dintre marile muzee. Taxiul coti drept pe Hazlitt Road.

— La ce număr? întrebă şoferul.

— Cobor aici, spuse Strike.

Nu voia să coboare chiar în faţa casei şi nu uitase că trebuia să dea înapoi banii pe care îi risipea. Lăsându-se tare pe baston şi fiind recunoscător pentru capătul învelit în cauciuc al acestuia, care se prindea bine de trotuarul ud, plăti taximetristul şi porni pe stradă, ca să se uite mai îndeaproape la locuinţa familiei Waldegrave.

Astea erau vile adevărate, cu patru niveluri, inclusiv subsolul, cărămidă aurie cu frontoane albe clasice, ghirlande sculptate sub ferestrele de sus şi balustrade de fier forjat. Cele mai multe dintre ele fuseseră transformate în apartamente. Nu existau grădini în faţă, doar trepte care coborau spre subsoluri.

O nuanţă de dărăpănare pătrunsese pe stradă, o uşoară absurditate de clasă mijlocie care se exprima prin colecţiile aleatorii de ghivece de flori de pe un balcon, o bicicletă pe altul, iar pe un al treilea haine spălate inerte, ude şi uitate în lapoviţă, care probabil că aveau să îngheţe în curând.

Casa pe care Waldegrave o împărţea cu soţia lui era una dintre foarte puţinele care nu fuseseră transformate în apartamente. În timp ce se holba la ea, Strike se întrebă cât câştiga un editor de elită şi îşi aminti declaraţia Ninei că soţia lui Waldegrave era „dintr-o familie cu bani". Balconul de la primul etaj al familiei Waldegrave (Strike trebui să traverseze strada ca să-l vadă clar) etala două şezlonguri ude leoarcă, imprimate cu coperte de cărţi vechi de la Penguin şi flancând o măsuţă de fier minusculă de felul celor din bistrourile pariziene.

Îşi aprinse încă o ţigară şi traversă din nou strada, ca să examineze apartamentul de la subsol în care trăia fiica lui Waldegrave, gândindu-se, în timp ce făcea asta, dacă Owen Quine ar fi putut să discute cu editorul lui despre conţinutul lui *Bombyx Mori* înainte de a livra manuscrisul. Ar fi putut el să-i mărturisească lui Waldegrave cum vedea scena finală din *Bombyx Mori?* Şi ar fi putut acel om amabil cu ochelari de baga să fi dat entuziast din cap şi să ajute la şlefuirea acelei scene, cu tot ridicolul ei sângeros, ştiind că într-o zi o va pune în practică?

În jurul uşii de la intrare a apartamentului de la subsol erau saci negri de gunoi unul peste altul. Arăta ca şi cum Joanna Waldegrave ar fi făcut curăţenie generală. Strike se întoarse cu spatele şi contemplă cele 50 de ferestre, la o evaluare precaută, care dădeau spre cele două uşi de la intrare ale familiei Waldegrave. Waldegrave ar fi trebuit să fie foarte

norocos ca să nu fie văzut cum vine şi pleacă din această casă foarte expusă.

Dar problema era, reflectă Strike posomorât, că şi în cazul în care Jerry Waldegrave ar fi fost văzut intrând pe furiş în casa lui la două noaptea, cu o geantă umflată şi suspectă sub braţ, ar fi fost dificil de convins un juriu că Owen Quine nu era viu şi nevătămat la acel moment. Existau prea multe îndoieli legate de momentul morţii sale. Ucigaşul avusese acum nu mai puţin de 19 zile în care să se debaraseze de probe, o perioadă lungă şi utilă.

Unde ar fi putut să dispară măruntaiele lui Owen Quine? Ce faci, se întrebă Strike, cu kilograme întregi de stomac şi intestine umane tocmai tăiate? Le îngropi? Le arunci în fluviu? Le arunci într-un container de gunoi? Cu siguranţă nu ar arde prea uşor…

Uşa de la intrare a casei Waldegrave se deschise şi o femeie cu păr negru şi foarte încruntată coborî cele trei trepte din faţă. Purta o haină scurtă stacojie şi părea furioasă.

— Te-am văzut de la fereastră, îi strigă ea lui Strike în timp ce se apropia, iar el o recunoscu pe soţia lui Waldegrave, Fenella. Ce-ai impresia că faci? De ce eşti atât de interesat de casa mea?

— Aştept agentul, minţi Strike imediat, fără să lase să se vadă niciun semn de stânjeneală. Ăsta e apartamentul de la subsol de închiriat, nu-i aşa?

— Ah, spuse ea uimită. Nu – e la trei case mai încolo.

Fenella îi arătă direcţia. Strike îşi dădea seama că ea era pe punctul de a-şi cere scuze, dar apoi femeia decise să nu-şi mai bată capul. În schimb, ţăcăni pe lângă el cu pantofii ei de lac cu tocuri cui, nepotriviţi pentru vremea aceea, înspre un Volvo parcat puţin mai încolo. Părul ei negru lăsa să se vadă rădăcini cenuşii, iar scurta lor apropiere adusese cu ea o adiere de respiraţie neplăcută, cu un iz de alcool. Ştiind că putea să-l vadă în oglinda retrovizoare, Strike şchiopătă în direcţia indicată de ea, aşteptă până când femeia plecă – ratând de foarte aproape un Citroën din faţa ei –, apoi se îndreptă atent spre capătul străzii şi o luă pe o stradă laterală,

unde putu să examineze peste un zid un şir lung de grădini particulare mici din spate.

Nu era nimic de remarcat în grădina familiei Waldegrave, în afară de o magazie veche. Gazonul era tocit şi plin de tufişuri, iar un set de mobilier rustic stătea trist în celălalt capăt al ei, părând să fi fost abandonat acolo cu mult timp în urmă. Strike privi atent incinta neîngrijită, reflectând posomorât la posibilitatea unor depozite, parcele de teren sau garaje de care el ar fi putut să nu ştie.

Îşi cântări variantele, oftând la gândul plimbării lungi, friguroase şi umede care îl aştepta. Era cel mai aproape de Kensington Olympia, dar linia districtuală de care avea el nevoie era deschisă doar la sfârşit de săptămână. Ca staţie de suprafaţă, la Hammersmith ar fi fost mai uşor de ajuns decât la Baron's Court, aşa că alese traseul mai lung.

Tocmai intrase pe Blythe Road, tresărind la fiecare pas făcut cu piciorul drept, când mobilul lui sună: Anstis.

— Ce pui la cale, Bob?

— Adică? întrebă Strike, şchiopătând cu genunchiul care îl înţepa.

— Ai dat târcoale locului crimei.

— M-am dus să arunc o privire. Dreptul de liberă trecere al cetăţeanului. Nimic acuzabil.

— Ai încercat să intervievezi un vecin...

— N-ar fi trebuit să deschidă uşa, spuse Strike. N-am spus un cuvânt despre Quine.

— Uite ce e, Strike...

Detectivul remarcă fără regret trecerea la numele lui real. Nu-i plăcuse niciodată porecla pe care i-o dăduse Anstis.

— Ţi-am spus să nu mai stai în calea noastră.

— Nu se poate, Anstis, spuse Strike simplu. Am o clientă...

— Las-o pe clienta ta, spuse Anstis. Cu fiecare informaţie pe care o primim, seamănă din ce în ce mai mult cu o ucigaşă. Sfatul meu e să renunţi cât încă nu e aşa de grav, pentru că îţi faci o grămadă de duşmani. Te-am avertizat...

— Aşa e, spuse Strike. Ai fost cât se poate de clar. Nimeni n-o să te poată învinovăţi pe tine, Anstis.

— Nu te avertizez pentru că încerc să-mi salvez pielea, se răsti Anstis.

Strike continuă să meargă în tăcere, cu mobilul lipit stângaci de ureche. După o scurtă pauză, Anstis spuse:

— Am primit raportul farmacologic. O cantitate mică de alcool în sânge, nimic altceva.

— Bun.

— Şi trimitem câini la Mucking Marshes în după-amiaza asta. Încercăm să nu ne apuce vremea proastă. Se spune că urmează ninsori abundente.

Strike ştia că mlaştina Mucking Marshes era cea mai mare groapă de gunoi din Marea Britanie; deservea Londra, al cărei gunoi public şi comercial era transportat pe Tamisa cu barje urâte.

— Crezi că măruntaiele au fost aruncate într-o pubelă, nu-i aşa?

— Într-o benă. Se renovează o casă după colţ de Talgarth Road; au fost două plasate în faţa casei până pe 8. Pe frigul ăsta măruntaiele puteau nici măcar să nu atragă muşte. Am verificat şi acolo ajunge tot ce transportă constructorii: Mucking Marshes.

— Păi, multă baftă, spuse Strike.

— Încerc să îţi economisesc timp şi energie, prietene.

— Da. Îţi sunt foarte recunoscător.

Şi, după mulţumiri nesincere pentru ospitalitatea lui Anstis din seara precedentă, Strike închise. Apoi se opri, sprijinit de un zid, ca să poată forma mai bine un număr nou. O femeie asiatică micuţă cu un cărucior, pe care nu o auzise că venea în urma lui, trebui să vireze ca să îl evite, dar spre deosebire de bărbatul de pe podul West Brompton, ea nu îl înjură. Asemenea unei burqa, bastonul oferea un statut protector; femeia îi zâmbi uşor în timp ce trecea pe lângă el.

Leonora Quine răspunse după al treilea ţârâit.

— Poliţiştii ăia nenorociţi au venit iar, îl anunţă ea.

— Ce vor?

— Acum mi-au cerut să se uite prin toată casa şi grădina, spuse ea. Trebuie să le dau voie?

Strike ezită.

— Cred că ar fi rezonabil să-i laşi să facă ce vor. Ascultă, Leonora…

Strike nu avea niciun fel de scrupule să treacă la o fermitate militară.

— … ai avocat?

— Nu, de ce? Nu sunt arestată. Nu încă.

— Cred că ai nevoie.

Urmă o pauză.

— Ştii vreunul bun? întrebă ea.

— Da, spuse Strike. Sun-o pe Ilsa Herbert. Îţi trimit acum numărul ei.

— Lui Orlando nu-i place ca poliţia să scotocească…

— Îţi trimit un mesaj cu numărul ei şi aş vrea s-o suni pe Ilsa imediat. Bine? *Imediat.*

— Bine, spuse ea ursuz.

Strike închise, găsi în telefon numărul vechii lui prietene din şcoală şi i-l trimise Leonorei. Apoi o sună pe Ilsa şi îi explică ceea ce tocmai făcuse, scuzându-se.

— Nu ştiu de ce spui că-ţi pare rău, spuse ea voios. Ne plac foarte mult oamenii care au probleme cu poliţia, ei sunt pâinea noastră.

— S-ar putea să se califice pentru rambursarea cheltuielilor judiciare.

— În ziua de azi foarte puţini se mai califică, spuse Ilsa. Să sperăm doar că e suficient de săracă.

Mâinile lui Strike erau amorţite, iar lui îi era foarte foame. Strecură mobilul înapoi în buzunar şi porni din nou, şchiopătând, pe Hammersmith Road. Pe trotuarul de vizavi era o crâşmă cu aspect confortabil, vopsită în negru, cu o firmă neagră de metal care înfăţişa un galion cu toate pânzele sus. Se îndreptă direct spre ea, remarcând că şoferii care aşteptau erau mult mai răbdători când aveai baston.

Două crâşme în două zile… dar vremea era rea, iar genunchiul îl tortura; Strike nu reuşi să se simtă vinovat. Interiorul de la Albion era pe cât de agreabil sugera exteriorul. Spaţiul era lung şi îngust, iar în capătul îndepărtat ardea un

foc deschis; exista o galerie la etaj, cu balustradă şi cu mult lemn lustruit. Sub scara neagră din fier, în spirală, care ducea le etajul unu se aflau două amplificatoare şi un microfon. Fotografii alb-negru cu muzicieni celebri erau atârnate pe un perete crem.

Locurile de lângă foc erau ocupate. Strike îşi cumpără o halbă, luă meniul de la bar şi se îndreptă spre masa înaltă, înconjurată de scaune de bar de lângă fereastra de la stradă. În timp ce se aşeza îl observă, prins între fotografiile lui Duke Ellington şi Robert Plant, pe propriul lui tată, pletos, transpirat după concert şi părând să glumească cu basistul pe care, potrivit mamei lui Strike, încercase cândva să-l strângă de gât.

(„Johnny nu a ţinut niciodată bine la amfetamine”, îi mărturisise Leda fiului ei de 9 ani care nu înţelegea nimic.)

Telefonul îi sună din nou. Cu ochii aţintiţi asupra fotografiei tatălui său, Strike răspunse.

— Salut, spuse Robin. Am ajuns înapoi la birou. Unde eşti?

— La Albion, pe Hammersmith Road.

— Ai primit un apel ciudat. Am găsit mesajul când am ajuns.

— Continuă.

— E de la Daniel Chard, spuse Robin. Vrea să vă întâlniţi.

Strike se încruntă, întorcându-şi privirea de la salopeta de piele a tatălui său pentru a privi la focul pâlpâitor din crâşmă.

— Daniel Chard vrea să se întâlnească cu mine? De unde ştie Daniel Chard că eu exist măcar?

— Pentru numele lui Dumnezeu, tu ai găsit cadavrul! A fost la toate ştirile.

— A, da – aşa e. A spus de ce?

— Spune că are o propunere.

O imagine mentală a unui bărbat gol şi chel, cu un penis erect şi supurând, fulgeră prin mintea lui Strike ca un diapozitiv, pentru a fi respinsă imediat.

— Credeam că e blocat în Devon pentru că are piciorul rupt.

— Este. Se întreba dacă n-ai putea să te duci tu acolo ca să

vă întâlniţi.

— Serios?

Strike cântări sugestia, gândindu-se la programul lui de lucru, la întâlnirile pe care le avea pentru restul săptămânii. În cele din urmă, spuse:

— Aş putea vineri, dacă îl amân pe Burnett. Ce dracu' vrea? Va trebui să închiriez o maşină. Apoi adăugă, cu piciorul zvâcnind dureros sub masă: Una automatică. Ai putea să te ocupi tu de asta?

— Nicio problemă, spuse Robin.

Strike o auzea cum scrie.

— Am o grămadă să-ţi spun, zise el. Vii să mâncăm împreună? Au un meniu destul de bun. N-ar trebui să-ţi ia mai mult de 20 de minute dacă iei un taxi.

— Două zile la rând? Nu putem să tot luăm taxiul şi să mâncăm în oraş.

Dar Robin părea încântată de această idee.

— E în regulă. Lui Burnett îi place la nebunie să cheltuiască banii fostului ei soţ. O să-i pun ei nota de plată.

Strike închise, alese o plăcintă cu carne şi bere şi se duse şchiopătând la bar ca să comande.

Când reveni la locul lui, ochii îi rătăciră din nou spre tatăl lui, în hainele de piele foarte strâmte, cu părul lipit în jurul feţei înguste şi surâzătoare.

Soţia lui ştie despre mine, dar se preface că nu ştie… ea nu l-ar lăsa să plece nici dacă asta ar fi cel mai bine pentru toată lumea…

Ştiu unde te duci, Owen!

Privirea lui Strike alunecă peste şirul de megavedete alb-negru de pe peretele din faţa lui.

„Am halucinaţii?", îl întrebă el în tăcere pe John Lennon, care privi în jos spre el prin ochelarii lui rotunzi şi sardonici, prinşi de nas.

De ce nu credea el, chiar şi în faţa a ceea ce trebuia să admită că erau indicii sugestive în acest sens, că Leonora îl omorâse pe soţul ei? De ce rămânea convins că ea venise la biroul lui nu ca acoperire, ci pentru că era sincer furioasă pe

Quine pentru că acesta fugise ca un copil bosumflat? Ar fi putut să ateste sub jurământ că Leonorei nu-i trecuse deloc prin cap că soţul ei ar fi putut să fie mort… Căzut pe gânduri, Strike îşi termină berea cât ai clipi.

— Salut, spuse Robin.

— Ce repede ai ajuns! spuse Strike, surprins s-o vadă.

— Nu chiar, spuse Robin. Traficul e destul de aglomerat. Să comand?

Capete masculine se întorseseră să se uite la Robin în timp ce ea intra în bar, dar Strike nu observase. Încă se gândea la Leonora Quine cea subţire, simplă, căruntă şi hărţuită.

Când Robin se întoarse cu încă o halbă pentru el şi un suc de roşii pentru ea, îi arătă lui Strike nişte fotografii pe care le făcuse în dimineaţa aceea cu telefonul, la locuinţa din oraş a lui Daniel Chard. Era o vilă de stuc alb cu parmalâc şi o uşă neagră şi sclipitoare flancată de coloane.

— Are o curte mică şi ciudată, ascunsă de stradă, spuse Robin arătându-i o fotografie.

Din nişte urne greceşti pântecoase se înălţau arbuşti.

— Bănuiesc că Chard ar fi putut să arunce măruntaiele în una din astea, spuse ea neserios. A scos copacul şi le-a îngropat în pământ.

— Nu mi-l pot imagina pe Chard făcând ceva atât de energic şi murdar, dar ăsta e modul în care trebuie gândit, spuse Strike, amintindu-şi de costumul imaculat şi cravata extravagantă a editorului. Iar Clem Attlee Court – la fel de plin de ascunzători pe cât îmi amintesc eu?

— O grămadă, spuse Robin arătându-i un nou set de imagini. Containere de gunoi, tufişuri, tot felul. Singura chestie e că pur şi simplu nu-mi pot imagina că ai putea să faci asta fără să fii văzut sau că cineva nu le-ar observa destul de repede. Tot timpul sunt oameni în preajmă şi oriunde ai merge eşti în vizorul a aproximativ o sută de ferestre. Ai putea să faci asta în mijlocul nopţii, dar există şi camere de supraveghere. Dar am mai observat ceva. Mă rog… e doar o idee.

— Continuă.

— Chiar în faţa clădirii e un centru medical. N-ar fi putut oare să se debaraseze de…

— Reziduuri umane! spuse Strike, lăsând halba jos. La naiba, ce idee.

— Atunci să mă ocup de asta? întrebă Robin, încercând să-şi ascundă plăcerea şi mândria pe care le simţi, privirea admirativă a lui Strike. Să încerc să aflu cum şi când…?

— Absolut! spuse Strike. E un indiciu mult mai bun decât cel al lui Anstis.

Robin îl privi întrebător, iar el îi explică:

— El crede că măruntaiele au fost aruncate într-o benă de lângă Talgarth Road, că ucigaşul le-a dus doar după colţ şi le-a făcut vânt acolo.

— Păi, ar fi putut, începu Robin.

Dar Strike se încruntă exact în modul în care se încrunta Matthew dacă ea pomenea cumva vreo idee sau părere a lui Strike.

— Crima asta a fost plănuită în cel mai mic amănunt. Nu avem de-a face cu un ucigaş care a aruncat pur şi simplu o geantă de voiaj plină cu măruntaie umane undeva după colţ faţă de cadavru.

Rămaseră tăcuţi, în timp ce Robin se gândea că aversiunea lui Strike faţă de teoriile lui Anstis putea să se datoreze unei competitivităţi înnăscute, mai degrabă decât vreunei evaluări obiective. Robin ştia câte ceva despre mândria masculină; pe lângă Matthew, avea trei fraţi.

— Şi cum erau casele lui Elizabeth Tassel şi Jerry Waldegrave?

Strike îi spuse că soţia lui Waldegrave avusese impresia că el îi supraveghea casa.

— A fost foarte arţăgoasă.

— Ciudat, spuse Robin. Dacă aş vedea că cineva se holbează la locuinţa noastră nu aş sări la concluzia că ne *supraveghează* – înţelegi.

— E beţivă, ca şi soţul ei, spuse Strike. Am mirosit-o. În acelaşi timp, casa lui Elizabeth Tassel e cea mai bună ascunzătoare pentru un criminal pe care am văzut-o vreodată.

— Ce vrei să spui? întrebă Robin pe jumătate amuzată, pe jumătate temătoare.

— Foarte privată, aproape deloc expusă.

— Păi, eu tot nu cred…

— … că e o femeie. Ai spus asta.

Strike îşi bău berea în tăcere timp de câteva minute, gândindu-se la un mod de a proceda despre care ştia că l-ar irita pe Anstis mai mult decât orice altceva. El nu avea dreptul de a interoga suspecţi. I se spusese să nu mai stea în calea poliţiei.

Luă mobilul, îl contemplă o clipă, apoi sună la Roper Chard şi ceru să vorbească cu Jerry Waldegrave.

— Anstis ţi-a spus să nu te mai amesteci în treburile lor! spuse Robin alarmată.

— Da, spuse Strike, ţinând la ureche mobilul tăcut, un sfat pe care tocmai l-a repetat, dar nu ţi-am spus nici jumătate din ce se întâmplă. Îţi spun ime…

— Alo? spuse Jerry Waldegrave la celălalt capăt al firului.

— Domnule Waldegrave, spuse Strike prezentându-se, chiar dacă îi dăduse deja asistentei lui Waldegrave numele lui. Ne-am întâlnit ieri-dimineaţă pe fugă, la doamna Quine.

— Da, bineînţeles, spuse Waldegrave.

Părea politicos şi nedumerit.

— După cum cred că v-a spus doamna Quine, m-a angajat pentru că e îngrijorată că poliţia o suspectează.

— Sunt sigur că nu poate fi adevărat, spuse Waldegrave imediat.

— Că ei o suspectează, sau că ea şi-a omorât soţul?

— Păi… ambele, spuse Waldegrave.

— De regulă soţiile sunt cercetate atent când soţul moare, spuse Strike.

— Sunt sigur că aşa e, dar eu nu pot… mă rog, nu pot să cred nimic din toate astea, de fapt. Totul este incredibil şi oribil.

— Da, spuse Strike. Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni ca să vă pun câteva întrebări?

Apoi detectivul spuse, aruncându-i o privire lui Robin:

— Aş fi bucuros să vin la dumneavoastră acasă – după serviciu – sau cum vă convine.

Waldegrave nu răspunse imediat.

— Fireşte, aş face orice ca să o ajut pe Leonora, dar ce credeţi că aş putea să vă spun?

— Mă interesează *Bombyx Mori,* spuse Strike. Domnul Quine a băgat o grămadă de portrete deloc măgulitoare în cartea aia.

— Da, spuse Waldegrave. Aşa e.

Strike se întrebă dacă Waldegrave fusese interogat deja de poliţie; dacă i se ceruse deja să explice conţinutul sacilor însângeraţi, simbolismul piticului înecat.

— Bine, spuse Waldegrave. Nu mă deranjează să ne întâlnim. Agenda mea e destul de plină săptămâna asta. Aţi putea veni… să vedem… să luăm prânzul luni?

— Excelent, spuse Strike.

Se gândi iritat că asta însemna să plătească el nota şi că ar fi preferat să vadă interiorul casei lui Waldegrave.

— Unde?

— Aş prefera să rămân aproape de birou; am o după-amiază plină. V-ar deranja să mergem la Simpson's-in-the-Strand?

Strike se gândi că e o alegere ciudată, dar fu de acord, cu ochii aţintiţi asupra lui Robin.

— La ora 1? Îi spun secretarei să facă rezervare. Ne vedem atunci.

— Vine să se vadă cu tine? întrebă Robin imediat ce Strike închise.

— Da, spuse Strike. Dubios.

Robin scutură din cap, pe jumătate râzând.

— Din cât am putut auzi, nu părea prea nerăbdător. Şi nu crezi că simplul fapt că a fost de acord cu întâlnirea arată că are conştiinţa curată?

— Nu, spuse Strike. Ţi-am mai spus asta; o grămadă de oameni stau pe lângă cei ca mine, ca să evalueze cum merge investigaţia. Nu pot pleca pur şi simplu, simt nevoia să se explice încontinuu. Trebuie să merg la baie… aşteaptă… mai

am să-ţi spun şi altele…

Robin îşi bău sucul de roşii, în timp ce Strike se îndepărta şontâcăind, folosindu-se de noul lui baston.

O nouă rafală de zăpadă trecu pe la fereastră, împrăştiindu-se rapid. Robin ridică privirea spre fotografiile alb-negru din faţă şi îl recunoscu puţin şocată pe Jonny Rokeby, tatăl lui Strike. În afara faptului că amândoi aveau peste 1,80 m, nu semănau câtuşi de puţin; fusese nevoie de un test AND pentru a se stabili paternitatea. Strike era enumerat ca una din progeniturile vedetei rock în articolul lui Rokeby de pe Wikipedia. Se întâlniseră de două ori, aşa îi spusese Strike lui Robin. După ce se holbă o vreme la pantalonii de piele foarte strâmţi ai lui Rokeby, prin care se vedea tot, Robin se forţă să privească iar pe fereastră, temându-se că Strike avea s-o prindă holbându-se la zona inghinală a tatălui său.

Când Strike reveni la masă, sosi şi mâncarea.

— Poliţia cercetează toată casa Leonorei acum, anunţă Strike luând cuţitul şi furculiţa.

— De ce? întrebă Robin, cu furculiţa suspendată în aer.

— De ce crezi? Caută haine pătate de sânge. Se uită în grădină după gropi proaspăt săpate, pline de măruntaiele soţului ei. I-am făcut legătura cu un avocat. Încă nu au suficiente probe ca s-o aresteze, dar sunt hotărâţi să găsească ceva.

— Şi tu chiar nu crezi că ea e autoarea?

— Nu, nu cred.

Când vorbi iar, Strike îşi golise farfuria.

— Mi-ar plăcea foarte mult să vorbesc cu Fancourt. Aş vrea să ştiu de ce s-a dus la Roper Chard, când acolo era Quine, pe care se presupune că îl ura. Era inevitabil să se întâlnească.

— Crezi că Fancourt l-a omorât pe Quine ca să nu trebuiască să-l întâlnească la petrecerile companiei?

— Amuzant, spuse Strike crispat.

Îşi goli halba, luă iar mobilul, formă numărul de la informaţii şi după puţin timp cineva îi făcu legătura cu Agenţia Literară Elizabeth Tassel.

Răspunse asistentul ei, Ralph. Când Strike îşi spuse numele,

tânărul păru deopotrivă înspăimântat şi însufleţit.

— Ah, nu ştiu… O să întreb. Vă pun în aşteptare.

Dar părea să fie mai puţin expert în sistemul de telefonie, pentru că, după un clinchet puternic, linia rămase deschisă. Strike îl auzea pe Ralph, în fundal, cum îşi informează şefa că Strike e la telefon şi răspunsul ei zgomotos şi impacientat.

— Ce dracu' mai vrea acum?

— N-a spus.

Paşi grei şi sunetul receptorului smuls de pe birou.

— Alo?

— Elizabeth, spuse Strike agreabil. Sunt eu, Cormoran Strike.

— Da, tocmai mi-a spus Ralph. Ce e?

— Mă întrebam dacă ne-am putea întâlni. Încă lucrez pentru Leonora Quine. Ea e convinsă că poliţia o suspectează pentru omorârea soţului ei.

— Şi de ce vrei să vorbeşti cu mine? *Eu* nu pot să-ţi spun dacă a făcut asta sau nu.

Strike îşi putea imagina feţele şocate ale lui Ralph şi Sally, ascultând în biroul vechi şi urât mirositor.

— Mai am câteva întrebări despre Quine.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Elizabeth. Mă rog, bănuiesc că aş putea ieşi la prânz dacă îţi convine. Altfel sunt ocupată până…

— Mâine ar fi excelent, spuse Strike. Dar nu trebuie neapărat să luăm prânzul, aş putea eu…?

— Mie îmi convine la prânz.

— Excelent, spuse Strike imediat.

— Pescatori, pe Charlotte Street, spuse ea. 12 şi jumătate, dacă nu intervine ceva.

Elizabeth închise.

— Ăstora din lumea editorială le place foarte mult să ia prânzul, fir-ar a naibii, spuse Strike. Ar fi oare exagerat să credem că nu mă vor în casa lor ca nu cumva să văd măruntaiele lui Quine în congelator?

Zâmbetul lui Robin se stinse.

— Ştii, ai putea să-ţi pierzi un prieten din cauza asta, spuse

ea luându-şi haina. Îi suni pe oameni şi le ceri să-i chestionezi.

Strike mormăi.

— Nu-ţi pasă? întrebă ea în timp ce ieşeau de la căldură în frigul pătrunzător, iar fulgii le ardeau faţa.

— Am o grămadă de alţi prieteni, spuse Strike sincer, fără să se laude.

Apoi adăugă, lăsându-se din greu pe baston în timp ce se îndreptau spre metrou, cu capetele plecate în ceaţa albă:

— Ar trebui să bem o bere la fiecare prânz. Mai animă ziua de lucru.

Robin, care îşi potrivise pasul după el, zâmbi. Îi plăcuse ziua de azi mai mult decât aproape oricare alta, de când începuse să lucreze pentru Strike, dar Matthew, care era încă în Yorkshire, ajutând la organizarea înmormântării mamei lui, nu trebuia să afle de această a doua excursie la crâşmă în două zile.

27

Să am încredere într-un om despre
care ştiu că îşi trădează prietenii?

William Congreve, *Făţarnicul*

Un imens covor de zăpadă se rostogolea pe deasupra Britaniei. Ştirile de dimineaţă arătau un nord-est al Angliei deja îngropat în albeaţa prăfoasă, maşini împotmolite ca nişte oi neajutorate, cu farurile scânteind slab. Londra îşi aştepta rândul, sub un cer tot mai ameninţător, iar Strike, care se uita la harta meteo de la televizor în timp ce se îmbrăca, se întrebă dacă deplasarea lui cu maşina în Devon de a doua zi avea să fie posibilă, dacă M5 avea să fie deschisă. Oricât de hotărât ar fi fost să se întâlnească cu imobilizatul Daniel Chard, a cărui invitaţie i se părea deosebit de ciudată, îi era groază să conducă fie şi o maşină automatică, cu piciorul în această stare.

Probabil câinii erau încă la Mucking Marshes. Şi-i imagina în timp ce îşi lega proteza de genunchiul mai umflat şi mai dureros ca oricând; boturile lor sensibile şi tremurătoare examinau cele mai noi porţiuni ale gropii de gunoi, sub aceşti nori ameninţători de culoarea oţelului, sub pescăruşii care dădeau ocol. Poate că au început deja, dat fiind intervalul scurt de lumină, târându-şi mânuitorii prin gunoiul îngheţat, în căutarea măruntaielor lui Owen Quine. Strike mai lucrase cu câini de căutare. Fundurile lor bâţâindu-se şi cozile agitate adăugau întotdeauna o notă distonantă de veselie cercetărilor.

Strike era deconcertat de cât de dureroasă era coborârea scărilor. Bineînţeles, într-o lume ideală, şi-ar fi petrecut ziua anterioară cu un pachet de gheaţă pus pe ciotul său, cu piciorul ridicat, nu hoinărind prin toată Londra pentru că avea nevoie să înceteze să se mai gândească la Charlotte şi la nunta ei, care avea să aibă loc în curând în Castelul de Croy… nu

Castelul din Croy, *pentru că familiei nu-i place, fir-ar a dracu'*. Mai erau nouă zile…

În timp ce descuia uşa de sticlă, sună telefonul de pe biroul lui Robin. Strike tresări şi se grăbi să răspundă. Şeful şi amantul suspicios al domnişoarei Brocklehurst dorea să-l informeze pe Strike că asistenta lui era acasă, în patul lui, cu o răceală foarte rea, aşa că nu voia să fie facturat pentru urmărirea ei până când ea avea să se însănătoşească. Abia pusese receptorul jos când telefonul sună din nou. O altă clientă, Caroline Ingles, îl anunţă cu o voce pulsând de emoţie că ea şi soţul ei aventurier se împăcaseră. Strike îi oferea felicitări nesincere când Robin sosi, cu faţa roz din cauza frigului.

— E tot mai rău afară, spuse ea după ce el închise. Cine era?

— Caroline Ingles. S-a împăcat cu Rupert.

— *Ce?* spuse Robin uluită. După toate stripteuzele alea?

— O să se străduiască să-şi salveze căsnicia de dragul copiilor.

Robin scoase un mic pufnet neîncrezător.

— Ninsoarea pare urâtă în Yorkshire, comentă Strike. Dacă vrei să-ţi iei liber mâine şi să pleci mai devreme…?

— Nu, spuse Robin, mi-am făcut rezervare la vagonul de dormit pentru vineri noaptea, sper să fie în regulă. Dacă am pierdut-o pe Ingles, aş putea să-l sun pe unul dintre clienţii de pe lista de aşteptare…?

— Nu încă, spuse Strike.

Se prăbuşi pe canapea, incapabil să-şi împiedice mâna să alunece spre genunchiul umflat, care protesta dureros.

— Încă te doare? întrebă Robin timid, prefăcându-se că nu-l văzuse cum se cutremură.

— Da, spuse Strike.

Apoi adăugă tăios:

— Dar nu de asta nu vreau să mai luăm alt client.

— Ştiu, spuse Robin, care stătea cu spatele la el, dând drumul la ceainic. Vrei să te concentrezi pe cazul Quine.

Strike nu era sigur dacă în tonul ei nu exista cumva reproş.

— O să mă plătească, spuse el laconic. Quine avea asigurare de viaţă, ea l-a obligat s-o facă. Aşa că acum există bani.

Robin auzi tonul lui defensiv şi nu-i plăcu asta. Strike presupunea că prioritatea ei erau banii. Oare nu dovedise ea că nu era aşa, atunci când refuzase slujbe mult mai bine plătite ca să lucreze pentru el? Nu observase el disponibilitatea cu care ea încerca să-l ajute să demonstreze că Leonora Quine nu îşi ucisese soţul?

Robin aşeză o cană cu ceai, un pahar cu apă şi un paracetamol lângă el.

— Mulţumesc, spuse el printre dinţii încleştaţi, iritat de analgezice, chiar dacă avea de gând să ia o doză dublă.

— Să-ţi rezerv un taxi care să te ducă la Pescatori la 12, nu-i aşa?

— E imediat după colţ, spuse el.

— Ştii, mândria e una şi prostia e alta, spuse Robin cu una dintre puţinele izbucniri de furie adevărată pe care le văzuse el vreodată la ea.

— Bine, spuse el cu sprâncenele ridicate. O să iau un taxi, fir-ar a dracu'.

Şi, de fapt, trei ore mai târziu se bucura că făcuse asta, în timp ce şchiopăta, lăsându-se din greu pe bastonul lui ieftin care acum se îndoia sub greutatea lui, spre taxiul care îl aştepta la capătul lui Denmark Street. Ştia acum că nu ar fi trebuit să îşi pună proteza deloc. Coborârea din taxi pe Charlotte Street, câteva minute mai târziu, fu dificilă, iar şoferul era impacientat. Strike ajunse la căldura zgomotoasă de la Pescatori cu o senzaţie de uşurare.

Elizabeth încă nu era acolo, dar făcuse o rezervare pe numele ei. Strike fu condus la o masă pentru două persoane de lângă un şemineu incrustat cu pietricele şi un perete văruit în alb. Grinzi rustice de lemn se încrucişau pe tavan; o barcă cu vâsle era suspendată deasupra barului. Din obişnuinţă, Strike comandă o halbă, savurând farmecul mediteraneean, luminos şi vesel al ambianţei şi privind ninsoarea purtată de vânt pe la geam.

Agenta sosi nu mult timp după aceea. El încercă să se ridice în timp ce ea se apropia de masă, dar căzu la loc imediat. Elizabeth nu păru să remarce asta.

Agenta părea să fi slăbit de când o văzuse ultima oară; costumul negru bine croit, rujul stacojiu şi părul tuns scurt, cenuşiu ca oţelul, nu o făceau să pară elegantă astăzi, ci păreau o deghizare prost aleasă. Avea faţa gălbuie şi suptă.

— Cum te mai simţi? întrebă el.

— Cum crezi că mă simt? croncăni ea grosolan.

Apoi se răsti la chelnerul care se foia pe lângă masă.

— Ce? Aha. Apă. Plată.

Luă meniul, cu aerul că deja lăsase să se vadă prea mult, iar Strike îşi dădu seama că orice manifestare de milă sau îngrijorare ar fi rău primită.

— Doar supă, îi spuse ea chelnerului, când acesta reveni să le ia comanda.

— Mulţumesc că ai fost de acord să ne întâlnim iar, spuse Strike după ce chelnerul plecă.

— Mă rog, Dumnezeu ştie că Leonora are nevoie de tot ajutorul posibil, spuse Elizabeth.

— De ce crezi asta?

Elizabeth îşi miji ochii spre el.

— Nu face pe prostul. Mi-a spus că a insistat să fie dusă la Scotland Yard ca să te vadă pe dumneata, imediat după ce a primit vestea despre Owen.

— Da, aşa e.

— Oare cum credea ea că o să pară asta? Probabil că poliţia se aştepta ca ea să se prăbuşească la pământ, iar ea… ea nu vrea altceva decât să îl vadă pe prietenul ei detectiv.

Elizabeth îşi înăbuşi cu greu tusea.

— Nu cred că Leonora se gândeşte prea mult la impresia pe care o lasă celorlalţi, spuse Strike.

— Nu… nu, ei bine, aici ai dreptate. N-a fost niciodată prea strălucită.

Strike se întrebă ce impresie credea Elizabeth Tassel că lasă oamenilor; dacă îşi dădea seama cât de puţin o plac ceilalţi. Agenta lăsă să se manifeste tusea pe care încercase să o

înăbuşe, iar Strike aşteptă ca lătratul zgomotos ca de focă să treacă, apoi întrebă:

— Crezi că ar fi trebui să simuleze puţină durere?

— Nu spun că ea simulează, se răsti Elizabeth. Sunt sigură că e supărată, în modul ei limitat. Spun doar că n-ar strica să joace puţin mai mult rolul de văduvă îndurerată. La asta se aşteaptă oamenii.

— Bănuiesc că ai vorbit cu poliţia?

— Bineînţeles. Am discutat despre cearta de la River Café şi, de nenumărate ori, despre motivul pentru care nu am citit ca lumea cartea aia afurisită. Voiau să afle acţiunile mele de după ce l-am văzut ultima oară pe Owen. Mai exact, din cele trei zile de după ce l-am văzut.

Elizabeth îi aruncă o privire feroce şi întrebătoare lui Strike, a cărui expresie rămase impasibilă.

— Înţeleg că ei cred că a murit în cele trei zile de după cearta noastră?

— Habar n-am, minţi Strike. Ce le-ai spus despre acţiunile dumitale?

— Că după ce Owen a ieşit ca o furtună din restaurant m-am dus direct acasă, m-am trezit la 6 dimineaţa a doua zi, am luat un taxi spre Paddington şi m-am dus să stau la Dorcus.

— Una dintre scriitoarele dumitale, parcă ai spus?

— Da, Dorcus Pengelly, e…

Elizabeth observă micul zâmbet al lui Strike şi, pentru prima oară de când se cunoşteau, faţa ei se relaxă într-un zâmbet trecător.

— E numele ei real, dacă-ţi vine să crezi, nu e pseudonim. Scrie pornografie travestită ca literatură de dragoste istorică. Owen era foarte dispreţuitor faţă de cărţile ei, dar ar fi dat orice pentru tirajele alea. Se vând ca pâinea caldă.

— Când te-ai întors de la Dorcus?

— Luni după-amiaza, târziu. Ar fi trebuit să fie un weekend lung şi plăcut, dar *plăcut*…

Vocea lui Elizabeth se tensionă.

— … *nu* a fost, mulţumită lui *Bombyx Mori.*

Agenta mai bău nişte apă şi continuă:

— Poliţia era foarte interesată de carte. Părea să creadă că ea a oferit un motiv foarte multor oameni.

Era prima ei încercare făţişă de a obţine informaţii de la el.

— La început păreau să fie foarte mulţi, spuse Strike, dar dacă ei au stabilit corect momentul morţii şi Quine a murit în maximum trei zile de la cearta voastră de la River Café, numărul suspecţilor va fi destul de limitat.

— Cum aşa? întrebă Elizabeth tăios.

Strike îşi aminti de unul dintre cei mai severi profesori ai lui de la Oxford, care folosea această întrebare de două cuvinte ca pe un ac uriaş cu care să degonfleze teoriile prost construite.

— Mă tem că nu-ţi pot oferi această informaţie, răspunse Strike agreabil. Nu trebuie să prejudiciem cazul poliţiei.

De cealaltă parte a mesei mici, pielea ei palidă avea pori mari şi o textură rugoasă, iar ochii oliv întunecat erau atenţi.

— M-au întrebat, spuse ea, cui am arătat manuscrisul în timpul celor câteva zile în care l-am avut, înainte să îl trimit lui Jerry şi Christian – răspunsul: nimănui. Şi m-au întrebat cu cine discută Owen despre manuscrisele lui în timp ce scrie.

Ochii negri ai lui Elizabeth rămaseră aţintiţi asupra ochilor lui Strike.

— Nu ştiu de ce m-au întrebat asta. Cred cumva că cineva l-a instigat?

— Nu ştiu, minţi iar Strike. Dar el discută *într-adevăr* despre cărţile la care lucrează?

— E posibil să-i fi încredinţat unele părţi lui Jerry Waldegrave. Mie abia catadicsea să-mi spună titlurile.

— Serios? Nu ţi-a cerut niciodată sfatul? spuneai cumva că ai studiat engleza la Oxford…?

— Am fost printre cei mai buni, spuse ea furioasă, dar asta nu conta absolut deloc pentru Owen, care, că veni vorba, a fost dat afară de la Loughborough sau o altă universitate de-asta şi nu şi-a luat niciodată diploma. Da, şi Michael i-a spus odată lui Owen, amabil, că pe vremea când eram studenţi eu eram „lamentabil de imitativă” ca scriitoare, iar Owen nu a uitat niciodată asta.

Amintirea vechii desconsiderări dăduse o nuanţă purpurie pielii ei gălbui.

— Owen împărtăşea prejudecata lui Michael faţă de femei în literatură. Pe niciunul din ei nu îl deranja ca femeile să le *laude* opera, b-bineînţeles…

Elizabeth tuşi în şervet şi reapăru de după acesta cu faţa roşie şi furioasă.

— Owen era mai lacom de laude decât oricare alt autor pe care l-am cunoscut vreodată, şi cei mai mulţi dintre ei sunt insaţiabili.

Sosi mâncarea: supă de roşii cu busuioc pentru Elizabeth şi cod cu cartofi prăjiţi pentru Strike.

— Ultima oară când ne-am întâlnit mi-ai zis, spuse Strike după ce înghiţise o primă gură sănătoasă, că a venit un moment în care a trebuit să alegi între Fancourt şi Quine. *De ce* l-ai ales pe Quine?

Elizabeth sufla în supa din lingură, părând să se gândească serios la răspunsul ei înainte să vorbească.

— Mi s-a părut – la acel moment – că Owen era mai degrabă nedreptăţit decât să îi nedreptăţească el pe alţii.

— Asta avea vreo legătură cu parodia pe care o scris-o cineva despre romanul soţiei lui Fancourt?

— Nu a scris-o „cineva”, spuse ea liniştit. Owen a scris-o.

— Eşti sigură de asta?

— Mi-a arătat-o înainte s-o trimită la revistă.

Elizabeth înfruntă privirea lui Strike cu o sfidare rece.

— Mă tem că m-a făcut să râd. Era dureros de exactă şi foarte amuzantă. Owen a fost întotdeauna un bun pastişor literar.

— Dar apoi soţia lui Fancourt s-a sinucis.

— Ceea ce a fost o tragedie, bineînţeles, spuse Elizabeth fără vreo emoţie notabilă, deşi nimeni nu ar fi putut să se aştepte în mod rezonabil la asta. Sincer, dacă cineva se sinucide din cauza unei cronici proaste, atunci oricum n-avea nicio treabă să scrie un roman. Dar, în mod firesc, Michael a fost foarte furios pe Owen, cu atât mai mult, cred, cu cât Owen s-a speriat şi a negat că el e autorul, odată ce a auzit

despre sinuciderea lui Elspeth. A fost probabil o atitudine surprinzător de laşă pentru un om căruia îi plăcea să fie considerat ca neînfricat şi nelegiuit. Michael voia ca eu să îl abandonez pe Owen ca client. Am refuzat. De atunci Michael nu mi-a mai vorbit.

— La momentul acela Quine îţi aducea mai mulţi bani decât Fancourt? întrebă Strike.

— Dumnezeule mare, nu, spuse ea. Nu era în avantajul meu *pecuniar* să rămân alături de Owen.

— Atunci de ce…?

— Tocmai ţi-am zis, spuse ea impacientată. Cred în libertatea de expresie, până la a supăra oamenii pentru asta, inclusiv. În orice caz, la câteva zile după ce Elspeth s-a sinucis, Leonora a dat naştere gemenilor prematuri. Ceva a mers foarte prost la naştere; băiatul a murit, iar Orlando… înţeleg că deja ai cunoscut-o?

În timp ce aproba din cap, Strike îşi aminti visul de noaptea trecută: copilul pe care îl născuse Charlotte, dar pe care ea nu îl lăsa să-l vadă…

— Are creierul afectat, continuă Elizabeth. Aşa că Owen trecea prin propria lui tragedie la acel moment şi, spre deosebire de Michael, nu el fusese c-cauza a-acesteia…

Elizabeth tuşi iar şi surprinse privirea de uşoară surpriză a lui Strike. Făcu un gest impacientat de răbdare cu mâna, indicându-i că avea să-i explice după ce accesul trecea. În cele din urmă, după încă o gură de apă, croncăni:

— Michael nu a făcut decât s-o încurajeze pe Elspeth să scrie, ca să scape de ea în timp ce scria. Nu aveau nimic în comun. El s-a căsătorit cu ea pentru că e extrem de sensibil în privinţa originii lui de clasă mijlocie inferioară. Ea era fiica unui conte care crezuse că a se căsători cu Michael însemna petreceri literare non-stop şi discuţii intelectuale sclipitoare. Nu şi-a dat seama că avea să fie singură în majoritatea timpului în care Michael lucra.

Elizabeth continuă dispreţuitor:

— Era o femeie cu puţine resurse. Dar s-a entuziasmat la ideea de a fi scriitoare. Ai cumva idee câţi oameni cred că

sunt în stare să scrie? Nu-ţi poţi imagina mizeriile pe care le primesc încontinuu. Romanul lui Elspeth ar fi fost respins fără ezitare în condiţii normale, atât era de pretenţios şi naiv, dar condiţiile nu erau normale. După ce o încurajase să producă romanul ăla nenorocit, Michael n-a avut curajul să îi spună că era groaznic. I l-a dat editurii sale, care l-a luat ca să-i facă lui pe plac. Apăruse de o săptămână când a fost publicată parodia.

— Quine sugerează în *Bombyx Mori* că Fancourt a scris de fapt parodia, spuse Strike.

— Ştiu asta – iar eu nu aş vrea să-l provoc pe Michael Fancourt, adăugă Elizabeth aparent ca pentru sine, dar de fapt dorind să audă toată lumea.

— Ce vrei să spui?

Urmă o scurtă pauză în care el aproape văzu cum Elizabeth se hotăra ce să îi spună.

— L-am cunoscut pe Michael, spuse ea lent, într-un grup de seminar la care se studiau tragediile iacobine. Să spunem doar că era mediul lui natural. Îi adoră pe scriitorii aceia; sadismul lor, pofta lor de răzbunare… viol şi canibalism, schelete otrăvite înveşmântate ca femei… răzbunarea sadică e obsesia lui Michael.

Privi spre Strike, care o urmărea.

— Ce e? spuse ea scurt.

Strike se întreba când aveau să explodeze în ziare detaliile asasinării lui Quine. Digul trebuie să fie deja presat, dacă Culpepper se interesa de asta.

— Fancourt s-a răzbunat sadic când l-ai ales pe Quine în locul lui?

Elizabeth privi în bolul cu lichid roşu şi îl îndepărtă brusc.

— Eram prieteni apropiaţi, foarte apropiaţi, dar el nu mi-a mai spus niciodată un singur cuvânt după ziua în care am refuzat să-l concediez pe Owen. A făcut tot ce a putut ca să îndepărteze şi alţi scriitori de agenţia mea, spunea că sunt o femeie fără onoare sau principii. Dar eu am un principiu sacru, şi el ştia asta. Când a scris parodia aia, Owen nu a făcut nimic ce să nu fi făcut şi Michael de o sută de ori altor

scriitori. Bineînţeles, am regretat profund ce a urmat, dar era una din dăţile – puţinele dăţi – când am considerat că Owen nu e vinovat din punct de vedere moral.

— Dar probabil că totuşi a durut, spuse Strike. Îl ştiai pe Fancourt de mai mult timp decât pe Quine.

— Acum deja suntem duşmani de mai mult timp decât am fost prieteni.

Strike observă că nu era un răspuns real.

— Nu trebuie să crezi… Owen nu a fost întotdeauna – nu a fost *complet* rău, spuse Elizabeth agitată. Ştii, el era obsedat de virilitate, în viaţă ca şi în operă. Uneori era o metaforă pentru geniul creator, dar alteori e văzută ca obstacol al împlinirii artistice. Intriga din *Păcatul lui Hobart* se învârte în jurul lui Hobart, care e şi bărbat, şi femeie, şi are de ales între a fi părinte şi a-şi abandona aspiraţiile de scriitor: să îşi avorteze copilul sau să îşi abandoneze creaţia minţii. Dar când venea vorba de paternitate în viaţa reală – înţelegi, Orlando nu era… nu ţi-ai fi ales copilul faţă de… faţă de… dar el o iubea, iar ea îl iubea pe el.

— Mai puţin, sugeră Strike, atunci când el îşi abandona familia pentru a petrece cu amantele lui sau a sparge bani în camere de hotel.

— Bine, poate că nu era cel mai bun tată din lume, se răsti Elizabeth, dar exista iubire între ei.

Asupra mesei se aşternu tăcerea, iar Strike decise să nu o întrerupă. Era sigur că Elizabeth Tassel fusese de acord cu această întrevedere, după cum o şi solicitase pe ultima, din propriile ei motive, iar el era nerăbdător să le audă. Prin urmare, îşi mâncă peştele şi aşteptă.

— Poliţia m-a întrebat, spuse ea în cele din urmă, când farfuria lui era aproape goală, dacă Owen mă şantaja în vreun fel.

— Zău? spuse Strike.

În jurul lor, restaurantul zăngănea încontinuu, iar afară zăpada cădea mai des ca oricând. Iată din nou fenomenul familiar despre care îi vorbise lui Robin: suspectul care dorea să explice iar, îngrijorat că nu se descurcase suficient de bine

la prima lui încercare.

— Au remarcat cantităţile mari de bani transmise din contul meu în contul lui Owen, de-a lungul anilor.

Strike nu spuse nimic; faptul că ea achitase prompt notele de plată de la hotel ale lui Quine i se păruse necaracteristic la întâlnirea lor anterioară.

— Cu ce cred ei că ar putea să mă şantajeze cineva? îl întrebă ea cu o strâmbare a gurii ei stacojii. Viaţa mea profesională a fost scrupulos de onestă. Sunt însăşi definiţia unei fete bătrâne ireproşabile, nu-i aşa?

Strike, căruia i se părea imposibil să răspundă la o astfel de întrebare fără să jignească, oricât de retorică ar fi fost ea, nu spuse nimic.

— A început atunci când s-a născut Orlando, spuse Elizabeth. Owen reuşise să facă praf toţi banii pe care îi câştigase vreodată, Leonora a stat la terapie intensivă două săptămâni după naştere, iar Michael Fancourt urla la oricine era dispus să-l asculte că Owen îi omorâse soţia. Owen era un paria. Nici el, nici Leonora nu aveau familie. Eu le-am împrumutat bani, ca prietenă, să cumpere lucruri pentru copil. Apoi i-am dat un avans pentru o ipotecă pentru o casă mai mare. Apoi a fost nevoie de bani pentru specialişti care să aibă grijă de Orlando, când a devenit clar că nu se dezvolta aşa cum ar fi trebuit, şi psihologi care s-o ajute. Nici nu mi-am dat seama când am devenit banca personală a familiei. De fiecare dată când veneau drepturi de autor, Owen făcea mare caz să-mi restituie banii, şi uneori primeam înapoi câteva mii.

Cuvintele agentei se revărsau ca un şuvoi:

— În sufletul lui, Owen era doar un copil mare, ceea ce îl putea face insuportabil sau fermecător. Iresponsabil, impulsiv, egoist, uimitor de lipsit de conştiinţă, dar putea de asemenea să fie amuzant, entuziast şi antrenant. Avea un patos, o fragilitate amuzantă, indiferent cât de urât se purta, care îi făcea pe oameni să simtă nevoia de a-l proteja. Jerry Waldegrave o simţea. Femeile o simţeau. *Eu* am simţit-o. Şi adevărul e că am continuat să sper, chiar să cred, că într-o zi o să producă încă un *Păcat al lui Hobart.* Exista întotdeauna

ceva, în fiecare carte afurisită şi groaznică pe care o scria, ceva care însemna că nu puteai să renunţi la el.

Un chelner veni să ia farfuriile. Elizabeth respinse printr-un gest întrebarea lui plină de solicitudine dacă fusese vreo problemă cu supa ei şi ceru o cafea. Strike acceptă oferta unui meniu pentru deserturi.

— Însă Orlando e dulce, adăugă Elizabeth morocănos. Orlando e foarte dulce.

— Da… spuse Strike, privind-o cu atenţie. Ea pare să creadă că te-a văzut intrând în biroul lui Quine acum câteva zile, în timp ce Leonora era la baie.

Strike nu credea că ea se aşteptase la întrebarea asta, care nu păru să-i placă.

— M-a văzut, nu-i aşa?

Elizabeth bău apă, ezită şi apoi spuse:

— Provoc pe oricine care e înfăţişat în *Bombyx Mori,* dacă are şansa să vadă ce alte mâzgăleli răutăcioase ar mai fi putut lăsa Owen, să nu profite de ocazia de a arunca o privire.

— Ai găsit ceva?

— Nu, spuse ea, pentru că biroul era o groapă de gunoi. Mi-am dat seama imediat că mi-ar fi luat mult prea mult ca să caut şi…

Agenta ridică bărbia sfidător.

— … ca să fiu foarte sinceră, nu voiam să las amprente. Aşa că am ieşit la fel de repede pe cât am intrat. A fost un impuls de moment – poate unul josnic.

Părea să fi spus toate lucrurile pe care venise să le spună. Strike comandă o plăcintă cu mere şi căpşune şi preluă iniţiativa.

— Daniel Chard vrea să se întâlnească cu mine, îi spuse el.

Ochii ei oliv întunecat se măriră din cauza surprizei.

— De ce?

— Nu ştiu. Dacă ninsoarea n-o să fie prea rea, mă duc să îl vizitez mâine în Devon. Aş vrea să ştiu, înainte să mă întâlnesc cu el, de ce e portretizat în *Bombyx Mori* ca ucigaş al unui tânăr blond.

— N-o să-ţi ofer o cheie pentru cartea aia mizerabilă,

replică Elizabeth, revenind ferm la agresivitatea şi suspiciunea ei de mai înainte. Nu. Nu fac asta.

— Păcat, spuse Strike, pentru că oamenii vorbesc.

— Iar eu ar trebui să-mi agravez greşeala flagrantă de a trimite acel roman blestemat în lume bârfind despre el?

— Eu sunt discret, o asigură Strike. Nu trebuie să afle nimeni de unde îmi iau informaţiile.

Dar ea se mulţumi să-l privească crunt, rece şi impasibilă.

— Şi Kathryn Kent?

— Ce-i cu ea?

— De ce e peştera viziunii ei din *Bombyx Mori* plină de cranii de şobolani?

Elizabeth nu spuse nimic.

— O cunosc pe Harpia lui Kathryn Kent, m-am întâlnit cu ea, spuse Strike răbdător. Dacă îmi explici nu faci altceva decât să îmi economiseşti timpul. Bănuiesc că vrei să afli cine l-a omorât pe Quine?

— Al naibii de cusut cu aţă albă, spuse ea nimicitor. De obicei reuşeşti să-i convingi pe oameni cu asta?

— Da, spuse el prozaic, îi convinge.

Elizabeth se încruntă, apoi spuse abrupt, fără să-l surprindă prea mult:

— Mă rog, la urma urmei nu îi datorez lui Kathryn Kent nicio loialitate. Dacă trebuie să ştii, Owen făcea o referire destul de grosieră la faptul că ea lucrează la un laborator de teste pe animale. Acolo fac unele lucruri dezgustătoare pe şobolani, câini şi maimuţe. Mi s-a povestit în amănunt despre asta la una dintre petrecerile la care a adus-o Owen.

Tonul lui Elizabeth deveni dispreţuitor.

— Iat-o acolo, cu rochia căzându-i de pe ea şi încercând să mă impresioneze. I-am văzut opera. Pe lângă ea Dorcus Pengelly e Iris Murdoch. E ceva tipic pentru zgura… zgura…

Strike reuşi să înghită câteva guri din plăcinta lui în timp ce ea tuşea tare în şervet.

— … *zgura* pe care ne-a adus-o internetul, termină ea, cu ochii înlăcrimaţi. Şi, ceea ce e aproape mai rău, părea să se aştepte ca eu să fiu de partea ei, împotriva studenţilor

nespălaţi care le atacau laboratoarele. Eu sunt fiică de veterinar: am crescut cu animale şi îmi plac animalele mult mai mult decât oamenii. Kathryn Kent mi se pare o persoană oribilă.

— Ai idee cine ar trebui să fie fiica Harpiei, Epicene? întrebă Strike.

— Nu, spuse Elizabeth.

— Sau piticul din sacul Tăietorului?

— Nu-ţi mai explic nimic din cartea aia nenorocită!

— Ştii cumva dacă Owen Quine cunoştea o femeie pe nume Pippa?

— N-am cunoscut niciodată vreo Pippa. Dar el preda cursuri de scriere creatoare; femeile de vârstă mijlocie încearcă să-şi găsească un *raison d'être.* Acolo a agăţat-o pe Kathryn Kent.

Elizabeth îşi bău cafeaua şi se uită la ceas.

— Ce poţi să-mi spui despre Joe North? întrebă Strike.

Ea îi aruncă o privire suspicioasă.

— De ce?

— Eram curios, spuse Strike.

Nu-şi dădu seama de ce a decis ea să răspundă; poate din cauză că North era mort de mult sau din cauza acelui filon sentimental pe care îl ghicise Strike prima oară, în biroul ei aglomerat.

— Era din California, spuse ea. A venit la Londra ca să-şi descopere rădăcinile englezeşti. Era gay, cu câţiva ani mai tânăr decât Michael, Owen şi mine, şi scria un prim roman foarte onest despre viaţa pe care a dus-o în San Francisco. Michael mi l-a prezentat. Michael credea că scrisul lui e de primă mână, şi chiar era, dar nu era un scriitor rapid. Petrecea mult şi, de asemenea, lucru pe care niciunul dintre noi nu l-am aflat timp de câţiva ani, era infectat cu HIV şi nu se îngrijea. La un moment dat a făcut SIDA în toată puterea cuvântului.

Elizabeth îşi drese vocea.

— În fine, îţi aminteşti câtă isterie era în legătură cu HIV când a apărut prima oară.

Strike era obişnuit ca oamenii să creadă că el are cel puţin 10 ani mai mult decât avea în realitate. De fapt, auzise de la mama lui (care nu îşi ţinea niciodată gura pentru a proteja sensibilitatea copiilor) despre boala care ucide şi care îi pândea pe cei care şi-o trăgeau nestingheriţi şi împrumutau ace.

— Joe s-a prăbuşit din punct de vedere fizic şi toţi oamenii care voiseră să-l cunoască atunci când era promiţător, deştept şi frumos s-au topit, mai puţin – să recunoaştem asta…

În tonul lui Elizabeth se simţea ranchiuna.

— … Michael şi Owen. Ei au făcut scut în jurul lui Joe, dar el a murit cu romanul neterminat. Michael era bolnav şi nu a putut să meargă la înmormântarea lui, dar Owen a fost unul dintre cei care au purtat sicriul. Ca recunoştinţă pentru modul în care avuseseră grijă de el, Joe le-a lăsat celor doi acea casă destul de încântătoare, unde odată chefuiseră şi stătuseră treji toată noaptea, discutând despre cărţi. Am fost acolo în câteva din acele seri. Erau… vremuri fericite.

— Cât de mult au folosit casa după ce North a murit?

— Nu ştiu în ce îl priveşte pe Michael, dar mă îndoiesc că a mai fost acolo după ce s-a certat cu Owen, ceea ce s-a întâmplat la puţin timp după înmormântarea lui Joe, spuse Elizabeth dând din umeri. Owen nu s-a dus acolo niciodată, pentru că era îngrozit să nu cumva să dea peste Michael. Termenii testamentului lui Joe erau neobişnuiţi: mi se pare că i se spune acord restrictiv. Joe stipula că acea casă trebuia păstrată ca refugiu pentru artişti. Aşa a reuşit Michael să blocheze vânzarea ei în toţi anii ăştia; familia Quine nu a reuşit niciodată să găsească un alt artist sau alţi artişti cărora să le-o vândă. O vreme a închiriat-o un sculptor, dar nu a mers. Bineînţeles, Michael a fost întotdeauna cât de pretenţios posibil cu chiriaşii, ca să-l împiedice pe Owen să obţină beneficii financiare, iar el îşi permite avocaţii care să-i transpună în viaţă capriciile.

— Ce s-a întâmplat cu cartea neterminată a lui North? întrebă Strike.

— Ah, Michael a abandonat lucrul la propriul lui roman şi

l-a terminat postum pe cel al lui Joe. Se numeşte *Către semn* şi a fost publicat de Harold Weaver: e un roman cult clasic, se reeditează încontinuu.

Elizabeth se uită iar la ceas.

— Trebuie să plec, spuse ea. Am o întâlnire la 2 şi jumătate. Apoi îi spuse unui chelner aflat în trecere:

— Haina mea, vă rog.

— Mi-a zis cineva, spuse Strike, care îşi amintea perfect că era vorba de Anstis, că ai supravegheat lucrul la casa din Talgarth Road cu ceva timp în urmă?

— Da, spuse ea indiferent, încă una din treburile neobişnuite pe care agentul lui Owen ajunge să le facă pentru el. A fost o chestiune de coordonare a reparaţiilor, de a aduce lucrători. I-am trimis lui Michael o notă de plată pentru jumătate din sumă, iar el a plătit prin avocaţii lui.

— Aveai o cheie?

— Una pe care i-am dat-o maistrului, spuse ea rece, şi care a ajuns apoi din nou la familia Quine.

— Nu te-ai dus să vezi cu ochii tăi lucrările?

— Bineînţeles că m-am dus; trebuia să verific ce s-a făcut. Cred că am fost de două ori.

— Ştii cumva dacă s-a folosit acid clorhidric la vreuna dintre lucrările de renovare?

— Şi poliţia m-a întrebat despre acid clorhidric, zise ea. De ce?

— Nu pot să-ţi spun.

Ea îl privi feroce. Strike se îndoia că erau mulţi care refuzau să-i răspundă lui Elizabeth Tassel.

— Păi, pot să-ţi spun doar ceea ce am spus poliţiei: probabil că l-a lăsat acolo Todd Harkness.

— Cine?

— Sculptorul despre care ţi-am spus că a închiriat spaţiul de atelier. Owen l-a găsit, iar avocaţii lui Michael n-au putut găsi un motiv să obiecteze. Ce nu şi-a dat seama nimeni a fost că Harkness lucra mai ales cu metal ruginit şi folosea nişte chimicale foarte corozive. A produs multe stricăciuni atelierului înainte să i se ceară să plece. Tabăra lui Fancourt a

făcut *acea* curăţenie şi ne-a trimis *nouă* nota de plată.

Chelnerul îi adusese haina, de care atârnau câteva fire de păr de câine. În timp ce ea se ridica, Strike auzea un şuierat uşor din pieptul ei chinuit. Cu o strângere de mână energică, Elizabeth plecă.

Strike luă iar taxiul spre birou cu intenţia vagă de a fi conciliator cu Robin; cumva în dimineaţa aceea se contrariaseră reciproc, iar el nu era deloc sigur cum se întâmplase asta. Cu toate acestea, la momentul la care ajunse în sfârşit în anticameră, transpira din cauza durerii de la genunchi, iar primele cuvinte ale lui Robin alungară orice împăciuire din mintea lui.

— Tocmai a sunat agenţia de închiriat maşini. Nu au una automatică, dar îţi pot oferi…

— Trebuie să fie automatică! se răsti Strike, prăbuşindu-se pe canapea într-o erupţie de flatulenţă a căptuşelii de piele care îl irită şi mai tare. Nu pot conduce una manuală în starea asta, fir-ar a naibii! Ai sunat…?

— Bineînţeles că am încercat şi la alţii, spuse Robin rece. Am încercat peste tot. Nimeni nu poate să-ţi dea una automatică mâine. Prognoza meteo e atroce, oricum. Cred că ar fi mai bine să…

— Mă duc să-l intervievez pe Chard, spuse Strike.

Durerea şi teama îl făceau furios: teama că avea să fie silit să renunţe la proteză şi să recurgă iar la cârje, cu cracul pantalonului prins cu agrafa, cu ochii goi, umilit. Detesta scaunele din plastic dur de pe coridoarele dezinfectate; detesta dezgroparea şi examinarea documentelor lui voluminoase, murmurele despre schimbarea protezei, sfaturile personalului medical calm de a se odihni, de a-şi trata cu gingăşie genunchiul, de parcă acesta ar fi fost un copil bolnav pe care trebuia să-l ia cu el peste tot. În visurile lui nu era şchiop; în visurile lui era întreg.

Invitaţia lui Chard fusese un dar nesperat; intenţiona să profite de el. Erau multe lucruri despre care voia să-l întrebe pe editorul lui Quine. Invitaţia însăşi era de o stranietate evidentă. Voia să audă motivul pentru care Chard îl târa până

în Devon.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă Robin.

— Ce?

— Am spus: „Aş putea să te duc eu”.

— Nu, nu se poate, spuse Strike dezagreabil.

— De ce?

— Trebuie să mergi în Yorkshire.

— Trebuie să ajung mâine-seară la 11 la King’s Cross.

— Zăpada o să fie groaznică.

— Plecăm devreme.

Apoi Robin dădu din umeri:

— Sau poţi să îl contramandezi pe Chard. Dar prognoza pentru săptămâna viitoare e şi ea oribilă.

Era greu să treacă de la nerecunoştinţă la opusul ei cu ochii gri-albaştri ca de oţel ai lui Robin aţintiţi asupra lui.

— Bine, spuse el rigid. Mulţumesc.

— Atunci trebuie să mă duc să iau maşina, spuse Robin.

— Sigur, spuse Strike printre dinţii încleştaţi.

Owen Quine nu considerase că femeile ar avea loc în literatură: el, Strike, avea şi el o prejudecată secretă – dar avea oare de ales, cu genunchiul care ţipa cerând milă şi nicio maşină automatică de închiriat?

28

… aceasta (dintre toate celelalte) a fost cea
mai mortală şi periculoasă ispravă la care am
luat vreodată parte, de când am purtat pentru
prima oară arme în faţa inamicului…

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

La ora 5 a doua zi dimineaţa, Robin, încotoşmănată şi înmănuşată, urcă în unul dintre primele metrouri din ziua aceea, cu părul sclipind de la fulgi, un rucsac mic pe umăr şi o geantă pentru weekend în care îşi împachetase rochia neagră, haina şi pantofii de care avea să aibă nevoie la înmormântarea doamnei Cunliffe. Nu îndrăznea să spere că va reuşi să ajungă acasă după călătoria dus-întors în Devon, ci avea să se ducă direct la King's Cross după ce returna maşina agenţiei de închiriat.

Stând în metroul aproape gol, Robin îşi consultă sentimentele faţă de ziua care o aştepta şi descoperi că acestea sunt amestecate. Entuziasmul era emoţia ei principală, pentru că era convinsă că Strike avea un motiv excelent, care nu putea să aştepte, pentru a-l intervieva pe Chard. Învăţase să aibă încredere în judecata şi intuiţiile şefului ei; era unul dintre lucrurile care îl iritau atât de mult pe Matthew.

Matthew… Degetele în mănuşi negre ale lui Robin se strânseră pe geanta de lângă ea. Îl minţea întruna pe Matthew. Robin era o persoană sinceră şi în cei nouă ani de când erau împreună nu minţise niciodată, sau cel puţin nu până de curând. Unele fuseseră minciuni prin omisiune. Matthew o întrebase la telefon, miercuri noaptea, ce făcuse la serviciu în ziua aceea, iar ea îi oferise o versiune scurtă şi puternic cenzurată a activităţilor ei, omiţând deplasarea împreună cu Strike la casa în care Quine fusese omorât, prânzul de la Albion şi, bineînţeles, traversarea podului de la staţia West

Brompton, cu braţul greu al lui Strike în jurul umerilor ei.

Dar fuseseră şi minciuni pe faţă. Abia seara trecută el o întrebase, asemenea lui Strike, dacă nu era mai bine să îşi ia o zi liberă şi să prindă un tren de mai devreme.

— Am încercat, spusese ea.

Minciuna îi ieşise cu uşurinţă de pe buze, înainte ca ea să se gândească la asta.

— Sunt toate pline. E din cauza vremii, înţelegi? Bănuiesc că oamenii iau trenul în loc să rişte mergând cu maşina. Va trebui să rămân la trenul de noapte.

Adevărul era că ea voia să meargă în Devon; voia să îl ajute pe Strike; voia să scape de calculator, oricâtă satisfacţie liniştită i-ar fi adus gestionarea competentă a afacerii, şi să investigheze. Era asta ceva greşit? Matthew aşa considera. Nu pe asta contase el. El voise ca ea să aleagă agenţia de publicitate, la resurse umane, pentru un salariu aproape dublu. Londra era atât de scumpă. Matthew voia un apartament mai mare. El o ducea în spate, se gândi Robin…

Şi mai era şi Strike. O frustrare familiară, un ghem strâns în stomacul ei: *va trebui să mai aducem pe cineva.* Menţionarea permanentă a acestui partener potenţial, care dobândea o substanţă mitică în mintea lui Robin: o femeie cu păr scurt şi faţă vicleană, precum agenta de poliţie care stătuse de pază în faţa locului crimei din Talgarth Road. Avea să fie competentă şi pregătită în toate modurile în care Robin nu era şi nestânjenită (pentru prima oară, în acest vagon de metrou pe jumătate gol şi puternic iluminat, cu lumea de afară întunecată şi urechile pline de huruit şi zăngăneală, Robin îşi spuse în mod deschis asta) de un logodnic precum Matthew.

Dar Matthew era axa vieţii ei, centrul fix al acesteia. Ea îl iubea; îl iubise întotdeauna. El rămăsese alături de ea în cele mai grele perioade ale vieţii ei, când mulţi bărbaţi tineri ar fi plecat. Voia să se căsătorească cu el şi chiar avea să facă asta. Numai că până atunci nu mai avuseseră niciodată dezacorduri fundamentale. Ceva legat de slujba ei, de decizia ei de a rămâne cu Strike, de Strike însuşi, introdusese un element de escrocherie în relaţia lor, ceva ameninţător şi nou…

Toyota Land Cruiser pe care o închiriase Robin fusese parcată peste noapte la Q-Park din Chinatown, una dintre cele mai apropiate parcări de Denmark Street, unde nu existau parcări deloc. Alunecând şi patinând pe cei mai plaţi pantofi eleganţi ai ei, cu geanta pentru weekend legănându-se în mâna dreaptă, Robin se grăbea prin întuneric spre parcarea multietajată, refuzând să se mai gândească la Matthew sau la ce ar fi crezut sau spus acesta dacă ar fi putut s-o vadă cum se îndreaptă spre o călătorie de şase ore, singură în maşină cu Strike. După ce îşi puse geanta în portbagaj, Robin se aşeză pe locul şoferului, setă GPS-ul, potrivi căldura şi lăsă motorul să meargă, ca să încălzească interiorul îngheţat.

Strike întârzia puţin, ceea ce nu îi stătea în fire. Robin omorî timpul de aşteptare familiarizându-se pe deplin cu comenzile. Îi plăceau foarte mult maşinile, îi plăcuse întotdeauna foarte mult să conducă. La vârsta de zece ani putea să conducă tractorul la ferma unchiului ei, atâta vreme cât cineva o ajuta să tragă frâna de mână. Spre deosebire de Matthew, luase examenul de prima oară. Învăţase să nu îl tachineze în legătură cu asta.

O mişcare întrezărită în oglinda retrovizoare o făcu să ridice privirea. Strike, în haine întunecate, îşi croia drum laborios spre maşină pe cârje, cu pantalonul drept prins cu agrafă.

Robin simţi o senzaţie de rău, de prăbuşire în stomac – nu din cauza piciorului amputat, pe care îl mai văzuse până atunci, chiar în circumstanţe mai tulburătoare, ci din cauză că era prima oară când îl vedea pe Strike renunţând la proteză în public.

Coborî din maşină, apoi îşi dori să n-o fi făcut când văzu fruntea lui încruntată.

— Bună idee, să iei un 4X4, spuse el, avertizând-o în tăcere să nu vorbească despre piciorul lui.

— Da, m-am gândit că ar fi cel mai bine pe vremea asta, spuse Robin.

El ocoli maşina spre locul pasagerului. Robin ştia că nu trebuie să îşi ofere ajutorul; simţea în jurul lui o zonă de

excludere, ca şi cum el ar fi respins telepatic orice ofertă de asistenţă sau compasiune, dar era îngrijorată că el nu putea să urce neajutat. Strike îşi abandonă cârjele pe bancheta din spate şi rămase pentru o clipă într-un echilibru precar; apoi, cu o manifestare a puterii trunchiului pe care ea nu o mai văzuse până atunci, se trase fără probleme în maşină.

Robin urcă în grabă, închise portiera, îşi puse centura şi ieşi cu spatele din locul de parcare. Respingerea preventivă a preocupării ei de către Strike stătea ca un zid între ei, iar compasiunea ei primi o nuanţă de resentiment din cauză că el nu o lăsa înăuntru nici în măsura aia minusculă. Când se agitase ea pe lângă el sau încercase să-l cocoloşească? Nu făcuse niciodată mai mult de a-i oferi paracetamol…

Strike ştia că e nerezonabil, dar această conştientizare nu făcea decât să-i sporească iritarea. Când încercase să meargă fusese evident că a încerca să îşi forţeze proteza pe picior, când genunchiul lui era fierbinte, umflat şi extrem de dureros, ar fi fost un act de prostie. Fusese obligat să coboare scările metalice pe fund, ca un copil mic. Traversarea lui Charing Cross Road pe gheaţă şi cârje îi adusese priviri insistente din partea puţinilor pietoni matinali care înfruntau întunericul şi temperatura negativă. Nu vrusese niciodată să revină la această stare, dar iată-l aici, totul din cauza unei uitări temporare că nu era, asemenea lui Strike din vise, un om întreg.

Cel puţin Robin ştia să conducă, observă Strike uşurat. Sora lui, Lucy, era neatentă şi nesigură la volan. Charlotte condusese întotdeauna Lexusul ei într-un mod care îi provoca lui Strike durere fizică: accelerând pe lumina roşie a semaforului, luând-o pe străzi cu sens unic, fumând şi pălăvrăgind la telefon, ratând de foarte puţin biciclişti şi portiere care se deschideau ale unor maşini parcate… De când Vikingul explodase în jurul lui, pe acel drum de pământ galben, lui Strike îi era greu să fie dus cu maşina de cineva care nu era profesionist.

După o lungă tăcere, Robin spuse:

— E cafea în rucsac.

— Ce?

— În rucsac – e un termos. Mă gândeam că n-ar trebui să oprim decât dacă trebuie neapărat. Şi sunt şi biscuiţi.

Ştergătoarele de parbriz îşi tăiau drum prin peticele de zăpadă.

— Eşti o minune, pe cuvânt, spuse Strike.

Reţinerea lui se topea. Nu mâncase de dimineaţă: încercase să-şi lege proteza, fără a reuşi, căutase un ac pentru pantalonii lui de costum, îşi excavase cârjele şi coborâse scările, toate acestea luându-i de două ori mai mult decât timpul pe care îl alocase el. Şi, fără să vrea, Robin lăsă să se vadă un mic zâmbet.

Strike îşi turnă cafea şi mâncă mai multe fursecuri, aprecierea lui faţă de abila manevrare de către Robin a ciudatei maşini crescând pe măsură ce foamea lui descreştea.

— Ce maşină are Matthew? întrebă el în timp ce traversau în viteză viaductul Boston Manor.

— Niciuna, spuse Robin. Nu avem maşină în Londra.

— Da, n-ai nevoie, spuse Strike.

Se gândi în sinea lui că, dacă i-ar fi dat vreodată lui Robin salariul pe care îl merita ea, ar fi putut să-şi permită una.

— Deci ce ai de gând să-l întrebi pe Daniel Chard? întrebă Robin.

— O grămadă, spuse Strike măturând fărâmiţele de pe sacoul lui negru. Mai întâi, dacă se certase cu Quine şi, dacă da, pentru ce. Nu pot să înţeleg de ce Quine – chiar dacă, evident, era un mare dobitoc – a decis să-l atace pe omul care ţinea în mâinile sale mijloacele lui de trai şi care avea suficienţi bani ca să-l dea în judecată până îl distrugea.

Strike ronţăi fursecuri o vreme, înghiţi, apoi adăugă:

— Dacă nu cumva Jerry Waldegrave are dreptate şi Quine a suferit o cădere nervoasă autentică atunci când a scris-o şi a atacat pe oricine credea el că ar putea fi vinovat pentru vânzările lui lamentabile.

Robin, care terminase de citit *Bombyx Mori* în timp ce Strike lua prânzul cu Elizabeth Tassel, ziua anterioară, spuse:

— Nu cumva scrisul e prea coerent pentru cineva care are o

cădere nervoasă?

— Sintaxa poate fi normală, dar nu cred că o să găseşti mulţi oameni care să conteste că are un conţinut al naibii de dement.

— Celelalte scrieri ale lui sunt foarte asemănătoare.

— Niciuna din celelalte nu e la fel de nebună ca *Bombyx Mori,* spuse Strike. *Păcatul lui Hobart* şi *Fraţii Balzac* au amândouă intrigă.

— Şi asta are intrigă.

— Oare? Sau micul turneu pe jos al lui Bombyx e doar o modalitate convenabilă de a lega laolaltă mai multe atacuri asupra diferitor oameni?

Zăpada cădea des şi repede în timp ce treceau de ieşirea spre Heathrow, discutând despre diversele aspecte groteşti ale romanului, râzând puţin de salturile logice ridicole ale acestuia, de absurdităţile lui. Copacii de pe fiecare parte a autostrăzii arătau ca şi cum ar fi fost presăraţi cu tone de zahăr îngheţat.

— Poate Quine s-a născut cu 400 de ani prea târziu, spuse Strike continuând să mănânce fursecuri. Elizabeth Tassel mi-a spus că există o piesă de teatru iacobină despre răzbunare, în care apare un schelet otrăvit deghizat în femeie. Probabil că cineva i-o trage şi moare. Nu e extrem de departe de un Phallus Impudicus care se pregăteşte să…

— Opreşte-te, spuse Robin, râzând uşor şi înfiorându-se.

Dar Strike nu se întrerupsese din cauza protestului ei sau din cauza vreunei senzaţii de repulsie. În timp ce vorbea, adânc în subconştientul lui licărise ceva. Cineva îi povestise… cineva spusese… dar amintirea dispăru într-o fulgerare argintie şi chinuitoare, ca un peştişor care dispare în ierburile iazului.

— Un schelet otrăvit, murmură Strike, încercând să prindă amintirea evazivă, dar nereuşind.

— Iar eu am terminat şi *Păcatul lui Hobart* aseară, spuse Robin depăşind un Prius care pierdea vremea.

— Îţi place să te chinui, spuse Strike întinzând mâna după al şaselea biscuite. Nu credeam c-o să-ţi placă.

— Nu mi-a plăcut, şi nici nu devine mai bună. E despre…

— Un hermafrodit care e însărcinat şi care face un avort deoarece un copil ar dăuna ambiţiilor lui literare.

— L-ai citit!

— Nu, Elizabeth Tassel mi-a spus.

— E un sac însângerat în carte, spuse Robin.

Strike privi în lateral spre profilul ei palid şi serios, în timp ce ea se uita la drumul din faţă, cu ochii repezindu-se spre oglinda retrovizoare.

— Ce e în el?

— Copilul avortat, spuse Robin. E groaznic.

Strike digeră această informaţie în timp ce treceau de cotul spre Maidenhead.

— Ciudat, spuse el în cele din urmă.

— Grotesc, spuse Robin.

— Nu, e ciudat, insistă Strike. Quine se repeta. E al doilea lucru din *Păcatul lui Hobart* pe care l-a pus şi în *Bombyx Mori.* Doi hermafrodiţi, doi saci însângeraţi. De ce?

— Păi, spuse Robin, nu sunt *exact* la fel. În *Bombyx Mori,* sacul însângerat nu aparţine hermafroditului şi nu are înăuntru un copil avortat… poate îşi epuizase capacitatea de a inventa. Poate că *Bombyx Mori* a fost ca un – foc de tabără final al tuturor ideilor lui.

— Rugul funerar al carierei lui, asta a fost.

Strike se afundă în gândurile lui, în timp ce peisajul de dincolo de geam devenea tot mai rural. Golurile dintre copaci lăsau să se vadă câmpuri de zăpadă, alb pe alb sub un cer gri perlă, iar zăpada deasă continua să se repeadă asupra maşinii.

— Ştii, spuse Strike în cele din urmă, cred că aici există două variante. Fie Quine chiar avea o cădere nervoasă, pierduse contactul cu ceea ce făcea şi credea că *Bombyx Mori* e o capodoperă – fie voia să provoace cât mai multe probleme posibile, iar replicările apar acolo pentru un motiv.

— Ce motiv?

— E o cheie, spuse Strike. Prin trimiterile încrucişate la alte cărţi de-ale lui, îi ajuta pe oameni să înţeleagă unde bate cu *Bombyx Mori.* Încerca să spună fără a putea fi acuzat de

calomnie.

Robin nu îşi lua ochii de la autostrada înzăpezită, dar îşi înclină faţa spre el, încruntându-se.

— Crezi că totul a fost complet deliberat? Crezi că voia să provoace toate problemele astea?

— Dacă stai să te gândeşti la asta, spuse Strike, nu e un plan de afaceri prost pentru un om egoist şi sensibil care abia dacă vinde vreo carte. Stârneşte cât mai mult scandal posibil, fă ca toată Londra să bârfească despre carte, cu ameninţări de dare în judecată, o grămadă de oameni supăraţi, dezvăluiri mascate despre un scriitor celebru… şi apoi dispari undeva unde nu te pot ajunge citaţiile de la tribunal şi, înainte să te poată opri cineva, o publici ca e-book.

— Dar a fost furios atunci când Elizabeth Tassel i-a spus că n-o să-l publice.

— Oare? spuse Strike gânditor. Sau doar simula? O hărţuia să-l citească pentru că se pregătea să însceneze o mare ceartă publică foarte drăguţă? Quine pare un mare exhibiţionist. Poate că totul făcea parte din planul lui de promovare. El credea că Roper Chard nu face cărţilor lui suficientă publicitate – am aflat asta de le Leonora.

— Deci crezi că atunci când s-a întâlnit cu Elizabeth Tassel plănuise deja ieşirea furtunoasă din restaurant?

— E posibil, spuse Strike.

— Şi să se ducă în Talgarth Road?

— Poate.

Soarele răsărise acum complet, astfel încât vârfurile îngheţate ale copacilor străluceau.

— Şi a obţinut ce voia, nu-i aşa? spuse Strike, mijindu-şi ochii în timp ce o mie de particule de gheaţă sclipeau pe parbriz. Nu ar fi putut să aranjeze o publicitate mai bună pentru cartea asta nici dacă ar fi vrut. Păcat că n-a apucat să se vadă la ştirile de la BBC.

Apoi Strike adăugă în şoaptă:

— Ah, fir-ar a dracu'.

— Ce e?

— Am terminat toţi biscuiţii… scuze, spuse el pocăit.

— Nu-i nimic, spuse Robin amuzată. Am mâncat de dimineaţă.

— Eu nu, mărturisi Strike.

Aversiunea faţă de a discuta despre piciorul lui fusese dizolvată de cafeaua caldă, de discuţia lor şi de gândurile ei practice pentru confortul lui.

— Nu mi-am putut pune proteza aia nenorocită. Genunchiul e umflat ca dracu': va trebui să mă duc la doctor. Mi-a luat o mie de ani să mă descurc.

Ea bănuise asta, dar aprecie mărturisirea.

Trecură pe lângă un teren de golf, cu steaguri răsărind din acrii de albeaţă moale şi gropi umplute cu apă care acum erau ca nişte foi de cositor lustruit în lumina iernii. În timp ce se apropiau de Swindon, telefonul lui Strike sună. Se uită la număr (se aştepta cumva ca Nina Lascelles să îl mai sune o dată) şi văzu că era Ilsa, vechea lui prietenă din şcoală. De asemenea, văzu cu regret că pierduse un apel de la Leonora Quine la ora 6 şi jumătate, când probabil că mergea chinuit pe Charing Cross Road cu cârjele.

— Ilsa, bună. Ce s-a întâmplat?

— Destul de multe, de fapt, spuse ea.

Vocea ei părea metalică şi îndepărtată; Strike îşi dădea seama că era în maşină.

— Te-a sunat Leonora Quine miercuri?

— Da, ne-am întâlnit în după-amiaza aia, spuse ea. Şi tocmai am vorbit cu ea din nou. Mi-a spus că a încercat să te sune în dimineaţa asta şi n-a reuşit să dea de tine.

— Da, am plecat devreme, probabil am ratat-o.

— Am obţinut permisiunea ei să spun…

— Ce s-a întâmplat?

— Au ridicat-o pentru interogatoriu. Acum sunt în drum spre secţie.

— Căcat, spuse Strike. *Căcat.* Ce probe au?

— Ea mi-a spus că poliţia a găsit poze cu ea şi Quine în pat. Se pare că lui îi plăcea să fie legat şi, după asta, fotografiat.

Tonul Ilsei era caustic şi practic.

— Mi-a spus toate astea de parcă vorbea despre grădinărit.

Strike auzea sunete estompate ale traficului aglomerat din centrul Londrei. Aici, pe autostradă, cele mai puternice zgomote erau foşnetul ştergătoarelor de parbriz, torsul constant al motorului puternic şi şuieratul ocazional al celor nesăbuiţi care depăşeau prin zăpada învârtejită.

— Ai crede că are atâta minte încât să se debaraseze de poze, spuse Strike.

— O să mă prefac că n-am auzit sugestia de distrugere a probelor, spuse Ilsa cu o gravitate prefăcută.

— Fotografiile alea nu sunt probe, ce naiba, spuse Strike. Dumnezeule mare, *bineînţeles* că ăştia doi aveau o viaţă sexuală perversă – cum altfel ar fi putut să păstreze un bărbat precum Quine? Mintea lui Anstis e prea curată, asta e problema; el crede că tot ce nu e poziţia misionarului e o probă de tendinţe criminale sângeroase.

— Ce ştii tu despre obiceiurile sexuale ale ofiţerului responsabil? întrebă Ilsa amuzată.

— E tipul pe care l-am tras în spatele vehiculului în Afganistan, murmură Strike.

— Ah, spuse Ilsa.

— Şi e hotărât să facă în aşa fel încât să iasă Leonora. Dacă asta e tot ce au, fotografii obscene…

— Nu e tot. Ştiai că familia Quine are un depozit?

Strike asculta încordat, dintr-odată îngrijorat. Era oare posibil să se fi înşelat, să se fi înşelat complet…?

— Ei bine, ştiai? întrebă Ilsa.

— Ce-au găsit? întrebă Strike, devenit serios. Sper că nu măruntaiele?

— Ce ai spus? Părea că ai spus „sper că nu măruntaiele”!

— Ce au găsit? se corectă Strike.

— Nu ştiu, dar mă aştept să aflu când ajung acolo.

— Nu e arestată, nu-i aşa?

— Doar reţinută pentru interogatoriu, dar ei sunt siguri că ea e, se vede, şi nu cred că ea îşi dă seama cât de serioasă devine treaba. Când m-a sunat nu era în stare să vorbească decât de fiica ei care trebuia lăsată cu o vecină, fiica ei care era tulburată…

— Fiica are 24 de ani şi are dificultăţi de învăţare.

— Ah, spuse Ilsa. Trist… Ascultă, aproape am ajuns, trebuie să închid.

— Ţine-mă la curent.

— Nu te aştepta la ceva prea curând. Am senzaţia că o să stăm ceva vreme.

— *Căcat,* spuse Strike din nou în timp ce închidea.

— Ce s-a întâmplat?

O autocisternă enormă se desprinsese de banda întâi ca să depăşească o Honda Civic cu un semn de „Copil la bord” pe geamul din spate. Strike privi cum corpul ca un glonţ gigantic de argint al acesteia se legăna pe drumul îngheţat, în viteză, şi observă cu o aprobare nerostită că Robin încetini, pentru a avea mai mult spaţiu de frânare.

— Poliţia a ridicat-o pe Leonora pentru interogatoriu.

Robin icni.

— Au găsit poze cu Quine legat în dormitor şi altceva într-un depozit, dar Ilsa nu ştie ce…

Lui Strike i se mai întâmplase asta. Trecerea instantanee de la calm la calamitate. Încetinirea timpului. Fiecare simţ dintr-odată întins ca o sârmă şi ţipând.

Autocisterna se îndoia de la mijloc.

Strike se auzi cum urlă „FRÂNEAZĂ!”, pentru că asta făcuse el ultima oară ca să evite moartea…

Dar Robin îşi înfipse piciorul în acceleraţie. Maşina se repezi mugind înainte. Nu era loc de trecere. Camionul lovi drumul îngheţat cu partea laterală şi începu să se învârtă; Civicul se lovi de el, se rostogoli şi alunecă pe plafon spre marginea drumului; un Golf şi un Mercedes se izbiseră unul de altul şi erau prinse împreună, gonind spre cabina autocisternei…

Se repezeau spre şanţul de la marginea drumului. Robin trecu la câţiva centimetri de Civicul răsturnat. Strike apucă mânerul portierei, în timp ce Land Cruiserul intra în viteză pe terenul accidentat – aveau să intre în şanţ şi poate să se răstoarne –, capătul din spate al autocisternei se balansa mortal spre ei, dar ei mergeau atât de repede încât el îi rată la

mustaţă – o zdruncinătură puternică, Strike se lovi cu capul de plafon şi viraseră înapoi pe asfaltul îngheţat, de cealaltă parte a mormanului de maşini ciocnite, nevătămaţi.

— Dumnezeule mare…

Robin frână, în sfârşit, complet stăpână pe situaţie, trăgând pe marginea drumului. Faţa ei era la fel de albă ca zăpada împroşcată pe parbriz.

— În Civic era un copil.

Şi, înainte ca el să poată rosti un cuvânt, ea plecase, trântind portiera în urma ei.

Strike se aplecă în spatele scaunului său, încercând să-şi apuce cârjele. Niciodată nu îşi resimţise mai acut handicapul. Tocmai reuşise să tragă cârjele pe scaunul lui, când auzi sirene. Mijindu-şi ochii prin geamul înzăpezit din spate, depistă pâlpâitul îndepărtat al luminii albastre. Poliţia era acolo deja. El era un factor de risc şchiop, înjurând, Strike aruncă din nou cârjele în spate.

Robin reveni la maşină zece minute mai târziu.

— E în regulă, gâfâi ea. Băieţelul e bine, era într-un scaun de maşină. Şoferul camionului e plin de sânge, dar conştient…

— Tu eşti în regulă?

Robin tremura puţin, dar zâmbi când auzi întrebarea.

— Da, sunt bine. Mă temeam doar că va trebui să văd un copil mort.

— Bine atunci, spuse Strike, respirând adânc. Unde *dracu'* ai învăţat să conduci aşa?

— A, am făcut câteva cursuri de şofat pentru avansaţi, spuse Robin dând din umeri, dându-şi părul ud la o parte de pe ochi.

Strike o privea fix.

— Când a fost asta?

— La puţin timp după ce am abandonat universitatea. Treceam… treceam printr-o perioadă mai proastă şi nu ieşeam prea mult din casă. A fost ideea lui taică-meu. Întotdeauna am iubit maşinile. Era pur şi simplu ceva de făcut.

Robin îşi puse centura şi porni motorul.

— Uneori, când sunt acasă, mă duc la fermă să exersez.

Unchiul meu are un câmp pe care mă lasă să conduc.
Strike încă o privea fix.
— Eşti sigură că nu vrei să aşteptăm puţin înainte să…?
— Nu, le-am dat numele şi adresa mea. Ar fi bine să plecăm.
Robin băgă în viteză şi intră lin pe autostradă. Strike nu îşi putea desprinde privirea de profilul ei calm; ochii ei erau din nou aţintiţi asupra drumului, iar mâinile sigure şi relaxate pe volan.
— Am văzut evitări mai proaste decât asta din partea unor şoferi agresivi din armată, îi spuse el. Cei care conduc generali, care sunt antrenaţi să scape de sub foc.
Privi în urmă, spre mormanul de vehicule răsturnate care acum blocau drumul.
— Încă nu-mi dau seama cum ai reuşit să ne scoţi din chestia asta.
Situaţia aproape de accident nu o făcuse pe Robin să-i dea lacrimile, dar la aceste cuvinte de laudă şi apreciere simţi dintr-odată că ar putea să plângă, să-şi dea drumul. Cu un mare efort al voinţei îşi comprimă emoţia într-un râs uşor şi spuse:
— Îţi dai seama că dacă aş fi frânat, alunecam direct în autocisternă?
— Da, spuse Strike.
Râse şi el, apoi spuse, minţind:
— Nu ştiu de ce am spus asta.

29

Există o cale la stânga dumitale,
Care duce de la o conştiinţă vinovată
Spre o pădure a neîncrederii şi fricii –

Thomas Kyd, *Tragedia spaniolă*

Deşi fuseseră pe cale să aibă un accident, Strike şi Robin intrară în oraşul Tiverton din Devonshire la puţin timp după ora 12. Robin urmă instrucţiunile GPS-ului, trecând pe lângă case de ţară liniştite acoperite de straturi groase de alb sclipitor, peste un pod mic şi îngrijit care traversa un râu de culoarea cremenei şi pe lângă o biserică din secolul al XVI-lea de o măreţie neaşteptată, înspre celălalt capăt al oraşului, unde o pereche de porţi electrice erau plasate discret la o anumită distanţă de drum.

Un filipinez tânăr şi atrăgător, purtând ceea ce păreau a fi pantofi de iachting şi o haină prea mare, încerca să le deschidă manual. Când văzu Land Cruiserul îi făcu semn lui Robin să coboare geamul.

— Îngheţate, spuse el succint. Aşteptaţi o clipă, vă rog.

Stătură cinci minute până când el reuşi în sfârşit să descremenească porţile, săpând un făgaş în zăpada care cădea constant pentru a le permite porţilor să se rotească.

— Vrei să te ducem până la casă? îl întrebă Robin.

Tânărul se urcă pe bancheta din spate, lângă cârjele lui Strike.

— Sunteţi prieteni ai domnului Chard?

— Ne aşteaptă, răspunse Strike evaziv.

Urcară pe un drum privat şerpuit, Land Cruiserul descurcându-se uşor cu zăpada sfărâmicioasă căzută în mormane peste noapte. Frunzele strălucitoare, verde-închis, ale rododendronilor care mărgineau drumul refuzaseră să-şi poarte încărcătura lor de zăpadă, astfel că apropierea era doar

în alb şi negru: pereţi de frunziş dens delimitând aleea alburie şi prăfoasă. În faţa ochilor lui Robin începuseră să apară mici luminiţe. Trecuse mult timp de la micul dejun şi, bineînţeles, Strike mâncase toţi biscuiţii.

Senzaţia ei de rău de mare şi o uşoară impresie de irealitate persistară în timp ce se dădea jos din Toyota şi privea în sus spre Tithebarn House, care se înălţa lângă un petic întunecat de pădure ce se apropia mult de o latură a casei. Construcţia dreptunghiulară imensă din faţa lor fusese transformată de un arhitect aventuros: jumătate din acoperiş fusese înlocuit cu geam; cealaltă părea să fie acoperită cu panouri solare. În timp ce privea în sus, spre locul în care construcţia devenea transparentă şi scheletică pe cerul strălucitor, cenuşiu-deschis, Robin se simţi încă şi mai ameţită. Îi amintea de imaginea îngrozitoare din telefonul lui Strike, spaţiul boltit de sticlă şi lumină în care zăcuse trupul mutilat al lui Quine.

— Te simţi bine? spuse Strike îngrijorat.

Robin părea foarte palidă.

— Foarte bine, spuse Robin.

Voia să-şi păstreze statutul eroic în ochii lui. Inspiră adânc, umplându-şi plămânii cu aerul îngheţat, şi îl urmă pe Strike, care era surprinzător de agil pe cârje, pe cărarea de pietriş spre intrare. Tânărul lor pasager dispăruse fără să le mai spună vreun cuvânt.

Daniel Chard deschise uşa de la intrare el însuşi. Purta o cămaşă cu guler de mandarin, ca de salopetă, din mătase galben-verde şi pantaloni largi de in. Era în cârje, asemenea lui Strike, cu gamba stângă şi laba piciorului prinse într-un ghips gros cu curele. Chard privi în jos spre cracul gol, care se bălăbănea, al pantalonului lui Strike şi, timp de câteva secunde dureroase, nu păru în stare să-şi întoarcă privirea.

— Şi credeai că dumneata ai probleme, spuse Strike întinzând mâna.

Mica glumă nu avu efect. Chard nu zâmbi. Aura de stângăcie, de extravaganţă care îl înconjurase la petrecerea companiei încă îl învăluia. Îi strânse mâna lui Strike fără să-l privească în ochi, iar cuvintele lui de bun-venit fură:

— Am aşteptat toată dimineaţa să contramandaţi întâlnirea.

— Nu, am reuşit să ajungem, spuse Strike inutil. Aceasta este asistenta mea, Robin, care a condus până aici. Sper că…

— Nu, nu poate să aştepte afară, în zăpadă, spuse Chard, dar fără nicio căldură vizibilă. Intraţi înăuntru.

Se dădu în spate pe cârje, ca să-i lase să treacă pragul spre scândurile foarte lustruite, de culoarea mierii, ale podelei.

— Vreţi, vă rog, să vă scoateţi pantofii?

O femeie filipineză îndesată, de vârstă mijlocie, cu părul negru prins în coc, apăru printr-o pereche de uşi batante din peretele de cărămidă de la dreapta lor. Era îmbrăcată complet în negru şi ţinea doi săculeţi albi de pânză în care, în mod evident, Strike şi Robin ar fi trebuit să-şi pună încălţămintea. Robin i-o înmână pe a ei; atingerea scândurilor cu tălpile o făcea să se simtă ciudat de vulnerabilă. Strike rămase pur şi simplu acolo, pe singurul lui picior.

— Ah, spuse Chard, holbându-se din nou. Nu, bănuiesc… Domnul Strike ar fi mai bine să nu îşi descalţe pantoful, Nenita.

Femeia se retrase fără un cuvânt în bucătărie.

Cumva, interiorul lui Tithebarn House sporise senzaţia neplăcută de ameţeală a lui Robin. Niciun fel de pereţi nu despărţeau vastul ei interior. Primul etaj, la care se ajungea pe o scară din oţel şi sticlă în spirală, era suspendat cu cabluri groase de metal de tavanul înalt. Patul dublu, imens, al lui Chard, care părea să fie din piele neagră, se putea vedea, departe deasupra lor; avea ceva ce părea a fi un crucifix imens din sârmă ghimpată atârnat deasupra lui, pe peretele de cărămidă. Robin îşi plecă privirea în grabă, simţind că îi e mai rău ca oricând.

Majoritatea mobilei de la nivelul inferior se compunea din cuburi de piele albă sau neagră. Calorifere verticale de oţel erau intercalate cu rafturi de cărţi de o simplitate abilă, şi ele din lemn şi metal. Trăsătura dominantă a încăperii cu puţină mobilă era o sculptură de marmură în mărime naturală a unui înger feminin, aşezat pe o stâncă şi parţial disecat, pentru a lăsa să se vadă jumătate din craniu, o porţiune a măruntaielor

şi o secţiune a osului piciorului. Robin, incapabilă să-şi desprindă ochii, văzu că sânul ei era înfăţişat ca o movilă de globule mari care stăteau pe un cerc de muşchi semănând cu lamelele unei ciuperci.

Ce ridicol să-ţi fie rău când trupul disecat era făcut din piatră rece şi pură, simplă albeaţă nesimţitoare, care nu se putea compara cu cadavrul putrezit salvat pe mobilul lui Strike... *nu te mai gândi la asta...* ar fi trebuit să-l facă pe Strike să lase măcar un biscuit... pe buza de sus şi pe scalpul ei apăruseră picături de transpiraţie...

— Te simţi bine, Robin? întrebă Strike tăios.

Ea ştia că îşi schimbase cu siguranţă culoarea după feţele celor doi bărbaţi, iar la teama ei că ar fi putut să leşine se adăugă stânjeneala că era un dezavantaj pentru Strike.

— Scuze, spuse ea printre buzele amorţite. Călătorie lungă... dacă aş putea primi un pahar cu apă...

— Ăă... sigur, spuse Chard, ca şi cum ar fi fost penurie de apă. Nenita?

Femeia în negru reapăru.

— Domnişoara are nevoie de un pahar cu apă, spuse Chard.

Nenita îi făcu semn lui Robin să o urmeze. Robin auzi cârjele editorului scoţând un *buf, buf* uşor în spatele ei, pe podeaua de lemn, în timp ce ea intra în bucătărie. Avu senzaţia scurtă a unor suprafeţe de oţel şi a unor pereţi văruiţi, iar tânărul pe care îl dusese cu maşina frecând o tigaie mare, apoi se trezi că stă pe un taburet scund.

Robin presupusese că Chard venise după ea ca să vadă dacă e bine, dar în timp ce Nenita îi împingea un pahar rece în mână îl auzi vorbind undeva deasupra ei.

— Mulţumesc că ai reparat porţile, Manny.

Tânărul nu răspunse. Robin auzi clinchetul cârjelor lui Chard estompându-se şi balansarea uşilor de la bucătărie.

— E vina mea, îi spuse Strike lui Chard atunci când editorul se întoarse la el, simţindu-se cu adevărat vinovat. Am mâncat toată mâncarea pentru drum.

— Nenita poate să îi dea ceva, spuse Chard. Vrei să ne aşezăm?

Strike îl urmă, trecând pe lângă îngerul de marmură, care se reflecta neclar în lemnul călduros de sub el. Se îndreptară, pe cele patru cârje ale lor, spre capătul încăperii, unde o sobă de fier negru răspândea un cerc de căldură bine-venită.

— Frumoasă casă, spuse Strike.

Se aşeză pe unul dintre cele mai mari cuburi de piele neagră, punându-şi cârjele alături. Complimentul era nesincer; el prefera confortul utilitarist, iar casa lui Chard i se părea a fi doar suprafaţă şi exhibare.

— Da, am lucrat îndeaproape cu arhitectul, spuse Chard cu o mică pâlpâire de entuziasm. Are un atelier…

Chard arătă spre o altă pereche de uşi discrete.

— … şi piscină.

Se aşeză şi el, întinzându-şi în faţă piciorul care se termina cu un ghips gros, prins cu curele.

— Cum s-a întâmplat? întrebă Strike, făcând semn din cap spre piciorul rupt.

Chard arătă cu capătul cârjei spre scara de metal şi sticlă în spirală.

— Dureros, spuse Strike examinând înălţimea ei.

— Ruptura a răsunat în întreg spaţiul, spuse Chard cu o plăcere bizară. Nu îmi dădeam seama că poţi *auzi* cu adevărat cum se întâmplă asta. Vrei un ceai sau o cafea?

— Un ceai ar fi excelent.

Strike îl văzu pe Chard cum îşi pune piciorul rănit pe o plăcuţă mică de alamă de lângă locul său. O uşoară apăsare şi Manny apăru iar din bucătărie.

— Ceai, te rog, Manny, spuse Chard cu o căldură care lipsea ostentativ din comportamentul lui obişnuit.

Tânărul dispăru iar, la fel de posomorât ca întotdeauna.

— E Muntele St. Michel? întrebă Strike.

Arătă spre o pictură mică atârnată lângă sobă. Era o pictură naivă pe ceea ce părea a fi scândură.

— O lucrare de Alfred Wallis, spuse Chard cu încă o licărire minoră de entuziasm. Simplitatea formelor ei… primitive şi naive. Tatăl meu îl cunoştea. Wallis s-a apucat serios de pictură doar după 70 de ani. Cunoşti Cornwallul?

— Acolo am crescut, spuse Strike.

Dar Chard era mai interesat să vorbească despre Alfred Wallis. Aminti iar că artistul îşi găsise adevărata lui *métier* abia spre sfârşitul vieţii şi se lansă într-un expozeu despre operele artistului. Lipsa totală de interes a lui Strike faţă de acest subiect rămase neobservată. Chard nu era un adept al contactului vizual. Ochii editorului alunecau de la tablouri la anumite puncte ale interiorului vast de cărămidă, părând să privească spre Strike doar accidental.

— Tocmai te-ai întors din New York, nu-i aşa? întrebă Strike când Chard îşi trase răsuflarea.

— Da, de la o conferinţă de trei zile, spuse Chard.

Flacăra entuziasmului său se stinse. Lăsă impresia că repeta fraze exersate atunci când spuse:

— Vremuri provocatoare. Apariţia dispozitivelor electronice de citit a schimbat regulile jocului.

Apoi îl întrebă pe Strike direct:

— Dumneata citeşti?

— Uneori, spuse Strike.

În apartamentul lui exista o carte ferfeniţită de James Ellroy pe care voia s-o termine de patru săptămâni, dar în majoritatea serilor era prea obosit ca să se poată concentra. Cartea lui preferată zăcea în una dintre cutiile nedespachetate cu lucruri ale lui de pe palier; avea 20 de ani, iar el nu o mai deschisese de foarte mult timp.

— Avem nevoie de cititori, murmură Daniel Chard. Mai mulţi cititori. Mai puţini scriitori.

Strike îşi reprimă impulsul de a răspunde „Ei bine, măcar de unul dintre ei aţi scăpat".

Manny reapăru ducând o tavă transparentă de plexiglas, pe care o aşeză în faţa angajatorului său. Chard se aplecă înainte ca să toarne ceaiul în căni înalte şi albe de porţelan. Mobila lui de piele, remarcă Strike, nu emitea sunetele iritante pe care le emitea canapeaua din biroul lui, dar pe de altă parte probabil costase de zece ori mai mult. Dosul mâinilor lui Chard era la fel de iritat şi aparent dureros ca şi la petrecerea companiei, iar în lumina clară de deasupra, de pe partea de

jos a primului etaj suspendat, Chard părea mai bătrân decât de la distanţă; 60 de ani, poate, însă ochii întunecaţi şi înfundaţi, nasul vulturesc şi gura subţire erau încă atrăgătoare, cu severitatea lor.

— A uitat de lapte, spuse Chard examinând tava. Îl bei cu lapte?

— Da, spuse Strike.

Chard oftă, dar în loc să apese plăcuţa de alamă de pe podea, se chinui să se ridice pe piciorul sănătos şi pe cârje şi se îndreptă legănându-se spre bucătărie, lăsându-l pe Strike să privească fix şi meditativ în urma lui.

Cei care lucraseră cu Chard îl găseau ciudat, deşi Nina îl descrisese odată drept viclean. Furiile lui necontrolate referitoare la *Bombyx Mori* i se păruseră lui Strike reacţia unui om excesiv de sensibil, având o judecată îndoielnică. Îşi amintea uşoara senzaţie de stânjeneală care emana din mulţime pe când Chard îşi murmura discursul la petrecerea de aniversare. Un om ciudat, greu de citit…

Ochii lui Strike rătăciră în sus. Zăpada se aşternea blând pe acoperişul transparent de deasupra îngerului de marmură. Sticla trebuie să fie încălzită într-un anumit mod, ca să împiedice zăpada să se depună, concluzionă Strike. Iar amintirea lui Strike, eviscerat şi legat, ars şi putrezind sub o fereastră mare şi boltită îi reveni. Asemenea lui Robin, dintr-odată găsea că acoperişul înalt de sticlă de la Tithebarn House avea o putere evocatoare neplăcută.

Chard reapăru din bucătărie şi traversă din nou podeaua, clătinându-se pe cârje, cu o carafă mică cu lapte strânsă precar în mână.

— Probabil te întrebi de ce ţi-am cerut să vii aici, spuse el.

În sfârşit se aşezase din nou şi fiecare din ei îşi ţinea, în cele din urmă, ceaiul în mână. Strike îşi potrivi trăsăturile ca să pară receptive.

— Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere, spuse Chard fără să aştepte răspunsul lui Strike. Cineva din afara companiei.

Îi aruncă o privire fulgerătoare lui Strike, apoi îşi aţinti din

nou ochii asupra picturii lui de Alfred Wallis, în siguranţă.

— Cred, spuse Chard, că e posibil să fiu singura persoană care şi-a dat seama că Owen Quine nu lucra singur. Avea un complice.

— Un complice? repetă Strike în sfârşit, dat fiind că Chard părea să aştepte un răspuns.

— Da, spuse Chard febril. O, da. Înţelegi, stilul lui *Bombyx Mori* e al lui Owen, dar a mai contribuit şi altcineva la el. Cineva l-a ajutat.

Pielea gălbuie a lui Chard se congestionase. Acesta apucă mânerul uneia din cârjele de lângă el, frământându-l.

— Bănuiesc că poliţia ar fi interesată de asta, dacă s-ar putea demonstra? spuse Chard reuşind să îl privească pe Strike drept în faţă. Dacă Owen a fost ucis din cauza a ceea ce a scris în *Bombyx Mori*, un complice nu ar fi culpabil?

— Culpabil? repetă Strike. Dumneata crezi că acest complice l-a convins pe Quine să insereze în carte un anumit material, în speranţa că un terţ se va răzbuna într-un mod criminal?

— Eu… mă rog, nu sunt sigur, spuse Chard încruntându-se. E posibil să nu se fi aşteptat ca exact asta să se întâmple – dar cu siguranţă avea intenţia de a produce dezastru.

Încheieturile degetelor se albeau în timp ce se încleştau pe mânerul cârjei.

— Ce te face să crezi că Owen Quine a avut ajutor? întrebă Strike.

— Quine nu avea cum să ştie unele dintre lucrurile care sunt insinuate în *Bombyx Mori* decât dacă aceste informaţii i-au fost oferite, spuse Chard, acum privind fix spre partea laterală a îngerului său de piatră.

— Cred că principalul interes al poliţiei faţă de un complice, spuse Strike încet, s-ar datora faptului că el sau ea ar putea avea un indiciu despre criminal.

Era adevărul, dar era şi o modalitate de a-i aminti lui Chard că un om murise în circumstanţe groteşti. Identitatea ucigaşului nu părea să prezinte un interes presant pentru Chard.

— Aşa crezi? întrebă Chard cu o uşoară încruntare.

— Da, spuse Strike. Şi ar fi interesaţi de un complice dacă acesta ar fi în stare să arunce lumină asupra pasajelor mai obscure ale cărţii. Una dintre teoriile pe care poliţia le urmăreşte cu siguranţă este că cineva l-a ucis pe Quine ca să-l împiedice să dezvăluie ceva la care făcuse aluzie în *Bombyx Mori*.

Daniel Chard se holba la Strike cu o expresie încremenită.

— Da. Eu nu am… Da.

Spre surpriza lui Strike, editorul se ridică pe cârje şi începu să facă apoi câţiva paşi înainte şi înapoi, legănându-se pe cârjele lui, ca o variantă parodică a acelor prime exerciţii de fizioterapie de probă care îi fuseseră date lui, cu ani în urmă, la spitalul Selly Oak. Strike îşi dădea seama acum că Chard era un bărbat în formă, cu bicepşii unduindu-se sub mânecile de mătase.

— Ucigaşul, atunci… începu Chard. Apoi se răsti brusc, privind insistent peste umărul lui Strike: Ce e?

Robin reapăruse din bucătărie, iar chipul ei căpătase o culoare mult mai sănătoasă.

— Îmi pare rău, spuse ea, descurajată.

— Asta e ceva confidenţial, spuse Chard. Nu, îmi pare rău. Ai putea să te întorci în bucătărie, te rog?

— Eu… bine, spuse Robin.

Era şocată şi, Strike îşi dădea seama, ofensată. Robin îi aruncă o privire, aşteptând ca el să spună ceva, dar el tăcea.

După ce uşile batante se închiseră în urma lui Robin, Chard spuse furios:

— Acum mi-am pierdut şirul gândurilor. Complet pierdut…

— Ziceai ceva despre ucigaş.

— Da, da, spuse Chard maniacal, reluându-şi mişcarea înainte şi înapoi şi legănându-se pe cârje. Ucigaşul, atunci, dacă ar şti despre complice, l-ar putea viza şi pe el? Şi poate că asta i s-a întâmplat.

Chard spusese asta mai mult sie însuşi decât lui Strike, cu ochii asupra podelei scumpe de scânduri. Apoi continuă:

— Poate că asta explică… Da.

Fereastra mică din peretele cel mai apropiat de Strike prezenta doar faţa întunecată a pădurii de lângă casă; scame albe coborând visător pe fundalul negru.

— Lipsa loialităţii, spuse Chard dintr-odată, mă deranjează mai mult decât orice.

Se opri din boncănitul agitat într-o parte şi-n alta şi se întoarse cu faţa la detectiv.

— Dacă, spuse el, ţi-aş spune cine bănuiesc eu că l-a ajutat pe Owen şi ţi-aş cere să-mi aduci dovezi, te-ai simţi obligat să transmiţi această informaţie poliţiei?

Era o întrebare delicată, se gândi Strike, trecându-şi absent mâna peste bărbia rasă imperfect, în graba de a pleca din acea dimineaţă.

— Dacă îmi ceri să stabilesc adevărul suspiciunii dumitale… spuse el încet.

— Da, spuse Chard. Da, asta îţi cer. Aş vrea să fiu sigur.

— Atunci nu, nu cred că trebuie să spun poliţiei cu ce mă ocup eu. Dar dacă aş descoperi faptul că există un complice, şi ar părea că acesta e posibil să-l fi ucis pe Quine – sau să ştie cine a făcut-o –, atunci, evident, aş considera că e datoria mea morală să informez poliţia.

Chard se lăsă pe unul din cuburile lui mari de piele, lăsând cârjele să cadă zgomotos pe podea.

— La naiba, spuse el.

Nemulţumirea lui fu reflectată de multele suprafeţe tari din jurul lor, în timp ce el se apleca să vadă dacă nu zgâriase cumva lemnul lăcuit.

— Ştii că am fost angajat şi de soţia lui Quine ca să încerc să aflu cine l-a ucis? întrebă Strike.

— Auzisem ceva de felul acesta, spuse Chard încă examinându-şi podelele de tec, în căutarea stricăciunii. Asta nu ar interfera cu această direcţie de investigaţie, nu-i aşa?

Cufundarea în sine însuşi a lui Chard era remarcabilă, se gândi Strike. Îşi aminti scrisul elegant al acestuia de pe mesajul de condoleanţe cu violete pictate: „Te rog dă-mi de ştire dacă pot să te ajut cu ceva”. Probabil că i-l dictase secretara.

— Vrei să-mi spui cine e presupusul colaborator? întrebă Strike.

— E ceva extrem de dureros, murmură Chard.

Ochii lui fulgerau de la Alfred Wallis la îngerul de piatră şi sus, spre scara în spirală. Strike nu spuse nimic.

— E Jerry Waldegrave, spuse Chard, privind în treacăt spre Strike şi apoi din nou în altă parte. Şi o să-ţi spun de ce îl suspectez – cum mi-am dat seama. Comportamentul lui a fost ciudat săptămâni de zile. Am observat prima oară asta când m-a sunat în legătură cu *Bombyx Mori,* ca să-mi spună ce făcuse Quine. N-a existat niciun fel de stânjeneală sau scuze.

— Te aşteptai ca Waldegrave să-şi ceară scuze pentru ceva ce scrisese Quine?

Întrebarea păru să-l surprindă pe Chard.

— Păi – Owen era unul dintre autorii lui Jerry, aşa că, da, m-aş fi aşteptat la unele regrete că Owen mă portretizase în modul… în modul acela.

Iar imaginaţia recalcitrantă a lui Strike i-l înfăţişă din nou pe Phallus Impudicus gol, stând aplecat deasupra trupului unui tânăr mort care emitea o lumină supranaturală.

— Dumneata şi cu Waldegrave sunteţi în relaţii proaste? întrebă el.

— Eu am avut faţă de Jerry Waldegrave multă îngăduinţă, o îngăduinţă considerabilă, spuse Chard, ignorând întrebarea directă. I-am dat salariul întreg când s-a dus la o unitate de tratament, acum un an. Probabil el are impresia că nu e tratat cum se cuvine, dar eu am fost de partea lui, da, în ocazii în care mulţi alţii, alţii mai prudenţi, ar fi putut să rămână neutri. Nefericirile personale ale lui Jerry nu mi se datorează. Există un resentiment. Da, aş spune că există un resentiment clar, chiar dacă nejustificat.

— Resentiment în legătură cu ce? întrebă Strike.

— Lui Jerry nu-i place Michael Fancourt, murmură Chard, cu ochii aţintiţi asupra flăcărilor din sobă. Michael a avut un… un flirt, acum multă vreme, cu Fenella, soţia lui Jerry. Şi întâmplarea face că eu chiar *l-am avertizat pe Michael,* din cauza prieteniei mele cu Jerry. Da!

Chard dădu din cap, profund impresionat de amintirea acţiunilor sale.

— I-am spus lui Michael că era inuman şi neînţelept, chiar şi în starea lui de… pentru că Michael îşi pierduse prima soţie, înţelegi, cu puţin timp în urmă. Michael nu a apreciat sfatul meu nesolicitat. S-a ofensat; a plecat la un alt editor. Consiliul de administraţie a fost foarte nefericit. Am avut nevoie de 20 şi ceva de ani ca să-l atragem pe Michael înapoi.

Ţeasta pleşuvă a lui Chard era încă o suprafaţă reflectorizantă printre toate obiectele de sticlă, oţel şi lemn lustruit; acesta continuă:

— Dar după tot acest timp, Jerry nu se poate aştepta ca animozităţile lui personale să guverneze politica firmei. Încă de când Michael a fost de acord să se întoarcă la Roper Chard, Jerry şi-a făcut o misiune din a… din a mă submina pe mine, în mod subtil, într-o mie de modalităţi mărunte.

Chard arunca din când în când o privire spre Strike, ca pentru a-i evalua reacţiile.

— Ce cred eu că s-a întâmplat e asta. Jerry i-a mărturisit lui Owen despre acordul cu Michael, pe care noi încercam să-l ţinem secret. Bineînţeles, Owen era duşmanul lui Fancourt de 25 de ani. Owen şi Jerry s-au hotărât să născocească această… această carte îngrozitoare, în care Michael şi cu mine suntem supuşi unor… unor calomnii dezgustătoare, ca modalitate de a abate atenţia de la venirea lui Michael şi ca act de răzbunare pe noi amândoi, pe companie, pe oricine altcineva voiau ei să denigreze.

Vocea lui Chard începu să producă ecou în spaţiul gol:

— Şi cel mai grăitor e că, după ce eu i-am spus explicit lui Jerry să se asigure că manuscrisul e încuiat bine, el a permis ca el să fie citit de mulţi, de oricine voia să facă asta, iar după ce s-a asigurat că toată Londra bârfeşte despre el, demisionează şi mă lasă pe mine să caut…

— Când a demisionat Waldegrave? întrebă Strike.

— Alaltăieri, spuse Chard.

Apoi reluă:

— Şi a fost extrem de reticent în a mi se alătura într-un

proces împotriva lui Quine. Şi doar asta arată…

— Poate că a crezut că implicarea avocaţilor va atrage şi mai multă atenţie asupra cărţii? sugeră Strike. Waldegrave apare şi el în *Bombyx Mori,* nu-i aşa?

— *Asta?* spuse Chard chicotind.

Era primul semn de umor pe care Strike îl vedea la el, iar efectul era neplăcut.

— N-ar trebui să judeci lucrurile după aparenţe, domnule Strike. Owen n-a ştiut niciodată despre *asta.*

— Despre ce?

— Personajul Tăietorului este chiar opera lui Jerry – mi-am dat seama de asta la a treia lectură. Foarte, foarte inteligent: pare ca un atac asupra lui Jerry însuşi, dar de fapt e o modalitate de a-i provoca suferinţă Fenellei. Ei încă sunt căsătoriţi, înţelegi, dar e o căsnicie foarte nefericită. *Foarte* nefericită. Da, am înţeles totul la relectură.

Luminile din plafonul suspendat se reflectau în valuri pe ţeasta lui Chard, în timp ce acesta dădea din cap.

— Nu Owen l-a scris pe Tăietor. El abia dacă o cunoaşte pe Fenella. Nu ştia de acea treabă mai veche.

— Iar sacul însângerat şi piticul, ce anume ar trebui ele să…?

— Întreabă-l pe Jerry, spuse Chard. Fă-l pe el să-ţi spună. De ce l-aş ajuta eu să difuzeze calomnii?

— Mă întrebam, spuse Strike, abandonând obedient acea direcţie de chestionare, de ce a fost Michael Fancourt de acord să vină la Roper Chard, când Quine lucra pentru voi, dat fiind că ei erau în relaţii atât de proaste?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu aveam nicio obligaţie legală de a publica următoarea carte a lui Owen, spuse Chard. Aveam opţiunea unei prime lecturi. Asta era tot.

— Deci dumneata crezi că Jerry Waldegrave i-a spus lui Quine că editura avea să-l abandoneze, ca să-l mulţumească pe Fancourt?

— Da, spuse Chard, privindu-şi insistent unghiile. Aşa cred. De asemenea, eu l-am ofensat pe Owen ultima oară când ne-

am văzut, aşa că vestea că s-ar putea ca eu să-l abandonez a măturat, fără îndoială, orice ultim vestigiu de loialitate pe care el ar fi putut-o avea cândva faţă de mine, pentru că eu l-am preluat când toţi ceilalţi editori din Britania renunţaseră la…

— Cum l-ai ofensat?

— A, asta a fost când a venit ultima oară la birou. Şi-a adus şi fiica cu el.

— Orlando?

— Numită, mi-a spus el, după protagonista eponimă din romanul Virginiei Woolf.

Chard ezită, cu ochii fulgerând spre Strike şi apoi din nou asupra unghiilor sale.

— Ea, fiica lui, nu e… prea bine.

— Serios? spuse Strike. În ce fel?

— Mintal, murmură Chard. Eu vizitam departamentul artistic când au venit ei. Owen mi-a spus că îi prezenta lui Orlando editura – ceva ce nu avea de ce să facă, dar Owen se simţea întotdeauna ca acasă… era întotdeauna plin de el, simţea că are orice drept… Fiica lui a apucat o copertă de probă – cu mâinile murdare –, eu am prins-o de încheietură, ca să n-o strice…

Chard mimă acţiunea în aer; amintirea acestui act de cvasiprofanare aduse pe faţa lui o expresie de dezgust.

— A fost ceva instinctiv, înţelegi, o dorinţă de a proteja imaginea, dar ea s-a supărat foarte tare. S-a creat o scenă. Foarte stânjenitor şi inconfortabil.

Chard părea să sufere din nou, retrospectiv.

— A devenit aproape isterică. Owen era furios. Asta, fără îndoială, a fost crima mea. Asta şi aducerea lui Michael Fancourt înapoi la Roper Chard.

— Cine crezi că ar fi avut cele mai multe motive să fie deranjaţi de portretizarea lor în *Bombyx Mori*?

— Chiar nu-mi dau seama, spuse Chard.

După o scurtă pauză, continuă:

— Ei bine, mă îndoiesc că Elizabeth Tassel a fost încântată să se vadă înfăţişată ca parazit, după toţi aceşti ani în care l-a

scos pe Owen de la petreceri ca să-l împiedice să se dea în spectacol, beat şi ridicol, dar mă tem…

Tonul lui Chard deveni unul rece.

— … că nu am prea multă înţelegere faţă de Elizabeth. Ea a permis ca acea carte să circule necitită. Neglijenţă criminală.

— L-ai contactat pe Fancourt după ce ai citit manuscrisul? întrebă Strike.

— Trebuia să ştie ce făcuse Quine, spuse Chard. Era mult mai bine să audă asta de la mine. Tocmai revenise acasă după ce primise Premiul Prévost, la Paris. Nu am dat acel telefon cu plăcere.

— Cum a reacţionat el?

— Michael e rezistent, murmură Chard. Mi-a spus să nu-mi fac griji, a zis că Owen îşi făcuse mai mult rău lui însuşi decât ne făcuse nouă. Michael mai degrabă savura ostilitatea lui Owen. Era perfect calm.

— I-ai spus ceea ce spusese sau sugerase Quine despre el în carte?

— Bineînţeles, spuse Chard. Nu-l puteam lăsa să audă de la altcineva.

— Şi n-a părut supărat?

— A zis: „Ultimul cuvânt va fi al meu, Daniel. Ultimul cuvânt va fi al meu”.

— Ce-ai înţeles din asta?

— Ah, mă rog, Michael e un asasin celebru, spuse Chard cu un zâmbet uşor. Poate să distrugă pe oricine din cinci cuvinte bine alese – când spun „asasin”…

Chard deveni brusc neliniştit, într-un mod comic.

— … mă refer, desigur, la domeniul literar…

— Bineînţeles, îl linişti Strike. I-ai cerut lui Fancourt să ţi se alăture în procesul împotriva lui Quine?

— Michael dispreţuieşte tribunalele, ca modalitate de reparaţie în astfel de chestiuni.

— L-ai cunoscut pe Joseph North, nu-i aşa? întrebă Strike pe un ton de conversaţie.

Muşchii de pe faţa lui Chard se încordară: o mască sub pielea întunecată.

— Cu foarte… asta a fost acum foarte mult timp.

— North era prieten cu Quine, nu-i aşa?

— Eu am refuzat romanul lui Joe North, spuse Chard în timp ce gura lui se frământa. *Asta e tot ce am făcut.* Alţi cincişase editori au făcut acelaşi lucru. A fost o greşeală, comercial vorbind. A avut un anumit succes postum. Bineînţeles, cred că Michael l-a rescris masiv.

— Quine ţi-a purtat pică pentru că ai respins cartea prietenului său?

— Da. A vociferat foarte mult pe tema asta.

— Dar cu toate acestea a venit la Roper Chard?

— Nu era nimic personal în faptul că eu am respins cartea lui Joe North, spuse Chard cu obrajii aprinşi. Owen a ajuns să înţeleagă asta, în cele din urmă.

Urmă încă o pauză inconfortabilă.

— Deci… când eşti angajat să găseşti… un criminal de acest tip, spuse Chard, schimbând subiectul cu un efort vizibil, lucrezi împreună cu poliţia la asta, sau…?

— A, da, spuse Strike, cu o amintire crispată a animozităţii de care avusese parte recent din partea poliţiei, dar încântat că Chard îi făcea jocul atât de convenabil. Am relaţii excelente în poliţie. Acţiunile *dumitale* nu par să le ofere vreun motiv de preocupare.

Accentuase uşor pronumele personal. Exprimarea provocatoare şi alunecoasă îşi făcu efectul pe deplin.

— Poliţia a investigat acţiunile *mele*?

Chard vorbise ca un copil speriat, incapabil să manifeste măcar o aparenţă de sânge rece autoprotector.

— Păi, înţelegi, oricine e portretizat în *Bombyx Mori* trebuia să ajungă inevitabil să fie examinat de poliţie, spuse Strike nonşalant, bând din ceai. Şi tot ce aţi făcut voi după 5, când Quine şi-a părăsit soţia, luând cartea cu el, va prezenta interes pentru ei.

Spre marea satisfacţie a lui Strike, Chard începu imediat să-şi treacă în revistă acţiunile, cu voce tare, aparent pentru propria lui liniştire.

— Ei bine, eu nu am ştiut absolut nimic despre carte până

pe 7, spuse el, holbându-se din nou la piciorul lui pus în ghips. Eram aici când m-a sunat Jerry… M-am dus imediat la Londra – Manny a condus. Mi-am petrecut noaptea acasă, Manny şi Nenita pot confirma asta… luni m-am întâlnit cu avocaţii mei la birou, am vorbit cu Jerry… În seara aia am fost la o petrecere – nişte prieteni apropiaţi din Notting Hill – şi Manny m-a dus din nou acasă… Marţi m-am culcat devreme, pentru că miercuri dimineaţa plecam la New York. Am stat acolo până pe 13… pe 14 am stat în casă toată ziua… pe 15…

Murmurul lui Chard se pierdu în tăcere. Poate că îşi dăduse seama că nu era deloc necesar ca el să-i dea explicaţii lui Strike. Privirea fulgerătoare pe care i-o aruncă detectivului era dintr-odată circumspectă. Chard vrusese să-şi cumpere un aliat; Strike îşi dădea seama că Chard înţelesese subit natura cu două tăişuri a unei astfel de relaţii. Strike nu era îngrijorat; obţinuse de la această întrevedere mai mult decât se aşteptase; a fi concediat acum nu l-ar fi costat nimic în afară de bani.

Manny traversă din nou discret podeaua.

— Vreţi prânzul? îl întrebă el scurt pe Chard.

— Peste cinci minute, spuse acesta zâmbind. Mai întâi trebuie să îmi iau rămas-bun de la domnul Strike.

Manny se îndepărtă neauzit, cu pantofii lui cu tălpi de cauciuc.

— E îmbufnat, îi spuse Chard lui Strike cu un uşor râs stânjenit. Nu le place aici. Preferă Londra.

Îşi luă cârjele de pe podea şi se ridică în picioare. Strike îl imită, cu mai mult efort.

— Şi ce mai face… ăă… doamna Quine? spuse Chard, cu aerul că bifează cu întârziere politeţurile obişnuite, în timp ce se legănau, ca nişte animale stranii cu trei picioare, spre uşa de la intrare. E o femeie solidă şi roşcată, nu-i aşa?

— Nu, spuse Strike. Slabă, cu păr cenuşiu.

— Ah, spuse Chard fără prea mult interes. Cunoscusem pe altcineva.

Strike se opri lângă uşile batante de la bucătărie. Chard se opri şi el, părând iritat.

— Mă tem că trebuie să îmi urmez programul, domnule

Strike…

— Şi eu la fel, spuse Strike amabil, dar nu cred că asistenta mea mi-ar mulţumi dacă o las aici.

În mod evident, Chard uitase de existenţa lui Robin, pe care o concediase atât de peremptoriu.

— Ah, da, sigur – Manny! Nenita!

— E la baie, spuse femeia îndesată, apărând din bucătărie cu sacul de pânză cu pantofii lui Robin în mână.

Aşteptarea se scurse într-o tăcere uşor inconfortabilă. În cele din urmă Robin apăru, cu o expresie încremenită, şi îşi strecură picioarele în pantofi.

Aerul rece le înţepă feţele încălzite când uşa de la intrare se deschise, iar Strike dădea mâna cu Chard. Robin se îndreptă direct spre maşină şi urcă pe locul şoferului, fără să vorbească cu nimeni.

Manny reapăru cu haina lui groasă.

— Vin cu voi, îi spuse el lui Strike. Să verific porţile.

— Pot suna la interfon dacă sunt înţepenite, Manny, spuse Chard.

Dar tânărul nu îi acordă nicio atenţie şi se urcă în maşină, ca şi mai înainte. Cei trei parcurseră în tăcere aleea alb-negru, prin ninsoarea care cădea. Manny apăsă pe telecomanda pe care o adusese cu el, iar porţile se deschiseră fără dificultate.

— Mersi, spuse Strike, întorcându-se să privească la tânărul de pe bancheta din spate. Mă tem că va trebui să te întorci înapoi prin frig.

Manny pufni, coborî din maşină şi trânti portiera. Robin tocmai băgase în viteza întâi când Manny apăru la geamul lui Strike. Robin frână.

— Da? spuse Strike coborând geamul.

— Nu l-am împins, spuse Manny cu înverşunare.

— Poftim?

— Pe scări, spuse Manny. Nu l-am împins. Minte.

Strike şi Robin se holbară la el.

— Mă credeţi?

— Da, spuse Strike.

— Bine atunci, spuse Manny dând din cap spre ei. Bine.

Se întoarse şi plecă, alunecând puţin pe pantofii lui cu tălpi de cauciuc, spre casă.

30

…ca prieten şi confident serios, îţi voi dezvălui
un plan al meu. Ca să spunem adevărul şi să
vorbim deschis unul cu celălalt…

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*

La insistenţele lui Strike, opriră să mănânce de prânz la un Burger King de la benzinăria Tiverton.

— Trebuie neapărat să mănânci ceva înainte să plecăm la drum.

Robin îl însoţi înăuntru aproape fără un cuvânt, nespunând nimic nici măcar despre recenta şi uimitoarea afirmaţie a lui Manny. Aerul ei rece şi puţin martirizat nu îl surprindea complet pe Strike, dar îl impacienta. Robin stătu la coadă pentru hamburgeri, pentru că el nu putea să se descurce şi cu tava, şi cu cârjele, iar când aşeză tava încărcată pe masa mică de plastic, Strike spuse, încercând să risipească tensiunea:

— Uite ce e, ştiu că te aşteptai ca eu să îi reproşez lui Chard că te-a tratat ca pe o angajată.

— Nu e adevărat, îl contrazise Robin automat.

(Faptul că el spusese asta cu voce tare o făcea să se simtă susceptibilă, copilăroasă.)

— Cum vrei, spuse Strike dând iritat din umeri şi luând o gură sănătoasă din primul lui hamburger.

Mâncară într-o tăcere nemulţumită timp de câteva minute, până când onestitatea înnăscută a lui Robin se manifestă iar.

— Bine, mă aşteptam puţin, spuse ea.

Îmbunat de mâncarea grasă şi mişcat de recunoaşterea ei, Strike spuse:

— Obţineam informaţii bune de la el, Robin. Nu începi să te cerţi cu oamenii pe care îi intervievezi când sunt în plină desfăşurare.

— Scuze pentru amatorismul meu, spuse ea, din nou

ofuscată.

— Ah, pentru numele lui Dumnezeu, spuse el. Cine a spus că eşti…?

— Ce intenţii aveai când m-ai angajat? întrebă ea brusc, lăsându-şi hamburgerul nedespachetat să cadă la loc pe tavă.

Resentimentul latent care dura de săptămâni de zile explodase brusc. Lui Robin nu-i păsa ce aude; voia să i se spună adevărul. Era dactilografă şi secretară sau ceva mai mult decât atât? Rămăsese cu Strike şi îl ajutase să iasă din penurie doar ca să fie dată la o parte ca o servitoare?

— Intenţii? repetă Strike holbându-se la ea. Ce vrei să spui prin inten…?

— Credeam că vrei ca eu să fiu… credeam că o să urmez o… o pregătire, spuse Robin, cu obrajii roz şi ochii neobişnuit de strălucitori. Ai amintit de asta de câteva ori, dar apoi, în ultima vreme, ai vorbit despre angajarea altcuiva.

Robin continuă cu o voce tremurătoare:

— Am acceptat o reducere a salariului. Am refuzat slujbe mai bine plătite. Credeam că vrei ca eu să fiu…

Furia ei, de atâta timp reprimată, o adusese în pragul lacrimilor, dar ea era hotărâtă să nu le dea curs. Partenera ficţională a lui Strike pe care şi-o imaginase ea nu ar fi plâns niciodată; acea fostă poliţistă hotărâtă, dură şi neemotivă în timpul oricărei crize…

— Credeam că vrei ca eu să fiu… n-am crezut că doar o să răspund la telefon.

— Nu doar răspunzi la telefon, spuse Strike.

Tocmai terminase de mâncat primul hamburger şi o privea pe sub sprâncenele lui stufoase cum se luptă cu furia ei.

— Săptămâna asta ai cercetat case ale unor suspecţi de crimă împreună cu mine. Tocmai ai salvat vieţile noastre, ale amândurora, pe autostradă.

Dar Robin nu voia să se lase deturnată.

— Ce te aşteptai ca eu să fac când m-ai ţinut în continuare la agenţie?

— Nu cred să fi avut un plan anume, spuse Strike încet şi nesincer. Nu ştiam că eşti atât de serioasă în privinţa slujbei

ăsteia – că voiai să te pregăteşti…

— *Cum să nu fiu serioasă?* întrebă Robin tare.

O familie de patru persoane din colţul restaurantului minuscul îi privea insistent. Robin nu le acordă nicio atenţie. Dintr-odată, era foarte furioasă. Călătoria lungă şi friguroasă, faptul că Strike mâncase toată mâncarea, alungarea ei la bucătărie, alături de servitorii lui Chard, şi acum această…

— Mă plăteşti jumătate – *jumătate* – din cât aş fi putut câştiga la slujba de resurse umane! De ce crezi că am rămas? Te-am ajutat. Te-am ajutat să soluţionezi cazul Lula Landry…

— Bun, spuse Strike ridicând o mână mare şi cu dosul plin de păr. Bun, uite cum stă treaba. Dar să nu dai vina pe mine dacă n-o să-ţi placă ce-o să auzi.

Robin îl privea fix, congestionată, cu spatele drept pe scaunul de plastic şi mâncarea neatinsă.

— *Într-adevăr,* te-am angajat gândindu-mă că te-aş putea pregăti eu. Nu aveam bani de cursuri, dar m-am gândit că ai putea învăţa lucrând, până când mi-aş permite să plătesc cursuri.

Refuzând să se simtă îmbunată până când nu auzea şi continuarea, Robin nu spuse nimic.

— Ai multe aptitudini pentru slujba asta, spuse Strike, dar te căsătoreşti cu cineva care detestă ce faci tu.

Robin deschise gura, apoi o închise la loc. O senzaţie că rămăsese pe neaşteptate fără aer o văduvise de capacitatea de a vorbi.

— În fiecare zi pleci la fix…

— Nu e adevărat! spuse Robin cu furie. În cazul în care n-ai remarcat, am refuzat o zi liberă ca să fiu aici acum, să te duc cu maşina până în Devon…

— Pentru că el e plecat, spuse Strike. Pentru că el n-o să afle.

Senzaţia de a fi rămas fără aer se intensifică. De unde putea Strike să ştie că ea îl minţise pe Matthew, dacă nu efectiv, cel puţin prin omisiune?

— Chiar dacă asta… indiferent că asta e adevărat sau nu, spuse ea nesigur, e treaba mea ce fac eu cu… nu e treaba lui

Matthew ce carieră urmez eu.

— Am fost împreună cu Charlotte timp de 16 ani, cu pauze, spuse Strike luând al doilea lui hamburger. Mai multe pauze. Ea detesta slujba mea. Asta e ceea ne făcea să ne despărţim întruna…

Apoi Strike se corectă, cu o onestitate scrupuloasă:

— Unul dintre lucrurile care ne făceau să ne despărţim întruna. Ea nu putea să înţeleagă o vocaţie. Unii oameni nu pot să înţeleagă asta; în cel mai bun caz, slujba înseamnă pentru ei statut şi salariu, nu are o valoare în sine.

Începu să despacheteze hamburgerul, în timp ce Robin îl privea cu înverşunare.

— Am nevoie de un partener care să poată lucra şi el program prelungit, spuse Strike. Cineva care nu are o problemă să lucreze în weekend. Nu îl învinovăţesc pe Matthew că îşi face griji pentru tine…

— Nu îşi face.

Cuvintele îi ieşiră din gură înainte ca ea să se gândească la ele. În dorinţa ei universală de a respinge tot ce spunea Strike, lăsase să-i scape un adevăr neplăcut. Adevărul era că Matthew avea foarte puţină imaginaţie. El nu îl văzuse pe Strike plin de sânge după ce ucigaşul Lulei Landry îl înjunghiase. Până şi descrierea de către Robin a modului în care Quine zăcea legat şi eviscerat părea să fi fost estompată pentru Matthew de miasma densă a geloziei prin care auzea el tot ce avea legătură cu Strike. Antipatia lui Matthew faţă de slujba ei nu se datora deloc unui spirit protector, iar Robin nu recunoscuse asta niciodată până acum faţă de ea însăşi.

— Ceea ce fac eu poate fi periculos, spuse Strike cu gura plină, de parcă nu ar fi auzit-o.

— Ţi-am fost de folos, spuse Robin cu o voce mai înfundată decât a lui, chiar dacă gura ei era goală.

— Ştiu asta. Nu aş fi unde sunt acum dacă nu te-aş fi avut pe tine. Nimeni nu a fost vreodată mai recunoscător decât mine pentru o greşeală a unei agenţii de plasare. Ai fost incredibilă, n-aş fi putut… nu plânge, ce naiba, familia aia se holbează suficient şi aşa.

— Mă doare-n fund, spuse Robin de după o mână de şerveţele de hârtie.

Strike râse.

— Dacă asta vrei, spuse el către creştetul ei roşcat-auriu, poţi să mergi la un curs de supraveghere, când o să am bani. Dar dacă eşti partenera mea în pregătire, vor exista momente când va trebui să-ţi cer să faci chestii care ar putea să nu-i placă lui Matthew. Asta e tot ce vreau să spun. Tu eşti cea care va trebui să rezolve asta.

— O s-o fac, spuse Robin, străduindu-se să-şi stăpânească nevoia de a plânge în hohote. Asta e ceea ce vreau. De asta am rămas.

— Atunci înveseleşte-te, ce dracu', şi mănâncă-ţi hamburgerul.

Lui Robin îi venea greu să mai mănânce cu nodul imens pe care îl avea în gât. Se simţea zguduită, dar exuberantă. Nu se înşelase: Strike văzuse în ea ceea ce avea şi el. Nu erau niciunul oameni care lucrau doar pentru salariu…

— Atunci povesteşte-mi despre Daniel Chard, spuse ea.

Aşa şi făcu Strike, în timp ce familia de patru persoane îşi strângea lucrurile şi pleca, aruncând încă priviri furişate spre cuplul faţă de care nu erau complet lămuriţi (fusese o ciorovăială de îndrăgostiţi? O ceartă de familie? Cum fusese soluţionată atât de rapid?).

— Paranoic, puţin excentric, obsedat de el însuşi, concluziona Strike cinci minute mai târziu, dar ar putea să fie ceva aici. E posibil ca Jerry Waldegrave să fi colaborat cu Quine. Pe de altă parte, e posibil ca el să fi demisionat din cauză că se săturase de Chard, cu care nu cred că e uşor să lucrezi. Vrei cafea?

Robin îşi privi ceasul. Încă ningea; se temea de unele întârzieri pe autostradă care ar fi împiedicat-o să prindă trenul de Yorkshire, dar după conversaţia cu Strike era hotărâtă să-şi demonstreze devotamentul faţă de slujbă, aşa că fu de acord. În orice caz, voia să-i spună lui Strike anumite lucruri cât încă stătea în faţa lui. N-ar fi fost deloc la fel de satisfăcător dacă i le-ar fi spus de pe locul şoferului, de unde nu-i putea urmări

reacţiile.

— Am aflat şi eu câte ceva despre Chard, spuse ea după ce reveni cu două pahare de cafea şi o plăcintă cu mere pentru Strike.

— Bârfe ale servitorilor?

— Nu, spuse Robin. Abia dacă mi-au spus vreo vorbă cât am stat în bucătărie. Par amândoi prost dispuşi.

— Potrivit lui Chard, nu le place în Devon. Preferă Londra. Sunt frate şi soră?

— Mamă şi fiu, cred, spuse Robin. El îi spune Mamu. În orice caz, am cerut să merg la toaletă şi veceul angajaţilor e chiar lângă un atelier artistic. Daniel Chard ştie multe despre anatomie. Peste tot pe pereţi sunt reproduceri după desenele anatomice ale lui Leonardo da Vinci, iar într-un colţ e un model anatomic. E sinistru – din ceară. Iar pe şevalet era un desen foarte detaliat al lui Manny Valetul. Întins pe jos, nud.

Strike îşi puse jos cafeaua.

— Sunt nişte informaţii foarte interesante, spuse el încet.

— M-am gândit că ar putea să-ţi placă, spuse Robin cu un zâmbet afectat.

— Aruncă o lumină secundară interesantă asupra insistenţei lui Manny că nu şi-a împins şeful pe scări.

— Nu le-a plăcut deloc că ai venit aici, spuse Robin, dar asta e posibil să fie greşeala mea. Am spus că tu eşti detectiv privat, dar Nenita – a cărei engleză nu e la fel de bună ca a lui Manny – nu a înţeles, aşa că am spus că eşti un fel de poliţist.

— Ceea ce i-a făcut să presupună că Chard m-a invitat acolo ca să se plângă de violenţa lui Manny faţă de el.

— Chard a vorbit despre asta?

— Deloc, spuse Strike. Era mult mai preocupat de presupusa trădare a lui Waldegrave.

După ce se duseră la toaletă ieşiră din nou în frig, unde trebuiră să îşi mijească ochii împotriva zăpezii care cădea, în timp ce traversau parcarea. O chiciură subţire se depusese deja pe capota Toyotei.

— O să ajungi la King’s Cross, nu-i aşa? spuse Strike uitându-se la ceas.

— Dacă nu avem iar probleme pe autostradă, spuse Robin atingând pe furiş căptuşeala de lemn de pe interiorul portierei.

Tocmai ajunseseră pe M4, unde erau avertismente despre vreme pe fiecare semn de circulaţie şi unde limita de viteză fusese redusă la 100 de kilometri pe oră, când mobilul lui Strike sună.

— Ilsa? Ce se întâmplă?

— Salut, Corm. Păi, putea fi şi mai rău. Nu au arestat-o, dar a fost un interogatoriu destul de intens.

Strike puse mobilul pe speaker, ca să audă şi Robin, şi ascultară împreună, cu încruntări similare de concentrare pe feţele lor, în timp ce maşina trecea printr-un vârtej de zăpadă învolburată care se repezea spre parbriz.

— Cu siguranţă, ei cred că ea a făcut-o, spuse Ilsa.

— Pe baza a ce?

— Ocazie, spuse Ilsa, şi modalitate. Ea chiar nu se ajută deloc. Era foarte ţâfnoasă că e interogată şi vorbea încontinuu de tine, ceea ce i-a făcut atenţi. Ea spunea că tu o să afli cine a făcut asta cu adevărat.

— Fir-ar a naibii, spuse Strike exasperat. Şi ce era în depozit?

— A, da, asta. Era o haină arsă şi pătată de sânge, într-un morman de vechituri.

— Mare scofală, ce să zic, spuse Strike. Putea fi acolo de ani de zile.

— Criminaliştii o să afle asta, dar sunt de acord, nu e cine ştie ce cu care să meargă mai departe, ţinând cont că încă nici măcar n-au găsit măruntaiele.

— Ştii despre măruntaie?

— Acum toată lumea ştie despre măruntaie, Corm. A apărut la ştiri.

Strike şi Robin schimbară rapid o privire.

— Când?

— La prânz. Cred că poliţia ştia că e pe cale să se afle şi a reţinut-o ca să vadă dacă poate să scoată ceva de la ea înainte ca asta să devină informaţie publică.

— Unul de la ei a lăsat-o să răsufle, spuse Strike furios.

— Asta e o acuzaţie gravă.

— Ştiu asta de la jurnalistul care l-a plătit pe gabor să vorbească.

— Cunoşti nişte oameni interesanţi, nu-i aşa?

— Ţine de natura meseriei. Mulţumesc mult că mi-ai spus, Ilsa.

— Nicio problemă. Fă cumva să nu intre la închisoare, Corm. Îmi place destul de mult de ea.

— Cine era? întrebă Robin după ce lisa închise.

— O veche prietenă de şcoală din Cornwall; avocată. S-a căsătorit cu unul dintre prietenii mei din Londra. Am trimis-o pe Leonora la ea pentru că… la dracu'.

Trecuseră de o curbă pentru a da de un ambuteiaj enorm în faţa lor. Robin apăsă pe frână şi opriră în spatele unui Peugeot.

— La dracu', repetă Strike, aruncând o privire spre profilul lui Robin.

— Alt accident, spuse Robin. Văd luminile de semnalizare.

Imaginaţia ei îi prezentă faţa lui Matthew al ei, dacă ar fi trebuit să-i telefoneze ca să-i spună că nu mai venea, că pierduse trenul de noapte. Înmormântarea mamei lui… *cine poate să nu ajungă la o înmormântare?* Ar fi trebuit să fie deja acolo, în casa tatălui lui Matthew, ajutând la organizare, preluând o parte din presiune. Geanta ei de weekend ar fi trebuit să stea deja în vechea ei cameră din acea casă, cu hainele de înmormântare călcate şi atârnate în vechiul ei dulap, şi totul pregătit pentru drumul scurt până la biserică de a doua zi dimineaţa. O înmormântau pe doamna Cunliffe, viitoarea ei soacră, dar ea preferase să conducă prin zăpadă cu Strike, iar acum erau blocaţi, la 350 de kilometri distanţă de biserica în care mama lui Matthew avea să fie aşezată în mormânt.

N-o să mă ierte niciodată. N-o să mă ierte niciodată dacă nu ajung la înmormântare pentru că am făcut asta…

De ce trebuise oare să i se ofere alternativa asta exact astăzi? De ce trebuise vremea să fie atât de proastă?

Stomacul lui Robin se crispa din cauza neliniştii, iar traficul

nu se clintea.

Strike nu spuse nimic, ci dădu drumul la radio. Maşina se umplu de sunetul lui Take That, care cântau despre faptul că acum exista un progres, spre deosebire de mai înainte. Muzica irita nervii lui Robin, dar ea nu spuse nimic.

Şirul de maşini avansă câţiva metri.

O, Doamne, te rog, lasă-mă să ajung la King's Cross la timp, se rugă Robin în sinea ei.

Timp de trei sferturi de oră se târâră prin zăpadă, în timp ce lumina după-amiezii se stingea rapid în jurul lor. Ceea ce păruse a fi un ocean imens de timp până la plecarea trenului începea să îi pară lui Robin un iaz care seca rapid, în care era posibil ca ea să rămână în curând singură, abandonată.

Acum vedeau accidentul din faţa lor; poliţia, luminile, un Polo schilodit.

— O să ajungi, spuse Strike, vorbind pentru prima oară de când dăduse drumul la radio, în timp ce îşi aşteptau rândul pentru ca un poliţist de circulaţie să le facă semn să treacă. O să fie strâns, dar o să ajungi.

Robin nu răspunse. Ştia că e doar vina ei, nu a lui: el îi oferise să îşi ia zi liberă. Ea fusese cea care insistase să vină cu el în Devon, ea fusese cea care îl minţise pe Matthew în legătură cu disponibilitatea locurilor în tren pentru astăzi. Ar fi trebuit să stea în picioare tot drumul din Londra până în Harrogate, mai degrabă decât să rateze înmormântarea doamnei Cunliffe. Strike fusese împreună cu Charlotte 16 ani, cu pauze, iar slujba lui îi despărţise. Ea nu voia să-l piardă pe Matthew. De ce făcuse asta; de ce se oferise să îl ducă pe Strike cu maşina?

Traficul era dens şi lent. La ora 5 se deplasau prin traficul aglomerat al orei de vârf de lângă Reading şi se opriră iar din mersul lor lent. Strike dădu ştirile tare, când începură. Robin încercă să se preocupe de ce spuneau despre uciderea lui Quine, dar sufletul ei era acum în Yorkshire, ca şi cum ar fi făcut un salt peste trafic şi peste toţi kilometrii implacabili şi înzăpeziţi dintre ea şi casă.

„Poliţia a confirmat astăzi că scriitorul ucis Owen Quine, al

cărui trup a fost descoperit cu şase zile în urmă într-o casă din Batons Court, în Londra, a fost ucis în acelaşi mod ca eroul ultimei sale cărţi, nepublicată. Deocamdată nu s-a operat nicio arestare în acest caz. Inspectorul Richard Anstis, care conduce această investigaţie, a discutat cu reporterii la începutul acestei după-amiezi.”

Anstis, remarcă Strike, părea bombastic şi încordat. El nu ar fi ales niciodată să transmită acele informaţii în acest mod.

„Suntem interesaţi să discutăm cu oricine a avut acces la manuscrisul ultimului roman al domnului Quine...”

„Ne puteţi spune exact cum a fost ucis domnul Quine, domnule inspector?”, întrebă o voce masculină zeloasă.

„Aşteptăm un raport criminalistic complet”, spuse Anstis, pe care îl abordă apoi o reporteriţă.

„Puteţi confirma că anumite părţi ale trupului domnului Quine au fost luate de ucigaş?”

„O parte a intestinelor domnului Quine au fost îndepărtate de la locul crimei”, spuse Anstis. „Urmărim mai multe piste, dar vrem să facem apel la cetăţeni pentru orice informaţie. Este o crimă îngrozitoare, iar noi credem că făptaşul este extrem de periculos.”

— Ah, iară, spuse Robin disperată. Încă un accident...

Strike ridică privirea pentru a vedea un zid de lumini roşii în faţa lor. Închise brutal radioul, coborî geamul şi îşi scoase capul în zăpada învârtejită.

— Nu, îi strigă el. Cineva s-a împotmolit la marginea drumului... într-un troian... o să plecăm iar imediat.

Dar fu nevoie de alte 40 de minute ca să treacă de obstacol. Toate cele trei benzi erau înţesate, astfel că abia se târau după ce îşi reluară călătoria.

— N-o să ajung, spuse Robin cu gura uscată când ajunseră în sfârşit la marginea Londrei.

Era 10 şi 20 de minute.

— Ba da, spuse Strike. Închide porcăria aia...

Strike amuţi GPS-ul cu un pocnet.

— *... şi nu o lua pe ieşirea asta...*

— Dar trebuie să te las...

— Nu te gândi la mine, nu trebuie să mă laşi… următoarea la stânga…

— Nu pot intra acolo, e sens unic!

— Stânga! urlă el, trăgând de volan.

— Nu face asta, e pericu…

— Vrei să pierzi înmormântarea aia afurisită? Apasă pe acceleraţie! Prima la dreapta…

— Unde suntem?

— Ştiu ce fac, spuse Strike mijindu-şi ochii prin ninsoare. Drept înainte… tatăl prietenului meu Nick e taximetrist, m-a învăţat câteva lucruri – iar la dreapta –, ignoră semnul ăla nenorocit INTERZIS ÎNAINTE, cine o să iasă de acolo într-o noapte ca asta? Drept înainte şi la stânga la lumini!

— Nu te pot lăsa la King's Cross! spuse ea, supunându-se orbeşte instrucţiunilor lui. Nu poţi să conduci, ce-o să faci cu maşina?

— Dă-o dracu', găsesc eu ceva… fă a doua la dreapta…

La 11 fără 5 minute, turnurile lui St. Pancras îi apărură lui Robin ca o imagine a raiului prin ninsoare.

— Trage pe dreapta, dă-te jos şi fugi, spuse Strike. Sună-mă dacă îl prinzi. Dacă nu, sunt aici.

— *Mulţumesc.*

Apoi Robin dispăru, alergând prin zăpadă şi bălăngănind în mână geanta ei de weekend. Strike o urmări cum dispare în întuneric, şi-o imagină patinând puţin pe podeaua alunecoasă a gării, fără să cadă, privind agitată în jur în căutarea peronului… Ea lăsase maşina, la ordinul lui, pe un semn de parcare interzisă. Dacă prindea trenul, Strike rămânea împotmolit într-o maşină închiriată pe care nu o putea conduce şi care cu siguranţă avea să fie ridicată.

Limbile aurii ale ceasului de la St. Pancras se mişcau inexorabil spre ora 11. Strike văzu în mintea lui uşile trenului închizându-se zgomotos, Robin care alerga pe peron, cu părul ei roşu-auriu fluturând…

Trecu un minut. Strike îşi aţinti ochii asupra intrării în gară şi aşteptă.

Robin nu reapăru. El continuă să aştepte. Trecură cinci

minute. Şase minute.

Mobilul lui sună.

— L-ai prins?

— La mustaţă… era pe punctul de a pleca… Cormoran, mulţumesc, îţi mulţumesc atât de mult…

— Nicio problemă, spuse el privind în jur la terenul întunecat şi îngheţat, la zăpada tot mai adâncă. Călătorie plăcută. Ar fi bine să plec şi eu. Noroc pentru mâine.

— *Mulţumesc!* strigă ea în timp ce el închidea.

O impresionase pe Robin, se gândi Strike în timp ce se întindea după cârje, dar asta nu făcea deloc mai atrăgătoare perspectiva unei călătorii de-a lungul Londrei înzăpezite pe un picior sau a unei amenzi sănătoase pentru abandonarea unei maşini închiriate în mijlocul oraşului.

31

Pericolul, imboldul tuturor minţilor măreţe.

George Chapman, *Răzbunarea lui Bussy d'Ambois*

Lui Daniel Chard nu i-ar fi plăcut minusculul apartament închiriat de la mansardă din Denmark Street, se gândi Strike, dacă nu cumva ar fi putut să descopere un farmec primitiv în conturul aparatului vechi de prăjit pâine sau al lămpii de birou, dar dacă se întâmpla să fii un om cu un singur picior, el avea multe avantaje. Sâmbătă dimineaţa genunchiul lui încă nu era pregătit să accepte proteza, dar existau la îndemână suprafeţe de care să se prindă; distanţele puteau fi acoperite prin salturi scurte; exista mâncare în frigider, apă caldă şi ţigări. Astăzi, Strike simţi o afecţiune sinceră pentru apartamentul cu fereastra aburită de condens şi zăpada care se vedea pe pervazul de dincolo de ea.

După micul dejun se întinse pe pat, fumând, cu o cană de ceai maro întunecat lângă el, pe cutia care servea drept noptieră, încruntându-se nu de furie, ci de concentrare.

Şase zile ţi nimic.

Nici urmă de intestinele care dispăruseră din trupul lui Quine, şi nici a vreunei probe de medicină legală care să îl identifice pe criminalul potenţial (căci Strike ştia că un fir de păr sau o amprentă rătăcite ar fi prevenit cu certitudine interogarea zadarnică a Leonorei de ieri). Niciun alt apel la alte întrezăriri ale siluetei ascunse care intrase în clădire cu puţin timp înainte ca Quine să moară (oare poliţia credea că e o plăsmuire a imaginaţiei vecinului cu ochelari cu lentile groase?). Nicio armă a crimei, nicio înregistrare video incriminantă a vreunor vizitatori neaşteptaţi din Talgarth Road, niciun fel de palavragii suspicioşi care să observe pământ proaspăt săpat, niciun morman de măruntaie putrezite scoase la lumină, învelite într-o burqa, nicio urmă a genţii de

voiaj a lui Quine care să conţină notiţele lui pentru *Bombyx Mori.* Nimic.

Şase zile. Strike prinsese ucigaşi în şase ore, deşi era adevărat că acelea fuseseră crime pripite din furie şi disperare, în care şuvoaie de indicii se revărsaseră odată cu sângele, iar vinovaţii panicaţi sau incompetenţi îi împroşcaseră pe toţi cei din vecinătatea lor cu minciuni.

Uciderea lui Quine era diferită, stranie şi mai sinistră.

În timp ce ducea cana la gură, Strike văzu din nou trupul, la fel de clar de parcă ar fi văzut fotografia din mobilul lui. Era un act teatral, un decor de scenă.

În ciuda restricţiilor adresate lui Robin, Strike nu se putu abţine să se întrebe: de ce fusese făcută crima? Răzbunare? Nebunie? Mascare (a ce?)? Probele criminalistice şterse de acidul clorhidric, momentul morţii mascat, intrarea şi ieşirea de la locul crimei realizate fără detectare. *Planificare meticuloasă. Fiecare detaliu bine gândit. Şase zile şi niciun singur indiciu…* Strike nu credea afirmaţia lui Anstis că au mai multe indicii. Bineînţeles, vechiul lui prieten nu mai împărtăşea informaţii, nu după avertismentele încordate faţă de Strike de a-şi vedea de treabă, de a păstra distanţa.

Strike mătură absent scrumul de pe pieptul puloverului său vechi şi îşi aprinse o nouă ţigară de la chiştocul celei vechi.

Credem că făptaşul este extrem de periculos, le spusese Anstis reporterilor, în viziunea lui Strike o declaraţie care era deopotrivă dureros de evidentă şi ciudat de înşelătoare.

Lui Strike îi veni o amintire: amintirea marii aventuri a aniversării de 18 ani a lui Dave Polworth.

Polworth era cel mai vechi prieten al lui Strike; se cunoşteau de la grădiniţă. În timpul copilăriei şi adolescenţei, Strike se mutase în mod regulat din Cornwall şi apoi revenise, iar prietenia lor era reluată iar de unde o întrerupseseră mama lui Strike şi capriciile ei.

Dave avea un unchi care plecase în Australia în adolescenţă, iar acum era multimilionar. El îşi invitase nepotul să vină să stea la el pentru a 18-a lui aniversare, şi să aducă şi un prieten.

Cei doi adolescenţi traversaseră lumea în zbor; fusese cea mai frumoasă aventură a scurtelor lor vieţi. Stătuseră în casa imensă de pe plajă a unchiului Kevin, toată numai sticlă şi lemn strălucitor, cu un bar în sufragerie; stropii diamantini ai apei mării în soarele orbitor şi creveţii roz enormi dintr-o frigăruie de grătar, accentele, berea, iar bere, tipul de blonde cu membre ca mierea pe care nu le vedeai niciodată în Cornwall şi apoi, chiar de ziua lui Dave, rechinul.

„Sunt periculoşi doar dacă sunt provocaţi”, a spus unchiul Kevin, căruia îi plăceau mult scufundările. „Nu-i atingeţi, bine, băieţi? Nu vă prostiţi.”

Dar pentru Dave Polworth, care iubea marea, care făcea surf, pescuia şi nagiva acasă, a se prosti era un mod de viaţă.

Un ucigaş înnăscut, cu ochii plaţi şi inerţi şi rândurile de dinţi ca nişte pumnale, dar Strike asistase la indiferenţa leneşă a rechinilor cu coada neagră care înotau deasupra lor, înfiorat de frumuseţea lor aerodinamică. S-ar fi mulţumit să plutească prin penumbra azurie, ştia asta, dar Dave era hotărât să-i atingă.

Dave încă mai avea cicatricea: rechinul îi smulsese o bucată bună din antebraţ, iar degetul mare drept îl simţea doar parţial. Asta nu îi afectase capacitatea de a-şi face meseria: acum era inginer constructor în Bristol, iar în Victory Inn, unde el şi cu Strike încă se mai întâlneau să bea Doom Bar când mergeau în vizită acasă, i se spunea „Chum”. Încăpăţânat, nesăbuit, căutător de senzaţii tari până în măduva oaselor, Polworth încă făcea scufundări în timpul liber, chiar dacă îi lăsa în pace pe rechinii Atlanticului care făceau plajă la suprafaţa apei.

Pe plafonul de deasupra patului lui Strike exista o crăpătură fină. Avea impresia că nu o mai observase până atunci. Ochii lui o urmăreau, în timp ce el îşi amintea o umbră pe fundul mării şi un nor subit de sânge negru; scuturarea trupului lui Dave, într-un ţipăt tăcut.

Ucigaşul lui Owen Quine era asemenea rechinului cu coadă neagră, se gândi el. Printre suspecţii din acest caz nu exista niciun prădător febril şi arbitrar. Niciunul dintre ei nu avea un

istoric violent cunoscut. Nu exista, aşa cum se întâmplă adesea când apare un cadavru, un şir de infracţiuni trecute care să ducă la uşa unui suspect, niciun trecut pătat de sânge pe care vreunul din ei să-l târâie în urma lui, ca pe un sac cu resturi de carne pentru ogarii înfometaţi. Acest ucigaş era o creatură mai rară şi mai stranie: cea care îşi ascunde adevărata natură până când ajunge să fie suficient de tulburată. Asemenea lui Dave Polworth, Owen Quine tachinase cu nesăbuinţă un ucigaş potenţial şi dezlănţuise asupra sa oroarea.

Strike auzise de multe ori afirmaţia superficială că oricine putea să ucidă, dar ştia că asta e o minciună. Existau, fără îndoială, aceia pentru care crima era uşoară şi plăcută: întâlnise câţiva astfel de oameni. Milioane de oameni fuseseră antrenaţi cu succes să pună capăt vieţii altora; el, Strike, era unul dintre ei. Oamenii ucideau în funcţie de ocazie, pentru un avantaj sau în apărare, descoperind în ei înşişi capacitatea de a vărsa sângele celorlalţi când nicio altă variantă nu părea posibilă; dar existau şi oameni care se opreau brusc, chiar şi sub cea mai intensă presiune, incapabili să îşi urmărească avantajul, să fructifice ocazia, să spargă cel mai mare tabu final.

Strike nu subestima ceea ce fusese necesar pentru a-l lega, zdrobi şi despica pe Owen Quine. Persoana care făcuse asta îşi atinsese scopul fără să fie văzută, reuşise să se debaraseze de probe şi părea să nu fi manifestat suficientă tulburare sau vinovăţie ca să alerteze pe cineva. Toate astea susţineau că e o personalitate periculoasă, o personalitate *foarte* periculoasă – chiar dacă una tulburată. Atâta timp cât se credea nedepistat şi nesuspectat, nu prezenta pericol pentru nimeni din jurul lui. Dar dacă era atins iar… atins, poate, în locul în care reuşise să-l atingă Owen Quine…

— La dracu', murmură Strike.

Aruncă rapid ţigara în scrumiera de lângă el; arsese până la degete, fără ca el să-şi dea seama.

Deci ce trebuia să facă în continuare? Dacă urmele care veneau dinspre crimă erau practic inexistente, se gândi Strike, trebuia să urmărească urmele *înspre* crimă. Dacă perioada de

după moartea lui Quine era nefiresc de lipsită de indicii, era momentul cercetării ultimelor lui câteva zile de viaţă.

Strike îşi luă mobilul şi oftă adânc, privind spre el. Exista oare, se întrebă el, vreo altă modalitate de a ajunge la prima informaţie pe care o căuta? Trecu în revistă în cap lista amplă a cunoştinţelor lui, respingând alternativele la fel de repede pe cât apăreau. În cele din urmă, şi fără prea mult entuziasm, concluzionă că opţiunea lui iniţială era cea mai predispusă să-i rezolve problema: fratele lui vitreg, Alexander.

Aveau în comun un tată celebru, dar nu trăiseră niciodată sub acelaşi acoperiş. Al era cu nouă ani mai mic decât Strike şi era fiu legitim al lui Jonny Rokeby, ceea ce însemna că în vieţile lor nu exista practic niciun punct de convergenţă. Al urmase şcoli private din Elveţia şi acum putea fi oriunde: la reşedinţa din LA a lui Rokeby, pe iahtul unui rapper, chiar şi pe o plajă albă din Australia, căci a treia soţie a lui Rokeby era din Sydney.

Şi totuşi, dintre fraţii şi surorile vitrege din partea tatălui său, Al se arătase mai dispus decât oricare altul să creeze o relaţie cu fratele lui mai mare. Strike îşi amintea cum Al îl vizitase la spital după ce îi fusese spulberat piciorul; o întâlnire stânjenitoare, dar emoţionantă retrospectiv.

Al adusese cu el la Selly Oak o ofertă din partea lui Rokeby care ar fi putut să fie transmisă prin poştă: ajutor financiar pentru afacerea incipientă de detectiv privat a lui Strike. Al anunţase oferta cu mândrie, considerând-o o dovadă a altruismului tatălui său. Strike era sigur că nu era deloc aşa ceva. Bănuia că Rokeby sau sfătuitorii lui erau neliniştiţi că veteranul decorat cu un picior ar fi putut să-şi vândă povestea. Oferirea unui cadou ar fi trebuit să-i închidă gura.

Strike respinsese generozitatea tatălui său, apoi fusese refuzat de absolut toate băncile la care ceruse un împrumut. Îl sunase pe Al cu imensă reticenţă, refuzând să primească bani cadou, respingând întâlnirea cu tatăl lui care îi era oferită, dar întrebând dacă putea să primească un împrumut. În mod evident, asta ofensase. Avocatul lui Rokeby îl dăduse ulterior în judecată, încercând să-i ia îndemnizaţiile lunare cu tot zelul

celei mai rapace bănci.

Dacă Strike nu ar fi decis să o păstreze pe Robin pe statul de plată, împrumutul ar fi fost deja achitat. Era hotărât să-l achite înainte de Crăciun, hotărât să nu-i fie îndatorat lui Jonny Rokeby, acesta fiind şi motivul pentru care acceptase o cantitate de muncă din cauza căreia în ultima vreme lucrase opt sau nouă ore pe zi, şapte zile pe săptămână. Nimic din toate acestea nu făcea mai confortabilă perspectiva de a-l suna pe fratele lui mai mic. Strike putea să înţeleagă loialitatea lui Al faţă de un tată pe care în mod evident îl iubea, dar orice pomenire a lui Rokeby între ei era în mod necesar tensionată.

Telefonul lui Al sună de mai multe ori şi în cele din urmă intră mesageria vocală. Deopotrivă uşurat şi dezamăgit, Strike lăsă un scurt mesaj în care îl ruga pe Al să-l sune şi închise.

Strike îşi aprinse a treia ţigară de după micul dejun şi reveni la contemplarea crăpăturii din tavan. Urmele către crimă… depindeau atât de mult de momentul în care ucigaşul văzuse manuscrisul, îi recunoscuse potenţialul de plan pentru crimă…

Şi, din nou, trecu în revistă suspecţii ca şi cum ar fi fost o mână de cărţi pe care o primise, examinând potenţialităţile lor.

Elizabeth Tassel, care nu făcea deloc un secret din furia şi durerea pe care *Bombyx Mori* i le provocase. Kathryn Kent, care pretindea că nu-l citise deloc. Încă necunoscuta Pippa2011, căreia Quine îi citise bucăţi din carte în octombrie. Jerry Waldegrave, care primise manuscrisul pe 5, dar dacă era să i se dea crezare lui Chard, ar fi putut să ştie ce conţinea el cu mult înainte. Daniel Chard, care pretindea că nu-l văzuse până pe 7, şi Michael Fancourt, care auzise de carte de la Chard. Da, existau diverşi alţii, care priviseră pe furiş, examinaseră şi chicotiseră la cele mai lubrice părţi ale cărţii, trimisă prin e-mail în întreaga Londră de Christian Fisher, dar lui Strike i se părea foarte dificil de montat până şi cel mai vag caz împotriva lui Fisher, a tânărului Ralph din biroul lui Tassel sau a Ninei Lascelles, niciunul dintre aceştia neapărând în *Bombyx Mori* şi nici cunoscându-l cu adevărat pe

Quine.

Strike se gândi că trebuia să se apropie mai mult, suficient de mult ca să-i perturbe pe cei ale căror vieţi fuseseră deja ridiculizate şi deformate de Owen Quine. Cu aproape la fel de puţin entuziasm ca atunci când se forţase să-l sune pe Al, derulă lista lui de contacte şi o sună pe Nina Lascelles.

Convorbirea nu dură mult. Nina era încântată. Bineînţeles că putea să vină la ea în seara aceea. Ea avea să gătească.

Strike nu se putea gândi la nicio altă modalitate de a tatona în căutarea altor detalii despre viaţa privată a lui Jerry Waldegrave sau despre reputaţia lui Michael Fancourt de asasin literar, dar nu era nerăbdător să-şi ataşeze din nou proteza, fără a mai pune la socoteală efortul de care avea să fie nevoie pentru a se desprinde din nou, a doua zi dimineaţa, din îmbrăţişarea plină de speranţă a Ninei Lascelles. Totuşi, înainte de a pleca, putea să se uite la Arsenal împotriva lui Aston Villa; analgezice, ţigări, şuncă şi pâine.

Preocupat de propriul lui confort şi având în minte un amestec de fotbal şi crimă, lui Strike nu-i trecu prin cap să se uite jos, pe strada înzăpezită, unde cumpărătorii, nedescurajaţi de vremea îngheţată, intrau şi ieşeau din magazine de muzică şi de instrumente muzicale şi din cafenele. Dacă ar fi făcut-o, ar fi putut să vadă silueta zveltă, cu glugă şi haină neagră care se sprijinea de perete între numerele şase şi opt, privind fix spre apartamentul lui. Însă, oricât de bună ar fi fost vederea lui, era puţin probabil să zărească cuţitul retractabil învârtit ritmic între degetele lungi şi subţiri.

32

Ridică-te, bunul meu înger,
Ale cărui sfinte arii îndepărtează de mine
acel spirit malefic
Ce îmi zgâlţâie cotul…

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

Chiar şi cu lanţuri de zăpadă pe cauciucuri, vechiul Land Rover al familiei condus de mama lui Robin avusese de furcă între gara York şi Masham. Ştergătoarele croiau ferestre de forma evantaiului, repede acoperite, dând spre drumuri familiare lui Robin din copilărie, acum transformate de cea mai rea iarnă pe care o văzuse ea de mulţi ani încoace. Ninsoarea era neîncetată, iar călătoria care ar fi trebuit să ia o oră dură aproape trei. Existaseră momente în care Robin crezuse că mai putea încă să piardă înmormântarea. Cel puţin reuşise să vorbească cu Matthew de pe mobil, explicându-i că era aproape. El îi spusese că mai mulţi alţii erau încă la kilometri distanţă, că se temea că mătuşa lui din Cambridge ar fi putut să nu mai ajungă, până la urmă.

Ajunsă acasă, Robin evită bun venitul bălos al bătrânului lor labrador ciocolatiu şi se repezi pe scări spre camera ei. Îşi scoase rochia neagră şi haina, fără a se mai deranja să le calce, agăţându-şi prima pereche de ciorapi în graba ei, apoi coborî în fugă în holul de la parter unde părinţii şi fraţii ei o aşteptau.

Merseră împreună prin zăpada învârtejită, adăpostiţi sub umbrele negre, şi urcară dealul lin pe care Robin îl suise în fiecare zi a anilor ei de şcoală primară, apoi parcurseră piaţa largă care era inima străveche a micului ei orăşel natal, cu spatele la furnalul gigantic al fabricii de bere. Piaţa de sâmbătă fusese contramandată. În zăpadă fuseseră săpate canale adânci de acele suflete curajoase care traversaseră

piaţa în dimineaţa aceea şi ale căror urme convergeau înspre biserica unde Robin vedea o mulţime de rude şi cunoştinţe în haine negre.

Robin se înfioră în timp ce familia îşi croia drum spre uşile bisericii Fecioara Maria, pe lângă rămăşiţele unei cruci cu stâlp rotund din secolul al IX-lea care avea un aspect ciudat de păgân. Apoi îl văzu în sfârşit pe Matthew, care stătea la intrare împreună cu tatăl şi sora lui, palid şi izbitor de arătos în costumul lui negru. În timp ce Robin se uita la el, încercând să-i prindă privirea pe deasupra cozii, o femeie tânără se întinse în sus şi îl îmbrăţişă. Robin o recunoscu pe Sarah Shadlock, vechea prietenă a lui Matthew de la universitate. Salutul ei era, poate, puţin mai lasciv decât se cuvenea în astfel de circumstanţe, dar vinovăţia lui Robin de a fi fost la zece secunde distanţă de pierderea trenului de noapte, de a nu-l fi văzut pe Matthew timp de aproape o săptămână, o făcu să creadă că nu avea dreptul să se supere din cauza asta.

— Robin, spuse el imperios când o văzu.

Matthew uită să strângă mâna a trei oameni când întinse braţele spre ea. În timp ce se îmbrăţişau, Robin simţi usturimea lacrimilor de sub pleoape. Asta era viaţa reală, la urma urmei, Matthew şi casa…

— Du-te şi stai în faţă, îi spuse el.

Ea se supuse, lăsându-şi familia în spatele bisericii ca să stea în prima strană, împreună cu cumnatul lui Matthew, care îşi legăna fetiţa pe genunchi şi care o salută pe Robin cu o înclinare ursuză din cap.

Era o biserică veche minunată, iar Robin o ştia bine de la slujbele de Crăciun, de Paşte şi cu ocazia recoltelor la care participase toată viaţa cu şcoala primară şi cu familia. Ochii ei călătoreau încet de la un obiect familiar la altul. Sus, deasupra ei, peste arcada altarului, era o pictură de Sir Joshua Reynolds (sau, cel puţin, a *şcolii* lui Joshua Reynolds); Robin se concentră asupra ei, încercând să-şi liniştească mintea. O imagine ceţoasă şi mistică, îngerul-băiat care contemplă imaginea îndepărtată a unei cruci care emite raze aurii… Cine o făcuse oare cu adevărat, se întrebă ea, Reynolds sau vreun

discipol din atelierul lui? Apoi se simţi vinovată că se lăsa în voia curiozităţii ei perene, în loc să fie tristă pentru doamna Cunliffe…

Robin se gândise la faptul că peste câteva săptămâni avea să se căsătorească aici. Rochia ei de nuntă atârna, pregătită, în dulapul camerei libere, dar, în schimb, iată sicriul doamnei Cunliffe înaintând pe culoar, strălucind negru cu mânere argintii, iar Owen Quine era încă la morgă… pentru trupul lui eviscerat, putrezit şi ars, nu exista încă niciun sicriu strălucitor…

Nu te mai gândi la asta, îşi spuse ea grav, în timp ce Matthew se aşeza lângă ea, cu braţul lui cald lipit de al ei, pe toată lungimea lui.

Ultimele 24 de ore fuseseră atât de pline de incidente, că lui Robin îi era greu să creadă că e aici, acasă. Ea şi cu Strike ar fi putut să fie la spital, fuseseră foarte aproape să intre drept în acel camion răsturnat… şoferul plin de sânge… doamna Cunliffe era probabil neatinsă în cutia ei căptuşită cu mătase… *Nu te mai gândi la asta…*

Era ca şi cum ochii ei erau văduviţi de o focalizare uşoară şi confortabilă. Poate că vederea unor lucruri precum trupurile legate şi eviscerate te afecta cumva, schimba modul în care vedeai lumea.

Robin îngenunche cu o mică întârziere pentru rugăciune; perniţa brodată cu cruci era aspră sub genunchii ei îngheţaţi. *Sărmana doamnă Cunliffe…* numai că mama lui Matthew nu o plăcuse niciodată prea mult. *Fii îngăduitoare,* se imploră Robin pe sine însăşi, chiar dacă era adevărat. Doamnei Cunliffe nu-i plăcea ideea ca Matthew să fie legat de aceeaşi prietenă atât de mult timp. Pomenise undeva unde Robin putea să audă cât de mult bine le făcea bărbaţilor tineri să umble din floare-n floare, să-şi trăiască tinereţea din plin…

Statuia lui Sir Marmaduke Wyvill stătea în faţa lui Robin la doar un metru distanţă. În timp ce Robin se ridica pentru cântarea imnurilor, el părea să se holbeze la ea, în haina lui iacobină, în mărime naturală şi pus orizontal, pe raftul lui de marmură, sprijinit în cot ca să stea cu faţa la congregaţie.

Soţia lui stătea întinsă lângă el, într-o poziţie identică. Erau ciudat de reali în poziţiile lor ireversibile, cu perniţe sub coate pentru confortul oaselor lor de marmură, iar deasupra lor, pe arcurile de boltă, erau figuri alegorice ale morţii şi mortalităţii. *Până când moartea ne va despărţi…* iar gândurile ei începură iar să rătăcească: ea şi cu Matthew, legaţi împreună pentru totdeauna, până când aveau să moară… *nu, nu legaţi… nu gândi aşa… Ce-i cu tine?* Robin era epuizată. Trenul fusese supraîncălzit şi smucit. Robin se trezise din oră în oră, temându-se că aveau să rămână înzăpeziţi.

Matthew întinse mâna să o prindă pe a ei şi o strânse de degete.

Înmormântarea avu loc cât de repede permitea decenţa, în timp ce în jurul lor ningea des. Nu mai întârzie nimeni lângă mormânt; Robin nu era singura care tremura vizibil.

Toată lumea merse la casa mare de cărămidă a familiei Cunliffe, învârtindu-se prin căldura binevenită. Domnul Cunliffe, care era întotdeauna puţin mai zgomotos decât o cerea situaţia, umplea încontinuu paharele şi îi saluta pe oameni ca şi cum ar fi fost o petrecere.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Matthew. A fost groaznic fără tine.

— Şi mie, spuse Robin. Aş fi vrut să pot fi aici.

Altă minciună.

— Mătuşa Sue rămâne peste noapte, spuse Matthew. Mă gândeam că poate aş putea veni la tine, ar fi plăcut să scap de aici puţin. Săptămâna asta casa a fost plină…

— Excelent, bine, spuse Robin strângându-l de mână.

Era recunoscătoare că nu trebuia să stea la familia Cunliffe. Sora lui Matthew i se părea obositoare, iar domnul Cunliffe tiranic.

Dar ai fi putut să suporţi asta o seară, îşi spuse ea grav. Părea o evadare nemeritată.

Şi astfel se întoarseră în casa familiei Ellacott, la mică distanţă de piaţă. Lui Matthew îi plăcea familia ei; era bucuros să se schimbe din costum în blugi, să o ajute pe mama ei să pună masa pentru cină. Doamna Ellacott, o femeie masivă

care avea părul roşu-auriu ca al lui Robin prins într-un coc neîngrijit, îl trata cu o amabilitate blândă; era o femeie cu multe preocupări şi entuziasme, care actualmente îşi lua diploma în literatură engleză la o Universitate Deschisă.

— Cum merg studiile, Linda? o întrebă Matthew în timp ce o ajuta, scoţând tava grea din cuptor.

— Facem Webster, *Ducesa de Malfi:* „Şi simt că înnebunesc din cauza asta”.

— Dificil, nu-i aşa? întrebă Matthew.

— E un citat, dragul meu. Ah…

Doamna Ellacott lăsă să cadă, zăngănind, lingurile de servit.

— … asta îmi aduce aminte… sunt sigură că l-am pierdut…

Traversă bucătăria şi înşfăcă revista *Radio Times,* întotdeauna prezentă în casa lor.

— Nu, e la 9. E un interviu cu Michael Fancourt pe care vreau să-l urmăresc.

— Michael Fancourt? spuse Robin, privind în jur. De ce?

— E foarte influenţat de toţi acei autori de tragedie a răzbunării, spuse mama ei. Sper că o să explice de ce îl atrag.

— Ai văzut asta? spuse fratele mai mic al lui Robin, Jonathan.

Tocmai revenise de la magazinul din colţ, cu laptele suplimentar solicitat de mama lui.

— E pe prima pagină, Rob. Scriitorul ăla cu măruntaiele smul…

— Jon! spuse doamna Ellacott tăios.

Robin ştia că mama ei nu îşi mustra fiul din vreo suspiciune că Matthew ar putea să nu aprecieze pomenirea slujbei ei, ci din cauza unei aversiuni mai generale faţă de discutarea unei morţi subite după o înmormântare.

— Ce e? spuse Jonathan ignorând buna-cuviinţă şi băgând *Daily Express* sub nasul lui Robin.

UN AUTOR DE ROMANE DE GROAZĂ ŞI-A SCRIS PROPRIA ASASINARE.

Autor de romane de groază, se gândi Robin, *nu era deloc aşa ceva… dar dă bine ca titlu.*

— Crezi că şeful tău o să soluţioneze cazul? o întrebă Jonathan răsfoind ziarul. Să facă iar poliţia de râs?

Robin începu să citească articolul peste umărul lui Jonathan, dar prinse privirea lui Matthew şi se îndepărtă.

În timp ce mâncau tocană cu cartofi copţi, din geanta ei, aruncată pe un scaun lăsat din colţul bucătăriei cu dale de piatră, se auzi un bâzâit. Robin îl ignoră. Abia după ce terminaseră de mâncat, iar Matthew o ajuta îndatoritor pe mama ei să debaraseze masa, Robin se îndreptă spre geanta ei să-şi verifice mesajele. Spre marea ei surpriză, văzu un apel ratat de la Strike. Cu o privire furişă spre Matthew, care era ocupat cu aşezarea farfuriilor în maşina de spălat vase, sună la mesageria vocală, în timp ce ceilalţi conversau.

Ai un mesaj nou. Primit astăzi la ora 19 şi 20.

Pârâitul unei linii deschise, dar niciun cuvânt.

Apoi un bufnet. Un ţipăt îndepărtat al lui Strike:

„Nici să nu te gândeşti, nenoroci…”

Un urlet de durere.

Tăcere. Pârâitul liniei deschise. Sunete confuze de paşi apăsaţi şi târâre. Gâfâit puternic, un hârşâit, linia moartă.

Robin stătea îngrozită, cu telefonul lipit de ureche.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă tatăl ei, oprindu-se din drumul spre bufet, cu cuţitele şi furculiţele în mână şi ochelarii coborâţi pe nas.

— Cred că… cred că şeful meu a… a avut un accident…

Formă numărul lui Strike cu degete tremurătoare. Apelul intră direct în căsuţa vocală. Matthew stătea în mijlocul bucătăriei, fără să-şi ascundă nemulţumirea.

33

Grea soartă, când femeile sunt silite să peţească!

Thomas Dekker şi Thomas Middleton, *Curva onestă*

Strike nu auzi când sună Robin pentru că, fără ca el să-şi dea seama, mobilul lui fusese redus la tăcere atunci când se lovise de pământ, cu 15 minute în urmă. Şi nici nu ştia că degetul lui mare apăsase pe numărul lui Robin, în timp ce telefonul îi aluneca printre degete.

Abia ieşise din clădire când se întâmplase. Uşa de la stradă se închisese în urma lui, iar el avusese la dispoziţie două secunde, cu mobilul în mână (aştepta o confirmare de la taxiul pe care îl comandase fără niciun chef) în timp ce silueta înaltă cu haină neagră se repezea spre el prin întuneric. O pată de piele albă sub glugă şi eşarfă, braţul ei întins, neîndemânatic, dar hotărât, ţinând cuţitul îndreptat direct spre el în pumnul strâns care flutura.

Strike aproape că alunecă iar în timp ce se pregătea s-o întâmpine, dar se echilibră izbind cu mâna în uşă, iar mobilul lui căzu. Şocat şi furios pe ea, oricine ar fi fost, pentru prejudiciul pe care urmărirea ei îl produsese deja pentru genunchiul lui, Strike urlă – ea se opri pentru o fracţiune de secundă, apoi se aruncă iar asupra lui.

În timp ce îndrepta bastonul spre mâna în care văzuse deja cuţitul retractabil, genunchiul lui se răsuci iar. Strike scoase un răget de durere şi ea sări înapoi, ca şi cum l-ar fi înjunghiat fără să-şi dea seama; apoi, pentru a doua oară, ea se panică şi fugi, alergând prin zăpadă şi lăsându-l pe Strike furios şi frustrat, incapabil să fugă după ea şi fără altă opţiune decât să scotocească prin zăpadă după telefon.

Lua-l-ar dracu de picior!

Când Robin sună, Strike stătea în taxiul care se târa, transpirând de durere. Era doar o consolare minoră faptul că

lama mică şi triunghiulară pe care o văzuse sclipind în mâna urmăritoarei lui nu-l străpunsese. Genunchiul lui, de care se simţise obligat să ataşeze proteza înainte de a pleca spre locuinţa Ninei, îl tortura iar, iar el ardea de furie faţă de incapacitatea lui de a fugi după urmăritoarea lui nebună. Nu lovise niciodată o femeie, nu făcuse niciodată rău în mod conştient uneia, dar vederea cuţitului apropiindu-se de el prin întuneric anulase astfel de scrupule. Spre consternarea şoferului de taxi, care îşi privea pasagerul masiv şi cu aspect furios în oglinda retrovizoare, Strike se zvârcolea încontinuu pe banchetă pentru eventualitatea în care ar fi văzut-o mergând pe trotuarele aglomerate de sâmbătă seara, cu umerii rotunzi sub haina ei neagră şi cuţitul ascuns în buzunar.

Taxiul aluneca pe sub luminile de Crăciun de pe Oxford Street, şi pe sub pachetele argintii, mari şi fragile, împachetate cu funde aurii, iar Strike încerca să-şi controleze temperamentul stârnit, nesimţind nicio plăcere la gândul iminentei lui întâlniri pentru cină. Robin îl sună iar şi iar, dar el nu simţea mobilul vibrând pentru că era băgat adânc în buzunarul de la haină, care era aşezată lângă el pe banchetă.

— Bună, spuse Nina cu un zâmbet forţat, atunci când îi deschise uşa apartamentului ei după jumătate de oră de la ora convenită.

— Scuze că am întârziat, spuse Strike şchiopătând peste prag. Am avut un accident când am plecat de acasă. Piciorul.

Nu-i adusese nimic, îşi dădu seama Strike în timp ce stătea cu paltonul pe el. Ar fi trebuit să-i aducă vin şi bomboane de ciocolată. Simţi că ea observă asta, în timp ce ochii ei mari se plimbau asupra lui; ea era manierată, iar el se simţi dintr-odată puţin josnic.

— Şi am uitat vinul pe care l-am cumpărat pentru tine, minţi el. Ce porcărie. Dă-mă afară.

În timp ce ea râdea, chiar dacă fără să vrea, telefonul lui Strike vibră în buzunar, iar el îl scoase automat.

Robin. Nu-şi putea da seama de ce voia să vorbească cu el sâmbăta.

— Scuze, îi spuse el Ninei, trebuie să răspund – e urgent, e

asistenta mea…

Zâmbetul ei se şterse. Se întoarse şi ieşi din hol, lăsându-l acolo, cu haina pe el.

— Robin?

— Eşti în regulă? Ce s-a întâmplat?

— De unde…?

— Am primit un mesaj vocal care pare o înregistrare a unui atac asupra ta!

— Dumnezeule, te-am sunat? Probabil când am scăpat telefonul. Da, chiar asta a fost…

Cinci minute mai târziu, după ce îi povestise lui Robin ce se întâmplase, Strike îşi atârnă haina şi se duse după miros în sufragerie, unde Nina aşezase masa pentru două persoane. Încăperea era iluminată de veioze; Nina făcuse curat şi pusese flori proaspete în jur. În aer plutea un miros puternic de usturoi ars.

— Scuze, repetă el în timp ce ea intra cu un fel de mâncare. Uneori mi-aş dori să am o slujbă de birou.

— Serveşte-te cu vin, spuse ea pe un ton rece.

Situaţia era profund familiară. Cât de des stătuse el vizavi de o femeie iritată de întârzierea lui, de atenţia lui fragmentată, de nonşalanţa lui? Dar aici, cel puţin, ea era jucată într-o cheie minoră. Dacă ar fi întârziat la o cină cu Charlotte şi ar fi răspuns unui apel de la o altă femeie imediat ce sosea, se putea aştepta la un pahar de vin în faţă şi la veselă zburând peste tot. Acest gând îl făcu să aibă sentimente mai amabile faţă de Nina.

— Detectivii sunt parteneri de întâlnire oribili, îi spuse el în timp ce se aşeza.

— N-aş spune „oribili”, răspunse ea înmuindu-se. Bănuiesc că nu e genul de slujbă de care poţi să uiţi.

Nina îl privea cu ochii ei imenşi ca de şoarece.

— Noaptea trecută am avut un coşmar cu tine, spuse ea.

— Chiar începem fulminant, nu-i aşa? spuse Strike.

Ea râse.

— Mă rog, nu era neapărat despre tine. Căutam împreună tractul intestinal al lui Owen Quine.

Nina luă o gură sănătoasă de vin, privind spre el.

— Şi l-am găsit? întrebă Strike, încercând să păstreze un ton de glumă.

— Da.

— Unde? În acest moment aş folosi orice indiciu.

— În sertarul de jos al biroului lui Jerry Waldegrave, spuse Nina.

Strike avu impresia că o vede cum îşi reprimă o cutremurare.

— De fapt a fost oribil. Când am deschis sertarul era plin de sânge şi măruntaie… iar tu l-ai lovit pe Jerry. Asta m-a trezit, a fost extrem de real.

Nina mai bău nişte vin, fără să se atingă de mâncare. Strike, care luase deja mai multe guri (mult prea mult usturoi, dar îi era foame), simţi că nu era suficient de compasiv. Înghiţi în grabă şi spuse:

— Pare ceva sinistru.

— E din cauza a ceea ce au dat ieri la ştiri, spuse ea privindu-l. Nimeni nu şi-a dat seama, nimeni n-a ştiut că el… că el a fost omorât în modul ăsta. Ca în *Bombyx Mori.* Iar tu nu mi-ai spus.

Un iz de acuzaţie ajunse la Strike, prin mirosul de usturoi.

— Nu puteam, spuse el. E prerogativa poliţiei să comunice astfel de informaţii.

— E pe prima pagină din *Daily Express* de azi. Lui i-ar fi plăcut asta, lui Owen. Să ajungă la ştiri. Dar aş fi preferat să nu citesc asta.

Nina îi aruncă o privire pe furiş. Strike mai văzuse astfel de scrupule. Unii oameni se dădeau în spate după ce îşi dădeau seama ce văzuse, făcuse sau atinsese el. Era ca şi cum ar fi dus cu el peste tot mirosul morţii. Existau întotdeauna femei care erau atrase de soldat, de poliţist: ele resimţeau o emoţie indirectă, o apreciere voluptuoasă a violenţei pe care un bărbat putuse să o vadă sau exercite. Alte femei erau dezgustate. Nina, bănuia el, făcuse parte din prima categorie, dar acum, când realitatea cruzimii, sadismului şi perversiunii îi fusese impusă cu forţa, ea descoperea că, la urma urmei, era

posibil să aparţină celei de-a doua tabere.

— Nu a fost prea amuzant ieri la serviciu, spuse ea. Nu după ce am auzit asta. Toată lumea… Adică, dacă el fusese omorât în modul ăsta, dacă ucigaşul imitase cartea… Asta limitează numărul suspecţilor posibili, nu-i aşa? Nimeni nu mai râde acum de *Bombyx Mori,* asta pot să-ţi spun sigur. E ca una dintre vechile intrigi ale lui Michael Fancourt, de pe vremea în care criticii spuneau că e prea sinistru… Iar Jerry şi-a dat demisia.

— Am auzit.

— Nu ştiu de ce, spuse ea agitată. E la Roper Chard de o eternitate. Pare să nu fie deloc în apele lui. E furios tot timpul, iar el de obicei e atât de drăguţ. Şi bea iar. Foarte mult.

Nina continua să nu mănânce.

— El era apropiat de Quine? întrebă Strike.

— Cred că era mai apropiat de Quine decât îşi dădea seama, spuse Nina încet. Lucraseră împreună foarte mult timp. Owen îl scotea din minţi – Owen scotea din minţi pe toată lumea –, dar Jerry e foarte tulburat, îmi dau seama de asta.

— Bănuiesc că lui Quine nu-i plăcea să fie editat.

— Cred că uneori era dificil, spuse Nina, dar Jerry nu vrea să audă acum niciun cuvânt împotriva lui. E obsedat de teoria lui despre căderea nervoasă. L-ai auzit la petrecere, el crede că Owen era bolnav mintal, iar *Bombyx Mori* nu a fost de fapt vina lui. Şi încă e foarte *furios* pe Elizabeth Tassel pentru că a difuzat cartea. Elizabeth a venit acum câteva zile să discute despre unul dintre ceilalţi autori ai ei…

— Dorcus Pengelly? întrebă Strike.

Nina râse uşor.

— Doar nu citeşti porcăriile alea! Cu piepturi agitate şi naufragii?

— Mi-a rămas în cap numele, spuse Strike zâmbind larg. Zi mai departe cu Waldegrave.

— El a văzut-o pe Liz că vine şi a trântit uşa de la birou când a trecut ea. Ai văzut-o, e de sticlă, aproape a spart-o. Deloc necesar şi ostentativ, i-a făcut pe toţi să sară în sus. Ea arată îngrozitor. Liz Tassel. Dacă ar fi fost în formă s-ar fi

năpustit în biroul lui Jerry şi i-ar fi spus să nu fie atât de al naibii de grosolan…

— Serios?

— Eşti nebun? Temperamentul lui Liz Tassel e legendar.

Nina se uită la ceas.

— În seara asta e un interviu cu Michael Fancourt la televizor, spuse Nina. Îl înregistrez.

Nina umplu din nou paharele. Încă nu se atinsese de mâncarea ei.

— Nu m-ar deranja să mă uit la el, spuse Strike.

Nina îi aruncă o privire ciudat de evaluatoare, iar Strike presupuse că ea încerca să-şi dea seama cât din prezenţa lui se datora dorinţei de a o trage de limbă şi cât intenţiilor lui faţă de trupul ei zvelt şi băieţesc.

Mobilul lui sună din nou. Timp de câteva secunde, Strike cântări ofensa pe care ar fi putut să o provoace dacă răspundea, faţă de posibilitatea anunţării a ceva mai util decât opiniile Ninei despre Jerry Waldegrave.

— Scuze, spuse el, scoţând mobilul din buzunar.

Era fratele lui, Al.

— Corm! spuse vocea lui pe o conexiune zgomotoasă. Mă bucur să am veşti de la tine, fratelo!

— Salut, spuse Strike încercând să îl domolească. Ce mai faci?

— Excelent! Sunt la New York, tocmai am primit mesajul tău. De ce ai nevoie?

Al ştia că Strike l-ar fi sunat doar dacă avea nevoie de ceva, dar, spre deosebire de Nina, nu părea să-l supere acest fapt.

— Mă întrebam dacă ai vrea să luăm masa vinerea asta, spuse Strike, dar dacă eşti în New York…

— Mă întorc miercuri, ar fi grozav. Vrei să fac rezervare undeva?

— Da, spuse Strike. Neapărat la River Café.

— Mă ocup eu, spuse Al.

Nu întrebase de ce: poate presupusese că Strike are pur şi simplu chef de mâncare italiană bună.

— Îţi trimit un SMS cu ora, bine? continuă Al. Abia aştept

să ne vedem!

Strike închise. Avea deja pe buze prima silabă a unei scuze, dar Nina se dusese în bucătărie. Fără îndoială, atmosfera se răcise.

34

O, Doamne! Ce am putut să spun?
Nenorocoasă limbă a mea!

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*

— Iubirea e un miraj, spuse Michael Fancourt pe ecranul televizorului. Un miraj, o himeră, o amăgire.

Robin stătea între Matthew şi mama ei pe canapeaua ştearsă şi lăsată. Labradorul ciocolatiu era întins pe podea, în faţa focului, izbind alene covorul cu coada în somn. Lui Robin îi era somn, după două nopţi în care dormise foarte puţin şi zile de stres şi emoţii neaşteptate, dar se străduia din greu să se concentreze asupra lui Michael Fancourt. Lângă ea, doamna Ellacott, care-şi exprimase speranţa optimistă că Fancourt ar fi putut să arunce câteva vorbe de duh care să o ajute la eseul ei despre Webster, avea un carnet şi un stilou în poală.

— Fără îndoială, începu intervievatorul, dar Fancourt îl întrerupse.

— Nu ne iubim unul pe celălalt; iubim *ideea* de a ne avea unul pe celălalt. Foarte puţine fiinţe umane înţeleg acest lucru sau sunt în stare să mediteze la el. Au o încredere oarbă în puterile lor creatoare. Orice iubire este, în ultimă instanţă, iubire de sine.

Domnul Ellacott dormea, cu capul lăsat pe spate, în fotoliul cel mai apropiat de foc şi de câine. Sforăia încet, cu ochelarii coborâţi pe nas. Toţi cei trei fraţi ai lui Robin plecaseră din casă pe furiş. Era sâmbătă seara şi prietenii lor îi aşteptau la Bay Horse, în piaţă. Jon venise acasă de la universitate pentru înmormântare, dar nu i se părea că îi datorează logodnicului surorii lui renunţarea la câteva halbe de Black Sheep cu fraţii lui, la mesele de cupru cu scobituri de lângă şemineu.

Robin bănuia că Matthew voise să li se alăture, dar i se păruse că asta ar fi fost necuvenit. Acum era obligat să se uite

la o emisiune literară pe care acasă nu ar fi suportat-o niciodată. Ar fi închis televizorul fără să întrebe, considerând de la sine înţeles că ea nu avea cum să fie interesată de ce spunea acest bărbat sentenţios şi cu expresie înăcrită. Nu era uşor să-ţi placă de Michael Fancourt, se gândi Robin. Atât curba buzelor lui, cât şi cea a sprâncenelor sugerau un simţ înnăscut al superiorităţii. Prezentatorul, unul bine-cunoscut, părea puţin agitat.

— Şi aceasta este tema noii dumneavoastră…?

— Una din teme, da. În loc să-şi reproşeze nesăbuinţa, atunci când îşi dă seama că şi-a creat soţia prin simpla lui imaginaţie, eroul încearcă să o pedepsească pe femeia reală despre care crede că l-a înşelat. Dorinţa lui de răzbunare susţine intriga.

— Aha, spuse încet mama lui Robin, luând stiloul.

— Mulţi dintre noi – poate cei mai mulţi, spuse intervievatorul –, consideră iubirea un ideal purificator, o sursă de altruism mai degrabă decât…

— O minciună prin care ne justificăm, spuse Fancourt. Noi suntem mamifere care avem nevoie de sex, de partener, care caută enclava protectoare a familiei din motive de supravieţuire şi reproducere. Selectăm o aşa-numită persoană iubită din cele mai primitive motive – preferinţa eroului meu pentru o femeie cu siluetă în formă de pară cred că nu necesită explicaţii. Persoana iubită râde sau miroase asemenea părintelui care i-a oferit cuiva susţinere în copilărie şi tot restul e proiectat, e inventat…

— Prietenia… începu intervievatorul cu o uşoară disperare în glas.

— Dacă aş fi reuşit să mă conving să fac sex cu oricare din prietenii mei bărbaţi, aş fi avut o viaţă mai fericită şi mai productivă, spuse Fancourt. Din nefericire, sunt programat să doresc forma feminină, oricât de zadarnic ar fi asta. Şi astfel îmi spun că o femeie e mai fascinantă, mai potrivită nevoilor şi dorinţelor mele decât alta. Sunt o făptură complexă, foarte evoluată şi imaginativă, care se simte obligată să-şi justifice o alegere făcută din cele mai grosiere motive. Acesta este

adevărul pe care noi l-am îngropat sub o mie de ani de rahaturi curtenitoare.

Robin se întrebă ce Dumnezeu o fi crezând soţia lui Fancourt (căci parcă-şi amintea că era căsătorit) despre acest interviu. Lângă ea, doamna Ellacott scrisese câteva cuvinte pe carnet.

— Nu vorbeşte despre răzbunare, murmură Robin.

Mama ei îi arătă carnetul. Scrisese: *Ce dobitoc e.* Robin chicoti.

Lângă ea, Matthew stătea aplecat asupra ziarului *Daily Express,* pe care Jonathan îl abandonase pe un scaun. Trecu de primele trei pagini, în care numele lui Strike apărea de mai multe ori în text, alături de cel al lui Owen Quine, şi începu să citească un articol despre modul în care lanţurile de magazine centrale interziseseră cântecele de Crăciun ale lui Cliff Richard.

— Aţi fost criticat, spuse curajos intervievatorul, pentru modul în care înfăţişaţi femeile, mai ales…

— Parcă îi aud chiar în clipa asta pe critici cum se reped, ca nişte gândaci de bucătărie, după stilouri, spuse Fancourt, cu buzele încreţindu-se în ceea ce se voia a fi un zâmbet. Nu cred că există ceva care să mă intereseze mai puţin decât ceea ce spun criticii despre mine sau despre opera mea.

Matthew dădu una dintre paginile ziarului. Robin privi cu coada ochiului către o fotografie a unei autocisterne răsturnate pe o parte, o Honda Civic cu fundul în sus şi un Mercedes făcut zob.

— Ăsta e accidentul în care era cât pe ce să fim implicaţi!

— Ce? spuse Matthew.

Robin vorbise fără să se gândească. Creierul ei paraliză.

— Asta s-a întâmplat pe M4, spuse Matthew.

Aproape că râdea de ea pentru că i se părea că ar fi putut să fie implicată în acel accident, că nu putea să recunoască o autostradă după cum arăta.

— Ah… ah, da, zise Robin, prefăcându-se că examinează mai atent textul de sub fotografie.

Dar Matthew era acum încruntat, începând să înţeleagă.

— Chiar *ai fost* aproape de un accident ieri?

Vorbea încet, încercând să n-o deranjeze pe doamna Ellacott, care urmărea interviul cu Fancourt. Ezitarea era fatală. Alege.

— Da, am fost. N-am vrut să-ţi faci griji.

El o privea fix. Robin simţea cum mama ei îşi lua din nou notiţe.

— Ăsta? întrebă Matthew arătând spre fotografie.

Robin dădu din cap că da.

— Ce căutai pe M4?

— A trebuit să-l duc pe Cormoran la o întrevedere.

— Mă gândesc la femei, spuse intervievatorul, la vederile dumneavoastră despre femei…

— Unde dracu' a fost interviul ăsta?

— În Devon, spuse Robin.

— *În Devon?*

— Îl supără iar piciorul. N-ar fi putut să ajungă de unul singur.

— L-ai dus cu maşina în Devon?

— Da, Matt, l-am dus cu maşina în…

— Deci de-asta n-ai venit ieri? Deci ai fi putut…?

— Matt, bineînţeles că nu.

Matthew aruncă ziarul, se ridică şi ieşi din cameră.

Robin simţea că îi e rău. Privi spre uşa pe care el nu o trântise, dar o închisese suficient de ferm pentru ca tatăl ei să se foiască şi să mormăie în somn, iar labradorul să se trezească.

— Lasă-l în pace, o sfătui mama ei, cu ochii tot la ecran.

Robin se întoarse spre ea, disperată.

— Cormoran trebuia să ajungă în Devon şi nu putea să conducă cu un singur picior…

— Nu e nevoie să te aperi în faţa *mea,* spuse doamna Ellacott.

— Şi acum el crede că l-am minţit că nu puteam să ajung ieri.

— Şi *aşa* e? întrebă mama ei, cu ochii încă aţintiţi asupra lui Michael Fancourt. *Jos,* Rowntree, nu văd peste tine.

— Păi, aş fi putut să vin dacă îmi luam bilet la clasa întâi, recunoscu Robin în timp ce labradorul căsca, se întindea şi se aşeza mai bine pe covorul din faţa şemineului. Dar plătisem deja pentru vagonul de dormit.

— Matt o ţine întruna că ai fi câştigat mult mai mulţi bani dacă ai fi acceptat slujba în resurse umane, spuse mama ei, cu ochii la ecranul televizorului. Aş fi crezut că o să aprecieze că faci economii. Acum linişte, vreau să aud despre răzbunare.

Intervievatorul încerca să formuleze o întrebare.

— Dar în ceea ce priveşte femeile, nu întotdeauna aţi – convenţiile contemporane, aşa-numita corectitudine politică –, mă gândesc mai ales la afirmaţia dumneavoastră că scriitoarele…

— Iar ajungem la *asta*? spuse Fancourt, pocnindu-şi genunchii cu palmele (intervievatorul tresări vizibil). Am spus că cele mai mari scriitoare, aproape fără excepţie, nu au avut copii. E un fapt. Şi am spus că femeile în general, în virtutea dorinţei lor de a fi mame, sunt incapabile de concentrarea în mod necesar fermă pe care oricine trebuie să o dedice creării literaturii, adevăratei literaturi. Nu retrag niciun cuvânt. Este un *fapt*.

Robin îşi învârtea inelul de logodnă pe deget, sfâşiată între dorinţa de a se duce după Matt şi de a-l convinge că nu greşise cu nimic şi furia că o astfel de convingere era necesară. Solicitările slujbei *lui* erau pe primul loc, întotdeauna; ea nu-şi amintea ca el să se fi scuzat vreodată pentru programul lung de lucru, pentru sarcinile care-l purtau în celălalt capăt al Londrei şi îl aduceau acasă la ora 8 seara…

— Voiam să spun, se grăbi intervievatorul să răspundă, cu un zâmbet mieros, că această carte ar putea să taie elanul acelor critici. Mi s-a părut că personajul feminin central este tratat cu multă înţelegere şi cu o empatie reală. Bineînţeles…

Intervievatorul aruncă o privire spre notiţele lui, apoi ridică iar ochii; Robin îi simţea nervozitatea.

— … e inevitabil să se facă o paralelă – abordând sinuciderea unei tinere femei, presupun că sunteţi pregătit –, cu siguranţă vă aşteptaţi…

— Ca stupizii să presupună că am scris o expunere autobiografică a sinuciderii primei mele soţii?

— Ei bine, e inevitabil să fie văzută ca – e inevitabil să ridice întrebări…

— Atunci daţi-mi voie să spun asta, zise Fancourt, oprindu-se.

Stăteau în faţa unei ferestre lungi care dădea spre o pajişte însorită şi bătută de vânt. Robin se întrebă în treacăt când fusese filmată emisiunea – înainte să vină zăpada, evident –, dar Matthew îi domina gândurile. Trebuia să se ducă să-l găsească; totuşi, rămânea în continuare pe canapea.

— Când Eff… Ellie a murit, începu Fancourt, când ea a murit…

Prim-planul părea dureros de invaziv. Ridurile mici de la colţurile ochilor lui se adânciră atunci când Fancourt îi închise; mâna lui pătrată se repezi să-i ascundă faţa.

Michael Fancourt părea să plângă.

— S-a zis cu iubirea care e un miraj şi o himeră, oftă doamna Ellacott în timp ce îşi lăsa stiloul să cadă. Nu e bine. Voiam sânge şi măruntaie, Michael. *Sânge şi măruntaie.*

Incapabilă să mai stea fără să facă nimic, Robin se ridică şi se îndreptă spre uşa sufrageriei. Nu erau nişte circumstanţe normale. Mama lui Matthew fusese îngropată în ziua aceea. Se cuvenea ca ea să-şi ceară scuze, să-şi repare greşeala.

35

Suntem cu toţii supuşi greşelilor, domnule;
dacă recunoaşteţi că aşa stau lucrurile, nu e
nevoie de vreo altă scuză.

William Congreve, *Bătrânul burlac*

Ziarele de duminică de a doua zi se străduiau să găsească un echilibru demn între o evaluare obiectivă a vieţii şi operei lui Owen Quine şi natura macabră, gotică a morţii sale.

„Un personaj literar minor, uneori interesant, înclinat în ultima vreme spre autoparodie, eclipsat de contemporani, dar continuând să meargă pe drumul lui demodat", spunea *Sunday Times* într-o coloană de pe prima pagină, care se termina cu promisiunea a ceva şi mai interesant în interiorul ziarului: *Planul unui sadic: vezi paginile 10-11* şi, lângă o fotografie de profil a lui Kenneth Halliwell: *Cărţile şi cărturarii: ucigaşi literari p. 3, Cultură.*

„Zvonuri despre o carte nepublicată care se presupune că a inspirat uciderea lui se răspândesc acum dincolo de cercurile literare londoneze", îşi asigura *Observer* cititorii. „Dacă nu ar exista regulile bunului gust, Roper Chard ar avea la dispoziţie un bestseller instantaneu."

SCRIITOR PERVERS EVISCERAT ÎN CADRUL UNUI JOC SEXUAL, declara *Sunday People.*

În drum spre casă, venind de la Nina Lascelles, Strike cumpărase toate ziarele pe care le găsise, oricât de dificil ar fi fost să se descurce cu toate şi cu bastonul lui pe trotuarele înzăpezite. În timp ce avansa cu greu spre Denmark Street, îşi dădu seama că era periculos de împovărat, dacă atacatoarea din seara precedentă ar fi reapărut, dar ea nu se vedea nicăieri.

Mai târziu, în seara aceea, parcurse ştirile mâncând cartofi prăjiţi, întins pe pat din fericire, îşi scoase iar proteza.

A privi faptele prin lentilele deformante ale presei îi stimula imaginaţia. În sfârşit, după ce termină articolul lui Culpepper din *News of the World* („Anumite surse apropiate cazului confirmă că lui Quine îi plăcea să se lase legat de soţia lui, care neagă că ar fi ştiut că scriitorul pervers plecase ca să stea în a doua lor locuinţă"), Strike lăsă ziarul să alunece de pe pat, luă laptopul pe care îl ţinea lângă pat şi îşi redactă o listă cu lucruri de ţinut minte pentru a doua zi. Nu adăugă iniţiala lui Anstis la niciuna dintre sarcini sau întrebări, însă *omul de la librărie* şi *bărbat sau femeie când a fost văzut?* Erau urmate ambele de un R mare. Apoi îi trimise un SMS lui Robin, reamintindu-i să fie atentă la o femeie înaltă într-o haină neagră, a doua zi dimineaţa, şi să nu intre pe Denmark Street dacă aceasta era acolo.

Robin nu văzu pe nimeni care să corespundă descrierii pe drumul scurt de la metrou şi sosi la birou a doua zi dimineaţa la ora 9 ca să-l găsească pe Strike stând la biroul ei şi folosindu-i calculatorul.

— Neaţa. Nicio nebună afară?

— Nimeni, spuse Robin, agăţându-şi haina.

— Ce mai face Matthew?

— Bine, minţi Robin.

Urmările certei lor despre decizia ei de a-l duce cu maşina pe Strike în Devon o urmau ca un miros urât. Disputa mocnise şi erupsese în mod repetat de-a lungul întregii lor călătorii cu maşina înapoi în Clapham; ochii ei erau încă umflaţi din cauza plânsului şi a lipsei de somn.

— E greu pentru el, mormăii Strike, încruntându-se în continuare la ecran. Cu înmormântarea mamei lui.

— Îhî, spuse Robin.

Se duse să umple ceainicul, enervată că Strike alesese să empatizeze cu Matthew astăzi, exact atunci când ea ar fi primit cu bucurie asigurarea că acesta era un idiot cu care nu se putea discuta.

— Ce cauţi? întrebă ea.

Puse o cană cu ceai lângă cotul lui Strike, pentru care el îi mulţumi cu un mormăit.

— Încerc să aflu când a fost filmat interviul cu Michael Fancourt, spuse el. A fost sâmbătă seara la televizor.

— L-am văzut, spuse Robin.

— Şi eu.

— Ce bou arogant, zise Robin.

Se aşeză pe canapeaua imitaţie de piele, care, din cine ştie ce motiv, în cazul ei nu emise sunete ca nişte vânturi. Poate era din cauza greutăţii lui, se gândi Strike.

— Ai observat ceva ciudat când vorbea despre răposata lui soţie? întrebă Strike.

— Lacrimile de crocodil au fost puţin exagerate, spuse Robin, dat fiind că tocmai explicase că iubirea e doar o iluzie şi toate prostiile alea.

Strike îi aruncă din nou o privire. Robin avea tipul de piele albă şi delicată care avea de suferit din cauza emoţiei excesive; ochii umflaţi îşi spuneau şi ei povestea lor. O parte din animozitatea ei faţă de Michael Fancourt, presupuse Strike, părea că avea alt motiv, mai justificat.

— Ţi s-a părut că simulează, nu-i aşa? întrebă Strike. Şi mie.

Se uită la ceas.

— Peste o jumătate de oră am întâlnire cu Caroline Ingles.

— Credeam că ea şi cu soţul ei s-au împăcat.

— Nu mai e de actualitate. Vrea să se vadă cu mine, e ceva cu un mesaj pe care l-a găsit în telefonul lui, în weekend.

Strike se ridică de la birou şi spuse:

— Deci aş vrea să încerci în continuare să afli când a fost filmat interviul, în timp ce eu mă duc să mă uit peste însemnările cazului ca să pară că-mi amintesc despre ce dracu' e vorba. Apoi iau prânzul cu editorul lui Quine.

— Iar eu am unele veşti despre ce face cabinetul medical de lângă apartamentul lui Kathryn Kent cu reziduurile medicale, zise Robin.

— Continuă, spuse Strike.

— O companie specializată le colectează în fiecare marţi. I-am contactat…

Strike îşi dădu seama din oftatul ei că această direcţie de

investigaţie era pe cale să se piardă.

— … iar ei n-au observat nimic ciudat sau neobişnuit la sacii colectaţi marţi, după crimă. Bănuiesc că ar fi fost puţin nerealist să crezi că ei n-ar observa un sac cu intestine umane. Mi-au spus că de obicei e vorba doar de tampoane şi ace, care sunt sigilate în saci speciali.

— Trebuia verificat totuşi, spuse Strike încurajator. Asta înseamnă munca de detectiv – să elimini toate posibilităţile. În orice caz, ar mai fi ceva ce aş vrea să faci, dacă poţi să înfrunţi zăpada.

— Mi-ar plăcea foarte mult să ies afară, spuse Robin, luminându-se imediat la faţă. Ce anume?

— Tipul de la librăria din Putney care crede că l-a văzut pe Quine pe 8, spuse Strike. Ar fi trebuit să se întoarcă din concediu.

— Nicio problemă, zise Robin.

În weekend nu avusese ocazia să discute cu Matthew despre faptul că Strike voia să-i ofere pregătire de investigaţii. Înainte de înmormântare n-ar fi fost momentul potrivit, iar după cearta lor de sâmbătă seara ar fi părut provocator, chiar aţâţător. Astăzi tânjea să iasă pe stradă, să investigheze, să sondeze şi să meargă acasă să-i spună lui Matthew pe un ton practic ce făcuse. Dacă el voia onestitate, asta avea să-i ofere Robin.

Caroline Ingles, o blondă trecută, petrecu mai mult de o oră în dimineaţa aceea în biroul lui Strike. După ce femeia plecă, în sfârşit, părând înlăcrimată, dar hotărâtă, Robin avea noutăţi pentru Strike.

— Acel interviu cu Fancourt a fost filmat pe 7 noiembrie, spuse ea. Am sunat la BBC. A durat o veşnicie, dar am reuşit până la urmă.

— Pe 7, repetă Strike. Asta a fost duminică. Unde a fost filmat?

— O echipă de filmare s-a dus acasă la el, în Chew Magna, spuse Robin. Ce ai observat în interviu care să te facă atât de interesat?

— Mai uită-te o dată, spuse Strike. Vezi dacă îl găseşti pe YouTube. Mă mir că n-ai observat atunci.

Atinsă, Robin îşi aminti cum stătea Matthew lângă ea, interogând-o în legătură cu accidentul de pe M4.

— Mă duc să mă schimb pentru Simpson's, spuse Strike. Încuiem şi plecăm împreună, bine?

Se despărţiră 40 de minute mai târziu la metrou, Robin îndreptându-se spre librăria Bridlington din Putney, Strike spre restaurantul de pe Strand, până la care intenţiona să meargă pe jos.

— Am cheltuit mult prea mult pe taxiuri în ultima vreme, îi spuse el posac lui Robin. Am timp berechet.

Nu voia să-i spună cât de mult îl costase să se ocupe de Toyota Land Cruiser împreună cu care fusese abandonat vineri seara.

Robin îl privi câteva secunde cum se îndepărta de ea, lăsându-se din greu pe baston şi şchiopătând accentuat. O copilărie plină de spirit de observaţie petrecută în compania a trei fraţi îi oferise lui Robin o înţelegere neobişnuită şi exactă a reacţiei adesea contrare a bărbaţilor faţă de preocuparea feminină, dar se întreba cât mai putea Strike să-şi forţeze genunchiul să-l susţină înainte de a se trezi imobilizat pentru mai mult de câteva zile.

Era aproape ora prânzului, iar două femei din faţa lui Robin, în trenul spre Waterloo, discutau tare, cu pungi pline de cumpărături de Crăciun între genunchi. Podeaua metroului era udă şi murdară, iar aerul mirosea din nou a stofă udă şi trupuri stătute. Robin îşi petrecu mare parte a călătoriei încercând fără succes să vadă clipuri cu interviul lui Michael Fancourt pe telefonul ei mobil.

Librăria Bridlington se afla pe o stradă principală din Putney; vitrinele ei cu geamuri de modă veche erau pline de sus până jos cu un amestec de cărţi noi şi la mâna a doua, toate aşezate orizontal în teancuri. Un clopoţel sună când Robin trecu pragul, pătrunzând în atmosfera plăcută, cu un iz uşor de mucegai. Câteva scări erau sprijinite de rafturile pline cu alte teancuri de cărţi orizontale, care ajungeau până la

tavan. Becuri atârnate iluminau spaţiul, legănându-se atât de jos încât Strike ar fi dat cu capul de ele.

— Bună ziua! spuse un gentleman în vârstă.

Avea un sacou de tweed prea mare şi apăruse scârţâind aproape audibil dintr-un birou cu uşă de sticlă mată. În timp ce se apropia, Robin simţi o adiere de miros corporal neplăcut.

Îşi plănuise deja direcţia simplă de chestionare; îl întrebă imediat dacă avea în stoc vreo carte de Owen Quine.

— Ah! Ah! spuse el cu subînţeles. Cred că nu e nevoie să întreb de unde vine acest interes subit!

Librarul, un bărbat ce părea plin de el, în felul acela în care o fac cei nesociabili şi izolaţi, se lansă neinvitat într-o prelegere despre stilul lui Quine, din ce în ce mai greu de citit, în timp ce o conducea pe Robin în adâncurile magazinului. Părea convins, după două secunde de când o văzuse prima oară, că Robin nu putea să ceară un exemplar al uneia dintre cărţile lui Quine decât pentru că acesta fusese omorât recent. Deşi acest lucru era desigur adevărat, el o irita pe Robin.

— Aveţi cumva *Fraţii Balzac*? întrebă ea.

— Deci ştiţi că nu aveţi de ce să cereţi *Bombyx Mori,* spuse el mutând scara cu mâini tremurătoare. Au venit aici trei jurnalişti tineri care mi-au cerut-o.

— De ce vin jurnaliştii aici? întrebă Robin cu nevinovăţie.

Librarul începu să urce pe scară, lăsând să se vadă câţiva centimetri de ciorapi muştar deasupra pantofilor lui vechi.

— Domnul Quine a cumpărat de aici înainte de a muri, spuse bătrânul, acum cercetând cotoarele aflate la aproximativ doi metri deasupra lui Robin. *Fraţii Balzac, Fraţii Balzac*… ar trebui să fie aici… o, Doamne, sunt sigur că am un exemplar…

— Chiar a intrat aici, în librăria dumneavoastră? întrebă Robin.

— O, da. L-am recunoscut imediat. Am fost un mare admirator al lui Joseph North şi o dată au apărut la acelaşi eveniment, la Festivalul Hay.

Acum cobora scara, cu picioarele tremurând la fiecare treaptă. Robin se temea să nu cadă.

— O să verific în calculator, spuse el gâfâind. Sunt sigur că am un *Fraţii Balzac* aici.

Robin îl urmă, gândindu-se că, dacă ultima oară când bătrânul îl zărise pe Owen Quine fusese la mijlocul anilor '80, credibilitatea lui în identificarea scriitorului acum putea fi îndoielnică.

— Presupun că nu puteaţi să-l rataţi, spuse ea. Am văzut fotografii cu el. Avea un aspect foarte distinctiv, cu mantia lui tiroleză.

— Are ochi de culori diferite, spuse bătrânul.

Acum se uita la ecranul unui Macintosh prăfuit care, se gândi Robin, cu siguranţă era vechi de 20 de ani: era bej şi pătrăţos, cu taste masive, ca nişte bomboane cubice.

— De aproape îţi dai seama. Unul e căprui, altul albastru. Cred că poliţistul a fost impresionat de puterea mea de observaţie şi memorie. Am lucrat în serviciile secrete în timpul războiului.

Se întoarse spre ea, cu un zâmbet care arăta că e încântat de sine.

— Aveam dreptate, chiar *avem* un exemplar – la mâna a doua. Pe aici.

Se îndreptă târşâindu-şi picioarele spre o cutie plină cu cărţi, care stăteau claie peste grămadă.

— Asta e o informaţie foarte importantă pentru poliţie, spuse Robin urmându-l.

— Da, într-adevăr, zise bătrânul, satisfăcut. Momentul morţii. Da, i-am putut asigura că pe 8 încă era viu.

— Bănuiesc că nu vă mai amintiţi ce anume căuta, spuse Robin cu un râs uşor. Mi-ar plăcea să ştiu ce citea.

— A, ba da, îmi amintesc, spuse imediat bărbatul. A cumpărat trei romane: *Libertate* de Jonathan Franzen, *Nenumiţii* de Joshua Ferris şi… am uitat-o pe a treia… mi-a spus că pleca în vacanţă şi voia chestii de citit. Am discutat despre fenomenul digital – el a fost mai tolerant decât mine în privinţa dispozitivelor de lectură… *undeva* pe aici…

Bătrânul scormonea în cutie. Robin se alătură căutării fără entuziasm.

— Pe 8, repetă ea. Cum puteţi fi sigur că era pe 8?

Căci în această atmosferă obscură cu iz de mucegai zilele trebuie să se topească unele în altele, se gândi ea.

— Era într-o luni, spuse el. Un interludiu plăcut, am discutat despre Joseph North, despre care el avea amintiri foarte tandre.

Robin încă nu ştia de ce credea el că în acea luni anume fusese 8, dar înainte ca ea să pună alte întrebări bărbatul scoase din cutie o carte cu coperte necartonate, cu un strigăt triumfător.

— Iată. Iată. Eram *sigur* că o am.

— Eu nu mi-amintesc niciodată datele, minţi Robin în timp ce se întorceau la casa de marcat cu trofeul lor. Bănuiesc că nu aveţi şi ceva de Joseph North, dacă tot sunt aici?

— A avut o singură carte, spuse bătrânul. *Către semn.* Acum, sunt sigur că o avem, e una dintre preferatele mele…

Se îndreptă din nou către scară.

— Eu confund zilele mereu, insistă Robin cu îndrăzneală, în timp ce ciorapii muştar ieşeau din nou la lumină.

— Mulţi oameni fac asta, spuse el arogant, dar eu sunt adeptul deducţiei reconstructive, ha ha. Mi-am amintit că era o luni pentru că lunea cumpăr întotdeauna lapte proaspăt şi tocmai mă întorsesem, după ce făcusem asta, când domnul Quine a intrat în librărie.

Robin aşteptă, în timp ce el examina rafturile de deasupra capului ei.

— Am explicat poliţiei că pot să spun cu exactitate ce dată era în acea luni deoarece în seara aceea m-am dus acasă la prietenul meu Charles, cum fac de obicei lunea şi îmi amintesc clar că i-am povestit despre faptul că Owen Quine a venit la librărie *şi* am discutat despre cei cinci episcopi anglicani care trecuseră la catolicism în acea zi. Charles e predicator laic al Bisericii Anglicane. A fost foarte afectat de asta.

— Înţeleg, spuse Robin.

Îşi zise că va trebui să verifice data unei astfel de dezertări. Bătrânul găsise cartea lui North şi cobora încet scara.

— Da, şi îmi amintesc, spuse el cu o izbucnire de

entuziasm, că Charles mi-a arătat nişte fotografii remarcabile cu o groapă care a apărut peste noapte în Schmalkalden, Germania. Eu am fost încartiruit lângă Schmalkalden în timpul războiului. Da… în seara aceea, îmi amintesc, prietenul meu m-a întrerupt în timp ce îi povesteam despre vizita lui Quine la librărie – interesul lui faţă de scriitori e neglijabil – „Tu n-ai fost cumva în Schmalkalden?”, mi-a spus el…

Mâinile fragile şi noduroase îşi făceau acum de lucru la casa de marcat.

— Memoria e un lucru minunat, spuse el satisfăcut, întinzându-i lui Robin o pungă de hârtie maro cu cele două cărţi şi primind în schimb bancnota ei de zece lire.

— Îmi amintesc de acea groapă, spuse Robin minţind iar.

Îşi scoase mobilul din buzunar şi apăsă pe câteva taste, în timp ce el număra restul conştiincios.

— Da, iată… Schmalkalden… ce uimitor, groapa aia imensă care apare din senin.

Apoi Robin zise, ridicând privirea spre el:

— Dar asta s-a întâmplat pe 1 noiembrie, nu pe 8.

Bătrânul clipi.

— Nu, a fost pe 8, spuse el cu toată convingerea neplăcerii profunde de a se înşela de care era în stare.

— Dar uitaţi-vă, spuse Robin.

Îi arătă ecranul micuţ; bătrânul îşi ridică ochelarii pe frunte ca să-l poată privi.

— Vă amintiţi în mod clar că aţi pomenit de vizita lui Owen Quine şi groapă în aceeaşi discuţie?

— O fi o greşeală, murmură el.

Nu era clar dacă se referea la site-ul *Guardian,* la el însuşi sau la Robin. Îi întinse brusc telefonul înapoi.

— Nu vă aminti…?

— Mai doriţi altceva? spuse el tare, roşu la faţă. Atunci o zi bună, o zi bună.

Iar Robin, recunoscând încăpăţânarea unui egoist bătrân ofensat, îşi luă rămas-bun în sunetul clopoţelului.

36

Domnule Scandal, aş fi foarte bucuros să mă consult cu dumneata în legătură cu acele lucruri rostite de el – spusele lui sunt foarte misterioase şi hieroglifice.

William Congreve, *Iubire de dragul iubirii*

Strike se gândise că Simpson's de pe Strand era un loc ciudat în care Jerry Waldegrave să vrea să se întâlnească cu cineva la prânz, iar curiozitatea lui spori în timp ce se apropia de faţada de piatră, cu uşile ei batante din lemn, plăcuţele de alamă şi felinarul suspendat. Motive legate de şah decorau plăcile din jurul intrării. Nu intrase niciodată în acel restaurant, oricât de veche instituţie a Londrei era el. Presupusese că era casa oamenilor de afaceri prosperi şi a oamenilor din afara oraşului care îşi ofereau o trataţie.

Însă Strike se simţi ca acasă imediat ce intră în hol. Simpson's, pe vremuri un club de şah al gentlemanilor din secolul al XVIII-lea, îi vorbea într-un limbaj vechi şi familiar, al ierarhiei, ordinii şi al bunei-cuviinţe demne. Iată culorile întunecate, mâloase, ale cluburilor tradiţionale, pe care bărbaţii le aleg fără să le consulte pe femeile din viaţa lor: coloane groase de marmură şi fotolii solide de piele care pot să-l susţină pe un dandy beat şi, întrezărit în spatele unor uşi duble, dincolo de fata de la garderobă, un restaurant plin de lambriuri întunecate de lemn. Parcă era din nou într-una din popotele sergenţilor pe care le frecventase în timpul carierei lui militare. Tot ce mai trebuia pentru ca localul să pară cu adevărat familiar erau drapelul regimentului şi un portret al Reginei.

Scaune solide, cu spătar de lemn, feţe de masă ca zăpada, tăvi de argint pe care se odihneau hălci enorme de vită; în timp ce Strike se aşeza la o masă pentru două persoane de

lângă perete, se trezi întrebându-se ce părere ar avea Robin despre acel loc, dacă ar fi amuzată sau iritată de tradiţionalismul lui ostentativ.

Se aşezase de zece minute când apăru Waldgrave, cercetând miop salonul. Strike ridică mâna şi Waldegrave îşi croi drum spre masa lor, cu un mers târşâit.

— Bună, bună. Mă bucur să ne vedem iar.

Părul lui castaniu deschis era dezordonat ca de obicei, iar sacoul boţit avea o pată de pastă de dinţi pe rever. O uşoară adiere de aburi de vin ajunse la Strike peste masa mică.

— A fost drăguţ din partea dumitale că ai acceptat să ne vedem, spuse Strike.

— Nicidecum. Vreau să ajut. Sper că nu te deranjează că am venit aici. Am ales locul ăsta pentru că aici n-o să dăm de nimeni dintre cei pe care îi cunosc eu. Tatăl meu m-a adus aici o dată, cu ani în urmă. Nu cred că au schimbat ceva.

Ochii rotunzi ai lui Waldegrave, încadraţi de ochelarii lui cu ramă de baga, călătoreau peste decoraţiunile masive de ipsos de deasupra lambriurilor întunecate. Acestea erau de un ocru pătat, ca şi cum ar fi fost mânjite de anii îndelungaţi de fum de ţigară.

— Îţi ajunge cât îi vezi pe colegi în timpul orelor de program, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Nu am nimic cu ei, spuse Jerry Waldegrave ridicându-şi ochelarii pe nas şi făcând semn unui chelner, dar în clipa asta atmosfera e otrăvită.

Waldegrave îi spuse tânărului care răspunsese semnului lui:

— Un pahar cu vin roşu, te rog. Nu contează, oricare.

Dar chelnerul, pe şorţul căruia era brodată o piesă de şah mică, un cal, răspunse autoritar, înainte să se retragă:

— Îl voi trimite pe chelnerul de vinuri, domnule.

— Vezi ceasul de deasupra uşilor, când intri aici? îl întrebă Waldegrave pe Strike, împingându-şi din nou ochelarii în sus pe nas. Se spune că s-a oprit când a intrat aici prima femeie, în 1984. O mică glumă pentru cunoscători. Şi pe meniu scrie „listă de mâncăruri”. Nu voiau să folosească „meniu” pentru că era din franceză, înţelegi. Tatălui meu îi plăceau enorm

lucrurile astea. Eu tocmai intrasem la Oxford, de asta m-a adus aici. Nu suporta mâncarea străină.

Strike simţea agitaţia lui Waldegrave. Era obişnuit să producă acest efect asupra oamenilor. Acum nu era momentul potrivit să întrebe dacă Waldegrave îl ajutase pe Quine să scrie planul asasinării sale.

— Ce ai făcut la Oxford?

— Engleză, spuse Waldegrave oftând. Tatăl meu se prefăcea că nu-l deranjează; el ar fi vrut să fac medicina.

Degetele de la mâna dreaptă a lui Waldegrave cântau un arpegiu pe faţa de masă.

— Situaţia e tensionată la birou, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Se poate spune asta, răspunse Waldegrave privind din nou în jur după chelnerul de vinuri. Lumea începe să proceseze, acum când ştim cum a fost omorât Owen. Oamenii îşi şterg e-mailurile ca nişte idioţi, se prefac că n-au văzut niciodată cartea, că nu ştiu cum se termină. Acum nu mai e aşa de amuzant.

— Înainte era amuzant? întrebă Strike.

— Păi… da, era, când oamenii credeau despre Quine că doar îşi luase tălpăşiţa. Oamenilor le place să îi vadă pe cei puternici ridiculizaţi, nu-i aşa? Niciunul dintre ei, nici Fancourt şi nici Chard nu sunt oameni populari.

Chelnerul de vinuri sosi şi îi înmână lui Waldegrave lista.

— O să iau o sticlă, bine? spuse Waldegrave, cercetând-o. Înţeleg că dumneata plăteşti?

— Da, spuse Strike, nu fără îngrijorare.

Waldegrave comandă o sticlă de Château Lezongars; Strike văzu, cu regret profund, că aceasta costa aproape 50 de lire, deşi pe listă erau şi sticle care costau aproape 200.

— Deci, spuse Waldegrave cu o bravadă subită, în timp ce chelnerul de vinuri se retrăgea, a apărut vreun indiciu? Ştii cine e autorul?

— Încă nu, spuse Strike.

Urmară câteva clipe de tăcere stânjenitoare. Waldegrave îşi împinse ochelarii în sus pe nasul transpirat.

— Scuze, murmură el. Un mecanism rudimentar de

apărare. Doar că… nu-mi vine să cred. Nu-mi vine să cred că s-a întâmplat.

— Aşa e întotdeauna, nimănui nu-i vine să creadă, spuse Strike.

Într-un elan de mărturisire, Waldegrave zise:

— Nu mă pot debarasa de ideea dementă şi afurisită că Owen a făcut asta el însuşi. Că a pus totul în scenă.

— Serios? spuse Strike, privindu-l atent pe Waldegrave.

— Ştiu că nu avea cum, ştiu asta.

Mâinile editorului cântau acum cu abilitate o gamă muzicală pe marginea mesei.

— E atât… atât de *teatral,* aşa cum era el – modul în care a fost ucis. Atât… atât de grotesc. Şi… ce e mai îngrozitor… e cea mai bună publicitate pe care a făcut-o vreodată un autor cărţii sale. Dumnezeule, Owen iubea publicitatea. Sărmanul Owen. O dată mi-a spus – asta nu e o glumă – mi-a spus o dată foarte serios că-i plăcea s-o pună pe prietena lui să-l intervieveze. Spunea că asta îi clarifică procesul gândirii. „Şi ce folosiţi pe post de microfon?”, am zis eu, ca să fac mişto, înţelegi, şi ştii ce mi-a spus sărmanul nerod? „De obicei pixuri. Orice e la îndemână.”

Waldegrave izbucni în chicote gâfâite care semănau foarte mult cu nişte suspine.

— Sărmanul de el, spuse Waldegrave. Sărmanul neghiob. La sfârşit o luase razna de tot, nu-i aşa? Ei bine, sper că măcar Elizabeth Tassel e fericită. Cum l-a montat ea.

Chelnerul lor iniţial reveni cu un carneţel.

— Ce iei? îl întrebă editorul pe Strike, studiind cu ochii mijiţi lista lui de mâncăruri.

— Vită, spuse Strike.

Avusese timp să vadă cum aceasta e tăiată pe o tavă de argint de pe un cărucior care circula pe la mese. Nu mai mâncase chifle pentru friptură de ani de zile; de fapt, de când fusese ultima oară la St. Mawes, ca să-i vadă pe mătuşa şi pe unchiul lui.

Waldegrave comandă limbă de mare de Dover, apoi îşi întinse gâtul iar să vadă dacă vine chelnerul de vinuri. Când îl

zări pe acesta cum se apropie cu sticla, se relaxă considerabil, aşezându-se mai confortabil pe scaun. După ce i se umplu paharul, luă mai multe guri şi apoi oftă, ca un om care primise tratament medical de urgenţă.

— Spuneai că Elizabeth Tassel l-a montat pe Quine, zise Strike.

— Cum? spuse Waldegrave, făcându-şi mâna dreaptă pâlnie la ureche.

Strike îşi aminti că era surd de-o ureche. Restaurantul începea într-adevăr să se umple şi să devină mai zgomotos. Repetă întrebarea mai tare.

— A, da, spuse Waldegrave. Da, în legătură cu Fancourt. Le plăcea, amândurora, să clocească relele pe care li le făcuse Fancourt.

— Ce rele? întrebă Strike.

Waldegrave mai sorbi nişte vin.

— Fancourt i-a vorbit de rău ani de zile.

Waldegrave îşi scărpină absent pieptul, prin cămaşa şifonată, şi mai bău nişte vin.

— Pe Owen, din cauza acelei parodii a romanului scris de soţia lui moartă; pe Liz, pentru că a rămas alături de Owen – înţelegi, nimeni nu l-a învinovăţit vreodată pe Fancourt pentru că a părăsit-o pe Liz Tassel. Femeia e o scorpie. Acum a rămas cu vreo doi clienţi doar. E dusă. Probabil îşi petrece serile calculând cât a pierdut: 15% din drepturile de autor ale lui Fancourt sunt bani serioşi. Mese festive pentru Booker, premiere ale filmelor… în schimb, s-a ales cu Quine care se intervievează singur cu un pix şi cârnaţi arşi în curte la Dorcus Pengelly.

— De unde ştii că au fost cârnaţi arşi? întrebă Strike.

— Mi-a zis Dorcus, spuse Waldegrave, care deja îşi terminase primul pahar de vin şi şi-l turna pe al doilea. Voia să ştie de ce Liz nu era la petrecerea aniversară a companiei. Când i-am spus despre *Bombyx Mori,* Dorcus m-a asigurat că Liz e o femeie minunată. *Minunată.* Nu era posibil ca ea să fi ştiut ce era în cartea lui Owen. Ea nu ofensase niciodată pe nimeni – nu ar fi făcut rău niciunei muşte – ha!

— Nu eşti de acord?

— Bineînţeles că nu sunt de acord. Am cunoscut oameni care au pornit din biroul lui Liz Tassel. Vorbesc ca nişte oameni răpiţi care au fost răscumpăraţi. E tiranică. Temperament înfricoşător.

— Crezi că ea l-a pus pe Quine să scrie cartea?

— Păi, nu în mod direct, spuse Waldegrave. Dar dacă iei un scriitor care se amăgeşte singur şi e convins că nu a devenit un autor de bestselleruri pentru că oamenii au fost invidioşi pe el sau nu şi-au făcut treaba ca lumea şi îl pui împreună cu Liz, care e mereu furioasă şi înverşunată ca naiba, şi dacă bat amândoi câmpii la nesfârşit despre cum i-a distrus Fancourt, e vreo surpriză că el se montează la maximum? Ea nici măcar nu s-a deranjat să citească romanul cum trebuie. Dacă el n-ar fi murit, aş zice că Liz a primit ce merita. Neghiobul nebun nu l-a atacat doar pe Fancourt, nu-i aşa? A atacat-o şi pe ea, ha ha! L-a atacat pe Daniel, m-a atacat pe mine, a atacat pe toată lumea. *Toată lumea.*

Jerry Waldegrave traversase graniţa spre beţie din două pahare de vin, după obiceiul altor alcoolici pe care Strike îi cunoscuse. Mişcările lui deveniseră dintr-odată stângace, iar comportamentul mai extravagant.

— Crezi că Elizabeth Tassel l-a stârnit pe Quine să-l atace pe Fancourt?

— N-am nicio îndoială, spuse Waldegrave. Nicio îndoială.

— Dar când m-am întâlnit cu ea, zise Strike, Elizabeth Tassel mi-a spus că ce scrisese Quine despre Fancourt era o minciună.

— Cum? făcu iar Waldegrave, ducându-şi mâna pâlnie la ureche.

— Ea mi-a zis, spuse Strike tare, că ce scrie Quine în *Bombyx Mori* despre Fancourt e fals. Că nu Fancourt a scris parodia care a făcut-o pe soţia lui să se sinucidă – Quine a scris-o.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Waldegrave, scuturând din cap ca şi cum Strike ar fi fost obtuz. Nu vreau să spun – las-o baltă. Las-o baltă.

Golise deja mai mult de jumătate din sticlă; alcoolul îi indusese un anumit nivel de încredere. Strike se abţinu, ştiind că dacă insista n-ar fi făcut decât să provoace încăpăţânarea de granit a beţivului. Era mai bine să-l lase să bântuie în orice direcţie voia, cârmindu-l discret.

— Lui Owen îi plăcea de mine, îi spuse Waldegrave lui Strike. O, da. Eu ştiam cum să-l iau. Dacă zgândăreai vanitatea acelui om, puteai să-l determini să facă orice voiai tu. Jumătate de oră de laude înainte să-l rogi să schimbe ceva în manuscris. Încă o jumate de oră de laude înainte să-l rogi să mai facă o schimbare. Era singura modalitate. El nu a vrut cu adevărat să-mi facă rău. Nu gândea limpede, sărmanul de el. Voia să ajungă iar la televizor. Credea că toţi sunt împotriva lui. Nu-şi dădea seama că se joacă cu focul. Avea probleme mintale.

Waldegrave se prăbuşi pe scaunul lui, iar partea din spate a capului său se izbi de cea a unei femei masive, îmbrăcată excesiv de elegant, care stătea în spatele lui.

— Scuze! Scuze!

În timp ce ea privea furios peste umăr, el îşi trase scaunul mai aproape, făcând tacâmurile să zăngăne pe faţa de masă.

— Şi, întrebă Strike, care era treaba cu Tăietorul?

— Hmm? spuse Waldegrave.

De data aceasta, Strike era sigur că mâna făcută pâlnie era o poză.

— Tăietorul…

— Tăietor: editor – e evident, spuse Waldegrave.

— Şi sacul însângerat şi piticul pe care dumneata încerci să-l îneci?

— E simbolic, spuse Waldegrave cu un fluturat voios al mâinii care aproape îi răsturnă paharul cu vin. Vreo idee de-a lui pe care am înăbuşit-o eu, vreo bucată de proză meşteşugită cu afecţiune pe care eu am vrut s-o elimin. I-am jignit sentimentele.

Strike, care auzise o mie de răspunsuri pregătite dinainte, găsi replica prea promptă, prea fluentă, prea rapidă.

— Doar atât?

— Ei bine, spuse Waldegrave cu un râs icnit, nu am înecat niciodată un pitic, dacă asta vrei să spui.

Beţivii erau întotdeauna greu de intervievat. Pe vremea când era în DIS, suspecţii sau martorii beţi erau o raritate. Strike îşi aminti de un maior alcoolic a cărui fiică de 12 ani reclamase un abuz sexual la şcoala ei din Germania. Când Strike sosise acasă la ei, maiorul încercase să-l lovească cu o sticlă spartă. Strike îl doborâse la pământ. Dar aici, în lumea civilă, unde chelnerul de vin dădea târcoale, acest editor beat şi amabil putea decide să plece, iar Strike nu avea ce să facă. Putea doar să spere la şansa de a reveni la subiectul Tăietorului, de a-l face pe Waldegrave să rămână pe scaunul lui şi să continue să vorbească.

Căruciorul îşi îndreptă acum parcursul maiestuos spre locul lui Strike. O coastă de vită scoţiană fu tăiată cu ceremonie, în timp ce lui Waldegrave îi era prezentată limba de mare de Dover.

Fără taxi timp de trei luni, îşi spuse Strike cu asprime, salivând în timp ce farfuria îi era umplută cu chifle pentru friptură, cartofi şi păstârnac. Căruciorul se îndepărtă iar. Waldegrave, care acum golise două treimi din sticla lui de vin, contemplă peştele de parcă nu era foarte sigur cum ajunsese acesta în faţa lui şi îşi băgă în gură un cartof mic cu mâna.

— Quine a discutat cu dumneata despre ceea ce scria, înainte să-şi predea manuscrisul? întrebă Strike.

— Niciodată, spuse Waldegrave. Singurul lucru pe care mi l-a spus vreodată despre *Bombyx Mori* a fost că viermele de mătase era o metaforă a scriitorului, care trebuie să treacă prin chinuri ca să ajungă la ceva bun. Asta a fost tot.

— Nu ţi-a cerut niciodată sfatul sau contribuţia?

— Nu, nu, Owen credea întotdeauna că el ştie cel mai bine.

— Asta e ceva obişnuit?

— Scriitorii sunt diferiţi, spuse Waldegrave. Dar Owen a suferit întotdeauna de secretomanie. Îi plăcea marea revelaţie, înţelegi. Asta făcea apel la simţul lui dramatic.

— Bănuiesc că poliţia te-a întrebat despre acţiunile dumitale de după ce ai primit cartea, spuse Strike pe un ton

de conversaţie.

— Da, am avut discuţia asta, spuse Waldegrave indiferent.

Încerca, fără mare succes, să smulgă ţepii de pe limba lui de mare de Dover; în mod nesăbuit, ceruse ca aceasta să fie lăsată cu oase.

— Am primit manuscrisul vineri, nu m-am uitat pe el până duminică…

— Trebuia să fii plecat, nu-i aşa?

— La Paris, spuse Waldegrave. Un weekend aniversar. N-a mai avut loc.

— S-a întâmplat ceva?

Waldegrave îşi goli în pahar vinul rămas. Câteva picături din lichidul întunecat căzură pe faţa de masă albă, întinzându-se.

— Ne-am certat, ne-am certat groaznic, în drum spre Heathrow. Am întors, am mers direct acasă.

— Neplăcut, spuse Strike.

— Avem probleme de ani de zile, spuse Waldegrave, abandonând lupta inegală cu limba-de-mare şi aruncând cuţitul şi furculiţa cu un zăngănit care-i făcu pe clienţii din apropiere să privească în jur. Jojo e mare acum. Nu mai are rost. Ne despărţim.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse Strike.

Waldegrave dădu lugubru din umeri şi mai bău nişte vin. Lentilele ochelarilor lui cu ramă de baga erau pline de amprente, iar gulerul cămăşii era soios şi uzat. Strike, care avea experienţă în astfel de chestiuni, se gândi că avea aspectul unui om care dormise îmbrăcat.

— După ceartă v-aţi dus direct acasă, aşa-i?

— Casa e mare. Nu e deloc nevoie să ne vedem dacă nu vrem asta.

Picăturile de vin se întindeau ca nişte flori stacojii pe faţa de masă ca zăpada.

— Acuzaţia secretă, de asta-mi aminteşte, spuse Waldegrave. *Comoara din insulă,* ştii… acuzaţia secretă. Bănuială faţă de oricine a citit cartea aia afurisită. Toată lumea se uită pe furiş la toată lumea. Toată lumea care ştie

finalul e suspectă. Poliţia vine la mine la birou, toată lumea se holbează…

Apoi reveni pe neaşteptate la întrebarea lui Strike:

— Am citit-o duminică şi i-am zis lu' Liz Tassel ce părere am despre ea – şi viaţa a mers înainte. Owen nu răspundea la telefon. M-am gândit că poate are o cădere nervoasă – eu aveam problemele mele, la naiba. Daniel Chard era turbat de furie… Dă-l în mă-sa. Am demisionat. M-am săturat. Acuzaţii. Nu mai vreau. Să urle la mine în faţa întregii edituri. Nu mai vreau.

— Acuzaţii? întrebă Strike.

Tehnica lui de intervievare începea să semene cu manevrarea abilă a jucătorilor de la fotbalul de masă; intervievatul care se clătina era ghidat cu acea atingere uşoară şi adecvată. (Strike avusese un joc cu Arsenal în anii '70; jucase cu echipa Plymouth Argyles pictată manual a lui Dave Polworth, amândoi băieţii întinşi pe burtă pe covorul din sufrageria mamei lui Dave.)

— Dan crede că eu am bârfit despre el cu Owen. Ce prost afurisit. Crede că lumea nu ştie… se bârfeşte de ani de zile. Nu era nevoie să-i spun eu lui Owen. Ştie toată lumea.

— Că Daniel Chard e gay?

— Gay, cui îi pasă… reprimat. Nu sunt sigur nici măcar că Dan *ştie* că e gay. Dar îi plac tinerii drăguţi, îi place să-i picteze nud. E ceva ce se ştie.

— S-a oferit să te picteze şi pe dumneata? întrebă Strike.

— Dumnezeule, nu, spuse Waldegrave. Joe North mi-a spus, cu ani în urmă. Ah!

Prinsese privirea chelnerului de vinuri.

— 'ncă un pahar din ăsta, te rog.

Strike era recunoscător că măcar nu ceruse o sticlă.

— Îmi pare rău, domnule, acesta nu-l servim la…

— Orice, atunci. Roşu. Orice.

Apoi Waldegrave continuă de unde rămăsese:

— Asta a fost acum ani de zile. Dan voia ca Joe să pozeze pentru el; Joe i-a zis să se ducă dracului. E ceva ce se ştie, de ani de zile.

Se lăsă pe spate, lovind-o iar pe femeia masivă din spatele lui, care din nefericire acum mânca supă. Strike se uită cum însoţitorul ei furios îl cheamă pe un chelner aflat în trecere ca să se plângă. Chelnerul se aplecă spre Waldegrave şi îi spuse pe un ton de scuză, dar totuşi ferm:

— Vreţi vă rog să vă trageţi puţin scaunul, domnule? Doamna din spatele dumneavoastră…

— Scuze, scuze.

Waldegrave se trase mai aproape de Strike, îşi puse coatele pe masă, îşi dădu părul încâlcit din ochi şi spuse tare:

— E cu capul în nori.

— Cine? întrebă Strike, terminând cu regret cea mai bună masă pe care o luase de multă vreme.

— Dan. Şi-a oferit compania pe tavă… s-a complăcut în asta toată viaţa… n-are decât să stea la ţară şi să-şi picteze băiatul în casă, dacă asta vrea… eu m-am săturat. Îmi înfiinţez… îmi înfiinţez compania mea.

Mobilul lui Waldegrave sună. Îi trebui ceva timp să-l localizeze. Înainte de a răspunde, cercetă pe deasupra ochelarilor numărul celui care suna.

— Ce mai faci, Jojo?

Oricât de aglomerat era restaurantul, Strike auzi răspunsul: un ţipăt ascuţit şi îndepărtat de la celălalt capăt al firului. Waldegrave părea îngrozit.

— Jojo? Eşti…?

Dar apoi faţa păstoasă şi amabilă deveni mai încordată decât ar fi crezut Strike că e posibil. Pe gâtul lui Waldegrave se reliefau venele, iar gura lui se lăţi într-un mormăit hidos.

— Du-te-n mă-ta! spuse el.

Vocea lui răsună tare la toate mesele din jur, astfel că 50 de capete se smuciră în sus, iar conversaţiile se opriră.

— *Să nu mă suni de pe numărul lui Jojo!* Nu, beţivă nenorocită ce eşti – ai auzit ce ţi-am zis –, eu beau pentru că sunt căsătorit cu tine, fir-ar a dracu’, de-aia!

Femeia supraponderală din spatele lui Waldegrave se uită în jur, indignată. Chelnerii priveau cu asprime; unul uitase de el în asemenea măsură încât se oprise cu o chiflă pentru

friptură la jumătatea drumului spre farfuria unui om de afaceri japonez. Clubul cuviincios pentru gentlemani mai văzuse fără îndoială şi alte certuri de beţivi, însă acestea şocau de fiecare dată, între lambriurile întunecate de lemn, candelabrele de sticlă şi listele de mâncăruri, unde totul era de o apatie britanică, cumpătat şi calm.

— *Păi şi a cui dracu' e vina pentru asta*? strigă Waldegrave.

Se ridică în picioare, clătinându-se şi izbind-o din nou pe nefericita lui vecină, dar de data asta nu urmă nicio mustrare din partea însoţitorului acesteia. Restaurantul amuţise. Waldegrave se îndrepta şerpuit spre ieşire, cu o sticlă şi o treime la activ, înjurând la mobil, iar Strike, abandonat la masă, se amuză să descopere în el ceva din dezaprobarea manifestată la popotă faţă de cel care nu ţinea la băutură.

— Nota, te rog, îi spuse el celui mai apropiat chelner care stătea cu gura căscată.

Era dezamăgit că nu apucase să guste budinca de coacăze, pe care o remarcase în lista de mâncăruri, dar trebuia să-l prindă pe Waldegrave din urmă, dacă putea.

Pe când clienţii murmurau şi îl priveau cu coada ochiului, Strike plăti, se ridică de la masă şi, lăsându-se pe baston, o luă pe urma paşilor stângaci ai lui Waldegrave. După expresia indignată a şefului de sală şi vocea lui Waldegrave, care încă ţipa în faţa uşii, Strike bănui că fusese nevoie de o anumită insistenţă pentru a-l convinge pe acesta să părăsească incinta.

Îl găsi pe editor sprijinit de zidul rece, în stânga uşii. Zăpada cădea deasă în jurul lor; trotuarele erau fărâmicioase din cauza ei, iar zgomotul trecătorilor era amortizat. În lipsa unui fundal de grandoare solidă, Waldegrave nu mai semăna cu un savant oarecum dezordonat. Beat, murdar şi şifonat, înjurând la telefonul ascuns în mâna lui mare, putea trece drept un sărăntoc bolnav mintal.

— … *nu e vina mea, fir-ar a dracu', vacă proastă ce eşti!* Eu am scris porcăria aia? Eu?… atunci ai face mai bine să vorbeşti cu ea, nu-i aşa?… Dacă tu n-o faci, o s-o fac eu… Să nu mă ameninţi pe mine, curvă hidoasă ce eşti… dacă nu-ţi dădeai tu jos chiloţii… *ai auzit ce-am zis*…

Waldegrave îl văzu pe Strike. Rămase cu gura căscată timp de câteva secunde, apoi întrerupse convorbirea. Mobilul îi alunecă printre degetele stângace şi ateriză pe trotuarul înzăpezit.

— Rahat, spuse Jerry Waldegrave.

Lupul se transformase din nou în oaie. Bâjbâi cu degetele goale după telefon prin zloata din jurul picioarelor, iar ochelarii îi căzură. Strike îi ridică şi i-i dădu.

— Mersi. Mersi. Scuze pentru asta. Scuze…

Strike văzu lacrimi pe obrajii umflaţi ai lui Waldegrave, în timp ce editorul îşi punea energic ochelarii. Îşi îndesă telefonul crăpat în buzunar şi se întoarse spre detectiv cu o expresie de disperare.

— Mi-a distrus viaţa, fir-ar a dracu', spuse el. Cartea aia. Am crezut că Owen… un lucru era sacru pentru el. Tata şi fiica. Un lucru…

Waldegrave mai făcu un gest de nepăsare, se întoarse şi plecă, complet beat şi şerpuind rău. Detectivul bănui că băuse cel puţin o sticlă înainte să se întâlnească. Nu avea niciun rost să meargă după el.

În timp ce se uita cum Waldegrave dispare în ninsoarea învârtejită, printre cumpărătorii de Crăciun care se grăbeau încărcaţi pe trotuarele pline de zloată, Strike îşi aminti o mână strângându-se imperios pe un braţ, o voce gravă de bărbat, o voce şi mai furioasă a unei femei tinere. *„Mama tocmai a întins-o, de ce nu te duci s-o prinzi pe ea?"*

În timp ce-şi ridica gulerul, Strike avu impresia că acum ştia care era semnificaţia: a unui pitic dintr-un sac însângerat, a coarnelor de sub boneta Tăietorului şi, cea mai crudă dintre toate, a tentativei de înecare.

37

…când sunt împins către furie, nu pot
să devin una cu răbdarea şi raţiunea.

William Congreve, *Făţarnicul*

Strike porni spre birou, sub un cer de un argintiu murdar, cu picioarele mişcându-i-se cu greutate prin zăpada care se acumula rapid şi care continua să cadă repede. Deşi nu pusese gura pe nimic în afară de apă, se simţea puţin ameţit de la mâncarea bună şi săţioasă, care-i dădea senzaţia falsă de bunăstare pe care probabil că Waldegrave o depăşise undeva pe la mijlocul dimineţii, bând în biroul lui. Drumul dintre Simpson's-in-the-Strand şi micul lui birou expus la curent din Denmark Street i-ar fi luat unui adult sănătos probabil un sfert de oră. Genunchiul lui Strike rămânea dureros şi suprasolicitat, dar tocmai cheltuise mai mult decât bugetul pentru mâncare pe o săptămână întreagă pentru o singură masă. Îşi aprinse o ţigară şi continuă să şchioapete prin frigul pătrunzător, cu capul plecat împotriva zăpezii şi întrebându-se oare ce aflase Robin la librăria Bridlington.

În timp ce trecea pe lângă coloanele canelate ale Teatrului Lyceum, Strike medita la faptul că Daniel Chard era convins că Jerry Waldegrave îl ajutase pe Quine să-şi scrie cartea, în timp ce Waldegrave credea că Elizabeth Tassel speculase senzaţia de nedreptăţire a lui Quine până când aceasta erupsese, luând forma unui roman. Erau acestea, se întrebă el, simple cazuri de furie prost plasată? După ce moartea lui Quine îi împiedicase să afle cine era adevăratul făptaş, căutau oare Chard şi Waldegrave ţapi ispăşitori vii pe care să-şi descarce furia şi supărarea? Sau aveau dreptate atunci când detectau în *Bombyx Mori* o influenţă străină?

Faţada stacojie a berăriei Coach and Horses din Wellington Street constituia o ispită puternică, în timp ce Strike se

apropia de ea. Bastonul lui avea acum mult de lucru, iar genunchiul se revolta: căldură, bere şi un scaun confortabil… dar a treia vizită la crâşmă, la ora prânzului, într-o săptămână… nu era un obicei de încurajat… Jerry Waldegrave era un exemplu concret pentru unde putea duce un astfel de comportament…

Nu se putu abţine să nu arunce o privire invidioasă pe fereastră, în timp ce trecea prin faţa crâşmei, spre luminile care sclipeau pe mânerele de alamă ale dozatoarelor de bere şi oamenii bine dispuşi, cu gânduri mai laxe decât ale lui…

O văzu cu coada ochiului. Înaltă şi aplecată de spate, în haina ei neagră, cu mâinile în buzunare, grăbindu-se pe trotuarele pline de zloată în urma lui: urmăritoarea şi potenţiala lui atacatoare de sâmbătă seara.

Paşii lui Strike nu ezitară, şi nici el nu se întoarse să se uite la ea. De data aceasta Strike nu se mai juca; nu avea să se mai oprească pentru a testa stilul ei amatoristic de urmărire, nici să-i dea de înţeles că o depistase. Merse mai departe, fără să privească peste umăr, şi doar un bărbat sau o femeie la fel de experţi în contrasupraveghere ar fi observat privirile lui nonşalante spre vitrine poziţionate convenabil şi plăcuţe de alamă reflectorizante ale uşilor; doar ei ar fi putut să depisteze hipervigilenţa deghizată în neatenţie.

Cei mai mulţi ucigaşi sunt amatori pripiţi; acesta este şi motivul pentru care sunt prinşi. A insista după confruntarea lor de sâmbătă seara era o dovadă de mare nesăbuinţă, şi pe asta se baza Strike în timp ce continua să meargă pe Wellington Street, aparent ignorând femeia care-l urmărea cu un cuţit în buzunar. Când el traversă Russell Street, ea se feri din câmpul lui vizual, prefăcându-se că intră la Marquess of Anglesey, dar reapăru curând, făcând slalom printre stâlpii unei clădiri de birouri şi pândind într-un intrând, ca să-l lase să se depărteze.

Strike abia dacă-şi mai simţea genunchiul acum. Se transformase în 1,90 metri de potenţial foarte concentrat. De data aceasta ea nu avea niciun avantaj; nu-l va mai lua prin surprindere. Dacă femeia avea un plan, cât de cât, Strike

bănuia că acesta era de a profita de orice şansă existentă. Depindea de el să-i ofere o şansă pe care ea n-ar fi îndrăznit s-o refuze şi să se asigure că ea nu avea să reuşească.

Trecură de Royal Opera House, cu porticul, coloanele şi statuile ei clasice; pe Endell Street femeia intră într-o cabină de telefon veche şi roşie, adunându-şi curajul, fără îndoială, şi verificând iar că Strike n-o observase. Strike merse mai departe, fără să schimbe ritmul, cu ochii asupra străzii din faţa lui. Ea căpătă încredere şi apăru iar pe trotuarul aglomerat, urmărindu-l printre trecătorii grăbiţi, cu sacoşe legănându-li-se în mâini, şi se apropie de el pe măsură ce strada se îngusta, intrând şi ieşind rapid în cadrul uşilor.

În timp ce se apropia de birou, Strike se decise şi coti la stânga de pe Denmark Street pe Flitcroft Street, care dădea în Denmark Place, unde un coridor întunecat, tapetat cu afişe ale trupelor de muzică, dădea spre biroul lui.

Avea să îndrăznească oare?

În timp ce intra pe alee, cu zgomotul paşilor lui răsunând între pereţii umezi, Strike încetini imperceptibil. Apoi o auzi venind – alergând spre el.

Strike pivotă pe piciorul stâng sănătos şi îşi azvârli bastonul – se auzi un ţipăt de durere când acesta întâlni braţul ei – cuţitul retractabil îi căzu din mână, lovi zidul de piatră, ricoşă şi trecu foarte aproape de ochiul lui Strike – el o prinsese acum într-o strânsoare feroce, care o făcea să ţipe.

Strike se temea ca nu cumva vreun erou să-i sară femeii în ajutor, dar nu apăru nimeni, iar acum viteza era esenţială – femeia era mai puternică decât se aşteptase el şi se zbătea înnebunită, încercând să-l lovească în boaşe şi să-l zgârie pe faţă. Cu încă o răsucire bine gândită a trupului, Strike o imobiliză, prinzându-i capul; picioarele ei patinau şi se zbăteau pe pavajul umed al aleii.

În timp ce femeia se zvârcolea în braţele lui, încercând să-l muşte, Strike se aplecă să ia cuţitul, trăgând-o în jos împreună cu el astfel că ea aproape îşi pierdu punctul de sprijin, apoi, abandonând bastonul, pe care nu îl putea duce în timp ce se ocupa de ea, o trase spre Denmark Street.

Strike era rapid, iar ea atât de epuizată de luptă, încât n-o mai ţineau plămânii să ţipe. Strada scurtă şi friguroasă se golise de cumpărători şi niciun trecător de pe Charing Cross Road nu observă nimic nelalocul lui în timp ce el o forţa să parcurgă mica distanţă până la uşa neagră de la intrare.

— Vreau să intru, Robin! Repede! strigă el la interfon.

Imediat ce Robin îi deschise, intră pe uşă şi o trânti. O târî pe femeie în sus pe scările de metal, în timp ce genunchiul lui protesta violent. Ea începu să ţipe, iar strigătele ei răsunau în casa scărilor. Strike văzu mişcare în spatele uşii de sticlă a graficianului ursuz şi excentric care lucra în biroul de sub el.

— Ne prostim doar! urlă el spre uşă, trăgându-şi urmăritoarea pe scări în sus.

— Cormoran? Ce – o, *Dumnezeule* mare! spuse Robin, holbându-se în jos de pe palier. Nu poţi – ce vrei să faci? Dă-i drumul!

— Tocmai… a încercat… să mă înjunghie iar… fir-ar a dracu', gâfâi Strike.

Cu un ultim efort, o forţă pe urmăritoarea lui să treacă pragul.

— Încuie uşa! îi strigă lui Robin.

Robin se repezi în spatele lor şi făcu întocmai. Strike o aruncă pe femeie pe canapeaua imitaţie de piele. Gluga ei căzu pe spate, lăsând să se vadă o faţă lungă şi palidă, cu ochi mari căprui şi păr negru des şi ondulat care îi cădea pe umeri. Degetele ei se terminau cu unghii ascuţite, vopsite în roşu aprins. Părea că abia trecuse de 20 de ani.

— Nemernicule! *Nemernicule!*

Femeia încercă să se ridice, dar Strike stătea lângă ea cu o expresie furibundă, aşa că ea se răzgândi, se lăsă din nou pe canapea şi îşi masă gâtul alb, care purta urme de zgârieturi roz închis acolo unde el o apucase.

— Ai putea să-mi spui de ce încerci să mă înjunghii? întrebă Strike.

— Du-te-n mă-ta!

— Foarte original, spuse Strike. Robin, cheamă poliţia…

— Nuuuuuuu! zbieră femeia în negru ca un câine care urlă

a pustiu.

Apoi îi spuse icnit lui Robin, trăgându-şi bluza în jos, cu o expresie subită de nefericire, ca să lase să se vadă urmele de pe gâtul ei alb şi puternic.

— M-a rănit. M-a târât, m-a tras…

Robin privi spre Strike, cu mâna pe receptor.

— De ce mă urmăreai? spuse Strike gâfâind, pe un ton ameninţător.

Ea se ghemui în pernele de piele, ce scoaseră un scârţâit, însă Robin, ale cărei degete nu abandonaseră telefonul, detectă o notă de încântare în frica femeii, o adiere de voluptate în modul în care îşi răsucise trupul.

— Ultima şansă, mârâi Strike. *De ce…?*

— Ce se întâmplă acolo? se auzi o voce certăreaţă de pe palierul de dedesubt.

Privirea lui Robin se întâlni cu cea a lui Strike. Robin se grăbi spre uşă, o descuie şi se strecură afară, pe palier, în timp ce Strike stătea de pază lângă prizoniera lui, cu maxilarul încleştat şi pumnul strâns. Văzu în expresia ochilor ei mari şi întunecaţi, cu contur mov ca panseluţele, cum prinde contur ideea de a striga după ajutor, iar apoi dispare. Femeia începu să plângă, zguduindu-se, dar dinţii ei erau dezgoliţi, iar Strike se gândi că în lacrimile ei era mai multă furie decât nefericire.

— Totul e în regulă, domnule Crowdy, strigă Robin. Ne prosteam doar. Scuze că am făcut atâta zgomot.

Robin reveni în birou şi încuie din nou uşa în spatele ei. Femeia stătea rigidă pe canapea, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, cu unghiile ca nişte gheare înfipte în marginea banchetei.

— M-am săturat, spuse Strike. Nu vrei să vorbeşti – chem poliţia.

Ea păru să-l creadă. Strike abia făcuse doi paşi spre telefon, când femeia suspină:

— Voiam să te opresc.

— Să mă opreşti din ce? întrebă Strike.

— De parcă n-ai şti!

— Să nu te joci cu mine! strigă Strike aplecându-se spre ea

cu pumnii încleştaţi.

Acum simţea durerea din genunchi cât se poate de acut. Ea era de vină pentru acea cădere care îi vătămase din nou ligamentele.

— Cormoran, spuse Robin ferm, strecurându-se între ei şi obligându-l să facă un pas în spate. Apoi i se adresă fetei: Ascultă. Ascultă ce-ţi spun. Spune-i de ce faci asta şi poate că n-o să sune…

— Sper că glumeşti, spuse Strike. De două ori a încercat să mă înjun…

— … poate că n-o să sune la poliţie, spuse Robin tare, netulburată.

Femeia sări în picioare şi încercă să fugă spre uşă.

— N-aş crede, spuse Strike.

Şchiopătă repede în jurul lui Robin, o prinse pe atacatoarea lui de talie şi o aruncă nu foarte blând înapoi pe canapea.

— *Cine eşti?*

— Acum m-ai rănit! strigă ea. Chiar m-ai rănit – coastele mele –, o să te acuz de agresiune, nemernicule…

— Atunci o să-ţi spun Pippa, bine? zise Strike.

Femeia icni şi se cutremură, aruncându-i o privire urâtă.

— Eşti… eşti… du-te…

— Da, da, să mă duc dracului, spuse Strike iritat. *Cum te cheamă.*

Pieptul ei tresălta sub paltonul greu.

— Şi dacă-ţi spun, de unde o să ştii că ţi-am spus adevărul? gâfâi ea, sfidându-l iar.

— Te ţin aici până verific, spuse Strike.

— Răpire! strigă ea, cu o voce aspră şi tare de docher.

— Arestare cetăţenească, spuse Strike. Ai încercat să mă înjunghii, fir-ar a dracu'. Acum, pentru ultima oară…

— Pippa Midgley, spuse ea repede.

— În sfârşit. Ai vreun act?

După încă o obscenitate rebelă, femeia îşi strecură mâna în buzunar şi scoase un abonament de autobuz, pe care i-l aruncă lui Strike.

— Aici scrie Philip Midgley.

— Zău?

Văzând cum Strike începe să înţeleagă, Robin simţi o nevoie subită de a izbucni în râs, în ciuda tensiunii din încăpere.

— Epicene, spuse Pippa Midgley cu furie. Nu te-ai prins? E prea subtil pentru tine, *boule*?

Strike ridică privirea spre ea. Mărul lui Adam de pe gâtul ei zgâriat şi plin de semne era totuşi proeminent. Femeia îşi îndesase din nou mâinile în buzunare.

— La anul o să fiu Pippa în toate actele mele, spuse ea.

— Pippa, repetă Strike. Tu eşti autoarea lui „Mult succes ăluia care te înjunghie, Kath", nu-i aşa?

— *Ah,* spuse Robin cu un oftat, înţelegând în sfârşit despre ce era vorba.

— *Aaaaaah,* ce *deştept* sunteţi, domnule Dur, spuse Pippa, maimuţărind-o.

— O cunoşti pe Kathryn Kent personal sau sunteţi doar prieteni pe net?

— De ce? Acum e o infracţiune şi să o cunoşti pe Kath Kent?

— De unde îl cunoşteai pe Owen Quine?

— Nu vreau să vorbesc despre nemernicul ăla, spuse ea, cu pieptul tresăltându-i. Ce mi-a făcut el… ce a făcut… prefăcându-se… a minţit… fir-ar al dracu' de nemernic mincinos…

Alte lacrimi începură să-i inunde obrajii, iar ea făcu o criză de isterie. Îşi înfipse în păr mâinile cu unghii stacojii, legănându-se înainte şi înapoi şi hohotind, în timp ce picioarele ei răpăiau în podea. Strike o privea cu dezgust, iar după câteva clipe spuse:

— Vrei să *taci dracului din…*

Dar Robin îl potoli cu o privire, smulse o mână de şerveţele din cutia de pe biroul ei şi le îndesă în mâna Pippei.

— Ne-mmer…

— Vrei un ceai sau o cafea, Pippa? o întrebă Robin cu amabilitate.

— Ca… fea… te…

— Tipa asta tocmai a încercat să mă înjunghie, Robin, ce naiba!

— Dar n-a reuşit, nu-i aşa? comentă Robin, făcându-şi de lucru cu ceainicul.

— Prostia, spuse Strike nevenindu-i să creadă, nu e o circumstanţă atenuantă conform legii!

Se întoarse iar spre Pippa, care urmărise acest dialog cu gura căscată.

— De ce mă urmăreai? Ce încerci să mă opreşti să fac? Şi te avertizez – doar pentru că Robin ia de bună chestia cu plânsul…

— Lucrezi pentru *ea!* ţipă Pippa. Pentru curva aia perversă, văduva lui! Acum ea a primit banii lui, nu-i aşa – ştim ce te-a angajat să faci, nu suntem proaste!

— Ce înseamnă „noi”? întrebă Strike.

Dar ochii întunecaţi ai Pippei alunecară iar spre uşă. Strike, al cărui genunchi mult încercat zvâcnea acum atât de tare încât îl făcea să scrâşnească din dinţi de durere, spuse:

— Mă jur pe ce vrei tu că dacă fugi la uşă încă o dată chem poliţia, depun mărturie şi o să mă bucur când o să te văd condamnată pentru tentativă de omucidere. Şi n-o să fie prea plăcut pentru tine la pârnaie, Pippa. Cel puţin nu înainte de operaţie.

— Cormoran! spuse Robin tăios.

— E o realitate, spuse Strike.

Pippa se ghemuise înapoi pe canapea şi se holba la Strike cu o teroare neprefăcută.

— Cafeaua, spuse Robin ferm, apărând de după birou şi împingând o cană în una din mâinile cu gheare lungi. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-i odată despre ce e vorba, Pippa. *Spune-i.*

Oricât de instabilă şi agresivă ar fi părut Pippa, Robin nu se putea abţine să nu-i fie milă de această fată, care părea să nu se fi gândit deloc la posibilele consecinţe ale atacării unui detectiv privat cu un şiş. Nu putea decât să presupună că fata poseda o formă extremă a tulburării de care suferea fratele ei mai mic, Martin, celebru în familia lor prin imprudenţa şi

înclinaţia către pericol ce avuseseră ca rezultat mai multe vizite la camera de gardă decât toţi fraţii lui împreună.

— Ştim că ea te-a angajat ca să ne faci nouă o înscenare, croncăni Pippa.

— Cine, mârâi Strike, e „ea” şi cine „noi”?

— Leonora Quine! spuse Pippa. Ştim ce hram poartă ea şi ştim de ce e capabilă! Ne urăşte, pe mine şi pe Kath, ar face orice ca să ne-o coacă. L-a omorât pe Owen şi încearcă să arunce asta asupra noastră! N-ai decât să faci moaca aia cât vrei!

Sprâncenele lui Strike se ridicaseră într-o expresie de stupefacţie totală.

— E o curvă nebună, e geloasă ca dracu' – nu putea suporta că el se vede cu noi, iar acum te-a pus pe tine să cauţi peste tot ca să găseşti ceva de folosit împotriva noastră!

— Nici măcar nu ştiu dacă tu crezi prostiile astea paranoice…

— Noi ştim ce se întâmplă! strigă Pippa.

— *Taci din gură.* Când ai început să mă urmăreşti, doar ucigaşul ştia că Owen Quine e mort. M-ai urmărit în ziua în care am găsit cadavrul şi ştiu că ai urmărit-o pe Leonora timp de o săptămână înainte de asta. De ce?

Când ea nu răspunse, Strike repetă:

— Ultima şansă: de ce m-ai urmărit de la casa Leonorei?

— Credeam că ai putea să mă duci unde era el, spuse Pippa.

— De ce voiai să ştii unde era el?

— Ca să pot să-l omor, fir-ar a dracu'! ţipă Pippa.

Robin îşi confirmă impresia că Pippa împărtăşea lipsa aproape totală de instinct de autoconservare a lui Martin.

— Şi de ce voiai să-l omori? întrebă Strike, ca şi cum ea nu spusese nimic neobişnuit.

— Din cauza a ceea ce ne-a făcut în cartea aia îngrozitoare! Tu ştii – ai citit-o – Epicene – nemernicul, nemernicul ăla…

— Calmează-te odată! Deci citiseşi deja *Bombyx Mori*?

— Da, bineînţeles că…

— Şi atunci ai început să bagi căcat în cutia poştală a lui

Quine?

— Căcat pentru un căcat! strigă ea.

— Foarte spiritual. Când ai citit cartea?

— Kath mi-a citit părţile despre noi la telefon şi apoi, când eu am ajuns şi…

— Când ţi-a citit părţile alea la telefon?

— C-când Kath a venit acasă şi l-a găsit în pragul uşii. Întreg manuscrisul. Abia dacă a putut să deschidă uşa. Îl băgase prin fanta de la uşă, cu un bilet. Mi l-a arătat.

— Ce scria în bilet?

— Scria: „Clipa răzbunării pentru noi amândoi. Sper că eşti fericită! Owen”.

— „Clipa răzbunării pentru noi amândoi”? repetă Strike, încruntându-se. Ştii ce înseamnă asta?

— Kath n-a vrut să-mi spună, dar eu ştiu că ea a înţeles. Era d-distrusă.

Pieptul Pippei se ridica şi cobora agitat.

— Ea e… e o persoană minunată. Tu n-o cunoşti. A fost ca o mamă pentru mine. Ne-am întâlnit la cursul lui de scriere creatoare şi eram ca nişte… am devenit ca nişte…

Pippa îşi trase răsuflarea şi scânci:

— E un nemernic. Ne-a minţit în legătură cu ce scria, ne-a minţit în legătură… în legătură cu tot…

Începu să plângă din nou, hohotind şi suspinând, iar Robin, îngrijorată că domnul Crowdy va protesta din nou, spuse blând:

— Pippa, spune-ne doar cu ce v-a minţit. Cormoran vrea doar adevărul, nu încearcă să însceneze nimic nimănui…

Robin nu-şi dădu seama dacă Pippa o auzise sau o crezuse; poate că voia pur şi simplu să se descarce, să se elibereze puţin de suferinţă, dar Pippa inspiră adânc, cutremurându-se, şi revărsă un torent de cuvinte:

— A spus că eu eram ca a doua lui fiică, mi-a *spus* asta mie; eu i-am spus *totul,* ştia că maică-mea mă dăduse afară din casă şi *totul.* Iar eu i-am arătat c-c-cartea despre viaţa mea şi el a fost atât de drăguţ şi de interesat, mi-a spus că o să mă ajute să o p-public şi ne-a z-zis la amândouă, mie şi lui Kath, că

apăream în noul lui roman şi a zis că eu eram un „minunat suflet pierdut” – *aşa mi-a spus el…*

Pippa icni, în timp ce buzele ei se frământau:

— … şi într-o zi s-a prefăcut că-mi citeşte o parte din el la telefon, şi era… era minunat, apoi l-am citit, şi el… el scrisese *că*… Kath era în unele părţi… peştera… Harpia şi Epicene…

— Deci Kathryn a venit acasă şi l-a găsit în pragul uşii, nu-i aşa? spuse Strike. A venit acasă de unde – de la muncă?

— De la azil, unde stătuse cu sora ei pe moarte.

— Şi asta a fost când? spuse Strike pentru a treia oară.

— Cui dracu’ îi pasă…?

— *Mie îmi pasă!*

— Era pe 9? întrebă Robin.

Intrase pe blogul lui Kathryn Kent, dar monitorul era îndreptat în aşa fel încât, de pe canapeaua pe care stătea, Pippa nu putea să-l vadă.

— E posibil să fi fost marţi, pe 9, Pippa? Marţea de dinaintea focurilor de artificii?

— Da… da, aşa cred că a fost! spuse Pippa, părând uluită de intuiţia lui Robin. Da, Kath a plecat în noaptea focurilor de artificii, pentru că Angela era foarte bolnavă…

— De unde ştii că era noaptea focurilor de artificii? întrebă Strike.

— Pentru că Owen i-a spus lui Kath că nu p-putea să o vadă în seara aia, pentru că trebuia să aprindă artificii cu fiica lui, spuse Pippa. Şi Kath a fost foarte supărată, pentru că el ar fi trebuit să le părăsească! Îi promisese lui Kath, îi promisese *în sfârşit* că avea s-o părăsească pe curva de nevastă-sa, şi apoi îi zice că tre’ să se joace de-a steluţele cu handi…

Pippa se opri brusc, dar Strike termină în locul ei.

— Cu handicapata?

— E doar o glumă, murmură Pippa ruşinată, manifestând mai mult regret pentru folosirea acestui cuvânt decât o făcuse pentru încercarea de a-l înjunghia pe Strike. Doar între Kath şi mine: fiica lui a fost întotdeauna pretextul pentru care Owen nu le putea părăsi, ca să fie împreună cu Kath…

— Ce a făcut Kath în seara aia, în loc să se vadă cu Quine?

întrebă Strike.

— M-am dus eu pe la ea. Apoi a primit un apel că sora ei, Angela, era mult mai rău, şi a plecat. Angela avea cancer. În stadiu terminal.

— Unde era Angela?

— La azilul din Clapham.

— Cum a ajuns Kathryn acolo?

— Ce importanţă are?

— Răspunde naibii la întrebare, bine?

— Nu ştiu – cu metrou', presupun. Şi a rămas cu Angela trei zile, dormea pe o saltea de pe podea, lângă patul ei, pentru că doctorii credeau că Angela poate muri în orice clipă, dar Angela a tot rezistat şi Kath a trebuit să se ducă acasă să-şi ia haine curate, şi atunci a găsit manuscrisul în pragul uşii.

— De ce eşti sigură că ea a venit acasă marţi? întrebă Robin.

Strike, care era pe punctul de a pune aceeaşi întrebare, privi spre ea surprins. El nu ştia despre bătrânul de la librărie şi groapa din Germania.

— Pentru că marţi seara lucrez la linia de urgenţă, spuse Pippa, şi acolo eram când m-a sunat Kath plângând în hohote, pentru că pusese manuscrisul în ordine şi citise ce scrisese el despre noi…

— Ei, lucrurile astea sunt foarte interesante, zise Strike, deoarece Kathryn Kent a spus poliţiei că n-a citit niciodată *Bombyx Mori.*

Expresia oripilată a Pippei ar fi putut fi amuzantă în alte circumstanţe.

— *M-ai păcălit, fir-ar a dracu'!*

— Da, eşti şi foarte greu de descusut, spuse Strike. Nici să nu te *gândeşti,* zise apropiindu-se de Pippa, care încerca să se ridice în picioare.

— Era un… un căcat! strigă Pippa, fremătând de o furie neputincioasă. Era un profitor! S-a prefăcut că e interesat de scrierile noastre şi în tot timpul ăsta s-a folosit de noi, n-nemernicul m-mincinos… Am crezut că înţelege ce înseamnă viaţa mea – discutam ore în şir despre asta, şi el m-a încurajat

să-mi scriu povestea vieţii –, mi-a s-spus că o să mă ajute să obţin un contract de publicare…

Strike simţi cum o silă bruscă se revarsă asupra lui. Ce era cu obsesia asta de a fi publicat?

— … iar el încerca doar să mă facă să fiu drăguţă, să îi spun toate gândurile şi sentimentele mele private, iar Kath – ce i-a făcut lui Kath – voi nu *înţelegeţi* – mă bucur că curva de nevastă-sa l-a omorât! Dacă n-ar fi făcut-o…

— De ce spui întruna, întrebă Strike, că soţia lui l-a omorât pe Quine?

— Pentru că Kath are dovada!

— Ce dovadă? întrebă Strike.

— Te cred c-ai vrea să ştii! strigă Pippa, chicotind isteric. N-ai tu treabă!

— Dacă are dovada, de ce n-a dus-o la poliţie?

— Din compasiune! strigă Pippa. Ceva ce *tu* nu…

— De ce, se auzi o voce plângăreaţă de dincolo de uşa de sticlă, continuaţi să *ţipaţi* aşa?

— Ah, fir-ar a dracu', spuse Strike în timp ce conturul neclar al domnului Crowdy de la parter se lipea de geam.

Robin se duse să descuie uşa.

— Ne pare foarte rău, domnule Crow…

Pippa sări de pe canapea într-o clipă. Strike dădu s-o prindă, dar genunchiul lui cedă chinuitor în timp ce el se repezea. Pippa îl îmbrânci pe domnul Crowdy la o parte şi dispăru, bocănind pe scări.

— Las-o! îi spuse Strike lui Robin, care părea pregătită s-o urmărească. Cel puţin i-am luat cuţitul.

— Cuţitul? schelălăi domnul Crowdy.

Avură nevoie de cincisprezece minute ca să-l convingă să nu contacteze proprietarul (căci publicitatea de după cazul Lula Landry îl tulburase foarte mult pe grafician, care trăia cu groaza că un alt ucigaş ar fi putut veni să-l caute pe Strike şi, poate, să ajungă din greşeală în biroul lui).

— Dumnezeule mare şi sfânt, spuse Strike după ce îl convinseră în sfârşit pe domnul Crowdy să plece.

Se prăbuşi pe canapea; Robin se aşeză pe scaunul de la

calculatorul ei şi se priviră unul pe celălalt timp de câteva secunde, după care izbucniră în râs.

— Ne iese destul de bine schema cu poliţistul rău şi poliţistul bun, spuse Strike.

— Nu mă prefăceam, spuse Robin, chiar îmi părea puţin rău pentru ea.

— Am observat. Şi cum rămâne cu mine, care am fost atacat?

— Chiar *a vrut* să te înjunghie sau era o scenă de teatru? întrebă Robin sceptică.

— E posibil să-i fi plăcut mai mult ideea decât punerea ei în practică, recunoscu Strike. Problema e că eşti la fel de mort dacă eşti înjunghiat de un prostănac teatral sau de un profesionist. Iar ce credea ea că o să obţină prin înjunghierea mea…

— Iubire maternă, spuse Robin calm.

Strike o privi fix.

— Mama ei a renegat-o, spuse Robin, şi trece printr-o perioadă foarte traumatică, mă gândesc că ia hormoni şi Dumnezeu ştie ce mai trebuie să facă înainte de operaţie. I s-a părut că are o nouă familie, nu-i aşa? I s-a părut că Owen Quine şi Kathryn Kent erau noii ei părinţi. Ne-a spus asta, Quine a zis că ea e ca o a doua fiică pentru el şi a inclus-o în carte ca fiică a lui Kathryn Kent. Dar în *Bombyx Mori* Quine a înfăţişat-o lumii ca fiind jumătate bărbat, jumătate femeie. Şi a mai sugerat că, dincolo de toată afecţiunea ei filială, ea voia de fapt să se culce cu el. Noul ei tată a dezamăgit-o foarte rău. Dar noua ei mamă era încă bună şi iubitoare, şi fusese trădată şi ea, aşa că Pippa s-a apucat să se răzbune pentru amândouă.

Robin nu se putu abţine să nu zâmbească larg în faţa expresiei lui Strike de admiraţie uimită.

— De ce naiba ai renunţat la facultatea aia de psihologie?

— E o poveste lungă, spuse Robin, întorcând privirea spre ecranul calculatorului. Nu e prea în vârstă… cam 20 de ani, nu crezi?

— Aşa pare, fu de acord Strike. Păcat că n-am apucat să o întrebăm ce a făcut în zilele de după dispariţia lui Quine.

— Nu ea e autoarea, spuse Robin cu certitudine, privind din nou spre el.

— Da, probabil că ai dreptate, oftă Strike, fie şi numai pentru că să-i bage rahat de câine în cutia poştală ar fi fost un mic anticlimax după ce îi tăiase măruntaiele.

— Şi nu pare că stă prea bine la planificare şi eficienţă, nu-i aşa?

— Asta e puţin spus, aprobă Strike.

— O să suni la poliţie să le spui despre ea?

— Nu ştiu. Poate. La dracu'…

Strike se plesni cu palma peste frunte.

— … nici măcar n-am reuşit să aflu de ce naiba cânta în carte!

— Cred că ştiu de ce, spuse Robin după o scurtă rafală de tastat şi citire a rezultatelor pe ecranul calculatorului ei. A cânta pentru catifelarea vocii… exerciţii vocale pentru persoanele transgender.

— Asta e tot? întrebă Strike neîncrezător.

— Ce vrei să spui – că nu avea dreptate să se simtă ofensată? zise Robin. Zău aşa – el îşi bătea joc de ceva foarte personal într-un mod public…

— Nu asta am vrut să zic, spuse Strike.

Se încruntă privind pe fereastră şi meditând. Ninsoarea cădea deasă şi rapidă.

După o vreme, îi spuse:

— Ce s-a întâmplat la librăria Bridlington?

— Dumnezeule, da, era să uit!

Îi povesti în amănunt despre vânzător şi despre confuzia lui între 1 şi 8 noiembrie.

— Ce prostănac bătrân, spuse Strike.

— Eşti rău, spuse Robin.

— Era arogant, nu-i aşa? Lunea e întotdeauna la fel, merge la prietenul lui Charles în fiecare luni…

— Dar cum ne dăm seama dacă a fost seara cu episcopul anglican sau seara cu groapa?

— Tu zici că el pretinde că Charles l-a întrerupt cu povestea cu groapa în timp ce el îi spunea despre faptul că Quine a

venit la magazin?

— Aşa a spus.

— Atunci probabil Quine a venit la librărie pe 1, nu pe 8. El îşi aminteşte acele două informaţii ca fiind conectate. Sărmanul neghiob s-a zăpăcit. *Voia* să-l fi văzut pe Quine după ce acesta dispăruse, voia să poată contribui la stabilirea momentului morţii, aşa că, fără să-şi dea seama, căuta motive să creadă că era lunea din intervalul crimei, nu o luni irelevantă, cu o săptămână întreagă înainte să fie interesat cineva de acţiunile lui Quine.

— Dar totuşi mai e ceva ciudat, nu-i aşa, la ceea ce pretinde el că i-a spus Quine? întrebă Robin.

— Da, este, spuse Strike. Că ar fi cumpărat cărţi de citit pentru că pleca în vacanţă… deci plănuia deja să plece, cu patru zile înainte să se certe cu Elizabeth Tassel? Plănuia oare deja să meargă în Talgarth Road, după ce în toţi acei ani se presupune că a detestat şi evitat casa aia?

— O să-i spui lui Anstis despre asta? întrebă Robin.

Strike râse afectat.

— Nu, n-o să-i spun lui Anstis. N-avem nicio probă reală că Owen Quine a fost acolo pe 1, şi nu pe 8. Oricum, Anstis şi cu mine nu suntem în cei mai buni termeni în clipa asta.

Urmă încă o pauză lungă, apoi Strike o făcu pe Robin să tresară spunând:

— Trebuie să vorbesc cu Michael Fancourt.

— De ce? întrebă ea.

— Dintr-o mulţime de motive, spuse Strike. Lucrurile pe care mi le-a spus Waldegrave la prânz. Poţi să vorbeşti cu agentul lui sau cu orice alt contact de-al lui poţi găsi?

— Da, spuse Robin făcându-şi o însemnare. Ştii, m-am uitat iar la interviu chiar acum şi tot nu pot să…

— Mai uită-te o dată, spuse Strike. Fii atentă. *Gândeşte.*

Strike tăcu iar, privind încruntat în tavan. Nevrând să-i întrerupă şirul gândurilor, Robin se apucă să lucreze la calculator ca să descopere cine îl reprezenta pe Michael Fancourt.

În cele din urmă Strike vorbi, acoperind sunetul tastaturii

ei.
— Oare ce dovezi crede Kathryn Kent că are împotriva Leonorei?
— Poate nimic, spuse Robin, concentrându-se asupra rezultatelor găsite.
— Şi nu le foloseşte „din compasiune”…
Robin nu spuse nimic. Examina site-ul agentului literar al lui Fancourt, căutând un număr de telefon.
— Să sperăm că şi asta e doar o prostie isterică, spuse Strike.
Dar era îngrijorat.

38

Că-ntr-o hârtie atât de mică
Poate zăcea pierzania…

John Webster, *Diavolul alb*

Domnişoara Brocklehurst, asistenta posibil necredincioasă, încă pretindea că răceala o împiedică să lucreze. Amantul ei, clientul lui Strike, considera asta exagerat, iar detectivul înclina să-i dea dreptate. La ora 7, a doua zi dimineaţă, Strike era poziţionat într-o firidă întunecoasă din faţa apartamentului din Battersea al domnişoarei Brocklehurst, învelit în palton, eşarfă şi mănuşi, căscând larg în timp ce frigul îi pătrundea în extremităţi şi savurând al doilea din cele trei sendvişuri cu ou şi şuncă pe care le luase pe drum de la McDonald's.

Exista o avertizare de vreme rea pentru întregul sud-est. O zăpadă groasă, de un albastru întunecat, se depusese deja pe întreaga stradă, iar primii fulgi ezitanţi coborau dinspre un cer lipsit de stele, în timp ce el aştepta, mişcându-şi din când în când degetele de la picioare ca să verifice dacă încă le mai simte. Unul câte unul, locatarii plecau la lucru, alunecând şi patinând spre staţie sau urcându-se în maşini ale căror gaze de eşapament sunau neobişnuit de tare în liniştea înăbuşită. Trei brazi de Crăciun licăreau spre Strike de la nişte ferestre de sufragerie, chiar dacă decembrie avea să înceapă abia ziua următoare, lumini portocalii, verde-smarald şi albastru rece care clipeau ţipător în timp ce el stătea sprijinit de zid, cu ochii asupra ferestrelor apartamentului domnişoarei Brocklehurst, făcând pariuri cu sine însuşi dacă ea va ieşi măcar din casă pe vremea aceea. Genunchiul încă îi făcea zile negre, dar zăpada încetinise restul lumii la un ritm care se potrivea cu al lui. Nu o văzuse niciodată pe domnişoara Brocklehurst cu tocuri mai mici de zece centimetri. În aceste

condiţii, era foarte posibil ca ea să fie mai incapacitată decât era el.

În ultima săptămână, căutarea ucigaşului lui Quine începuse să eclipseze toate celelalte cazuri ale lui, dar era important să rămână la zi cu ele ca să nu piardă contracte. Amantul domnişoarei Brocklehurst era un om bogat, care era posibil să-i ofere lui Strike multe alte lucrări dacă îi plăcea munca detectivului. Omul de afaceri avea o predilecţie pentru blonde tinere; o succesiune de astfel de femei îl costase mari cantităţi de bani şi diverse cadouri scumpe (după cum îi mărturisise de bunăvoie lui Strike la prima lor întâlnire), doar ca să-l părăsească sau trădeze. Dat fiind că acesta nu dădea deloc semne că ar deveni un mai bun evaluator al caracterului, Strike anticipa multe alte ore lucrative petrecute în urmărirea viitoarelor domnişoare Brocklehurst. Poate că trădarea era ceea ce îl incita pe clientul lui, reflectă Strike, în timp ce respiraţia i se înălţa sub formă de norişori prin aerul îngheţat; mai cunoscuse alţi astfel de bărbaţi. Era un gust care îşi găsea expresia deplină la cei care se îndrăgosteau de prostituate.

La 9 fără 10 minute, perdelele se smuciră uşor. Mai rapid decât te-ai fi putut aştepta după atitudinea lui de relaxare nonşalantă, Strike ridică aparatul de fotografiat cu vedere pe timp de noapte ascuns lângă corp.

Domnişoara Brocklehurst rămase pentru scurt timp în lumina slabă a străzii înzăpezite, în sutien şi chiloţi, chiar dacă sânii ei măriţi chirurgical nu aveau nevoie de susţinere. În spatele ei, în întunericul dormitorului, se apropie un bărbat burtos, cu pieptul gol, care îi cuprinse în treacăt cu mâna un sân, ceea ce îi aduse o mustrare chicotită. Se întoarseră amândoi în dormitor.

Strike coborî aparatul de fotografiat şi verifică rezultatele muncii sale. Cea mai incriminantă fotografie pe care reuşise să o surprindă înfăţişa conturul clar al mâinii şi braţului unui bărbat, cu faţa domnişoarei Brocklehurst întoarsă pe jumătate, râzând, dar faţa celui care o îmbrăţişa era în întuneric. Strike presupuse că era posibil ca acesta să plece în curând la lucru,

aşa că băgă aparatul de fotografiat într-un buzunar interior, pregătit pentru o urmărire lentă şi greoaie, şi se puse pe treabă cu al treilea lui sendviş.

Şi într-adevăr, la 9 fără 5 minute, uşa de la intrare a domnişoarei Broklehurst se deschise şi amantul apăru; nu semăna deloc cu şeful ei, în afara vârstei şi a aspectului prosper. O geantă de piele elegantă, de curier, atârna diagonal de-a lungul pieptului său, suficient de mare pentru o cămaşă curată şi o periuţă de dinţi. Strike le văzuse atât de des în ultima vreme, încât ajunsese să le considere Genţi de Rămas peste Noapte ale Adulterilor. Cuplul se delectă pe trepte cu un sărut francez, scurtat de frigul geros şi de faptul că domnişoara Borcklehurst purta aproximativ 50 de grame de stofă. Apoi ea se retrase înăuntru, iar Burtosul porni spre Clapham Junction, deja vorbind la mobil, fără îndoială explicând că va întârzia din cauza zăpezii. Strike îi lăsă un avans de 20 de metri, apoi ieşi din ascunzătoarea lui, sprijinindu-se pe bastonul pe care Robin îl recuperase cu amabilitate din Denmark Place, în după-amiaza precedentă.

Era o supraveghere uşoară, iar Burtosul ignora totul în afara conversaţiei lui telefonice. Coborâră împreună panta uşoară a Lavender Hill, la distanţă de 20 de metri, în timp ce ninsoarea cobora din nou în mod susţinut. Burtosul alunecă de mai multe ori, în pantofii lui făcuţi la comandă. Când ajunseră în staţie, Strike nu avu nicio dificultate să îl urmeze în acelaşi vagon, în timp ce acesta continua să pălăvrăgească şi, sub pretextul că îşi citea mesajele, să îi facă fotografii cu mobilul.

În timp ce făcea asta sosi un mesaj autentic de la Robin.

Agentul lui Michael Fancourt tocmai m-a sunat înapoi – MF spune că e încântat să vă întâlniţi! E în Germania, dar se întoarce pe 6. Sugerează la Groucho Club, oricând poţi? R

Era extraordinar, se gândi Strike în timp ce metroul ajungea huruind la Waterloo, cât de mult îşi doreau să vorbească cu el cei care citiseră *Bombyx Mori.* Când se mai întâmplase ca suspecţii să se repeadă atât de nerăbdători

asupra şansei de a sta faţă în faţă cu un detectiv? Şi ce spera să obţină celebrul Michael Fancourt de la o întrevedere cu detectivul privat care găsise cadavrul lui Owen Quine?

Strike se dădu jos din metrou în spatele Burtosului, urmându-l prin mulţime, pe pardoseala umedă şi alunecoasă a staţiei Waterloo, sub plafonul din grinzi crem şi sticlă care îi amintea de Tothebarn House. Ieşiră din nou în frig, în timp ce Burtosul continua să ignore totul şi să pălăvrăgească la mobil; Strike îl urmări pe trotuarele pline de zloată, mărginite de mormane de zăpadă murdară, printre clădiri pătrate de birouri din sticlă şi beton, intrând şi ieşind din roiul de lucrători financiari care se grăbeau, ca nişte furnici, în hainele lor cenuşii, până când, în sfârşit, Burtosul intră în parcarea uneia dintre cele mai mari clădiri de birouri şi se îndreptă spre ceea ce, în mod evident, era maşina lui. Se pare că i se păruse mai înţelept să lase BMW-ul la birou decât să-l parcheze în faţa apartamentului domnişoarei Brocklehurst. În timp ce Strike privea, pândind din spatele unui Range Rover plasat avantajos, simţi cum mobilul din buzunar vibrează, dar îl ignoră, nevrând să atragă atenţia asupra lui. Burtosul avea un loc de parcare cu nume. După ce strânse câteva articole din portbagaj, intră în clădire, lăsându-i lui Strike posibilitatea de a se apropia de peretele pe care erau scrise numele directorilor şi de a face o fotografie cu numele şi titlul complet al Burtosului, pentru buna informare a clientului său.

Strike se îndreptă apoi spre birou. Odată urcat în metrou, îşi cercetă telefonul şi văzu că pierduse un apel de la cel mai vechi prieten al lui, Dave Polworth, cel schilodit de rechin.

Polworth avea obiceiul străvechi de a-i spune lui Strike „Diddy”. Cei mai mulţi oameni presupuneau că e o trimitere ironică la mărimea lui (pe tot parcursul şcolii primare, Strike fusese cel mai mare băiat din an şi, de obicei, şi din anul mai mare), dar în realitate numele venea de la nesfârşitele veniri şi plecări de la şcoală datorate stilului de viaţă rătăcitor al mamei lui. Cândva, acestea avuseseră ca rezultat faptul că Dave Polworth, un băiat mic cu voce ascuţită, îi spusese lui Strike că e ca un „didicoy”, cuvântul din Cornwall pentru

ţigan.

Strike îl sună înapoi imediat ce coborî din metrou, iar 20 de minute mai târziu, când intră în birou, încă mai vorbeau. Robin ridică privirea şi dădu să spună ceva, dar când văzu că Strike vorbeşte la telefon se mulţumi să zâmbească şi se întoarse iar la monitorul ei.

— Vii acasă de Crăciun? îl întrebă Polworth pe Strike, în timp ce acesta trecea spre biroul lui şi închidea uşa.

— Poate, spuse Strike.

— Bem nişte beri în Victory? îl îndemnă Polworth. I-o tragi iar lui Gwenifer Arscott?

— Nu i-am tras-o niciodată, spuse Strike (era o glumă foarte veche), lui Gwenifer Arscott.

— Ei, mai încearcă o dată, Diddy, s-ar putea ca de data asta să-ţi iasă. Ar fi timpul s-o defloreze cineva. Şi apropo de fete cărora niciunul din noi nu le-a tras-o…

Conversaţia degeneră într-o serie de scenete lubrice şi foarte amuzante ale lui Polworth despre unii prieteni comuni pe care amândoi îi abandonaseră în St. Mawes. Strike râdea atât de tare încât ignoră semnalul de „apel în aşteptare" şi nu se deranjă să verifice cine era.

— Nu te-ai împăcat cu Domniţa Nebunica, nu-i aşa, băiete? întrebă Dave.

Acesta era numele pe care i-l dădea de obicei lui Charlotte.

— Nu, spuse Strike, începând să calculeze. Se căsătoreşte peste… patru zile.

— Da, mă rog, tu fii cu ochii în patru, Diddy, după semne ale ei galopând înapoi la orizont. Nu m-ar mira dacă ar întinde-o. Dacă chiar se va întâmpla să respiri uşurat, prietene.

— Da, spuse Strike. Bine.

— Atunci ne-am înţeles? spuse Polworth. Acasă de Crăciun? Beri la Victory?

— Sigur, de ce nu, spuse Strike.

După alte câteva replici obscene, Dave reveni la munca lui, iar Strike, încă zâmbind larg, îşi verifică telefonul şi văzu că pierduse un apel de la Leonora Quine.

Ieşi iar în anticameră, în timp ce suna la căsuţa lui poştală.

— M-am uitat iar la documentarul cu Michael Fancourt, spuse Robin însufleţită, şi mi-am dat seama ce voiai să…

Strike ridică mâna ca s-o facă să tacă, în timp ce vocea de obicei inexpresivă a Leonorei îi vorbea la ureche, părând agitată şi dezorientată.

„Cormoran, am fost arestată. Nu ştiu de ce – nimeni nu-mi spune nimic –, m-au adus la secţie. Aşteaptă după un avocat sau ceva. Nu ştiu ce să fac – Orlando e cu Edna, nu ştiu –, în orice caz, aici sunt…”

Câteva secunde de tăcere, apoi mesajul se termină.

— Căcat! spuse Strike atât de tare încât Robin tresări. CĂCAT!

— Ce s-a întâmplat?

— Au arestat-o pe Leonora – de ce mă sună pe mine, nu pe Ilsa? *Căcat…*

Formă numărul Ilsei Herbert şi aşteptă.

— Salut, Corm…

— Au arestat-o pe Leonora Quine.

— Ce? ţipă Ilsa. De ce? Sper că nu din cauza hainei ăleia afurisite din depozit?

— S-ar putea să aibă altceva.

(Kath are dovada…)

— Unde e Leonora, Corm?

— La secţia de poliţie… trebuie să fie cea din Kilburn, e cea mai aproape.

— Dumnezeule mare, de ce nu m-a sunat pe mine?

— Dracu' ştie. Zicea ceva că ei îi caută un avocat…

— Pe mine nu m-a contactat nimeni – Isuse Hristoase, ea nu *gândeşte?* De ce nu le-a dat numele meu? Mă duc acum, Corm, o să las ce fac acum altcuiva. Cineva o să-mi fie dator…

Strike auzi o serie de bufnituri, voci îndepărtate, paşii rapizi ai Ilsei.

— Sună-mă când afli ce se întâmplă, spuse el.

— Ar putea să dureze ceva.

— Nu contează. Sună-mă.

lIsa închise. Strike se întoarse cu faţa spre Robin, care părea

îngrozită.

— Ah, nu, şopti ea.

— Îl sun pe Anstis, spuse Strike, tastând din nou la mobil.

Dar vechiul lui prieten nu era într-o dispoziţie de făcut favoruri.

— Te-am avertizat, Bob, te-am avertizat că asta urmează. Ea e făptaşul, prietene.

— Ce probe ai? întrebă Strike.

— Nu pot să-ţi spun asta, Bob, îmi pare rău.

— Le ai de la Kathryn Kent?

— Nu pot să spun, prietene.

Abia catadicsind să răspundă la salutul convenţional al lui Anstis, Strike închise.

— Idiotul! spuse el. *Idiot* afurisit!

Leonora era acum într-un loc în care el nu putea ajunge la ea. Strike îşi făcea griji în legătură cu impresia pe care animozitatea şi felul ei de a fi ostil aveau s-o producă asupra interlocutorilor. Parcă o auzea cum se plânge că Orlando e singură, cerând să i se spună când se putea întoarce la fiica ei, indignată că poliţia se amestecase în rutina zilnică a existenţei ei nefericite. Se temea de lipsa ei de instinct de autoconservare; voia ca Ilsa să ajungă acolo repede, înainte ca Leonora să emită comentarii naiv autoincriminante despre neglijarea ei de către soţ şi despre prietenele acestuia, înainte ca ea să îşi poată enunţa iar pretenţia aproape incredibilă şi suspectă că nu ştia nimic despre cărţile soţului ei înainte ca ele să apară cu coperte adevărate, înainte ca ea să încerce să explice de ce uitase temporar că aveau o a doua casă, în care rămăşiţele soţului ei zăcuseră descompuse săptămâni de zile.

Ora 5 după-amiaza sosi şi trecu, fără ştiri de la Ilsa. Strike insistă, în timp ce privea cerul întunecat şi ninsoarea, ca Robin să se ducă acasă.

— Dar o să mă suni după ce afli? îl imploră ea, luându-şi haina şi învelindu-şi gâtul într-o eşarfă groasă de lână.

— Da, bineînţeles, spuse Strike.

Însă abia la 6 şi jumătate îl sună Ilsa din nou.

— E cât se poate de rău, fură primele ei cuvinte.

Părea obosită şi stresată.
— Au dovada achiziţionării, de pe cardul de credit comun al soţilor Quine, a unor salopete de protecţie, cizme de cauciuc, mănuşi şi frânghii. Au fost cumpărate de pe internet şi achitate cu cardul lor Visa. Ah… şi o burqa.
— Sper că glumeşti.
— Nu glumesc. Ştiu că tu crezi că ea e nevinovată…
— Da, cred, spuse Strike, transmiţându-i Ilsei un avertisment clar să nu se obosească să încerce să-l convingă de contrariu.
— Bine, spuse lIsa epuizată, cum vrei tu, dar îţi spun un lucru: ea nu se ajută deloc. E agresivă ca naiba, insistă că Owen Quine trebuie să fi cumpărat lucrurile el însuşi. O burqa, pentru numele lui Dumnezeu… Frânghiile cumpărate cu cardul sunt identice cu cele cu care era legat trupul găsit. Au întrebat-o de ce i-ar fi trebuit lui Quine o burqa sau salopete de plastic care rezistă la scurgeri chimice, iar tot ce a spus ea a fost: „N-am cum să ştiu, nu-i aşa?” Din două în două propoziţii întreba iar când poate să se ducă acasă, la fiica ei; pur şi simplu nu înţelege. Lucrurile au fost cumpărate cu şase luni în urmă şi trimise în Talgarth Road – nici dacă ar fi găsit un plan scris de mâna ei nu putea să pară mai premeditat. Ea neagă că ştia cum avea să termine cartea Quine, dar tipul tău, Anstis…
— Era acolo în persoană, nu-i aşa?
— Da, el a condus interogatoriul. O întreba întruna dacă se aştepta cu adevărat ca ei să creadă că Owen Quine nu vorbea niciodată despre ce scria el. Apoi ea a zis „Nu prea sunt atentă”. „Deci el *vorbeşte* despre intrigile lui?” A continuat la nesfârşit, încercând s-o intimideze, iar la sfârşit ea a spus: „Păi, Owen a zis ceva despre faptul că viermele de mătase e fiert”. Asta e tot ce-i trebuia lui Anstis ca să fie convins că ea minţise tot timpul şi că ştia toată intriga. A, şi au găsit un loc unde a fost săpat pământul în grădina lor din spate.
— Şi pun pariu cu tine că o să găsească o pisică moartă pe nume domnul Poop, mârâi Strike.
— Asta n-o să-l oprească pe Anstis, prezise Ilsa. E absolut

sigur că e ea, Corm. Au dreptul s-o ţină până mâine la 11 dimineaţa şi eu sunt sigură că o s-o pună sub acuzare.

— Nu au suficiente dovezi, spuse Strike cu asprime. Unde sunt probele ADN? Unde sunt martorii?

— Asta e problema, Corm, nu există aşa ceva, iar factura aia de pe card e destul de incriminatoare.

Apoi lIsa continuă pe un ton răbdător:

— Uite ce e, eu sunt de partea ta. Vrei opinia mea sinceră? Anstis încearcă şi el, sperând c-o să-i iasă. Cred că resimte o presiune din cauza interesului presei. Şi ca să vorbesc pe faţă, e agitat din cauză că tu dai târcoale cazului şi vrea să preia el iniţiativa.

Strike gemu.

— De unde au scos o notă de plată Visa veche de şase luni? Atâta le-a luat să verifice chestiile pe care le-au ridicat din biroul lui?

— Nu, spuse Ilsa. E pe spatele unuia dintre desenele fiicei lui. Se pare că fiica sa i l-a dat unei prietene de-a lui acum luni de zile, iar această prietenă s-a dus cu desenul la poliţie azi-dimineaţă la prima oră, pretinzând că abia acum s-a uitat pe spate şi şi-a dat seama ce era acolo. Ce-ai zis?

— Nimic, oftă Strike.

— Semăna cu „Taşkent”.

— Cam aşa ceva. Te las acum, Ilsa… mersi pentru tot.

Strike rămase câteva secunde într-o tăcere frustrată.

— La dracu’, spuse el încet către biroul lui întunecos.

Ştia cum se întâmplase asta. În paranoia şi isteria ei, şi convinsă că Strike fusese angajat de Leonora ca să arunce crima pe umerii altcuiva, Pippa Midgley fugise de la biroul lui direct la Kathryn Kent. Pippa mărturisise că demascase pretenţia lui Kathryn de a nu fi citit niciodată *Bombyx Mori* şi o îndemnase să folosească proba pe care o avea împotriva Leonorei. Şi astfel Kathryn Kent luase desenul fiicei iubitului ei (Strike şi-l imagina prins cu un magnet de frigider) şi se grăbise cu el la secţia de poliţie.

— *La dracu’,* repetă Strike mai tare şi formă numărul lui Robin.

39

Cunosc atât de îndeaproape disperarea,
Încât nu ştiu cum să sper…

Thomas Dekker şi Thomas Middleton, *Curva onestă*

După cum prezisese avocata ei, Leonora Quine a fost pusă sub acuzare pentru uciderea soţului ei a doua zi dimineaţa, la ora 11. Alertaţi prin telefon, Strike şi Robin urmăriră răspândirea ştirii pe internet, unde povestea lua amploare clipă de clipă, ca o bacterie care se multiplică.

La 11 şi jumătate, site-ul *Sun* avea un articol complet despre Leonora, intitulat SOSIA LUI ROSE WEST CARE ŞI-A FĂCUT PRACTICA LA MĂCELĂRIE.

Jurnaliştii adunaseră în grabă probe ale palmaresului nesatisfăcător al lui Quine în calitate de soţ. Dispariţiile lui frecvente erau puse în legătură cu aventurile cu alte femei, temele sexuale ale operei lui disecate şi împodobite. Kathryn Kent fusese localizată, asediată în pragul uşii, fotografiată şi categorisită drept „amanta voluptuoasă şi roşcată a lui Quine, scriitoare de ficţiune erotică”.

Cu puţin înainte de amiază, Ilsa îl sună iar pe Strike.

— O să apară în faţa tribunalului mâine.

— Unde?

— La Wood Green, ora 11. De acolo direct la Holloway, presupun.

Strike locuise odată cu maică-sa şi cu Lucy într-o casă la doar trei minute distanţă de închisoarea cu regim închis pentru femei care deservea nordul Londrei.

— Vreau s-o văd.

— Poţi încerca, dar nu cred că poliţia ar vrea ca tu să te apropii de ea şi trebuie să-ţi spun, Corm, ca avocat al ei, că ar putea să nu pară…

— Ilsa, acum eu sunt singura ei şansă.

— Mulţumesc pentru încrederea acordată, spuse ea sec.

— Ştii ce vreau să spun.

Strike o auzi oftând.

— Şi eu mă gândesc la tine. Chiar vrei să-ţi pui poliţia…?

— Cum se simte Leonora? o întrerupse Strike.

— Nu prea bine, spuse Ilsa. Despărţirea de Orlando o ucide.

După-amiaza fu marcată de apeluri din partea jurnaliştilor şi a unor oameni care îl cunoscuseră pe Quine, ambele grupuri fiind la fel de disperate să afle informaţii confidenţiale. Vocea lui Elizabeth Tassel era atât de gravă şi de răguşită la telefon, încât Robin avu impresia că era un bărbat.

— Unde e Orlando? îl întrebă agenta pe Strike când acesta veni la telefon, de parcă îi fusese încredinţată răspunderea pentru toţi membrii familiei Quine. Cine e cu ea?

— Stă cu o vecină, cred, spuse el, ascultând şuieratul ei de la celălalt capăt al firului.

— Dumnezeule, ce dezastru, spuse hârşâit agenta. Leonora… pisica blândă care zgârie după aţâţi ani… e incredibil…

Deloc surprinzător pentru Strike, reacţia Ninei Lascelles a fost una de uşurare prost ascunsă. Crima se retrăsese iar la locul cuvenit ei, la marginea neclară a posibilului. Umbra ei nu o mai atingea; ucigaşul nu era cineva pe care-l cunoştea.

— Soţia lui *chiar* seamănă puţin cu Rose West, nu-i aşa? îl întrebă ea pe Strike la telefon. Numai că are părul lung.

Strike îşi dădu seama că ea se uita pe site-ul lui *Sun.*

Nina părea să-l compătimească. Nu reuşise să rezolve cazul. Poliţia i-o luase înainte.

— Ascultă, vineri chem câţiva prieteni la mine, ai chef să vii?

— Nu pot, îmi pare rău, spuse Strike. Iau cina cu fratele meu.

Îşi dădu seama că Nina credea că o minte. Existase o ezitare aproape imperceptibilă înainte ca el să spună „fratele meu”, care ar fi putut să sugereze foarte bine o pauză pentru gândire rapidă. Strike nu-şi amintea să-l mai fi descris vreodată pe Al drept fratele lui. Rareori discuta despre fraţii din partea

tatălui său.

Înainte să plece de la birou în seara aceea, Robin puse o cană cu ceai în faţa lui, în timp ce Strike cerceta cu atenţie dosarul Quine. Robin aproape simţea furia pe care Strike făcea tot posibilul să o ascundă şi bănuia că aceasta e îndreptată la fel de mult împotriva lui însuşi ca şi împotriva lui Anstis.

— Încă nu s-a terminat, spuse Robin, înfăşurându-şi eşarfa în jurul gâtului, în timp ce se pregătea de plecare. O să dovedim că nu e ea.

Robin mai folosise o dată pronumele la plural atunci când încrederea lui Strike în sine însuşi scăzuse foarte tare. El aprecie sprijinul moral, dar o senzaţie de neputinţă îi bloca gândirea. Strike nu suporta să bântuie pe la periferia cazului, obligat să se uite cum alţii se repezeau după indicii, piste şi informaţii.

În noaptea aceea rămase treaz până târziu, cu dosarul Quine, trecând în revistă notiţele pe care şi le luase despre interviuri, examinând iar fotografiile pe care le tipărise de pe telefon. Trupul mutilat al lui Owen Quine îi făcea semn în tăcere, aşa cum făceau adesea cadavrele, emanând apeluri mute la dreptate şi compasiune. Uneori cei omorâţi purtau mesaje de la ucigaşii lor, semne împinse cu forţa în mâinile lor moarte şi rigide. Strike se holbă vreme îndelungată la cavitatea toracică arsă şi căscată, la frânghiile strânse din jurul gleznelor şi al mâinilor, la carcasa legată şi eviscerată ca un curcan, dar oricât ar fi încercat, nu putea să culeagă din imagini nimic ce nu ştia deja. În cele din urmă stinse toate luminile şi se duse la etaj să se culce.

Era o uşurare dulce-amară să trebuiască să-şi petreacă dimineaţa de joi la birourile avocaţilor exorbitant de scumpi din Lincoln's Inn Fields ai clientei lui brunete. Strike se bucura că are ceva cu ce să-şi omoare timpul pe care nu-l putea petrece investigând asasinarea lui Quine, dar încă simţea că fusese atras la acea întâlnire prin înşelăciune. Uşuratica divorţată îi dăduse de înţeles că avocatul ei voia să audă de la Strike personal cum adunase probele ce dovedeau duplicitatea

soţului ei. Strike stătea lângă ea, la o masă de mahon bine lăcuită cu 12 locuri, în timp ce ea vorbea încontinuu de „ceea ce Cormoran a reuşit să afle” şi „la care a asistat Cormoran, nu-i aşa?”, atingându-i din când în când încheietura mâinii. Strike nu avu nevoie de mult timp ca să deducă din iritarea abia ascunsă a afabilului ei avocat că participarea lui Strike nu fusese ideea lui. Cu toate acestea, după cum te puteai aştepta atunci când tariful pe oră ajungea la peste 500 de lire, avocatul nu manifesta nicio înclinaţie spre urgentarea lucrurilor.

Când se duse la baie, Strike îşi verifică telefonul şi văzu, în imagini mici şi compacte, cum Leonora era condusă înăuntrul şi în afara tribunalului Wood Green. Fusese pusă sub acuzare şi luată cu o dubă a poliţiei. Existaseră destui fotografi de presă, dar nu şi cetăţeni care să urle cerându-i moartea; publicului nu prea-i păsa de cel pe care se presupunea că ea îl omorâse.

Un SMS de la Robin sosi chiar înainte ca el să intre din nou în sala de conferinţă:

Aş putea să te programez s-o vezi pe Leonora în seara asta la 6?

Excelent, îi răspunse el.

— Mă gândeam, spuse uşuratica lui clientă atunci când el reveni, că la momentul depunerii mărturiilor Cormoran ar fi foarte impresionat.

Strike îi arătase deja avocatului ei notiţele meticuloase şi fotografiile pe care le strânsese şi care detaliau fiecare tranzacţie secretă a domnului Burnett, inclusiv tentativa de vânzare a apartamentului şi de palmare a colierului de smaralde. Spre evidenta dezamăgire a doamnei Burnett, niciunul dintre cei doi bărbaţi nu vedea niciun motiv pentru care Strike să participe personal la proces, dată fiind calitatea documentelor lui. Într-adevăr, avocatul îşi ascundea cu greu ranchiuna faţă de cât de mult se baza ea pe detectiv. Fără

îndoială, i se părea că mângâierile şi fâlfâitul din gene ale acestei femei divorţate pline de bani ar fi trebuit să se îndrepte mai degrabă spre el, cu costumul lui cu dunguliţe la comandă şi părul lui grizonant şi distins, şi nu înspre un bărbat care semăna mai mult cu un boxer profesionist şchiop.

Uşurat să părăsească acea atmosferă rarefiată, Strike luă metroul înapoi spre birou, bucuros să-şi poată scoate costumul la el în apartament şi să se poată gândi că în curând avea să scape de acel caz, intrând în posesia cecului gras care fusese singurul motiv pentru care îl acceptase. Acum era liber să se concentreze asupra acelei femei de 50 de ani din Holloway, slabă şi cu păr cenuşiu, care era prezentată drept SOŢIA TIMIDĂ A SCRIITORULUI, EXPERTĂ ÎN SATÂR pe pagina a doua din *Evening Standard,* pe care Strike îl luase de pe drum.

— A fost fericit avocatul ei? întrebă Robin când el reapăru la birou.

— Moderat, spuse Strike.

Se holbă la bradul de Crăciun miniatural cu beteală pe care ea îl pusese pe biroul ei ordonat. Era împodobit cu decoraţiuni minuscule şi leduri.

— De ce? întrebă el sec.

— Pentru Crăciun, spuse Robin cu un zâmbet uşor, dar fără să se scuze. Voiam să-l împodobesc ieri, dar după ce Leonora a fost pusă sub acuzare nu eram într-o dispoziţie foarte festivă. În orice caz, ţi-am făcut programare s-o vezi la 6. O să-ţi trebuiască o fotografie de buletin…

— Mersi, te-ai descurcat bine.

— … şi ţi-am luat sendvişuri şi mă gândeam că poate vrei să vezi asta. Michael Fancourt a dat un interviu despre Quine.

Robin îi întinse un pachet cu sendvişuri cu brânză şi murături şi un exemplar din *The Times,* împăturit la pagina respectivă. Strike se lăsă pe canapeaua care trăgea vânturi şi mâncă în timp ce citea articolul ornamentat cu două fotografii alipite. Pe pagina din stânga era o fotografie cu Fancourt stând în faţa casei lui elisabetane de la ţară. Fotografiat de jos, capul lui părea mai puţin disproporţionat ca de obicei. Pe pagina din dreapta era Quine, excentric şi cu o privire

sălbatică, purtând pălăria lui de fetru tivită cu pene şi adresându-se unui public aflat în ceea ce părea a fi un cort mare.

Autorul articolului insista mult pe faptul că Fancourt şi Quine se cunoscuseră cândva foarte bine, chiar fuseseră consideraţi la fel de talentaţi.

Puţini îşi mai amintesc acum prima lucrare de succes a lui Quine, Păcatul lui Hobart, *deşi Fancourt încă o mai proclamă drept exemplul perfect a ceea ce el numeşte brutalismul magic al lui Quine. Cu toată reputaţia lui Fancourt de om care îşi alimentează resentimentele, acesta e de o generozitate surprinzătoare în discuţia noastră despre opera lui Quine.*

„Întotdeauna interesantă şi adesea subestimată”, spune el. „Bănuiesc că va fi tratat mai bine de criticii viitori decât de contemporanii noştri.”

Neaşteptata generozitate este cu atât mai surprinzătoare dacă luăm în considerare faptul că acum 25 de ani prima soţie a lui Fancourt, Elspeth Kerr, s-a sinucis după ce a citit o parodie crudă a primului ei roman. Şarada a fost atribuită de cei mai mulţi unui prieten apropiat al lui Fancourt şi coleg de revoltă literară: răposatul Owen Quine.

„Te îmblânzeşti aproape fără să-ţi dai seama – o compensaţie a vârstei, pentru că furia se stinge. Eu m-am descărcat de multe din sentimentele mele faţă de moartea lui Ellie în ultimul meu roman, care nu ar trebui citit ca unul autobiografic, totuşi…”

Strike citi pe sărite cele două paragrafe din continuare, care păreau să promoveze următoarea carte a lui Fancourt, şi reluă lectura în punctul din care cuvântul „violenţă” îi sări în ochi.

E dificil să-l pui pe acest Fancourt în sacou de tweed din faţa mea alături de golanul literar de altădată, cum se descrie chiar el, care atrăgea atât aplauze, cât şi critici pentru violenţa inventivă şi gratuită a operei lui timpurii.

„Dacă domnul Graham Greene are dreptate”, a scris criticul Harvey Bird despre primul roman al lui Fancourt, „şi scriitorul are

nevoie de un ciob de gheaţă în inimă, atunci Michael Fancourt are fără îndoială din abundenţă ce îi trebuie. Când citeşti scena violului din Bellafront, *începi să-ţi imaginezi că măruntaiele acestui tânăr trebuie să fie de gheaţă. De fapt, există două moduri de a privi* Bellafront, *care este, cu certitudine, un roman împlinit şi original. Prima posibilitate este ca domnul Fancourt să fi scris un prim roman neobişnuit de matur, în care a rezistat tendinţei neofitului de a se insera pe sine însuşi în rolul (anti) eroic. Putem tresări în faţa moralităţii sau a aspectelor lui groteşti, dar nimeni nu poate să nege forţa sau măiestria artistică a prozei. A doua posibilitate, mai tulburătoare, este ca domnul Fancourt să nu posede un astfel de organ în care să ţină acel ciob de gheaţă, iar povestea lui deosebit de inumană să corespundă propriului său peisaj interior. Timpul şi opera viitoare ne-o vor spune.”*

Fancourt provenea în primă instanţă din Slough, ca fiu al unei asistente medicale necăsătorite. Mama lui încă trăia în casa în care el crescuse.

„E fericită acolo”, spune el. „Are capacitatea demnă de invidiat de a se bucura de lucruri familiare.”

Casa lui Fancourt e foarte departe de o casă tipizată din Slough. Conversaţia noastră a avut loc într-un salon lung, plin cu bibelouri de Meissen şi covoare de Aubusson, ale cărui ferestre dădeau spre parcul lui Endsor Court.

„Toate acestea sunt alese de soţia mea”, spune Fancourt nepăsător. „Gustul meu în artă e foarte diferit şi se limitează la grădină.” Un şanţ mare de pe partea laterală a clădirii este pregătit pentru fundaţia de beton care va susţine o sculptură din metal ruginit, reprezentând-o pe Furia Tisiphone, pe care el o descrie râzând drept o „achiziţie impulsivă… răzbunătoarea crimei, înţelegeţi… o operă foarte puternică. Soţia mea o detestă.”

Şi ne trezim cumva din nou în locul din care a început interviul: soarta macabră a lui Owen Quine.

„Încă nu am procesat asasinarea lui Owen”, spune Fancourt încet. „Asemenea majorităţii scriitorilor, am tendinţa de a afla ceea ce cred pe un anumit subiect scriind despre el. Aşa interpretăm noi lumea, aşa îi găsim un sens.”

Înseamnă asta oare că ne putem aştepta la o relatare

ficţionalizată a uciderii lui Quine?

„Parcă aud deja acuzaţiile de prost gust şi de exploatare”, zâmbeşte Fancourt. „Aş îndrăzni să spun că temele prieteniei pierdute, ale unei ultime şanse de a discuta, de a explica şi de a repara o greşeală ar putea să-şi facă apariţia la momentul potrivit, dar asasinarea lui Owen a fost deja tratată ficţional – de el însuşi.”

Fancourt este unul dintre puţinii care au citit manuscrisul celebru ce pare să fi constituit planul crimei.

„L-am citit chiar în ziua în care a fost descoperit trupul lui Quine. Editorul meu era foarte nerăbdător ca eu să-l văd – apar şi eu în el, înţelegeţi.” Fancourt pare sincer indiferent faţă de includerea lui în carte, oricât de jignitor ar fi putut să fie portretul său. „Nu m-a interesat să apelez la avocaţi. Deplâng cenzura.”

Cum i s-a părut cartea, în termeni literari?

„Este ceea ce Nabokov a numit capodopera unui maniac”, răspunde el zâmbind. „S-ar putea argumenta în favoarea publicării ei la momentul potrivit, cine ştie?”

Chiar vorbeşte serios?

„Dar de ce să nu fie publicată?” întreabă Fancourt. „Se presupune că arta e provocatoare: şi doar după acest criteriu, Bombyx Mori *îşi justifică reevaluarea. Da, de ce nu?”, întreabă golanul literar, instalat confortabil în conacul lui elisabetan.*

„Cu o introducere de Michael Fancourt?”, sugerez eu.

„N-ar fi imposibil”, răspunde Michael Fancourt zâmbind larg. „Deloc imposibil.”

— Dumnezeule mare, murmură Strike, aruncând *The Times* înapoi pe biroul lui Robin, cât pe ce să lovească bradul de Crăciun.

— Ai văzut că pretinde că a citit *Bombyx Mori* abia în ziua în care tu l-ai găsit pe Quine?

— Da, spuse Strike.

— Minte, spuse Robin.

— Noi *credem* că el minte, o corectă Strike.

Respectându-şi hotărârea de a nu mai risipi bani pe taxiuri, dar pentru că încă ningea, Strike luă autobuzul numărul 29, în

după-amiaza care se întuneca. Acesta mergea spre nord, purtându-l pe Strike într-o călătorie de 20 de minute pe străzi pe care tocmai se aruncase nisip. O femeie cu o expresie rătăcită se urcă în Hampstead Road, însoţită de un băiat mic şi plângăcios. Un al şaselea simţ îi spuse lui Strike că ei trei mergeau în aceeaşi direcţie şi, într-adevăr, atât el, cât şi femeia se dădură jos în Camden Road, pe latura pustie a închisorii Holloway.

— O s-o vezi pe mami, îi spuse femeia băiatului de care avea grijă.

Strike presupuse că e nepotul ei, deşi ea părea să aibă în jur de 40 de ani.

Înconjurată de copaci dezgoliţi şi fâşii de iarbă acoperite de zăpadă groasă, închisoarea ar fi putut să pară o clădire din cărămidă roşie a unei universităţi dacă nu ar fi fost anunţurile autoritare cu albastru şi alb ale statului şi uşile de cinci metri înălţime încastrate în zid, astfel încât să poată intra camioanele închisorii. Strike se alătură şirului de vizitatori, mai mulţi dintre ei cu copii care se străduiau să lase urme în zăpada neatinsă îngrămădită lângă alei. Rândul trecea încet pe lângă zidurile de gresie cu porţiunile lor de ciment roase, pe lângă coşurile de baschet, acum mingi de zăpadă în aerul îngheţat de decembrie. Majoritatea colegilor lui de vizită erau femei; Strike era unic printre bărbaţi nu doar prin statura lui, ci şi prin faptul că nu arăta ca şi cum viaţa îl lovise până îl adusese într-o stare de stupoare pasivă. Un tânăr plin de tatuaje şi cu blugi lăsaţi care mergea în faţa lui se clătina puţin la fiecare pas. Strike văzuse leziuni neurologice când era la Selly Oak, dar bănuia că nu te alegi cu unele din astea sub focul de artilerie.

Gardiana solidă a cărei sarcină era să verifice actele de identitate examină permisul lui de conducere, apoi îl privi insistent.

— Ştiu cine eşti, spuse ea cu o privire pătrunzătoare.

Strike se întrebă dacă Anstis ceruse să fie informat în cazul în care el ar fi vrut s-o vadă pe Leonora. Părea posibil.

Sosise în mod intenţionat mai devreme, ca să nu irosească

niciun minut din timpul alocat întâlnirii cu clienta lui. Această prevedere îi permise să bea o cafea în centrul pentru vizite, care era administrat de o organizaţie caritabilă pentru copii. Încăperea era luminoasă şi aproape veselă, iar mulţi dintre copii întâmpinau camioanele şi ursuleţii de pluş ca pe nişte vechi prieteni. Femeia cu expresie rătăcită din autobuz privea, cu faţa suptă şi impasibilă, cum băiatul care o însoţea se juca preocupat cu un Action Man în jurul picioarelor mari ale lui Strike, tratându-l ca pe o sculptură imensă *(Tisiphone, răzbunătoarea crimei…)*.

Fu chemat în sala de vizite la ora 6 fix. Sunetul paşilor ricoşa din podelele strălucitoare. Pereţii erau din blocuri de ciment, dar picturi murale ale deţinuţilor se străduiau să umanizeze spaţiul imens, în care răsuna clinchetul metalului şi al cheilor şi murmurul discuţiilor. Scaunele de plastic erau fixate de fiecare parte a unei mese mici şi scunde din centru, de asemenea imobilă, astfel încât contactul dintre prizonier şi vizitator să fie minim, iar transmiterea articolelor de contrabandă împiedicată. Un copil mic plângea. Lângă pereţi stăteau gardieni care supravegheau. Strike, care nu avusese de-a face decât cu deţinuţi bărbaţi până atunci, simţi repulsie faţă de acel loc neobişnuit pentru el. Copiii care se holbau la mame supte la faţă, semnele de boală mintală care se vedeau din frământarea şi zvâcnirea degetelor roase şi femeile moleşite şi umflate de medicamente care se ghemuiau pe scaunele de plastic erau ceva foarte diferit de închisorile pentru bărbaţi care îi erau familiare.

Leonora stătea aşteptând, mică şi fragilă, emoţionant de bucuroasă că-l vede. Purta hainele ei, un pulover larg şi pantaloni în care părea intrată la apă.

— Orlando a fost aici, spuse ea.

Avea ochii foarte roşii; Strike îşi dădea seama că plânsese mult timp.

— Nu voia să plece de lângă mine. Au târât-o afară. Nu m-au lăsat să o liniştesc.

Dacă înainte Leonora ar fi manifestat sfidare şi furie, acum Strike auzea începuturile disperării instituţionalizate.

Patruzeci şi opt de ore o învăţaseră că pierduse orice control şi putere.

— Leonora, trebuie să vorbim despre declaraţia cu cardul de credit.

— Cardul ăla n-a fost niciodată la mine, spuse ea cu buzele tremurând. Owen îl ţinea tot timpul, eu nu l-am avut niciodată decât uneori când trebuia să merg la supermarket. El îmi dădea întotdeauna bani lichizi.

Strike îşi aminti că ea venise la el de la bun început pentru că i se terminau banii.

— Am lăsat toate finanţele pe mâna lui Owen, aşa prefera el, dar era neglijent, nu obişnuia niciodată să-şi verifice facturile sau extrasele de cont, le arunca pur şi simplu la el în birou. Eu îi spuneam „Ar fi bine să verifici alea, poate te păcăleşte cineva", dar lui nu-i păsa niciodată. Îi dădea lui Orlando orice pe care să deseneze, de aia era desenul ei…

— Lasă desenul. Altcineva în afară de tine sau Owen trebuie să fi avut acces la cardul acela de credit. O să verificăm nişte oameni, bine?

— Bine, murmură ea speriată.

— Eliazbeth Tassel a supravegheat lucrările de la casa din Talgarth Road, aşa-i? Cum s-a plătit pentru ele? Avea ea o copie a cardului vostru?

— Nu, spuse Leonora.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură, pentru că i l-am oferit şi ea a zis că era mai simplu să le retragă din următoarele drepturi de autor ale lui Owen, pentru că el trebuia să primească curând. Owen vinde bine în Finlanda, nu ştiu de ce, dar le place…

— Nu-ţi poţi aminti niciun moment în care Elizabeth Tassel a făcut ceva pentru casa aia şi cardul Visa era la ea?

— Nu, spuse ea scuturând din cap, niciodată.

— Bine, spuse Strike, îţi aminteşti – şi nu te grăbi – vreo ocazie în care Owen a plătit ceva cu cardul lui de credit la Roper Chard?

Spre uimirea lui, Leonora spuse:

— Nu neapărat la Roper Chard, dar da. Erau toţi acolo.

Asta a fost… nu ştiu… acum doi ani? Poate mai puţin… o cină mare pentru editori, da, la Dorchester. Pe mine şi pe Owen ne-au pus la masă cu oamenii de rang inferior. Daniel Chard şi Jerry Waldegrave nu erau deloc aproape de noi. Oricum, a existat o licitaţie fără strigare, ştii, când îţi scrii oferta pentru…

— Da, ştiu cum funcţionează, spuse Strike, încercând să-şi stăpânească nerăbdarea.

— Era o acţiune caritabilă pentru nişte scriitori, când încearcă să-i scoată de la închisoare. Şi Owen a licitat pentru un weekend la un hotel de ţară, şi a câştigat şi a trebuit să dea datele cardului la cină. Unele dintre fetele tinere de la editură erau acolo, împopoţonate, încasau bani. El a dat cardul unei fete. Îmi amintesc asta pentru că el era nervos…

Apoi Leonora continuă, cu o urmă a vechii ei supărări în glas:

— … şi a plătit 800 de lire pentru asta. Se dădea mare. Încerca să demonstreze că şi el câştigă bani precum ceilalţi.

— I-a dat cardul unei fete de la editură, repetă Strike. Ea a notat datele la masă sau…?

— Ei nu-i funcţiona deloc maşina aia mică, spuse Leonora. S-a dus cu el şi l-a adus înapoi.

— Mai era cineva pe care l-ai recunoscut?

— Michael Fancourt era acolo, cu editorul lui, spuse ea, în cealaltă parte a sălii. Asta era înainte să se mute la Roper Chard.

— El şi cu Owen au vorbit?

— N-aş crede, zise ea.

— Bun, dar ce spui despre…?

Strike ezită. Rână atunci nu recunoscuseră niciodată în mod deschis existenţa lui Kathryn Kent.

— Prietena lui putea să pună mâna pe el oricând, nu-i aşa? spuse Leonora, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

— Ştiai despre ea? întrebă el pe un ton practic.

— Poliţia spunea ceva, replică Leonora cu o expresie sumbră. Întotdeauna a existat cineva. Aşa era el. Le agăţa la cursurile lui de scriere creatoare. Eu îi făceam reproşuri. Când

au zis că el era… când au zis că era… era legat…

Leonora începu să plângă iar.

— Am ştiut că trebuia să fie o femeie care făcuse asta. Îi plăcea. Îl incita.

— Nu ai ştiut de Kathryn Kent înainte să pomenească poliţia de ea?

— I-am văzut numele într-un SMS din telefonul lui o dată, dar el a zis că nu era nimic. A zis că era doar una din studentele lui. Aşa zicea întotdeauna. Mi-a spus că n-o să ne părăsească niciodată, pe mine şi pe Orlando.

Leonora îşi şterse ochii pe sub ochelarii demodaţi, cu dosul mâinii ei mici şi tremurătoare.

— Dar n-ai văzut-o niciodată pe Kathryn Kent înainte să vină la uşa voastră ca să spună că sora ei murise?

— Ea era, nu-i aşa? întrebă Leonora, trăgându-şi nasul şi tamponându-şi ochii cu mâneca. E grasă, nu? Păi, ea putea să-i ia datele cardului oricând, nu-i aşa? Să i-l scoată din portofel în timp ce el dormea.

Avea să fie dificil să o găsească şi să o chestioneze pe Kathryn Kent, Strike ştia asta. Era sigur că fugise din apartamentul ei, ca să evite insistenţele presei.

— Lucrurile pe care ucigaşul le-a cumpărat cu cardul, spuse el schimbând abordarea, au fost comandate pe internet. Voi nu aveţi calculator acasă, nu-i aşa?

— Lui Owen nu i-au plăcut niciodată, prefera vechea lui maşină…

— Ai comandat vreodată ceva pe internet?

— Da, răspunse ea.

Strike se simţi puţin descurajat. Sperase că Leonora ar putea fi acea creatură aproape mitică: o virgină informatică.

— Unde ai făcut asta?

— Acasă la Edna, m-a lăsat să împrumut cardul ei ca să-i comand lui Orlando un set de desen de ziua ei, ca să nu trebuiască să merg în oraş.

Fără îndoială, poliţia avea să confişte şi să demonteze în curând calculatorul amabilei Edna.

O femeie cu capul ras şi o buză tatuată, de la masa vecină,

începu să ţipe la o gardiană care o avertizase să rămână pe scaunul ei. Leonora se ghemui, ferindu-se de deţinuta care începuse să strige obscenităţi, în timp ce gardiana se apropia.

— Leonora, mai e un singur lucru, spuse Strike tare, în timp ce ţipetele de la masa alăturată se înteţeau. Ţi-a spus Owen ceva că ar vrea să plece, să ia o pauză, înainte să dispară pe 5?

— Nu, spuse ea. Bine'nţeles că nu.

Deţinuta de la masa alăturată fusese convinsă să se liniştească. Vizitatoarea ei, o femeie tatuată asemănător şi cu un aspect doar ceva mai puţin agresiv, îi arătă gardianei degetul mijlociu, în timp ce aceasta se îndepărta.

— Nu-ţi poţi aminti nimic din ce-a spus sau a făcut Owen care-ar fi putut să sugereze că avea de gând să plece o vreme? insistă Strike, în timp ce Leonora le privea pe vecinele lor cu ochi neliniştiţi, ca de bufniţă.

— Ce? spuse ea neatentă. Nu – el nu-mi spune – nu mi-a spus niciodată – de fiecare dată pleca pur şi simplu… Dacă ştia că pleacă, de ce nu şi-ar fi luat la revedere?

Începu să plângă, cu mâna ei subţire peste gură.

— Ce o să se întâmple cu Dodo dacă n-o să-mi dea drumul din închisoare? îl întrebă ea printre suspine. Edna nu poate s-o ţină la nesfârşit. Nu se descurcă. A plecat şi n-a luat Maimuţica Obraznică, şi Dodo făcuse nişte desene pentru mine.

După câteva momente de nedumerire, Strike decise că Leonora vorbea cu siguranţă despre urangutanul de pluş pe care Orlando îl ţinuse în braţe când el le vizitase.

— Dacă o să mă oblige să stau aici… spuse Leonora.

— O să te scot eu, răspunse Strike.

Spusese asta cu mai multă încredere decât simţea; dar ce putea fi rău dacă-i oferea ceva în care să spere, ceva care s-o ajute în următoarele 24 de ore?

Timpul lor expirase. Strike părăsi sala fără să privească în urmă, întrebându-se ce anume din Leonora, cea ştearsă şi ursuză, în vârstă de 50 de ani, cu o fiică bolnavă mintal şi o viaţă disperată, îi insuflase această hotărâre aprigă, această furie…

Pentru că nu e ea făptaşul, veni răspunsul simplu. *Pentru că e nevinovată.*

În ultimele opt luni, un torent de clienţi deschisese uşile de sticlă gravate care purtau numele lui, iar motivele pentru care ei îl căutau erau nefiresc de similare. Veniseră pentru că voiau un spion, o armă, un mijloc de a redresa o anumită balanţă în favoarea lor sau de a se descotorosi de unele legături neconvenabile. Veneau deoarece căutau un avantaj, deoarece simţeau că li se datorează o plată sau recompensă. Pentru că, într-o proporţie covârşitoare, voiau mai mulţi bani.

Dar Leonora venise la el fiindcă voia ca soţul ei să se întoarcă acasă. Fusese o dorinţă simplă, născută din epuizare şi iubire, dacă nu pentru rătăcitorul Quine, atunci pentru fiica lui căruia îi era dor de el. Pentru puritatea dorinţei ei, Strike simţea că îi datora Leonorei tot ce putea să ofere mai bun.

Aerul rece din afara închisorii avea un gust diferit. Trecuse mult timp de când fusese ultima oară într-un mediu în care îndeplinirea ordinelor era coloana vertebrală a vieţii cotidiene. Îşi simţea libertatea în timp ce mergea înapoi spre staţia de autobuz, apăsându-se tare pe baston.

În spatele autobuzului, trei tinere bete care purtau bentiţe din care ieşeau coarne de ren cântau:

„They say it's unrealistic,
But I believe in you Saint Nick…”[2]

Crăciun afurisit, îşi spuse Strike, gândindu-se iritat la cadourile pe care se presupunea că trebuie să le cumpere pentru nepoţii şi finii lui, ale căror vârste nu şi le putea aminti niciodată.

Autobuzul mergea înainte prin zloată şi zăpadă, gemând. Lumini de toate culorile sclipeau neclar spre Strike, prin geamurile aburite ale autobuzului. Încruntat şi concentrat asupra nedreptăţii şi crimei, Strike îi descurajă în tăcere, fără niciun efort, pe toţi cei care ar fi vrut să se aşeze pe locul de lângă el.

40

Bucură-te că nu eşti numit; nu merită să te dai în vileag.

Francis Beaumont şi John Fletcher, *Cel fals*

Ziua următoare, lapoviţa, ploaia şi ninsoarea loveau pe rând ferestrele biroului. Şeful domnişoarei Brocklehurst apăru la birou pe la amiază, ca să vadă confirmarea infidelităţii ei. La puţin timp după ce Strike îi urase bun rămas, sosi Caroline Ingles. Era grăbită, se ducea să-şi ia copiii de la şcoală, dar era hotărâtă să-i dea lui Strike cardul recentului Club şi Bar pentru Gentlemani Golden Lace, pe care îl găsise în portofelul soţului ei. Promisiunea domnului Ingles de a se ţine la distanţă de prostituate şi stripteuze fusese o cerinţă a reconcilierii lor. Strike fu de acord să supravegheze Golden Lace, să vadă dacă domnul Ingles cedase iar ispitei. La momentul la care Caroline Ingles plecase, Strike era foarte pregătit pentru pachetul de sendvişuri care îl aştepta pe biroul lui Robin, dar abia dacă luase o gură când sună telefonul.

Conştientă că relaţia lor profesională se apropia de sfârşit, clienta lui brunetă renunţa la orice precauţie şi îl invita pe Strike la cină. Lui Strike i se păru că vede cum Robin zâmbeşte, în timp ce aceasta îşi mânca sendvişul, privind ţintă monitorul. Încercă să refuze politicos, la început argumentând că are mult de lucru, iar în cele din urmă spunându-i că are o relaţie.

— Nu mi-ai spus asta niciodată, răspunse clienta, devenind dintr-odată rece.

— Prefer să nu amestec viaţa privată cu cea profesională, spuse el.

Clienta închise la jumătatea salutului politicos al lui Strike.

— Poate că ar fi trebuit să ieşi cu ea, spuse Robin nevinovat. Doar ca să te asiguri că o să-şi achite nota de plată.

— O s-o achite, fir-ar a dracu’, mârâi Strike.

Încercă să recupereze timpul pierdut îndesându-şi jumătate de sendviş în gură. Telefonul sună. Strike gemu şi se uită să vadă cine îi trimitea mesaj.

Simţi cum i se contractă stomacul.

— Leonora? întrebă Robin, care văzuse cum îi cade faţa.

Strike scutură din cap, cu gura plină de sendviş.

Mesajul conţinea trei cuvinte:

Era al tău.

Nu-şi schimbase numărul de telefon de când se despărţise de Charlotte. Prea multă bătaie de cap, când o sută de contacte de afaceri îl aveau. Era prima oară când ea îl folosea, în ultimele opt luni.

Strike îşi aminti avertismentul lui Dave Polworth: *Tu fii cu ochii în patru, Diddy, după semne ale ei galopând înapoi la orizont. Nu m-ar mira dacă ar întinde-o.*

Astăzi era 3, îşi aminti el. Ea trebuia să se căsătorească mâine.

Pentru prima oară de când avea telefon mobil, Strike îşi dori ca acesta să aibă posibilitatea de a dezvălui poziţia apelantului. Trimisese ea mesajul de la nenorocitul de Castel de Croy, într-o pauză dintre verificarea aperitivelor şi a florilor din capelă? Sau stătea într-un colţ pe Denmark Street, supraveghindu-i biroul ca Pippa Midgley? Să fugă de la o nuntă măreaţă şi bine promovată ca asta ar fi fost realizarea supremă pentru Charlotte, însuşi apogeul carierei ei de haos şi distrugere.

Strike băgă mobilul înapoi în buzunar şi se apucă de al doilea sendviş. Deducând că nu avea să afle ce făcuse ca expresia lui Strike să încremenească, Robin îşi mototoli punga goală de chipsuri, o aruncă în coş şi spuse:

— În seara asta te întâlneşti cu fratele tău, nu-i aşa?

— Ce?

— Nu te întâlneşti cu fratele tău…?

— A, da, spuse Strike. Da.

— La River Café?

— Da.

Era al tău.

— De ce? întrebă Robin.

Al meu. Era al meu pe dracu'. Dacă într-adevăr a existat.

— Ce? spuse Strike, vag conştient că Robin îl întrebase ceva.

— Eşti în regulă?

— Da, sunt bine, spuse el, adunându-se. Ce m-ai întrebat?

— De ce te duci la River Café?

— Ah, spuse Strike, întinzându-se după punga lui de chipsuri. Păi, şansele sunt mici, dar aş vrea să vorbesc cu cineva care a asistat la cearta dintre Quine şi Tassel. Încerc să-mi dau seama dacă el a pus-o în scenă, dacă în tot acest timp îşi planifica dispariţia.

— Speri să găseşti un membru al personalului care era acolo în seara aia? spuse Robin, în mod evident neîncrezătoare.

— Şi de asta îl iau cu mine pe Al, spuse Strike. El îi ştie pe toţi chelnerii din toate restaurantele elegante din Londra. Toţi copiii tatălui meu îi ştiu.

După ce îşi termină prânzul, se duse cu cafeaua în biroul lui şi închise uşa. Lapoviţa stropea din nou ferestrele. Strike nu se putu abţine să nu privească în strada îngheţată, aşteptându-se cumva (sperând?) să o vadă acolo, cu părul lung şi negru fluturând în jurul feţei ei perfecte şi palide, privind insistent în sus, spre el, implorându-l cu ochii ei verzi cu pete căprui… dar în stradă nu era nimeni, cu excepţia necunoscuţilor încotoşmănaţi împotriva vremii necruţătoare.

Era complet nebun. Ea era în Scoţia şi era mult, mult mai bine aşa.

Mai târziu, după ce Robin plecă acasă, îşi luă costumul italian pe care Charlotte i-l cumpărase cu mai bine de un an în urmă, când cinaseră chiar la acest restaurant, ca să sărbătorească a 35-a aniversare a lui. După ce îşi trase paltonul, încuie uşa apartamentului şi plecă spre metrou la sub 0 grade, continuând să se sprijine pe baston.

Crăciunul îl asalta de la fiecare vitrină pe lângă care trecea;

beculeţe cu paiete, mormane de obiecte noi, de jucării şi aparate, zăpadă falsă pe sticlă şi diverse anunţuri de oferte de dinaintea Crăciunului care adăugau o notă jalnică recesiunii. În metroul de vineri seara, alţi petrecăreţi de dinaintea Crăciunului: fete cu rochii sclipitoare, ridicol de minuscule, care riscau să facă hipotermie pentru o hârjoneală cu băiatul de la ambalare. Strike se simţi epuizat şi trist.

Drumul de la Hammersmith era mai lung decât îşi amintea el. În timp ce mergea pe Fulham Palace Road, îşi dădu seama cât de aproape era de casa lui Elizabeth Tassel. Probabil ea sugerase acel restaurant, aflat la mare distanţă de locuinţa familiei Quine din Ladbroke Grove, tocmai din cauză că era aproape de ea.

După zece minute, Strike făcu la dreapta şi se îndreptă prin întuneric spre Thames Warf, pe străzi goale pline de ecouri, cu respiraţia înălţându-i-se în norişori alburii. Parcul de pe malul fluviului, care vara ar fi fost plin de meseni aşezaţi pe scaune la feţe de mese albe, era îngropat sub o zăpadă groasă. Tamisa sclipea întunecat dincolo de covorul palid, ameninţătoare şi rece ca oţelul. Strike intră în depozitul de cărămidă transformat în restaurant şi fu inundat imediat de lumină, căldură şi zgomot.

Lângă uşă, sprijinit de bar, cu un cot pe suprafaţa strălucitoare de oţel a acestuia, era Al, afundat într-o conversaţie prietenoasă cu barmanul.

Avea abia 1,75 metri, ceea ce era puţin pentru unul dintre copiii lui Rokeby, şi purta puţin prea multă greutate. Părul de un maro ca de şoarece era lins, dat pe spate; avea mandibula îngustă a mamei lui, dar moştenise uşorul strabism divergent care adăuga o stranietate atrăgătoare feţei arătoase a lui Rokeby şi îl desemnau inevitabil ca fiu al tatălui său.

Văzându-l pe Strike, Al scoase un răcnet de bun venit, sări înainte şi îl îmbrăţişă. Strike abia dacă îi răspunse, stânjenit de baston şi de paltonul pe care încerca să-l scoată. Al se trase înapoi cu o expresie timidă.

— Ce mai faci, frăţică?

În ciuda anglicismului comic, accentul lui era un hibrid

interatlantic straniu, care atesta anii petrecuţi între Europa şi America.

— Destul de bine, spuse Strike, tu?

— Da, destul de bine, repetă şi Al. Destul de bine. Ar putea fi şi mai rău.

Dădu din umeri într-un mod exagerat, galic. Al fusese educat la Le Rosy, şcoala internaţională din Elveţia, iar limbajul lui corporal încă mai purta urmele manierelor continentale pe care le cunoscuse acolo. Dar sub răspunsul lui se mai ascundea ceva, ceva ce Strike simţea de fiecare dată când se întâlneau: vinovăţia lui Al, atitudinea lui defensivă, faptul că era pregătit să întâmpine acuzaţia că avusese o viaţă plăcută şi uşoară în comparaţie cu fratele lui mai mare.

— Ce bei? întrebă Al. Bere? Vrei un Peroni?

Se aşezară unul lângă altul la barul aglomerat, în faţa rafturilor cu oglinzi, pline de sticle, aşteptându-şi masa. Strike privi spre restaurantul lung şi înţesat, cu plafonul lui de valuri stilizate din oţel industrial, covorul azuriu şi şemineul cu foc de lemne din capăt, ca un stup gigantic, şi depistă un sculptor celebru, o arhitectă renumită şi cel puţin un actor bine-cunoscut.

— Am auzit despre tine şi Charlotte, spuse Al. Păcat.

Strike se întrebă dacă Al ştia pe cineva care o cunoştea pe ea. El umbla cu o gaşcă de oameni bogaţi care putea foarte bine să ajungă până la viitorul Viconte de Croy.

— Da, mă rog, spuse Strike dând din umeri. Mai bine aşa.

(El şi Charlotte stătuseră aici, în acest restaurant minunat de lângă fluviu, şi se bucuraseră de ultima lor seară fericită împreună. Fusese nevoie de patru luni ca relaţia lor să se destrame şi să implodeze, patru luni de agresiune şi nefericire epuizante… *era al tău.)*

O femeie tânără şi frumoasă, pe care Al o salută pe nume, îi conduse la masa lor; un tânăr la fel de atrăgător le înmână meniurile. Strike aşteptă ca Al să comande vinul şi ca personalul să plece pentru a-i explica de ce erau acolo.

— În seara asta se fac patru luni, îi spuse el lui Al, de când un scriitor pe nume Owen Quine s-a certat cu agenta lui aici.

Conform relatărilor, tot restaurantul a văzut asta. El a plecat în trombă şi la puţin timp după aceea – probabil câteva zile, poate chiar în seara aia…

— … a fost omorât, spuse Al, care îl ascultase pe Strike cu gura deschisă. Am citit în ziare. Tu ai găsit cadavrul.

Tonul lui transmitea o sete de detalii pe care Strike preferă s-o ignore.

— S-ar putea să nu fie nimic de aflat aici, dar aş…

— Dar nevastă-sa l-a omorât, spuse Al nedumerit. Au prins-o.

— Nu nevastă-sa l-a omorât, spuse Strike, îndreptându-şi atenţia către meniu.

Mai observase şi până atunci că Al, care crescuse înconjurat de nenumărate poveşti de presă inexacte despre tatăl lui şi familia acestuia, nu părea să-şi extindă sănătoasa lui neîncredere în jurnalismul britanic asupra niciunui alt subiect.

(Şcoala lui Al avusese două campusuri: orele se ţineau lângă Lacul Geneva în lunile de vară, iar apoi în Gstaad, iarna; după-amiezi petrecute la schi şi patinaj. Al crescuse respirând un aer de munte taxat la preţuri exorbitante, protejat de tovărăşia altor copii de celebrităţi. Mârâitul îndepărtat al tabloidelor fusese un simplu murmur de fundal în viaţa lui… cel puţin aşa interpreta Strike puţinul pe care i-l povestise Al despre copilăria sa.)

— Nu nevastă-sa l-a omorât? spuse Al când Strike ridică iar privirea.

— Nu.

— Uau. O să faci iar ca la Lula Landry? întrebă Al cu un zâmbet larg, care dădea farmec privirii lui descentrate.

— Asta era ideea, spuse Strike.

— Vrei să tatonez personalul? întrebă Al.

— Exact, spuse Strike.

Era amuzat şi mişcat de cât de încântat părea să fie Al că i se oferea şansa de a-i face un serviciu.

— Nicio problemă. Nicio problemă. O să încerc să-ţi găsesc pe cineva bun. Unde a plecat Loulou? E fată deşteaptă.

După ce comandară, Al se duse încet spre toaletă, să vadă

dacă o poate depista pe inteligenta Loulou. Strike rămase singur, bând vinul Tignanello comandat de Al şi privind cum lucrau bucătarii cu haine albe în bucătăria deschisă. Ţâşneau flăcări, sclipeau cuţite, tigăi grele de fier se mişcau încoace şi încolo.

Nu e prost, se gândi Strike despre fratele lui, privindu-l cum se întoarce făcând slalom printre mese şi conducând-o pe o fată cu şorţ alb. *E doar…*

— Ea e Loulou, spuse Al aşezându-se. A fost aici în seara aia.

— Îţi aminteşti cearta? o întrebă Strike.

Se concentră asupra fetei care era prea ocupată ca să se aşeze, dar care rămase în picioare, zâmbindu-i vag.

— O, da, spuse ea. A fost foarte zgomotoasă. A amuţit toată lumea.

— Îţi aminteşti cum arăta bărbatul? spuse Strike, nerăbdător să stabilească dacă fata asistase la cearta care trebuia.

— Un tip gras care purta pălărie, da, spuse ea. Ţipa la o femeie cu păr cărunt. Da, au avut un scandal pe cinste. Scuze, va trebuie să…

Şi fata plecă să ia comanda de la altă masă.

— O prindem când se întoarce, îl asigură Al pe Strike. Apropo, Eddie îţi trimite salutări. Ar fi vrut să poată veni şi el.

— Ce mai face? întrebă Strike simulând interesul.

Dacă Al se arătase doritor să stabilească o relaţie de prietenie, fratele lui mai mic, Eddie, părea indiferent. Avea 24 de ani şi era vocalul propriei sale trupe. Strike nu ascultase nimic din muzica lor.

— Foarte bine, spuse Al.

Între ei se aşternu tăcerea. Sosiră aperitivele şi începură să mănânce în tăcere. Strike ştia că Al obţinuse note excelente la bacalaureatul lui internaţional. Într-o seară, într-un cort militar din Afganistan, văzuse pe internet o fotografie a lui Al, la 18 ani, într-un sacou cu blazon la buzunar şi cu păr lung pieptănat într-o parte, sclipind auriu în soarele strălucitor al Genevei. Rokeby îl ţinea pe după umeri, radiind de mândrie

paternă. Fotografia ajunsese la ştiri deoarece Rokeby nu mai fusese fotografiat niciodată cu costum şi cravată.

— Bună, Al, spuse o voce familiară.

Şi, spre uimirea lui Strike, iată-l pe Daniel Chard în cârje, cu capul chel reflectând luminile subtile care străluceau de pe valurile industriale de deasupra lor. Editorul purta o cămaşă stacojie cu gulerul deschis şi un costum gri şi părea elegant în mijlocul acestei mulţimi mai boeme.

— Ah, spuse Al, ăă… salut…

Strike îşi dădea seama că se chinuie să-şi dea seama cine e Chard.

— Dan Chard, spuse editorul. Ne-am cunoscut când am vorbit cu tatăl tău despre autobiografia lui.

— A… a, da! spuse Al, ridicându-se şi strângându-i mâna. El e fratele meu, Cormoran.

Dacă Strike fusese surprins să-l vadă pe Chard abordându-l pe Al, asta era nimic pe lângă şocul întipărit pe faţa lui Chard la vederea lui Strike.

— Fratele… dumitale?

— Frate vitreg, spuse Strike.

Era amuzat, în sinea lui, de uluirea evidentă a lui Chard. Cum putea să fie detectivul mercenar rudă cu prinţul dandy?

Efortul pe care îl făcuse Chard ca să-l abordeze pe fiul unui subiect potenţial lucrativ părea să nu-i mai fi lăsat nimic pentru o tăcere stânjenită.

— E mai bine piciorul? întrebă Strike.

— O, da, spuse Chard. Mult mai bine. Ei bine, o să… o să vă las să vă vedeţi de cină.

Se îndepărtă, legănându-se abil printre mese, şi îşi reocupă locul undeva unde Strike nu-l mai putea vedea. Strike şi Al se aşezară din nou, Strike reflectând la cât de mică era Londra odată ce ajungeai la o anumită altitudine; odată ce îi lăsai în urmă pe cei care nu puteau să obţină cu uşurinţă mese în cele mai bune restaurante şi cluburi.

— Nu-mi puteam aminti cine e, spuse Al cu un zâmbet timid.

— Se gândeşte să-şi scrie autobiografia, nu-i aşa? întrebă

Strike.

Nu-l numea niciodată pe Rokeby tată, dar încerca să-şi amintească să nu-i spună Rokeby în faţa lui Al.

— Da, spuse acesta. Îi oferă foarte mulţi bani. Nu ştiu dacă o să-l aleagă pe tipul ăsta sau pe vreunul din ceilalţi. Probabil o s-o scrie cineva pentru el.

Strike se întrebă în treacăt cum ar fi putut să trateze Rokeby conceperea accidentală şi naşterea controversată a fiului său celui mare într-o astfel de carte. Poate că Rokeby, se gândi el, avea să omită orice menţiune despre asta. Fără îndoială, Strike ar fi preferat asta.

— El vrea în continuare să vă întâlniţi, ştii, spuse Al cu aerul de a fi făcut un mare efort pentru a spune asta. E foarte mândru… a citit totul despre cazul Landry.

— Da? spuse Strike privind prin restaurant după Loulou, chelneriţa care şi-l amintea pe Quine.

— Da, spuse Al.

— Deci ce a făcut, a organizat interviuri cu editori? întrebă Strike.

Se gândi la Kathryn Kent, la Quine însuşi, prima incapabilă să-şi găsească un editor, celălalt abandonat; iar vedeta rock îmbătrânită putea să aleagă pe cine voia.

— Da, ceva de genu', spuse Al. Nu ştiu dac-o să facă asta sau nu. Mi se pare că tipul ăsta, Chard, i-a fost recomandat.

— De cine?

— De Michael Fancourt, spuse Al terminându-şi risotto-ul şi ştergând farfuria cu o bucată de pâine.

— Rokeby îl cunoaşte pe Fancourt? întrebă Strike, uitând de hotărârea sa.

— Da, spuse Al cu o uşoară încruntare. Să fim sinceri, tata cunoaşte pe toată lumea.

Asta îi aminti lui Strike de modul în care Elizabeth Tassel spusese „Credeam că ştie toată lumea" de ce ea nu-l mai reprezenta pe Fancourt, dar exista o diferenţă. Pentru Al, „toată lumea" însemna „aceia": cei bogaţi, cei celebri, cei influenţi. Sărmanii idioţi care cumpărau muzica tatălui său erau nişte nimeni, aşa cum Strike fusese un nimeni până când

dobândise vizibilitate prin prinderea unui ucigaş.

— Când i-a recomandat Fancourt Roper Chard lui… când l-a recomandat pe Chard?

— Nu ştiu – acum câteva luni? spuse Al vag. I-a spus lui tata că tocmai se mutase acolo el însuşi. Jumate de milion în avans.

— Drăguţ, spuse Strike.

— I-a spus lui tata să se uite la ştiri, că odată ce se mutase el avea să se vorbească despre editura aia.

Chelneriţa Loulou apăruse din nou în câmpul lor vizual. Al o strigă iar; ea se apropie, cu o expresie hărţuită.

— Lăsaţi-mi zece minute, spuse ea, şi o să pot vorbi. Lăsaţi-mi doar zece minute.

În timp ce Strike îşi termina mâncarea cu carne de porc, Al îl întrebă despre munca lui. Strike rămase surprins de interesul sincer al lui Al.

— Ţi-e dor de armată? întrebă acesta.

— Uneori, recunoscu Strike. Cu ce te mai ocupi zilele astea?

Se simţea uşor vinovat că nu întrebase asta deja. Dacă se gândea mai bine, nu era sigur cum sau dacă Al îşi câştigase vreodată existenţa.

— S-ar putea să încep o afacere cu un prieten, spuse Al.

Deci nu lucrează, se gândi Al.

— Servicii la comandă… oportunităţi de relaxare, murmură Al.

— Excelent, spuse Strike.

— O să fie, dacă iese ceva, spuse Al.

Tăcere. Strike privi în jur după Loulou, singurul motiv pentru care venise acolo, dar ea nu se vedea, ocupată aşa cum Al probabil că nu fusese ocupat niciodată în viaţa lui.

— Cel puţin ai credibilitate, spuse Al.

— Hmm? spuse Strike.

— Ai reuşit de unul singur, nu-i aşa? spuse Al.

— Ce?

Strike îşi dădu seama că la masă se desfăşura o criză unilaterală. Al îl privea cu un amestec de sfidare şi invidie.

— Da, mă rog, spuse Strike, dând din umerii lui laţi.

Nu-şi putea imagina un răspuns mai semnificativ care să nu pară superior sau iritat, şi nici nu voia să-l încurajeze pe Al în ceea ce părea a fi o tentativă de a avea o conversaţie mai personală decât reuşiseră să aibă până atunci.

— Eşti singurul dintre noi care nu te foloseşti de ei, spuse Al. Oricum, bănuiesc că în armată nu te-ar fi ajutat cu nimic, nu-i aşa?

Nu avea niciun rost să simuleze că nu ştia ce sunt „ei".

— Bănuiesc că nu, spuse Strike.

(Şi, într-adevăr, în rarele ocazii în care paternitatea lui atrăsese atenţia colegilor lui de armată, singura reacţie de care avusese parte fusese cea de scepticism, mai ales ţinând cont cât de puţin semăna cu Rokeby.)

Dar Strike se gândi crispat la apartamentul lui, în această noapte de iarnă rece ca gheaţa: două camere şi jumătate pline de obiecte, cu ferestre care nu se potriveau. Al avea să-şi petreacă noaptea în Mayfair, în casa cu servitori a tatălui său. Putea fi salutar să-i înfăţişeze fratelui său realitatea independenţei, înainte ca el să o romanţeze prea mult…

— Bănuiesc că ţi se pare că asta e o lamentaţie autocompătimitoare? întrebă Al.

Strike văzuse fotografia de absolvire de pe internet a lui Al la doar o oră după ce intervievase un soldat neconsolat de 19 ani care-şi împuşcase accidental cel mai bun prieten în piept şi în gât, cu o mitralieră.

— Toată lumea are dreptul să se plângă, spuse el.

Al păru pe punctul de a se simţi ofensat, dar apoi zâmbi forţat.

Dintr-odată Loulou apăru lângă ei, cu un pahar de apă în mână şi scoţându-şi abil şorţul cu cealaltă, înainte de a se aşeza la masa lor.

— Bun, am cinci minute, îi spuse ea lui Strike fără preambul. Al zice că vrei să afli despre nenorocitul ăla de scriitor?

— Da, spuse Strike, concentrându-se imediat. De ce spui că era un nenorocit?

— Îi plăcea la nebunie, spuse ea sorbind din apă.

— Îi plăcea…?

— Să provoace o scenă. Ţipa şi înjura, dar era doar de spectacol, se vedea. Voia să-l audă toată lumea, voia public. Nu era un actor prea bun.

— Îţi aduci aminte ce a spus? întrebă Strike, scoţându-şi carnetul.

Al privea cu însufleţire.

— A spus o grămadă. A făcut-o pe femeie scroafă, i-a spus că l-a minţit, că o să publice cartea el însuşi şi s-o ia dracu'. Dar îi făcea plăcere asta. Era o furie simulată.

— Iar Eliz… femeia?

— A, ea era al naibii de furioasă, spuse veselă Loulou. *Ea* nu se prefăcea. Cu cât devenea el mai afectat şi dădea din mâini şi ţipa la ea, cu atât mai tare se înroşea ea – tremura de furie, abia se stăpânea. Ea a spus ceva despre „să o convingă pe femeia aia tâmpită", şi mi se pare că atunci s-a năpustit el afară, lăsând-o cu nota de plată şi toată lumea care se holba la ea – părea umilită. Mi se rupea inima de ea.

— A încercat să se ducă după el?

— Nu, a plătit şi s-a dus puţin la toaletă. Mă întrebam dacă chiar plânge. Apoi a plecat.

— Sunt informaţii foarte utile, spuse Strike. Îţi mai aminteşti şi altceva ce şi-au spus?

— Da, spuse Loulou calm, el a strigat: „Totul din cauza lui Fancourt şi a sculei lui blege".

Strike şi Al se holbară la ea.

— „Totul din cauza lui Fancourt şi a sculei lui blege"? repetă Strike.

— Da, spuse Loulou. Asta a fost partea care a făcut restaurantul să amuţească…

— Mi se pare şi normal, comentă Al chicotind.

— Ea încerca să strige mai tare ca el, era absolut pornită, dar el nu accepta aşa ceva. Îi plăcea la nebunie atenţia. O sorbea cu polonicul. Uite ce e, trebuie să plec, scuze.

Loulou se ridică şi îşi legă la loc şorţul.

— Pe curând, Al.

Nu ştia numele lui Strike, dar îi zâmbi în timp ce se îndepărta în grabă.

Daniel Chard pleca; capul lui chel reapăru deasupra mulţimii, însoţit de un grup de oameni de aceeaşi vârstă şi îmbrăcaţi la fel de elegant. Mergeau toţi împreună, vorbind şi dând din cap unii către ceilalţi. Strike se uită la ei cum se duc, cu mintea în altă parte. Nu observă când chelnerul îi luă farfuria goală.

Totul din cauza lui Fancourt şi a sculei lui blege…

Ciudat.

Nu mă pot debarasa de ideea dementă şi afurisită că Owen a făcut asta el însuşi. Că a pus asta în scenă…

— Eşti bine, frăţică? întrebă Al.

Un bilet cu un sărut: *Clipa răzbunării pentru noi amândoi…*

— Da, spuse Strike.

Foarte multă violenţă şi simbolism abscons… dacă zgândăreai vanitatea acelui om, puteai să-l determini să facă orice voiai tu… doi hermafrodiţi, doi saci însângeraţi… un minunat suflet pierdut, aşa mi-a spus el… viermele de mătase era o metaforă a scriitorului, care trebuie să treacă prin chinuri ca să ajungă la ceva bun…

Asemenea unui capac cu filet care îşi găseşte canalul, o multitudine de fapte disparate se învârtiră în mintea lui Strike şi îşi găsiră dintr-odată locul, incontestabil corect şi imposibil de negat. Îşi învârti teoria pe toate feţele: era perfectă, elegantă şi solidă.

Problema era că deocamdată nu vedea cum ar putea s-o demonstreze.

41

Crezi cumva că gândurile mele sunt
nebuniile unui îndrăgostit?
Nu, ele sunt fiare înroşite în vatra lui Pluto…

Robert Greene, *Orlando Furioso*

Strike se trezi devreme a doua zi dimineaţă, după o noapte de somn întrerupt, frustrat şi nervos. Îşi verifică mesajele din telefon înainte să facă duş, apoi se îmbrăcă şi coborî în biroul gol, iritat că Robin nu era acolo sâmbăta şi resimţindu-i în mod nerezonabil absenţa ca pe un semn al lipsei devotamentului ei. În dimineaţa asta ar fi fost o cutie de rezonanţă utilă; lui Strike i-ar fi plăcut să aibă companie după revelaţia din seara precedentă. Se gândi să o sune, dar ar fi fost infinit mai satisfăcător să-i spună faţă în faţă decât la telefon, mai ales dacă era şi Matthew lângă ea.

Îşi făcu un ceai, dar îl lăsă să se răcească în timp ce examina cu atenţie dosarul Quine.

Senzaţia neputinţei lui creştea. Îşi verifica încontinuu telefonul.

Voia să facă ceva, dar era blocat de faptul că nu avea statut oficial şi nicio autoritate de a percheziţiona o proprietate privată sau de a-i obliga pe martori să coopereze. Nu avea nimic de făcut până la întrevederea de luni cu Michael Fancourt, dacă nu cumva… Trebuia oare să-l sune pe Anstis şi să-i expună teoria lui? Strike se încruntă şi îşi trecu degetele groase prin păr, imaginându-şi răspunsul condescendent al acestuia. Nu exista nici cea mai mică probă. Erau doar ipoteze – *dar eu am dreptate,* se gândi Strike cu o aroganţă promptă, *iar el a dat-o în bară.* Anstis nu avea nici inteligenţa, nici imaginaţia necesară ca să aprecieze o teorie care explica fiecare ciudăţenie a crimei, dar care lui i s-ar fi părut incredibilă în comparaţie cu soluţia uşoară, oricât de plină de

incoerenţe şi întrebări fără răspuns ar fi fost argumentaţia împotriva Leonorei.

Explică-mi, îl întrebă Strike pe un Anstis imaginar, *de ce o femeie suficient de deşteaptă ca să-i facă măruntaiele să dispară fără urmă a fost suficient de proastă ca să comande frânghii şi o burqa de pe propriul ei card. Explică-mi de ce o mamă fără nicio rudă, a cărei unică preocupare în viaţă este bunăstarea fiicei ei, ar risca o condamnare pe viaţă. Explică-mi de ce, după ani de zile în care a suportat infidelitatea şi extravaganţele sexuale ale lui Quine ca să păstreze familia unită, s-a decis dintr-odată să-l omoare?*

Dar la ultima întrebare Anstis ar fi putut să aibă un răspuns rezonabil: Quine fusese pe punctul de a-şi părăsi soţia în favoarea lui Kathryn Kent. Viaţa scriitorului fusese bine asigurată: poate că Leonora se hotărâse că siguranţa financiară de văduvă era preferabilă unei existenţe nesigure de azi pe mâine, în timp ce inutilul ei fost soţ cheltuia banii cu a doua lui soţie. O comisie de judecată ar fi luat de bună acea versiune a evenimentelor, mai ales în cazul în care Kathryn Kent depunea mărturie şi confirma faptul că Owen Quine îi promisese să se căsătorească cu ea.

Strike se temea că-şi irosise şansa cu Kathryn Kent atunci când apăruse pe neaşteptate la uşa ei – privită retrospectiv, o acţiune stângace şi prostească. O speriase, pândind în întunericul palierului ei, făcând ca Pippei Midgley să-i fie foarte uşor să şi-l imagineze drept marioneta sinistră a Leonorei. Ar fi trebuit să procedeze cu fineţe, să-i câştige încrederea, aşa cum făcuse cu asistenta personală a Lordului Parker, astfel încât să-i extragă mărturisirile ca pe nişte dinţi, mimând compasiunea, în loc să-i asedieze uşa ca un portărel.

Îşi verifică iar mobilul. Niciun mesaj. Se uită la ceas. Era abia 9 şi jumătate. Împotriva voinţei sale, simţea cum atenţia lui încearcă să se smulgă din locul în care el voia s-o ţină – asupra ucigaşului lui Quine şi a ceea ce trebuia făcut pentru arestarea lui – trecând spre capela din secolul al XVII-lea a Castelului de Croy…

Acum probabil că ea se îmbrăca, fără îndoială într-o rochie de mireasă costând mii de lire. Şi-o imagina goală în faţa

oglinzii, fardându-se. O privise făcând asta de sute de ori; manevrând pensulele de machiaj în faţa oglinzilor de la măsuţele de toaletă sau în faţa oglinzilor de hotel, atât de acut conştientă de senzualitatea ei, încât uita aproape complet de sine.

Oare îşi verifica Charlotte telefonul, în timp ce minutele se scurgeau, acum când scurtul drum pe culoarul bisericii era atât de aproape, acum când părea un mers pe sârmă? Încă mai aştepta, mai spera la un răspuns al lui Strike la mesajul ei de trei cuvinte de ieri?

Iar dacă el ar fi trimis un răspuns acum… ce-ar fi fost necesar ca s-o facă să întoarcă spatele rochiei de nuntă (Strike parcă şi-o imagina cum atârnă, ca o fantomă, în colţul camerei ei) şi să-şi ia blugii, să arunce câteva lucruri într-o geantă şi să se furişeze pe uşa din spate? Să se urce într-o maşină, să calce acceleraţia, să se întoarcă în sud, la bărbatul care însemnase întotdeauna evadare…

— Dă-o dracu' de treabă, murmură Strike.

Se ridică, îşi băgă mobilul în buzunar, dădu pe gât restul de ceai rece şi îşi luă paltonul. Singurul răspuns era să-şi facă de lucru: acţiunea fusese întotdeauna drogul lui preferat.

Dar oricât de sigur era în privinţa lui Kathryn Kent, şi anume că o ştersese la vreo prietenă, acum că presa o găsise, şi cu toate că regreta că apăruse neanunţat la uşa ei, Strike reveni în Clem Attlee Court doar ca să-şi confirme bănuiala. Nu răspunse nimeni, luminile era stinse şi înăuntru totul părea tăcut.

Un vânt de gheaţă bătea pe palierul de cărămidă. În timp ce Strike pleca, femeia cu expresie furioasă de alături apăru, de data aceasta nerăbdătoare să vorbească.

— E plecată. Sunteţi de la presă, nu?

— Da, spuse Strike.

Îşi dădea seama că vecina era încântată de această idee şi nu voia să ajungă la urechile lui Kathryn Kent faptul că o căutase iar.

— Ce lucruri scrieţi voi, jurnaliştii, spuse ea cu o bucurie prost ascunsă. Ce lucruri aţi spus despre ea! Nu, e plecată.

— Ştiţi cumva când se întoarce?

— Nu, spuse vecina cu regret.

Scalpul ei roz se vedea prin părul cenuşiu şi rar, lipit de cap, făcut permanent.

— Aş putea să vă sun, sugeră ea. Dacă apare iar.

— Mi-ar fi de mare ajutor, spuse Strike.

Numele lui apăruse în ziare puţin cam recent ca să-i dea una dintre cărţile lui de vizită. Smulse o pagină din carneţel, îi scrise numărul şi i-l întinse împreună cu o bancnotă de 20 de lire.

— Mulţam, spuse ea pe un ton pragmatic. Vorbim.

Strike trecu pe lângă o pisică în timp ce cobora scările, aceeaşi, era sigur, căreia Kathryn Kent încercase să-i tragă un şut. Pisica îl privi cu precauţie, dar şi cu superioritate. Gaşca de adolescenţi pe care o întâlnise prima oară dispăruse; azi era prea frig dacă singurul tău articol vestimentar era o bluză de trening.

Şchiopătatul prin zăpada cenuşie şi alunecoasă solicita efort fizic, ceea ce îi distrăgea atenţia, făcându-l să se întrebe dacă trecea de la un suspect la altul în numele Leonorei sau al lui Charlotte. Aceasta din urmă nu avea decât să-şi continue drumul către închisoarea pe care şi-o alesese singură: el nu avea să sune, nici să trimită mesaj.

Când ajunse la metrou, scoase telefonul şi îl sună pe Jerry Waldegrave. Era sigur că editorul avea informaţii de care avea nevoie, de care nu ştiuse că are nevoie înainte de momentul de revelaţie din River Café, dar Waldegrave nu răspunse. Strike nu era surprins. Waldegrave avea o căsnicie pe butuci, o carieră muribundă şi o fiică pentru care să-şi facă griji; de ce să mai răspundă şi la apelul unui detectiv? De ce să-ţi complici viaţa când nu era nevoie să o complici, când aveai de ales?

Frig, telefoane la care nu i se răspundea, apartamente tăcute cu uşi încuiate: azi nu mai avea ce să facă. Strike cumpără un ziar şi se duse în Tottenham, aşezându-se sub una dintre femeile voluptuoase pictate de un scenograf victorian care ţopăiau printre plante, în straiele lor subţiri. Astăzi,

Strike se simţea, în mod straniu, ca şi cum ar fi fost într-o anticameră şi omora timpul. Amintiri ca nişte şrapnele, implantate pentru veşnicie, infectate de ceea ce urmase… promisiuni de dragoste şi devoţiune veşnice, vremuri de fericire sublimă, minciuni peste minciuni, peste alte minciuni… atenţia lui se abătea mereu de la articolele pe care le citea.

Sora lui, Lucy, îi spusese cândva, exasperată: „De ce suporţi aşa ceva? De ce? Doar pentru că e frumoasă?”

Iar el răspunsese: „Ajută şi asta”.

Bineînţeles, ea se aşteptase ca el să răspundă „nu”. Chiar dacă femeile petreceau atât de mult timp încercând să fie mai frumoase, nu trebuia să recunoşti faţă de ele că frumuseţea contează. Charlotte chiar *era* foarte frumoasă, cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse el vreodată, iar el nu scăpase niciodată de o senzaţie de uimire în faţa frumuseţii ei, nici de recunoştinţa pe care aceasta o inspira, nici de mândria prin asociere.

Iubirea, spusese Michael Fancourt, *este o amăgire.*

Strike dădu pagina cu fotografia feţei posace a ministrului de finanţe fără s-o vadă. Îşi imaginase el oare, legat de Charlotte, că avea unele trăsături pe care ea nu le avusese niciodată? Îi inventase virtuţi, pentru a adăuga strălucire frumuseţii ei uluitoare? Strike avea 19 ani când o cunoscuse. Acum, în timp ce stătea în această crâşmă având cel puţin 15 kilograme în plus şi jumătate de picior lipsă, i se părea incredibil cât de tânăr fusese atunci.

Poate că el *crease* o Charlotte după chipul şi asemănarea ei, care nu existase niciodată în afara minţii lui înnebunite; şi ce dacă? O iubise şi pe Charlotte cea adevărată, femeia care îşi despuiase sufletul în faţa lui, întrebându-l dacă o mai putea iubi dacă ea făcea *asta,* dacă îi mărturisea *asta,* dacă îl trata în *acest* mod… până când, în cele din urmă, ea descoperise limita lui, iar frumuseţea, furia şi lacrimile fuseseră insuficiente pentru a-l ţine lângă ea şi fugise în braţele altui bărbat.

Poate că asta e iubirea, se gândi Strike, coalizându-se în mintea lui cu Michael Fancourt împotriva unei Robin

invizibile şi critice, care, din cine ştie ce motiv, părea să-l judece în timp ce el bea Doom Bar şi se prefăcea că citeşte despre cea mai grea iarnă din istorie. *Tu şi Matthew…* Strike îşi dădea seama de asta, chiar dacă Robin nu: condiţia pentru a fi împreună cu Matthew era să nu fie ea însăşi.

Unde era acel cuplu în care cei doi se vedeau clar unul pe celălalt? În nesfârşita paradă de conformism de suburbie care părea să fie căsnicia lui Lucy şi Greg? În variaţiile anoste de trădare şi dezamăgire care aduceau un flux nesfârşit de clienţi la uşa lui? În loialitatea intenţionat oarbă a Leonorei Quine faţă de un bărbat căruia îi era scuzată fiecare greşeală pentru că „e scriitor" sau în idolatrizarea eroului pe care Kathryn Kent şi Pippa Midgley o dedicaseră aceluiaşi măscărici, legat ca un curcan şi eviscerat?

Strike îşi făcea singur sânge rău. Era la jumătatea celei de-a treia halbe. În timp ce se întreba dacă să o bea şi pe a patra, mobilul bâzâi pe masă, unde îl pusese cu faţa în jos.

Îşi bău încet berea, în timp ce barul se umplea în jurul lui, uitându-se la telefon şi făcând pariuri, fără să vrea. *E în faţa bisericii, îmi dă o ultimă şansă de a opri totul? Sau a făcut-o şi vrea să mă anunţe?*

Îşi bău restul de bere înainte să deschidă clapeta mobilului.

Felicită-mă. Doamna Jago Ross.

Strike se holbă la acele cuvinte timp de câteva secunde, apoi băgă telefonul în buzunar, se ridică, îşi împături ziarul, punându-l sub braţ şi porni spre casă.

În timp ce se întorcea, sprijinindu-se în baston, în Denmark Street, îşi aminti cuvintele din cartea lui preferată, necitită de foarte mult timp, îngropată în fundul cutiei cu bunuri personale de pe palier.

…difficile est longum subito deponere amoren,
difficile est, uerum hoc qua lubet efficias…
…e greu să te dezbari de iubirea îndelungată:
Greu, dar aceasta trebuie să o realizezi cumva…

Agitaţia care îl consumase întreaga zi dispăruse. Se simţea înfometat şi avea nevoie de relaxare. Arsenal juca la 3 cu Fulham; îi mai rămânea exact timpul necesar să-şi gătească un prânz întârziat înainte de lovitura de începere.

Iar după asta, se gândi, se putea duce să o vadă pe Nina Lascelles. Seara aceasta nu era una pe care ar fi vrut s-o petreacă singur.

42

MATHEO: …o jucărea ciudată.
GIULIANO: Vai, pentru o maimuţă supărată.

Ben Jonson, *Fiecare cu toana lui*

Robin sosi luni dimineaţa la muncă simţindu-se obosită, ca un soldat după luptă, dar mândră de ea.

Ea şi cu Matthew îşi petrecuseră mare parte din weekend discutând despre slujba ei. În anumite moduri (era ciudat să te gândeşti la asta după nouă ani petrecuţi împreună) fusese cea mai profundă şi mai serioasă discuţie pe care o avuseseră vreodată. De ce nu recunoscuse ea atât de multă vreme că interesul său secret faţă de munca de investigaţie era cu mult anterior întâlnirii cu Cormoran Strike? Matthew păruse uluit atunci când ea îi mărturisise, în cele din urmă, că avusese ambiţia de a lucra în domeniul criminalisticii din primii ani ai adolescenţei.

— Aş fi crezut că ăsta e ultimul lucru… murmurase Matthew.

Vocea lui se stinsese, dar Robin ştia că el se referă la motivul pentru care ea abandonase universitatea.

— Pur şi simplu n-am ştiut niciodată cum să-ţi zic, îi spusese ea. Am crezut că o să râzi. Deci nu Cormoran m-a făcut să rămân şi nu avea nimic de-a face cu el ca… persoană.

(Robin fusese pe punctul de a spune „ca bărbat”, dar se salvase în ultima clipă.)

— Era din cauza mea. Asta e ceea ce vreau să fac. Îmi place la nebunie. Iar acum el spune că o să mă pregătească, Matt, şi asta e ceea ce mi-am dorit întotdeauna.

Discuţia continuase întreaga duminică; Matthew era deconcertat şi se clintea încet, ca un bolovan.

— Cât ar fi de lucru în weekend? o întrebase el suspicios.

— Nu ştiu; când e nevoie. Matt, îmi place la nebunie slujba

asta, nu înţelegi? Nu mai vreau să mă prefac. Vreau doar să fac asta şi m-aş bucura să am sprijinul tău.

În cele din urmă el o luase în braţe şi fusese de acord.

Ea încercase să nu se simtă recunoscătoare că mama lui tocmai murise, ceea ce, Robin nu se putea abţine să se gândească, îl făcuse puţin mai sensibil decât ar fi fost, probabil, în mod normal.

Robin abia aştepta să-i spună lui Strike despre această evoluţie matură din relaţia ei, dar când sosi la muncă, el nu era acolo. Pe birou, lângă micul ei brad cu beteală era un bilet scurt cu scrisul lui caracteristic, greu de citit:

Nu mai e lapte, mă duc să iau micul dejun, apoi la Hamleys, să nu prind ora de vârf. P.S. Ştiu cine l-a omorât pe Quine.

Robin rămase cu gura căscată. Luă telefonul şi sună pe mobilul lui Strike, doar ca să audă semnalul de ocupat.

Magazinul de jucării Hamleys nu deschidea decât la 10, dar Robin nu credea că poate să aştepte atât de mult. Apăsă iar şi iar butonul de redial, în timp ce sorta corespondenţa, dar Strike încă era ocupat cu celălalt apel. Deschise e-mailurile, cu telefonul lipit de ureche; trecu jumătate de oră, apoi o oră, dar de la telefonul lui Strike se auzea tot tonul de ocupat. Începu să se simtă iritată, bănuind că era un truc ca să o ţină în suspans.

La 10 şi jumătate, un piuit uşor al calculatorului anunţă sosirea unui e-mail de la un expeditor necunoscut, numit Clodia2@live.com, care nu trimisese nimic decât un ataşament numit „Pentru informarea dumneavoastră".

Robin apăsă pe el instinctiv, în timp ce continua să asculte tonul ocupat. O fotografie alb-negru mare se deschise şi umplu ecranul monitorului.

Fundalul era dezolant; un cer întunecat şi exteriorul unei clădiri vechi de piatră. Toţi cei din fotografie se vedeau neclar, în afara miresei, care se întorsese ca să privească direct spre aparatul de fotografiat. Purta o rochie albă, lungă, simplă şi strâmtă, cu un voal până la pământ prins cu o bandă

îngustă de diamante. Părul ei negru flutura, asemenea voalurilor de tul, în ceea ce părea a fi un vânt puternic. Una din mâinile ei era prinsă în mâna unui personaj neclar, într-un costum de aceeaşi culoare, care părea să râdă, dar expresia femeii era diferită de cea a oricărei mirese pe care o văzuse Robin vreodată. Părea zdrobită, îndoliată, hărţuită. Ochii ei priveau insistent drept în ai lui Robin ca şi cum doar ele erau prietene, ca şi cum Robin era singura care ar fi putut să înţeleagă.

Robin lăsă jos mobilul la care ascultase şi privi fix fotografia. Mai văzuse acea faţă extraordinar de frumoasă. Vorbiseră o dată la telefon: Robin îşi aminti vocea joasă, răguşită într-un mod atrăgător. Era Charlotte, fosta logodnică a lui Strike, femeia pe care ea o văzuse o dată fugind chiar din această clădire.

Era *atât* de frumoasă. Robin se simţi umilită în mod straniu de frumuseţea celeilalte femei şi uluită de tristeţea ei profundă. Şaisprezece ani cu întreruperi, împreună cu Strike – Strike, cu podoaba lui capilară asemănătoare părului pubian, profilul de boxer şi jumătatea de picior… nu că lucrurile astea ar fi contat, îşi spuse Robin, holbându-se captivată la această mireasă nespus de frumoasă şi de tristă…

Uşa se deschise. Dintr-odată, Strike stătea lângă ea, cu două sacoşe mari, pline cu jucării, în mâini, iar Robin, care nu-l auzise venind pe scări, tresări ca şi cum ar fi fost surprinsă şterpelind din banii de cheltuieli.

— ’Neaţa, spuse el.

Robin se repezi la mouse, încercând să închidă imaginea înainte ca el s-o vadă, dar graba ei atrase în mod irezistibil ochii lui Strike asupra ecranului. Robin îngheţă, ruşinată.

— A trimis-o acum câteva minute, nu ştiam ce e când am deschis-o. Îmi… pare rău.

Strike privi fotografia timp de câteva secunde, apoi se întoarse, punând sacoşele cu jucării pe podea, lângă biroul ei.

— Nu-i nimic, doar şterge-o, spuse el.

Nu părea nici trist, nici furios, doar ferm.

Robin ezită, apoi închise fişierul şi şterse e-mailul.

— Bună, spuse el, îndreptându-şi spatele şi informând-o, prin comportamentul lui, că nu avea să fie nicio discuţie despre fotografia de nuntă a lui Charlotte. Am pe telefon vreo 30 de apeluri ratate de la tine.

— Păi, şi ce te-ai fi aşteptat? spuse Robin cu însufleţire, în bilet… ziceai…

— A trebuit să vorbesc cu mătuşa mea, zise Strike. O oră şi zece minute de suferinţe medicale pentru toată lumea din St. Mawes, şi asta doar pentru că i-am zis că mă duc acasă de Crăciun.

Strike râse văzându-i frustrarea cu greu stăpânită.

— Bine, dar trebuie să fim rapizi. Tocmai mi-am dat seama că am putea să facem ceva în dimineaţa asta, înainte să mă întâlnesc cu Fancourt.

Încă îmbrăcat cu paltonul, se aşeză pe canapeaua de piele şi vorbi zece minute neîntrerupt, expunându-şi detaliat teoria în faţa ei.

După ce termină, urmă o tăcere lungă. Imaginea neclară şi mistică a îngerului aflat în biserica din orăşelul ei apăru în mintea lui Robin, în timp ce ea se holba la Strike, nevenindu-i să creadă.

— Ce parte ţi se pare neclară? întrebă Strike amabil.

— Ăă… spuse Robin.

— Am căzut deja de acord că e posibil ca dispariţia lui Quine să nu fi fost spontană, nu-i aşa? o întrebă Strike. Dacă pui laolaltă salteaua din Talgarth Road – bine păstrată, într-o casă care n-a mai fost folosită de 25 de ani – şi faptul că, înainte cu o săptămână să dispară, Quine i-a zis tipului de la librărie că pleacă undeva şi şi-a cumpărat cărţi de citit – şi chelneriţa de la River Café care spune că, de fapt, Quine nu era furios când a ţipat la Tassel, că se distra – cred că putem presupune că e vorba de o dispariţie regizată.

— Bine, spuse ea.

Această parte a teoriei lui Strike i se părea cel mai puţin bizară. Nu ştia de unde să înceapă ca să-i spună cât de neverosimil i se părea restul, dar nevoia de a găsi nod în papură o făcu să spună:

— Dar nu i-ar fi spus Leonorei ce plănuia?

— Bineînţeles că nu. Ea nu s-ar putea preface nici dacă viaţa ei ar depinde de asta; Quine *voia* ca ea să fie îngrijorată, să fie convingătoare când s-a dus şi le-a spus tuturor că el a dispărut. Poate că ea ar fi anunţat poliţia. Ar fi făcut scandal la editură. Ar fi declanşat panica.

— Dar n-ar fi funcţionat niciodată, spuse Robin. El era întotdeauna agitat şi nimănui nu-i păsa – cu siguranţă, până şi el trebuie să-şi fi dat seama că n-avea să obţină o publicitate masivă doar pentru că dispăruse şi se ascundea în vechea casă.

— Ah, dar de data asta lăsa în urma lui o carte despre care credea că o să fie principalul subiect de discuţie al Londrei literare, nu-i aşa? Atrăsese asupra ei cât de multă atenţie putuse certându-se cu agenta lui în mijlocul unui restaurant aglomerat şi ameninţând că o s-o publice singur. Se duce acasă, pune în scenă marea plecare în faţa Leonorei şi o şterge în Talgarth Road. Mai târziu, în seara aceea, deschide uşa complicelui său fără să ezite, convins că sunt parteneri.

După o pauză lungă, luându-şi inima în dinţi, Robin spuse (pentru că nu era obişnuită să conteste concluziile lui Strike, pe care nu le găsise niciodată eronate):

— Dar nu ai niciun fel de probă că a *existat* un complice, cu atât mai puţin… vreau să spun… totul e doar… presupunere.

Strike începu să repete idei pe care le expusese deja, dar ea ridică mâna ca să-l oprească.

— Am înţeles deja toate astea… extrapolezi plecând de la lucruri pe care le-au spus oamenii. Nu există nici… niciun fel de probă fizică.

— Bineînţeles că există, spuse Strike. *Bombyx Mori.*

— Asta nu e…

— E cea mai importantă probă pe care o avem.

— Tu mi-ai zis întotdeauna: *mijloc şi ocazie.* Tu spui întotdeauna că motivul nu…

— N-am spus niciodată nimic despre motiv, îi aminti Strike. Întâmplător, nu ştiu care a fost motivul, deşi am câteva idei. Iar dacă vrei mai multe probe fizice, poţi să vii să mă ajuţi să

le obţinem chiar acum.

Robin îl privi cu suspiciune. În toată perioada în care lucrase pentru el, Strike nu-i ceruse niciodată să culeagă un indiciu fizic.

— Aş vrea să vii să mă ajuţi să vorbesc cu Orlando Quine, spuse el, ridicându-se de pe canapea. Nu vreau s-o fac de unul singur, ea e… ei bine, e dificilă. Nu-i place părul meu. E în Ladbroke Grove, la vecina de alături, aşa că ar fi bine să ne grăbim.

— Ea e fiica aceea cu dificultăţi de învăţare? întrebă Robin uimită.

— Da, spuse Strike. Are o maimuţă atârnată de gât, un animal de pluş. Tocmai am văzut o grămadă din astea la Hamleys – sunt, de fapt, saci pentru pijamale. Maimuţica Obraznică, aşa li se spune.

Robin se holba la el, ca şi cum s-ar fi temut pentru sănătatea lui mintală.

— Când am cunoscut-o, îl avea la gât şi scotea încontinuu lucruri de nicăieri – desene, creioane şi un mesaj pe care l-a subtilizat de pe masa din bucătărie. Tocmai mi-am dat seama că le scotea pe toate din sacul pentru pijamale. Şterpeleşte lucruri de la oameni şi intra şi ieşea încontinuu din biroul tatălui ei, cât el trăia. Quine îi dădea hârtie pe care să deseneze.

— Iar tu speri că poartă cu ea un indiciu despre ucigaşul tatălui ei, în sacul pentru pijamale?

— Nu, dar mă gândesc că există o şansă rezonabilă ca ea să fi luat o părticică din *Bombyx Mori* în timp ce se furişa prin biroul lui Quine sau ca el să-i fi dat vreo ciornă ca să deseneze pe spatele ei. Caut foi de hârtie cu notiţe, câteva paragrafe aruncate, orice.

Strike continuă, interpretându-i corect expresia:

— Uite ce e, ştiu că sunt şanse mici, dar nu putem intra în biroul lui Quine, poliţia a examinat deja tot ce era acolo şi nu a găsit nimic. Şi pun pariu că ciornele şi caietele pe care Quine le-a luat cu el au fost distruse. Maimuţica Obraznică e ultimul loc în care mă pot gândi să caut şi…

Strike se uită la ceas.

— … nu avem prea mult timp dacă vrem să ajungem în Ladbroke Grove şi să ne întoarcem înainte să mă întâlnesc cu Fancourt. Bine că mi-am amintit…

Strike ieşi din birou. Robin îl auzi urcând scările şi crezu că se duce în apartamentul lui, dar apoi sunetele îi indicară că Strike căuta în cutiile cu bunuri personale de pe palier. Când se întoarse, ţinea o pereche de mănuşi de latex pe care, în mod evident, le şterpelise înainte de a pleca din DIS şi o pungă transparentă pentru probe exact de mărimea celor oferite de companiile aeriene pentru articolele de toaletă.

— Mai există o probă fizică esenţială pe care aş vrea s-o obţin, spuse el, luând o pereche de mănuşi şi întinzându-i-o lui Robin, care nu înţelegea. Mă gândeam că ai putea încerca tu să faci rost de ea în timp ce eu o să fiu cu Fancourt în după-amiaza asta.

Îi explică lui Robin, în câteva cuvinte, ce voia ca ea să obţină şi de ce.

Strike nu fu foarte surprins când, după instrucţiunile lui, urmă o tăcere uimită.

— Glumeşti, spuse Robin încet.

— Nu glumesc.

Robin îşi duse mâna la gură.

— N-o să fie periculos, o asigură el.

— Nu asta mă îngrijorează. Cormoran, asta… asta e *oribil.* Tu chiar… chiar vorbeşti serios?

— Dacă ai fi văzut-o pe Leonora Quine la Holloway, săptămâna trecută, nu m-ai întreba asta, spuse Strike întunecat. Va trebui să fim al naibii de deştepţi ca să o scoatem de acolo.

Deştepţi? se gândi Robin.

Încă era tulburată, cu mănuşile moi atârnându-i în mână. Sugestiile lui pentru programul zilei păreau extravagante, bizare şi, în cazul ultimei, dezgustătoare.

— Uite ce e, zise el, dintr-odată serios. Nu ştiu ce să-ţi spun, în afară de faptul că simt lucrul ăsta. *Îl miros, Robin.* Un om tulburat, al naibii de periculos, dar eficient, se află în

spatele întregii poveşti. L-a adus pe prostul ăla de Quine exact unde a vrut, speculându-i narcisismul, şi nici nu sunt singurul care crede asta.

Strike îi aruncă lui Robin haina; apoi băgă punga pentru probe în buzunarul lui interior.

— Oamenii îmi spun întruna că a mai fost cineva implicat: Chard zice că e Waldegrave, Waldegrave zice că e Tassel, Pippa Midgley e prea tâmpită ca să interpreteze ce se află chiar sub nasul ei, iar Christian Fisher – ei bine, el are o perspectivă mai bună, pentru că nu apare în carte. El a pus degetul pe rană fără să-şi dea seama.

Robin, care se chinuia să ţină pasul cu procesele mentale ale lui Strike şi care era sceptică faţă de acele părţi pe care le putea înţelege, coborî scările metalice în urma lui şi ieşi în frig.

— Crima asta, spuse Strike, aprinzându-şi o ţigară în timp ce mergeau împreună pe Denmark Street, a fost planificată luni, dacă nu ani de zile. E opera unui geniu, dacă stai să te gândeşti, dar e excesiv de elaborată şi asta o să-i aducă pierzania. Nu poţi urzi o crimă ca pe un roman. În viaţa reală există întotdeauna aspecte neprevăzute.

Strike îşi dădea seama că nu o convingea pe Robin, dar nu era îngrijorat. Mai lucrase cu subordonaţi neîncrezători. Coborâră împreună la metrou şi luară un tren pe Central Line.

— Ce le-ai cumpărat nepoţilor tăi? întrebă Robin după o lungă tăcere.

— Costum de camuflaj şi pistoale de jucărie, spuse Strike, a cărui alegere fusese motivată integral de dorinţa de a-l enerva pe cumnatul lui. Iar lui Timothy Anstis i-am luat o tobă a naibii de mare. O să se bucure cu toţii de ea la cinci dimineaţa, în ziua de Crăciun.

În ciuda preocupării ei, Robin pufni în râs.

Şirul liniştit de case din care făcea parte locuinţa lui Owen Quine era, ca şi restul Londrei, acoperit de zăpadă, imaculată şi albă pe acoperişuri, şi murdară şi cenuşie pe jos. Eschimosul fericit zâmbea de pe firma crâşmei lui, ca o zeitate care prezida asupra străzii bătute de vânt, în timp ce treceau pe

sub el.

În faţa locuinţei lui Quine stătea acum un alt poliţist, iar lângă trotuar era parcată o camionetă albă, cu uşile deschise.

— Sapă după măruntaie în grădină, îi murmură Strike lui Robin în timp ce se apropiau, întrezărind lopeţi întinse pe podeaua camionetei. N-au găsit nimic la Mucking Marshes şi n-o să găsească nimic nici în straturile de flori ale Leonorei.

— Asta spui *tu,* răspunse Robin *sotto voce,* puţin intimidată de poliţistul destul de atrăgător, care o privea insistent.

— Asta o să mă ajuţi *tu* să dovedesc în după-amiaza asta, răspunse Strike în şoaptă. 'Neaţa!

Poliţistul nu răspunse la salutul lui Strike, rostit cu glas tare. Acesta părea însufleţit de teoria lui nebunească, dar Robin se gândi că, în cazul foarte puţin probabil în care avea dreptate, crima avea unele caracteristici groteşti, chiar mai înfiorătoare decât cadavrul scobit…

Se îndreptară spre aleea din faţa casei vecine, ajungând la câţiva metri de poliţistul vigilent. Strike sună la uşă, iar după o scurtă aşteptare, aceasta se deschise şi apăru o femeie scundă şi cu o expresie neliniştită, având în jur de 60 de ani, care purta un capot şi papuci căptuşiţi cu lână.

— Eşti cumva Edna? întrebă Strike.

— Da, spuse femeia timid, ridicând privirea spre el.

Când Strike şi Robin se prezentară, fruntea încruntată a Ednei se relaxă, locul fiindu-i luat de o expresie aproape patetică de uşurare.

— A, *dumneata* eşti, am auzit multe despre *dumneata. O* ajuţi pe Leonora, o s-o scoţi din închisoare, nu-i aşa?

Robin era groaznic de conştientă de prezenţa poliţistului arătos care asculta toate astea, la doar câţiva metri de ei.

— Intraţi, intraţi, spuse Edna, dându-se înapoi din calea lor şi făcându-le semne entuziaste să intre.

— Doamnă, mă scuzaţi, nu ştiu numele dumneavoastră de familie, începu Strike.

Se şterse pe picioare pe preşul de la uşă. Casa era călduroasă, curată şi mult mai primitoare decât cea a familiei Quine, chiar dacă avea o configuraţie identică.

— Spune-mi Edna, spuse ea radiind.

— Edna, mulţumesc, ştii, ar trebui să ceri să vezi un act de identitate înainte să laşi pe cineva să intre în casă.

— O, dar, spuse Edna neliniştită, Leonora mi-a spus totul despre dumneata…

Strike insistă, cu toate acestea, să-i arate permisul de conducere, apoi o urmă pe hol spre o bucătărie mult mai luminoasă decât a Leonorei.

— E la etaj, spuse Edna când Strike o lămuri că veniseră s-o vadă pe Orlando. Are o zi mai proastă. Vreţi cafea?

În timp ce pregătea agitată ceştile, Edna vorbea fără întrerupere, în stilul încordat al celor stresaţi şi singuratici.

— Să nu mă înţelegeţi greşit, nu mă deranjează să stea la mine, sărăcuţa de ea, dar…

Edna îi privi pe rând, deznădăjduită, apoi izbucni:

— Dar pentru cât timp? Ei nu mai au o familie, înţelegeţi. A venit ieri o asistentă socială; a spus că dacă eu nu pot s-o ţin, va trebui să meargă la un azil sau ceva; eu am zis, nu puteţi să-i faceţi una ca asta lui Orlando, ea şi cu mama ei n-au fost despărţite niciodată, nu, poate să stea cu mine, dar…

Edna privi în tavan.

— E foarte tulburată acum, foarte supărată. Vrea doar ca mama ei să vină acasă, iar eu ce pot să-i spun? Nu pot să-i spun adevărul, nu-i aşa? Şi alături sapă în toată grădina, s-au apucat să-l dezgroape pe Domnul Poop…

— Pisica moartă, murmură Strike spre Robin.

În spatele ochelarilor lui Edna începură să apară lacrimi, care se rostogoleau pe obrajii ei rotunzi.

— Sărăcuţa de ea, spuse ea din nou.

După ce le turnă cafeaua în ceşti, Edna se duse la etaj s-o aducă pe Orlando. Avu nevoie de zece minute ca s-o convingă pe fată să coboare la parter, dar Strike se bucură să vadă că strângea în braţe Maimuţica Obraznică atunci când apăru, îmbrăcată într-un trening murdar şi având o expresie ursuză.

— Are nume de gigant, anunţă ea întreaga bucătărie atunci când îl văzu pe Strike.

— Aşa e, spuse Strike, dând din cap. Bună memorie.

Orlando se furişă pe scaunul pe care Edna îl trăsese pentru ea, strângându-şi tare în braţe urangutanul.

— Eu sunt Robin, spuse Robin, zâmbindu-i.

— Ca o pasăre, spuse Orlando imediat. Dodo e o pasăre.

— Aşa îi spuneau mama şi tatăl ei, explică Edna.

— Amândouă suntem păsări, spuse Robin.

Orlando înălţă privirea spre ea, apoi se ridică şi ieşi din bucătărie fără să spună nimic.

— Se supără din orice. Nu ştii niciodată ce…

Dar Orlando se întorsese cu creioane şi un caiet de desen cu spirală pe care Strike era sigur că i le cumpărase Edna, ca să-i facă pe plac. Orlando se aşeză la masa din bucătărie şi îi zâmbi lui Robin; era un zâmbet plăcut şi deschis, care o făcu pe Robin să se simtă nespus de tristă.

— O să-ţi desenez un măcăleandru, anunţă ea.

— Mi-ar plăcea *foarte mult*, spuse Robin.

Orlando se apucă de lucru, cu limba între dinţi. Robin nu spuse nimic – doar privea desenul. Simţind că Robin stabilise deja cu Orlando o relaţie mai bună decât reuşise el, Strike mâncă un biscuit cu ciocolată oferit de Edna şi făcu conversaţie cu ea despre zăpadă.

În cele din urmă, Orlando termină desenul, smulse foaia din caiet şi o împinse spre Robin.

— E minunat, spuse Robin zâmbindu-i radios. Aş vrea să pot desena un dodo, dar nu ştiu deloc să desenez.

Strike ştia că asta era o minciună. Robin desena foarte bine; îi văzuse desenele.

— Dar vreau să-ţi dau ceva.

Robin scotoci prin poşetă, urmărită cu nerăbdare de Orlando, şi în cele din urmă scoase o oglindă mică şi rotundă de machiaj, decorată pe spate cu o pasăre roz stilizată.

— Poftim, spuse Robin. Uite. Ăsta e un flamingo. Altă pasăre. Ia-o tu.

Orlando luă cadoul cu buzele întredeschise, holbându-se la el.

— Spune mulţumesc doamnei, o îndemnă Edna.

— Mulţumesc, spuse Orlando, strecurând oglinda în sacul

pentru pijamale.

— Maimuţa e un sac? întrebă Robin veselă.

— Da, spuse Orlando, strângând şi mai tare urangutanul. Tati mi l-a dat. Tati e mort.

— Îmi pare rău, spuse Robin încet.

Şi-ar fi dorit ca imaginea trupului lui Quine să nu i se fi strecurat imediat în minte, cu torsul la fel de gol ca un sac pentru pijamale…

Strike se uită pe furiş la ceas. Nu mai era mult până la întâlnirea cu Fancourt. Robin sorbi din cafea şi întrebă:

— Îţi ţii lucrurile în maimuţă?

— Îmi place părul tău, spuse Orlando. E strălucitor şi galben.

— Mulţumesc, spuse Robin. Mai ai şi alte desene înăuntru?

Orlando dădu din cap.

— Pot să mănânc un biscuit? o întrebă ea pe Edna.

— Pot să văd celelalte desene? întrebă Robin în timp ce Orlando ronţăia.

După o scurtă pauză de reflecţie, Orlando deschise urangutanul.

Un teanc de desene boţite ieşi afară, o varietate de hârtii de mărimi şi culori diferite. Nici Strike, nici Robin nu le întoarseră la început, ci făcură comentarii admirative, în timp ce Orlando le împrăştia pe masă. Robin puse întrebări despre steaua-de-mare strălucitoare şi despre îngerii care dansau şi pe care Orlando îi desenase cu creioane şi carioci. Măgulită de aprecierile lor, Orlando scotoci mai adânc în sacul ei pentru pijamale, căutându-şi materialele de lucru. Ieşiră la lumină un cartuş folosit de la o maşină de scris, gri şi dreptunghiular, cu o bandă îngustă care purta cuvintele inversate pe care le imprimase. Strike rezistă impulsului de a palma cartuşul imediat, în timp ce acesta dispărea în spatele unei cutii de tablă cu creioane colorate şi al unei cutii cu bomboane de mentă, dar rămase cu ochii la el în timp ce Orlando netezea un desen cu un fluture prin care se putea vedea, pe spate, urmele unui scris neîngrijit de adult.

Încurajată de Robin, Orlando mai scoase ceva: o foaie cu

abţibilduri, o carte poştală cu Mendip Hills, un magnet rotund de frigider pe care scria *Atenţie! Aţi putea ajunge în următorul meu roman!* Orlando le arătă ultimele articole, trei imagini pe hârtie de calitate mai bună: două ilustraţii şi o copertă de carte de probă.

— Tati mi le-a dat, de la el de la lucru, spuse Orlando. Dannulchar m-a atins când am vrut asta.

Orlando arătă spre un desen viu colorat pe care Strike îl recunoscu: Kyla, Cangurul Căruia Îi Place Să Sară. Orlando îi adăugase o pălărie şi o geantă lui Kyla şi colorase cu carioci fosforescente o prinţesă care vorbea cu o broască.

Încântată să o vadă pe Orlando atât de vorbăreaţă, Edna mai făcu nişte cafea. Ştiind că era târziu, dar dându-şi seama că o ceartă ar fi făcut-o pe Orlando să-şi strângă toate comorile, Robin şi Strike făceau conversaţie, în timp ce luau şi examinau fiecare dintre foile de hârtie de pe masă. De fiecare dată când credea că una din ele putea fi de ajutor, Robin i-o împingea lateral lui Strike.

Exista o listă cu nume mâzgălite pe spatele desenului cu fluturele:

Sam Beville. Eddie Boyne? Edward Baskinville? Stephen Brook?

Cartea poştală cu Mendip Hills fusese trimisă în iulie şi avea un mesaj scurt:

vremea e excelentă, hotelul dezamăgitor, sper că romanul merge bine! V

În afară de asta, nu mai era nimic scris de mână. Câteva dintre desenele lui Orlando îi erau familiare lui Strike de la ultima lui vizită. Unul fusese făcut pe spatele unui meniu de restaurant pentru copii, altul pe factura la gaz a familiei Quine.

— Ei bine, noi trebuie să plecăm, spuse Strike, golindu-şi ceaşca de cafea cu o manifestare de regret acceptabilă.

Cu mintea aproape absentă, continua să ţină în mână imaginea pentru coperta cărţii *Pe stâncile trădătoare,* a lui Dorcus Pengelly. O femeie cu rochia udă, lipită de corp zăcea întinsă pe nisipurile unui mic golf mărginit de stânci abrupte, cu umbra unui bărbat căzând peste mijlocul ei. Orlando desenase peşti negri haşuraţi intens în apa albastră şi spumegândă. Cartuşul folosit era lângă desen, unde fusese împins de Strike.

— Nu vreau să pleci, îi spuse Orlando lui Robin, brusc încordată şi înlăcrimată.

— A fost frumos, nu-i aşa? spuse Robin. Sunt sigură că o să ne mai vedem. Tu păstrează-ţi oglinjoara cu flamingo, nu-i aşa, iar eu am desenul meu cu măcăleandru…

Dar Orlando începuse să hohotească şi să bată din picioare. Nu mai voia încă un rămas-bun. Profitând de criza ei, Strike împături cu grijă cartuşul în ilustraţia pentru coperta de la *Pe stâncile trădătoare* şi îl strecură în buzunar fără să fi lăsat amprente pe el.

Ieşiră în stradă cinci minute mai târziu, Robin puţin zguduită pentru că Orlando urlase şi încercase să o ţină în timp ce mergea pe hol. Edna trebuise să o împiedice fizic pe Orlando să nu meargă după ei.

— Sărmana fată, spuse Robin în şoaptă, astfel încât poliţistul să nu o poată auzi. O, Doamne, a fost îngrozitor.

— Dar util, spuse Strike.

— Ai luat panglica aia de la maşina de scris?

— Da, zise Strike.

Privi peste umăr să se asigure că poliţistul nu se mai vedea, apoi scoase cartuşul, încă împăturit în coperta cărţii lui Dorcus, şi îl lăsă să cadă în punga pentru probe.

— Şi chiar mai mult decât atât.

— Da? spuse Robin surprinsă.

— Un posibil pont, zise Strike. Deşi s-ar putea să nu fie nimic.

Se uită din nou la ceas şi grăbi pasul, tresărind când genunchiul lui protestă.

— Va trebui să mă grăbesc, altfel întârzii la întâlnirea cu

Fancourt.

Douăzeci de minute mai târziu, în timp ce stăteau în vagonul aglomerat de metrou care îi ducea înapoi în centrul Londrei, Strike spuse:

— Ştii clar ce ai de făcut în după-amiaza asta?

— Absolut clar, spuse Robin cu o notă de reţinere.

— Ştiu că nu e o sarcină amuzantă…

— Nu asta mă deranjează.

— Şi, cum am spus, n-ar trebui să fie periculos, zise el, pregătindu-se să se ridice în timp ce se apropiau de Tottenham Court Road. Dar…

Ceva îl făcu să se răzgândească, cu o uşoară încruntare a sprâncenelor lui groase.

— Părul tău, spuse el.

— Ce-i cu el? spuse Robin, atingându-şi părul încurcată.

— Iese în evidenţă, spuse Strike. Nu ai pălărie, nu-i aşa?

— Aş… aş putea să-mi cumpăr una, zise Robin, simţindu-se ciudat de tulburată.

— Pune-o în contul firmei, îi spuse el. Nu strică să fii precaut.

43

Zi bună, ce val de frivolitate vine spre noi!

William Shakespeare, *Timon din Atena*

Strike parcurse aglomerata Oxford Street, printre frânturi de colinde şi cântece pop de sezon, şi făcu la stânga pe Dean Street, mai liniştită şi mai îngustă. Acolo nu existau magazine, doar clădiri pătrăţoase înghesuite una în alta, cu faţadele lor albe, roşii şi cenuşii, unde se aflau birouri, baruri, crâşme sau restaurante de tip bistrou. Strike se opri, ca să permită unor lăzi de vin din camioneta furnizorului spre intrarea unui restaurant: Crăciunul era un lucru mai subtil aici, în Soho, unde lumea artelor, publicităţii şi editorilor se întrunea, iar în Groucho Club mai mult decât oriunde altundeva.

O clădire cenuşie, aproape banală, cu ferestre cu toc negru şi arbuşti mici în spatele balustradelor simple, convexe. Nota ei distinctivă stătea nu în exterior, ci în faptul că relativ puţini oameni puteau să intre în clubul pentru arte, accesibil doar membrilor. Strike trecu pragul şchiopătând şi se trezi într-un hol mic, unde o fată îi spuse amabil din spatele unei tejghele:

— Pot să vă ajut?

— Am venit să mă întâlnesc cu Michael Fancourt.

— A, da – sunteţi domnul Stricke?

— Chiar eu, spuse Strike.

Fu condus printr-un bar lung, cu fotolii de piele, plin de cei care beau la ora prânzului, şi pe nişte scări. În timp ce urca, Strike se gândi, nu pentru prima oară, că pregătirea lui de la Divizia de Investigaţii Speciale nu vizase ca el să efectueze interviuri fără o sancţiune sau aprobare oficială, pe teritoriul unui suspect, unde intervievatul avea dreptul de a pune capăt întrevederii fără niciun motiv sau scuză. DIS le cerea ofiţerilor săi să-şi organizeze interogatoriile după modelul *oameni, locuri, lucruri*… Strike nu pierdea niciodată din vedere

metodologia eficientă şi riguroasă, dar zilele acestea era esenţial să mascheze faptul că umplea anumite sertare mentale cu fapte. Atunci când intervievai oameni care credeau că-ţi fac o favoare erau necesare tehnici diferite.

Îşi văzu prada imediat ce intră într-un al doilea bar cu podea de lemn, unde canapele în culori primare erau aşezate de-a lungul pereţilor, sub tablouri ale unor artişti moderni. Fancourt stătea pe o canapea roşu-aprins, cu un braţ la spate şi un picior ridicat puţin, într-o poză exagerată de relaxare. Un tablou cu puncte colorate al lui Damien Hirst atârna exact în spatele capului său supradimensionat, ca un halou de neon.

Scriitorul avea o coamă groasă de păr cenuşiu întunecat, trăsăturile lui erau grosolane şi ridurile de lângă gura generoasă adânci. Zâmbi în timp ce Strike se apropia. Probabil că nu era zâmbetul pe care l-ar fi acordat cuiva pe care îl considera un egal al său (era imposibil să nu gândeşti în termenii aceştia, dată fiind afectarea studiată şi expresia de obicei acră), ci un gest faţă de cineva cu care dorea să fie amabil.

— Domnule Strike.

Poate că se gândise să se ridice în picioare să dea mâna, dar înălţimea şi masivitatea lui Strike îi descurajau adesea pe bărbaţii mai mici să-şi părăsească locul. Dădură mâna deasupra mesei mici de lemn. Fără să vrea, dar neavând de ales dacă nu voia să stea pe canapea lângă Fancourt – o situaţie mult prea intimă, mai ales cu braţul scriitorului întins pe spătarul ei –, Strike se aşeză pe un taburet rotund şi tare, care nu se potrivea nici cu statura sa, nici cu genunchiul lui dureros.

Lângă ei era o fostă vedetă de telenovelă cu capul ras, care jucase recent un rol de soldat într-o dramă BBC. Vorbea tare despre el însuşi cu alţi doi bărbaţi. Fancourt şi Strike comandară de băut, dar refuzară meniul. Strike se simţi uşurat că lui Fancourt nu-i era foame. Nu-şi mai permitea să plătească masa nimănui.

— De când eşti membru al acestui club? îl întrebă el pe Fancourt, după ce chelnerul plecă.

— De când s-a deschis. Am fost unul dintre investitorii iniţiali. Singurul club de care am avut vreodată nevoie. Dacă trebuie rămân aici peste noapte. Există camere la etaj.

Fancourt îl fixă pe Strike cu o privire insistentă.

— Eram nerăbdător să mă întâlnesc cu dumneata. Eroul următorului meu roman este un veteran al aşa-numitului război împotriva terorismului şi al corolarelor lui militare. Mi-ar plăcea să-mi povesteşti puţin după ce terminăm cu Owen Quine.

Întâmplător, Strike ştia câte ceva despre uneltele aflate la îndemâna celor celebri atunci când doreau să manipuleze. Tatăl lui Lucy, Rick chitaristul, era mai puţin faimos decât tatăl lui Strike sau al lui Fancourt, dar totuşi suficient de faimos ca s-o facă pe o femeie de vârstă mijlocie să icnească şi să tremure când îl vedea la coadă la îngheţată în St. Mawes – *„O, Doamne – ce faci aici?”* Rick îi mărturisise odată adolescentului Strike că singura modalitate sigură de a băga o femeie în pat era să-i spui că scrii un cântec despre ea. Declaraţia lui Michael Fancourt că era interesat să surprindă câte ceva din trecutul lui Strike în următorul lui roman părea o variaţie pe aceeaşi temă. În mod evident, nu înţelesese că a apărea într-un text nu era nici ceva nou pentru Strike, nici ceva ce urmărise vreodată. Strike primi solicitarea lui Fancourt dând din cap fără entuziasm şi scoase un carnet.

— Te deranjează dacă folosesc asta? Mă ajută să-mi amintesc ce vreau să te întreb.

— Te rog, spuse Fancourt, părând amuzat.

Aruncă la o parte ziarul *The Guardian* pe care îl citise. Strike văzu fotografia unui bătrân zbârcit, dar cu aspect distins care îi era vag familiară, chiar şi cu susul în jos. Legenda spunea: *Pinkelman la 90 de ani.*

— Dragul de Pinks, spuse Fancourt, observând direcţia privirii lui Strike. Îi oferim o mică petrecere la Chelsea Arts Club săptămâna următoare.

— Da? spuse Strike, căutând un pix.

— L-a cunoscut pe unchiul meu. Şi-au făcut împreună serviciul militar. Când am scris primul meu roman, *Bellafront*

– tocmai absolvisem Oxfordul – sărmanul meu unchi a vrut să mă ajute şi i-a trimis un exemplar lui Pinkelman, care era singurul scriitor pe care îl cunoscuse vreodată.

Vorbea în fraze măsurate, ca şi cum un terţ invizibil dactilografia fiecare cuvânt al lui. Povestea părea exersată, ca şi cum o spusese de multe ori, şi poate că aşa şi făcuse; era un om intervievat adesea.

— Pinkelman – la acel moment autorul crucialei serii *Marea aventură a lui Bunty* – nu a înţeles niciun cuvânt din ce scrisesem eu, a continuat Fancourt, dar ca să-i facă pe plac unchiului meu, a trimis cartea mai departe la Chard Books, unde a aterizat, complet întâmplător, pe biroul singurei persoane din editură care *putea* s-o înţeleagă.

— Ce noroc, spuse Strike.

Chelnerul reveni cu vin pentru Fancourt şi un pahar cu apă pentru Strike.

— Deci, spuse detectivul, atunci când l-ai prezentat pe Pinkelman agentei dumitale îi întorceai favoarea?

— Într-adevăr, spuse Fancourt.

Acesta dădu din cap, cu bunăvoinţa unui profesor care se bucură să observe că unul dintre elevii lui este atent.

— Pe vremea aceea, Pinks avea un agent care „uita” mereu să-i transmită drepturile de autor. Orice ai spune despre Elizabeth Tassel, e onestă.

Apoi Fancourt aduse un amendament, bând din vin:

— În termeni de afaceri, e onestă.

— O să vină şi ea la petrecerea lui Pinkelman, nu-i aşa? spuse Strike, urmărind reacţia lui Fancourt. Încă îl mai reprezintă, nu-i aşa?

— Nu mă interesează deloc dacă vine şi Liz. Îşi imaginează oare că încă fierb de furie împotriva ei?

Fancourt zâmbi acru.

— Nu cred că mă gândesc la Liz Tassel nici măcar o dată pe an.

— De ce a refuzat să-l abandoneze pe Quine când i-ai cerut asta? întrebă Strike.

Strike nu vedea de ce să nu desfăşoare un atac direct

împotriva unui om care anunţase, după câteva secunde de la începutul primei lor întâlniri, că are un motiv personal să se vadă cu el.

— Nu s-a pus niciodată problema ca eu să-i cer să-l abandoneze pe Quine, spuse Fancourt încă într-o cadenţă măsurată, în beneficiul acelui copist invizibil. I-am explicat că nu puteam rămâne la agenţia ei dacă el era acolo şi am plecat.

— Înţeleg, spuse Strike, care era foarte deprins cu despicarea firului în patru. De ce crezi că te-a lăsat să pleci? Dumneata erai peştele mai mare, nu-i aşa?

— Cred că se poate spune, pe bună dreptate, că eu eram un rechin, în comparaţie cu Owen Quine, care era plevuşcă, spuse Fancourt zâmbind afectat, dar, înţelegi, Liz şi Quine se culcau împreună.

— Serios? spuse Strike, apăsând pe butonul pixului. Nu ştiam asta.

— Când Liz a ajuns la Oxford, spuse Fancourt, era o fată mare şi robustă care-l ajuta pe tatăl ei să castreze tauri şi altele asemenea la diverse ferme din nord, *disperată* să şi-o pună, şi nimeni nu prea se înnebunea după sarcina asta. Avea o slăbiciune faţă de mine, o *foarte* mare slăbiciune – eram parteneri de meditaţii, la intriga iacobină savuroasă care e gândită să stârnească fetele –, dar eu nu m-am simţit niciodată suficient de altruist ca s-o scap de virginitate. Am rămas prieteni, iar când şi-a lansat agenţia, i l-am prezentat pe Quine, despre care se ştia că preferă intrarea din spate, sexual vorbind. Inevitabilul s-a produs.

— Foarte interesant, spuse Strike. E un lucru bine cunoscut?

— Mă îndoiesc, răspunse Fancourt. Quine era deja căsătorit cu – ei bine, cu ucigaşa lui, presupun aşa că ar trebui să o numim acum, nu-i aşa?

Fancourt deveni gânditor.

— Mă gândesc că „ucigaşă” surclasează „soţie” când e vorba de definirea unei relaţii apropiate, nu? Iar Liz l-ar fi ameninţat cu consecinţe drastice dacă el ar fi fost indiscret cu ştrengăriile lui sexuale, cum era de obicei, în vederea şansei

extrem de reduse de a mă convinge totuşi să mă culc cu ea.

Era această vanitate oarbă o realitate, se întrebă Strike, sau un amestec al ambelor?

— Liz obişnuia să se uite la mine cu ochii aceia mari de vacă, aşteptând şi sperând… spuse Fancourt cu o strâmbătură crudă a gurii. După ce Ellie a murit, şi-a dat seama că eu nu aveam să-i fac pe plac nici copleşit de durere. Îmi imaginez că nu a putut suporta gândul altor decenii de celibat, aşa că a rămas alături de bărbatul ei.

— Ai mai vorbit vreodată cu Quine după ce ai plecat de la agenţie? întrebă Strike.

— În primii câţiva ani după moartea lui Ellie fugea din orice bar în care intram eu, spuse Fancourt. În cele din urmă şi-a adunat suficient curaj ca să rămână în acelaşi restaurant cu mine, aruncându-mi priviri neliniştite.

Apoi adăugă, ca şi cum ar fi fost o chestiune de interes minor:

— Nu, nu cred că am mai vorbit vreodată unul cu celălalt. Dumneata ai fost rănit în Afganistan, mi se pare?

— Da, spuse Strike.

Ar putea funcţiona asupra femeilor, se gândi Strike, acea intensitate calculată a privirii. Poate că Owen Quine le fixase pe Kathryn Kent şi pe Pippa Midgley cu o privire identică înfometată şi vampirică, atunci când le spusese că o să le includă în *Bombyx Mori*… iar ele fuseseră încântate să se gândească la o parte a lor, a vieţilor lor, care avea să fie încapsulată pentru totdeauna în chihlimbarul prozei unui scriitor…

— Cum s-a întâmplat? întrebă Fancourt, cu ochii asupra picioarelor lui Strike.

— DEI, spuse Strike. Şi Talgarth Road? Dumneata şi Quine eraţi coproprietari ai casei. Nu era nevoie să discutaţi niciodată despre asta? Aţi dat vreodată unul peste celălalt acolo?

— Niciodată.

— Nu te-ai dus acolo să vezi cum mai e? Era a voastră – de cât…?

— Douăzeci, douăzeci şi cinci de ani, ceva de genul ăsta, spuse Fancourt indiferent. Nu, n-am mai intrat în casa aia de când a murit Joe.

— Bănuiesc că poliţia te-a întrebat despre femeia care are impresia că te-a văzut în faţa casei pe 8 noiembrie?

— Da, spuse Fancourt scurt. Se înşela.

Lângă ei, actorul continua să peroreze tare şi neîngrădit.

— … am crezut că o luasem naibii, nu vedeam unde dracu' trebuia să alerg, aveam nisip în ochi…

— Deci n-ai mai intrat în casă din '86?

— Nu, spuse Fancourt impacientat. Oricum nici eu, nici Owen nu o voiam.

— De ce nu?

— Pentru că prietenul nostru Joe a murit acolo în nişte circumstanţe deosebit de sordide. El ura spitalele şi refuza medicaţia. La momentul la care el şi-a pierdut cunoştinţa, casa era într-o stare groaznică, iar el, care fusese întruparea vie a lui Apollo, a fost redus la un sac de oase, pielea lui… a fost un sfârşit groaznic, agravat de Daniel Ch…

Expresia lui Fancourt se înăspri. Făcu o mişcare ciudată de mestecare, ca şi cum ar fi înghiţit la propriu nişte cuvinte nerostite. Strike aşteptă.

— E un om interesant, Dan Chard, spuse Fancourt cu un efort vizibil de a ieşi din fundătura în care intrase singur. Mi s-a părut că felul în care l-a tratat Owen în *Bombyx Mori* a fost cea mai mare şansă ratată vreodată – deşi viitorii savanţi nu o să caute în *Bombyx Mori* caracterizări subtile, nu-i aşa?

Fancourt râse scurt.

— Cum l-ai fi descris dumneata pe Daniel Chard? întrebă Strike.

Fancourt păru surprins de întrebare. După o clipă de gândire, spuse:

— Dan e cel mai *neîmplinit* om pe care l-am cunoscut vreodată. Lucrează într-un domeniu în care e competent, dar nefericit. Tânjeşte după trupuri de bărbaţi tineri, dar nu se poate hotărî să facă mai mult decât să le deseneze. E plin de inhibiţii şi dezgust de sine, ceea ce explică reacţia lui

neînţeleaptă şi isterică la caricatura pe care i-a făcut-o Owen. Dan a fost dominat de o mamă mondenă monstruoasă, care voia ca fiul ei patologic de timid să preia afacerea familiei. Cred că am reuşit să scot ceva interesant din toate astea.

— De ce a refuzat Chard cartea lui North? întrebă Strike.

Fancourt făcu din nou mişcarea de mestecare, apoi spuse:

— Mie îmi place Daniel Chard, ştii.

— Aveam impresia că la un moment dat a existat o dispută, spuse Strike.

— De unde ţi-a venit ideea asta?

— Ai spus că „nu te-ai aşteptat niciodată să te găseşti” din nou la Roper Chard, când ai vorbit la petrecerea lor aniversară.

— Erai acolo? spuse Fancourt tăios.

Când Strike dădu din cap că da, Fancourt întrebă:

— De ce?

— Îl căutam pe Quine, spuse Strike. Soţia lui mă angajase ca să-l găsesc.

— Dar, după cum ştim acum, ea ştia exact unde e el.

— Nu, spuse Strike, nu cred că ştia.

— Dumneata crezi asta *sincer*? întrebă Fancourt cu capul lui mare înclinat într-o parte.

— Da, cred, zise Strike.

Fancourt ridică din sprâncene, evaluându-l pe Strike ca şi cum ar fi fost o curiozitate dintr-o vitrină.

— Deci nu l-ai învinovăţit pe Chard pentru că a refuzat cartea lui North? întrebă Strike, revenind la aspectul principal.

După o scurtă pauză, Fancourt spuse:

— Păi, da, l-am învinovăţit pentru asta. Motivul exact pentru care s-a răzgândit în privinţa publicării doar Dan ar putea să ţi-l spună, dar eu cred că a fost din cauză că se făcuse oarecare vâlvă legat de starea de sănătate a lui Joe, care stârnea dezgustul Angliei de mijloc faţă de cartea nepocăită pe care era el pe punctul s-o publice, iar Dan, care nu-şi dăduse seama că Joe avea deja SIDA în stadiu avansat, s-a panicat. Nu voia să fie asociat cu saunele pentru homosexuali şi SIDA, aşa că i-a spus lui Joe că de fapt nu mai voia să publice cartea. A

fost un act de mare laşitate, iar Owen şi cu mine…

Încă o pauză. Cât timp trecuse de când Fancourt şi Quine fuseseră prinşi într-o relaţie strânsă de prietenie?

— Owen şi cu mine credeam că asta l-a omorât pe Joe. Joe abia dacă mai putea să ţină în mână stiloul, era practic orb, dar se străduia cu disperare să-şi termine cartea înainte să moară. Noi simţeam că ăsta era singurul lucru care îl ţinea în viaţă. Apoi a venit scrisoarea lui Chard care anula contractul lor; Joe a încetat să mai lucreze şi, în mai puţin de 48 de ore, a murit.

— Există unele similarităţi, spuse Strike, cu ce s-a întâmplat cu prima dumitale soţie.

— Nu e deloc acelaşi lucru, spuse Fancourt categoric.

— De ce nu?

— Cartea lui Joe era infinit mai bună.

Din nou o pauză, de data asta mai lungă.

— Asta înseamnă, spuse Fancourt, să vezi lucrurile dintr-o perspectivă pur literară. Bineînţeles, există şi alte modalităţi de a le privi.

Îşi termină paharul de vin şi ridică mâna, pentru a-i arăta barmanului că mai voia unul. Actorul de lângă ei, care abia dacă îşi trăsese răsuflarea, încă vorbea.

— … şi el a zis „Dă-o-n mă-sa de autenticitate, ce vrei să fac, să-mi tai naibii mâna?”

— Trebuie să fi fost o perioadă foarte dificilă pentru dumneata, spuse Strike.

— Da, spuse Fancourt arţăgos. Da, cred că putem să-i spunem „dificilă”.

— Ai pierdut un bun prieten şi o soţie la o distanţă de – cât a fost – câteva luni?

— Da, la câteva luni.

— În tot acest timp ai scris?

— Da, spuse Fancourt, cu un râs nervos şi condescendent, am scris *în tot acest timp.* E meseria mea. Pe dumneata te-ar întreba cineva dacă *mai erai încă în armată* în timp ce aveai probleme personale?

— Mă îndoiesc, spuse Strike fără ranchiună. Ce scriai?

— N-a fost publicat niciodată. Am abandonat cartea la care scriam, ca să o pot termina pe a lui Joe.

Chelnerul puse al doilea pahar de vin în faţa lui Fancourt şi plecă.

— Cartea lui North avea nevoie de mult lucru la ea?

— Mai nimic, spuse Fancourt. Joe era un scriitor strălucit. Am aranjat câteva părţi mai neprelucrate şi am şlefuit finalul. El lăsase note despre cum voia să facem asta. Apoi m-am dus cu ea la Jerry Waldegrave, care era la Roper.

Strike îşi aminti ce spusese Chard despre relaţia prea strânsă dintre Fancourt şi soţia lui Waldegrave şi continuă cu o oarecare precauţie.

— Mai lucrasei cu Waldegrave şi înainte?

— Nu lucrasem niciodată cu el pe cărţile mele, dar îi cunoşteam reputaţia de editor de talent şi ştiam că îl plăcuse pe Joe. Am colaborat la *Către semn.*

— A făcut treabă bună cu asta, nu-i aşa?

Izbucnirea de furie a lui Fancourt trecuse. Cel mult părea amuzat de direcţia întrebărilor lui Strike.

— Da, spuse el luând o gură de vin, foarte bună.

— Dar nu voiai să lucrezi cu el acum, după ce te-ai dus la Roper Chard?

— Nu neapărat, spuse Fancourt încă zâmbind. În perioada asta bea cam mult.

— De ce crezi că Owen Quine l-a inclus pe Waldegrave în *Bombyx Mori*?

— De unde aş putea să ştiu asta?

— Se pare că Waldegrave a fost bun cu Quine. E greu de înţeles de ce Quine a simţit nevoia să-l atace.

— Da? întrebă Fancourt, privindu-l pe Strike cu atenţie.

— Toţi cei cu care am vorbit par să aibă o perspectivă diferită asupra personajului Tăietorul din *Bombyx Mori.*

— Serios?

— Cei mai mulţi par indignaţi doar de faptul că Quine l-a atacat pe Waldegrave. Nu-şi pot da seama ce a făcut Waldegrave ca să merite asta. Daniel Chard crede că prezenţa personajului Tăietorul arată că Owen Quine a avut un

colaborator.

— Cine naiba crede el că ar fi colaborat cu Quine la *Bombyx Mori?* întrebă Fancourt cu un râs scurt.

— Are unele idei, spuse Strike. În acelaşi timp, Waldegrave crede că Tăietorul e de fapt un atac la adresa dumitale.

— Dar eu sunt Gloriezadarnică, spuse Fancourt cu un zâmbet. Toată lumea ştie asta.

— De ce ar crede Waldegrave că Tăietorul se referă la dumneata?

— Va trebui să-l întrebi pe Jerry Waldegrave, spuse Fancourt, continuând să zâmbească. Dar am o senzaţie ciudată că dumneata crezi că ştii, domnule Strike. Şi pot să-ţi spun asta: Quine se înşela foarte, foarte tare – cum de fapt ar fi trebuit să-şi dea seama.

Fundătură.

— Deci în toţi aceşti ani nu aţi reuşit niciodată să vindeţi casa din Talgarth Road?

— A fost foarte dificil să găsim un cumpărător care să satisfacă termenii testamentului lui Joe. El era un romantic, un idealist.

Apoi Fancourt spuse, mai degrabă ca un profesor care recomandă lecturi suplimentare.

— Mi-am aşternut sentimentele despre toate acestea – moştenirea, povara, dificultatea moştenirii lui – în *Casa pustie.* Owen şi-a spus părerea – aşa cum era ea…

Pe faţa lui Fancourt trecu umbra unui zâmbet afectat.

— … în *Fraţii Balzac.*

— *Fraţii Balzac* e despre casa din Talgarth Road, nu-i aşa? întrebă Strike, care nu rămăsese cu acea impresie din primele 50 de pagini pe care le citise.

— Acolo se petrece acţiunea. De fapt, e despre relaţia noastră, a celor trei. Joe mort într-un colţ şi Quine şi cu mine încercând să-i călcăm pe urme, să facem ca moartea lui să aibă un sens. Acţiunea e plasată în atelierul în care – din câte am citit – mi se pare că ai găsit trupul lui Quine?

Strike nu spuse nimic, ci continuă să-şi ia notiţe.

— Criticul Harvey Bird a numit *Fraţii Balzac* „groaznică,

într-un mod care te face să te cutremuri, să-ţi cadă falca, să ţi se contracte sfincterul”.

— Tocmai mi-am amintit că era multă joacă cu boaşele, spuse Strike.

Fancourt scoase un chicotit brusc şi neforţat de fetiţă.

— Ai citit-o, nu-i aşa? O, da, Owen era obsedat de boaşele lui.

Actorul de lângă ei se oprise, în sfârşit, să-şi tragă răsuflarea. Cuvintele lui Fancourt răsunară în tăcerea scurtă care se lăsă. Strike rânji, în timp ce actorul şi cei doi însoţitori ai lui se holbau la Fancourt, care îi trată cu zâmbetul lui acru. Cei trei bărbaţi începură să vorbească din nou repezit.

— Avea o idee fixă, spuse Fancourt întorcându-se din nou spre Strike. À la Picasso, înţelegi, testiculele lui erau sursa puterii lui creatoare. Era obsedat atât în viaţă, cât şi în operă de machism, virilitate, fertilitate. Unii ar spune că e o fixaţie ciudată pentru un bărbat căruia îi plăcea să fie legat şi dominat, dar eu o văd ca pe o consecinţă firească… yin-ul şi yang-ul personalităţii sexuale a lui Quine. Probabil ai observat numele pe care ni le-a dat în carte?

— Vas şi Varicocel, spuse Strike.

Observă din nou acea surpriză a lui Fancourt că un om care arăta ca Strike citea cărţi sau acorda atenţie conţinutului lor.

— Vas – Quine – canalul care poartă sperma de la boaşe la penis – forţa sănătoasă, potentă, creatoare. Varicocel – o dilatare dureroasă a unei vene din testicul, care duce uneori la infertilitate. O aluzie tipic grosolană, în stilul lui Quine, la faptul că eu m-am îmbolnăvit de oreion la puţin timp după ce Joe a murit şi, de fapt, am fost prea bolnav ca să merg la înmormântare, dar şi la faptul că – după cum ai spus şi dumneata – în vremea aia scriam în împrejurări grele.

— La acel moment eraţi încă prieteni? clarifică Strike.

— Când el a început cartea eram încă – teoretic – prieteni, spuse Fancourt cu un zâmbet înverşunat. Dar scriitorii sunt o specie sălbatică, domnule Strike. Dacă vrei prietenie pe viaţă şi camaraderie altruistă, intră în armată şi învaţă să ucizi. Dacă vrei o viaţă de alianţe temporare cu colegi care vor

exulta la fiecare eşec al tău, scrie romane.

Strike zâmbi. Fancourt spuse, cu o plăcere detaşată:

— *Fraţii Balzac* a avut unele dintre cele mai proaste cronici pe care le-am citit vreodată.

— Dumneata ai scris o cronică?

— Nu, spuse Fancourt.

— La acel moment erai căsătorit cu prima dumitale soţie? întrebă Strike.

— Exact, spuse Fancourt.

Tremurul expresiei sale era ca frisonul ce străbate coasta unui animal când îl atinge o muscă.

— Încercam doar să înţeleg exact cronologia – ai pierdut-o la puţin timp după moartea lui North?

— Eufemismele pentru moarte sunt atât de interesante, nu-i aşa? spuse Fancourt vesel. Nu am „pierdut-o”. Dimpotrivă, m-am împiedicat de ea în întuneric; ea era moartă în bucătăria noastră, cu capul în cuptor.

— Îmi pare rău, spuse Strike pe un ton formal.

— Da, în fine...

Fancourt comandă încă un pahar. Strike îşi dădea seama că se ajunsese la un punct delicat, în care un flux de informaţii fie se revărsa, fie rămânea secat pentru totdeauna.

— Ai discutat vreodată cu Quine despre parodia care a provocat sinuciderea soţiei dumitale?

— Ţi-am spus deja, nu am mai discutat niciodată nimic cu el după ce Ellie a murit, spuse Fancourt calm. Deci nu.

— Dar erai sigur că el a scris-o?

— Fără îndoială. Asemenea multor scriitori care nu prea au multe de spus, Quine era de fapt un bun imitator literar. Îmi amintesc cum pastişa unele din textele lui Joe şi era foarte amuzant. Nu l-ar fi zeflemisit *în mod public* pe Joe, bineînţeles, era mult prea avantajos pentru el să umble cu noi doi.

— A recunoscut cineva că a văzut parodia înainte de publicare?

— Nu mi-a spus nimeni aşa ceva, dar ar fi fost surprinzător să facă asta, nu-i aşa, ţinând cont de ce a provocat acea parodie? Liz Tassel a negat în faţa mea că Owen i-ar fi arătat-

o, dar eu am auzit zvonuri că ea o citise înainte de publicare. Sunt sigur că l-a încurajat s-o publice. Liz era de o gelozie nebună faţă de Ellie.

Urmă o pauză, apoi Fancourt spuse, încercând să pară voios:

— Zilele astea e greu să-ţi mai aminteşti că a existat o vreme în care trebuia să aştepţi cronicile de cerneală pe hârtie ca să-ţi vezi opera făcută praf. Odată cu invenţia internetului, orice cretin semianalfabet poate fi Michiko Kakutani.

— Quine a negat întotdeauna că el a scris-o, nu-i aşa? întrebă Strike.

— Da, aşa a făcut, ca un laş nemernic ce era, spuse Fancourt fără să pară conştient de vreo lipsă a bunului gust. Asemenea multor aşa-zişi nonconformişti, Quine era o făptură invidioasă, un rival etern care tânjea după adoraţie. Era îngrozit că avea să fie ostracizat după ce Ellie a murit.

Fancourt continuă cu o plăcere evidentă:

— Bineînţeles, asta s-a întâmplat oricum. Owen se bucurase de multă glorie ca efect al faptului că făcuse parte dintr-un trio împreună cu Joe şi cu mine. Când Joe a murit şi eu l-am abandonat, a fost văzut aşa cum era: un om cu o imaginaţie murdară şi un stil interesant. Abia dacă avea o idee care să nu fie pornografică. Unii autori au o singură carte bună în ei. Aşa era şi Owen. A descărcat tot ce avea în el – o expresie care i-ar fi plăcut – în *Păcatul lui Hobart*. După aceea, totul a fost reluare inutilă.

— Nu ai spus cumva că *Bombyx Mori* ţi s-a părut „capodopera unui maniac”?

— Ai citit asta, nu-i aşa? spuse Fancourt uşor flatat. Ei, aşa şi este, o adevărată curiozitate literară. Nu am negat niciodată că Owen Quine ştia să scrie, înţelegi, numai că nu era niciodată capabil să descopere ceva profund sau interesant despre care să scrie. Dar cu *Bombyx Mori* şi-a găsit în sfârşit subiectul, nu-i aşa? Toată lumea mă urăşte, toată lumea e împotriva mea, sunt un geniu şi nimeni nu-şi dă seama de asta. Rezultatul e grotesc şi comic, plin de amărăciune şi autocompătimire, dar exercită o fascinaţie imposibil de negat.

Fancourt continuă cu entuziasmul cel mai mare pe care îl manifestase până atunci în discuţie:

— Iar limbajul este admirabil. Unele pasaje sunt printre cele mai bune pe care le-a scris el vreodată.

— Toate lucrurile astea sunt foarte utile, spuse Strike.

Fancourt păru amuzat.

— Cum?

— Am senzaţia că *Bombyx Mori* e esenţială pentru acest caz.

— „Caz”? repetă Fancourt zâmbind.

Urmă o scurtă pauză.

— Vrei să-mi spui la modul *serios* că dumneata crezi că ucigaşul lui Owen Quine e încă în libertate?

— Da, eu cred că da, spuse Strike.

— Atunci, zise Fancourt zâmbind şi mai larg, n-ar fi mai util să analizezi scrierile ucigaşului, nu ale victimei?

— Poate, spuse Strike, dar nu ştim dacă ucigaşul scrie.

— Ah, aproape toată lumea scrie în ziua de azi, spuse Fancourt. Toţi scriu romane, dar nimeni nu le citeşte.

— Sunt sigur că oamenii ar citit *Bombyx Mori,* mai ales dacă ai scrie dumneata o introducere, spuse Strike.

— Cred că ai dreptate, zise Fancourt, zâmbind şi mai larg.

— Când anume ai citit cartea pentru prima oară?

— Trebuie să fi fost… să mă gândesc…

Fancourt părea să facă un calcul mental.

— Abia pe la ah, pe la mijlocul săptămânii după ce Quine a trimis-o, spuse Fancourt. Dan Chard m-a sunat, mi-a spus că Owen Quine încerca să sugereze că eu scrisesem parodia la cartea lui Ellie şi a încercat să mă convingă să mă alătur lui într-un proces împotriva lui Quine. Am refuzat.

— Chard ţi-a citit ceva din ea cu voce tare?

— Nu, spuse Fancourt zâmbind din nou. Era speriat că ar putea să-şi piardă celebra achiziţie, înţelegi. Nu, pur şi simplu a rezumat afirmaţiile făcute de Quine şi mi-a oferit serviciile avocaţilor lui.

— Când a fost convorbirea asta telefonică?

— În seara lui… 7 trebuie să fi fost, spuse Fancourt. Duminică seara.

— Aceeaşi zi în care dumneata ai înregistrat un interviu despre noul dumitale roman, spuse Strike.

— Eşti foarte bine informat, spuse Fancourt, îngustându-şi ochii.

— Am văzut emisiunea.

— Ştii, spuse Fancourt cu o urmă de maliţiozitate, nu pari genul de om care savurează emisiunile de artă.

— N-am spus că le-am savurat, zise Strike, observând fără surprindere că Fancourt păru să savureze replica lui. Dar am observat că ai pronunţat greşit când ai spus numele primei dumitale soţii în faţa camerei.

Fancourt nu zise nimic, privindu-l pe Strike pe deasupra paharului de vin.

— Ai spus „Eff", apoi te-ai corectat şi ai spus „Ellie", spuse Strike.

— Ei bine, cum ai spus – am pronunţat greşit. Se poate întâmpla şi celor mai elocvenţi dintre noi.

— În *Bombyx Mori,* răposata dumitale soţie…

— … se numeşte „Efigia".

— Ceea ce este o coincidenţă, spuse Strike.

— Evident, spuse Fancourt.

— Pentru că n-ai fi avut cum să ştii că Owen Quine o numise „Efigia" încă de pe 7.

— Nu, evident.

— Amanta lui Quine a primit un exemplar al manuscrisului lăsat în cutia ei poştală imediat după ce Quine a dispărut, spuse Strike. Nu cumva ai primit şi dumneata un exemplar la început?

Pauza care urmă deveni excesiv de lungă. Strike simţi cum firul fragil pe care reuşise să-l lege între ei e în pericol de a se rupe. Nu conta. Păstrase această întrebare pentru sfârşit.

— Nu, spuse Fancourt. Nu am primit.

Îşi scoase portofelul. Intenţia lui declarată de a-l trage pe Strike de limbă pentru un personaj din următorul lui roman părea, deloc spre regretul lui Strike, uitată. Strike scoase nişte bani, dar Fancourt ridică o mână şi spuse, cu o agresivitate evidentă:

— Nu, nu, dă-mi voie. Articolele în care apari subliniază faptul că ai avut şi vremuri mai bune. De fapt, asta îmi aminteşte de Ben Jonson: „Sunt un gentleman sărac, un soldat; unul care, pe când soarta era mai bună cu el, ar fi dispreţuit un adăpost atât de sărăcăcios".

— Da? spuse Strike cu amabilitate, băgând banii la loc în buzunar. Mie îmi aminteşte mai mult de

sicine subrepsti mi, atque intestina pumrens
ei misero eripuisti omnia nostru bona?
Eripuisti, eheu, nostrae crudele uenenum
Uitae, eheu nostrae pestis amicitiae.

Strike privi fără să zâmbească uluirea lui Fancourt. Scriitorul îşi reveni rapid.

— Ovidiu?

— Catullus, spuse Strike, ridicându-se cu greu de pe taburetul scund, cu ajutorul mesei. Se traduce aproximativ prin

Deci aşa te-ai apropiat pe furiş de mine, ca un acid care îmi roade
Măruntaiele, care mi-a furat tot ce preţuiam mai mult?
Da, ai furat, vai!: otravă nemiloasă în sângele meu
Năpasta, vai!, a prieteniei pe care am avut-o cândva.

— Ei bine, presupun că o să ne mai vedem, spuse Strike pe un ton amabil.

Se îndreptă şchiopătând spre scări, cu ochii lui Fancourt aţintiţi pe el.

44

Toţi aliaţii şi prietenii lui s-au năpustit asupra trupelor
Ca nişte torente furioase.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

În seara aceea, Strike rămase mult timp pe canapeaua din bucătăria-sufrageria lui, abia auzind huruitul traficului de pe Charing Cross Road şi ţipetele înăbuşite şi ocazionale ale petrecăreţilor de Crăciun mai grăbiţi. Îşi scosese proteza; era confortabil să stea aşa, în boxeri, cu capătul piciorului rănit eliberat de presiune, iar zvâcnetul genunchiului potolit de încă o doză dublă de analgezice. Pastele neterminate se răceau pe farfuria de lângă el, de pe canapea, iar cerul de dincolo de fereastra mică dobândise profunzimea catifelată, albastru-închis, a nopţii adevărate. Strike nu se mişca, chiar dacă era perfect treaz.

I se părea că trecuse foarte mult timp de când văzuse fotografia cu Charlotte în rochia ei de mireasă. Nu se mai gândise la ea întreaga zi. Era oare acesta începutul adevăratei vindecări? Ea se căsătorise cu Jago Ross, iar el era singur, rumegând la iţele unei crime elaborate, în lumina slabă a apartamentului lui răcoros de la mansardă. Poate că fiecare dintre ei era, în sfârşit, acolo unde trebuia cu adevărat să fie.

Pe masa din faţa lui, în punga pentru probe din plastic transparent, încă învelit pe jumătate în coperta fotocopiată a cărţii *Pe stâncile trădătoare,* se afla cartuşul cenuşiu-închis de la maşina de scris pe care îl luase de la Orlando. Se holbase la el cel puţin jumătate de oră, simţindu-se ca un copil care se trezeşte în dimineaţa de Crăciun faţă în faţă cu un cadou misterios şi ispititor, cel mai mare de sub brad. Şi totuşi, nu trebuia să se uite sau să atingă, ca să distrugă vreo probă criminalistică ce s-ar fi putut culege de pe bandă. Orice suspiciune de violare…

Se uită la ceas. Îşi promisese să nu sune decât la 9 şi jumătate. Existau copii care trebuiau duşi la culcare cu forţa, o soţie de îmbunat după încă o zi lungă la serviciu. Strike avea nevoie de timp ca să explice detaliat…

Dar răbdarea lui avea limite. Se ridică în picioare cu o anumită dificultate, luă cheile de la birou şi coborî laborios scările, ţinându-se strâns de balustradă, sărind într-un picior şi aşezându-se din când în când. Zece minute mai târziu intră din nou în apartamentul său şi reveni pe locul de pe canapea, cald încă, având la el briceagul şi purtând o pereche de mănuşi de latex din cele din care îi dăduse mai devreme lui Robin.

Scoase cu grijă banda de maşină de scris şi ilustraţia de copertă mototolită din punga pentru probe şi puse cartuşul, care stătea încă pe hârtie, pe masa precară cu blat de plastic. Abia respirând, extrase dispozitivul în formă de scobitoare al briceagului şi îl introduse delicat în spatele celor cinci centimetri de bandă fragilă aflaţi la vedere. Manevrând atent banda, reuşi să mai scoată puţin. Cuvintele inversate deveniră vizibile, cu literele de la dreapta la stânga.

EIDDE E ENIC UITŞ ĂC MESUZERC UE RAI

Valul subit de adrenalină se manifestă doar prin oftatul liniştit de satisfacţie al lui Strike. Strânse din nou banda cu abilitate, folosind dispozitivul în formă de şurubelniţă în rotiţa din partea de sus a cartuşului, neatingând nimic cu mâinile, apoi, purtând în continuare mănuşi de latex, îl strecură înapoi în punga pentru probe. Se uită din nou la ceas. Incapabil să mai aştepte, luă mobilul şi îl sună pe Dave Polworth.

— E un moment nepotrivit? întrebă el când vechiul lui prieten răspunse.

— Nu, spuse Polworth părând curios. Ce e, Diddy?

— Am nevoie de o favoare, Chum. Una mare.

Inginerul, aflat la aproape 200 de kilometri distanţă, în sufrageria lui din Bristol, ascultă fără să întrerupă în timp ce detectivul îi explica ce trebuia să facă. După ce acesta termină, în sfârşit, urmă o pauză.

— Ştiu că îţi cer mult, spuse Strike, ascultând neliniştit

zumzăitul conexiunii telefonice. Nici măcar nu ştiu dacă e posibil pe vremea asta.

— Cum să nu fie, spuse Polworth. Dar va trebui să văd când pot să fac asta, Diddy. Am două zile libere în continuare… nu cred că lui Polly o să-i placă foarte…

— Da, m-am gândit că asta ar putea fi o problemă, zise Strike, ştiu că ar fi periculos.

— Nu mă jigni, am făcut şi chestii mai rele decât asta, spuse Polworth. Nu, doar că voia să le duc pe ea şi pe maică-sa la cumpărături de Crăciun… dar la naiba cu asta, Diddy, ziceai că e o chestiune de viaţă şi de moarte?

— Aproape, spuse Strike închizând ochii şi zâmbind larg. De viaţă şi de libertate.

— Şi fără cumpărături de Crăciun, băiete, ceea ce îi convine vechiului tău Chum. Consider-o ca şi făcută, şi te sun dacă obţin ceva, bine?

— Ai grijă de tine, prietene.

— Dispari.

Strike puse mobilul lângă el, pe canapea, şi îşi frecă faţa cu mâinile, încă zâmbind. Era posibil ca tocmai să-i fi spus lui Polworth să facă ceva încă şi mai nebunesc şi mai fără rost decât să pună mâna pe un rechin aflat în trecere, dar Polworth era un om căruia îi plăcea pericolul şi venise vremea măsurilor disperate.

Ultimul lucru pe care îl făcu Strike înainte de a stinge lumina a fost să recitească notiţele conversaţiei lui Fancourt şi să sublinieze cuvântul „Tăietor” atât de apăsat, încât sfâşie pagina.

45

Nu observi ironia viermelui de mătase?

John Webster, *Diavolul alb*

Atât locuinţa familiei, cât şi casa din Talgarth Road continuară să fie scotocite în căutare de probe criminalistice. Leonora rămase la Holloway. Devenise un joc al aşteptării.

Strike era obişnuit cu statul ore în şir în frig, privind ferestre întunecate şi urmărind necunoscuţi fără faţă; cu apeluri telefonice şi uşi la care nu răspundea nimeni, cu feţe inexpresive, cu trecători care nu ştiau nimic; cu inacţiunea impusă şi frustrantă. Ceea ce era diferit şi deconcertant de data asta era anxietatea de care nu putea nicicum să scape.

Trebuia să păstrezi distanţa, dar existau întotdeauna oameni care te impresionau, nedreptăţi care dureau. Leonora era la închisoare, albă la faţă şi plângând, fiica ei era confuză, vulnerabilă şi despărţită de ambii părinţi. Robin prinsese desenul lui Orlando deasupra biroului ei, astfel încât pasărea veselă, cu pântec roşu, privea în jos spre detectiv şi spre asistenta lui în timp ce îşi făceau de lucru cu alte cazuri, reamintindu-le că o fată cu păr cârlionţat din Ladbroke Grove încă aştepta ca mama ei să se întoarcă acasă.

Robin, cel puţin, avea de îndeplinit o sarcină importantă, deşi avea impresia că-l dezamăgeşte pe Strike. Revenise la birou două zile la rând fără niciun rezultat al eforturilor ei, cu punga pentru probe goală. Detectivul o avertizase să aleagă o atitudine prudentă, să fugă la cel mai mic semn că cineva o observase sau îşi amintise de ea. Nu-i plăcea să fie explicit în legătură cu cât de uşor de remarcat era asistenta lui, chiar şi cu părul ei roşu-auriu strâns sub o căciuliţă. Era foarte atrăgătoare.

— Nu sunt sigură că trebuie să fiu chiar atât de precaută, spuse ea după ce îi urmase instrucţiunile ad literam.

— Să nu uităm cu ce avem de-a face aici, Robin, se răsti el, în timp ce anxietatea continua să-l ţină în ghearele sale. Quine nu şi-a smuls singur măruntaiele.

Unele dintre temerile lui erau ciudat de amorfe. În mod firesc, era îngrijorat că ucigaşul avea să scape iar, că existau lacune mari în pânza de păianjen a argumentaţiei pe care o construia, o argumentaţie care, în clipa de faţă, era construită în principal pe ceea ce-şi închipuia el, care avea nevoie de probe fizice care să o ancoreze, astfel încât poliţia şi avocaţii apărării să n-o poată spulbera. Dar avea şi alte griji.

Oricât de mult i-ar fi displăcut porecla de Bob Misticul pe care i-o dăduse Anstis, Strike avea acum o senzaţie a apropierii pericolului aproape la fel de intensă ca atunci când ştiuse, fără îndoială, că Vikingul era pe punctul de a sări în aer în jurul lui. I se spunea intuiţie, dar Strike ştia că era vorba de citirea unor semne subtile, o unire subconştientă a unor puncte. Din masa de probe disparate apărea o imagine clară a unui ucigaş, una fermă şi terifiantă: un caz de obsesie, de furie violentă, de minte raţională şi sclipitoare, dar profund tulburată.

Cu cât întârzia mai mult, refuzând să se dea bătut, cu cât îl încercuia mai strâns, cu atât mai mari erau şansele ca ucigaşul să-şi dea seama de ameninţarea pe care o reprezenta el. Strike avea încredere în capacitatea lui de a depista şi respinge atacul, dar nu putea contempla indiferent soluţiile pe care le-ar fi putut imagina o minte bolnavă ce se dovedise atrasă de o cruzime bizantină.

Zilele de concediu ale lui Polworth veniră şi trecură, fără rezultate vizibile.

— Nu renunţa acum, Diddy, îi spuse acesta lui Strike la telefon.

În mod caracteristic, zădărnicia strădaniilor lui părea mai degrabă să-l stimuleze decât să-l descurajeze pe Polworth.

— Luni o să zic la serviciu că sunt bolnav. Mai încerc o dată.

— Nu pot să-ţi cer asta, murmură Strike, frustrat. Drumul…

— Mă ofer eu, nemernic nerecunoscător cu picior de lemn.

— Penny o să te omoare. Cum rămâne cu cumpărăturile de Crăciun?

— Cum rămâne cu şansa mea de a face de râs poliţia din Londra? spuse Polworth, căruia îi displăceau capitala şi locuitorii ei în virtutea unui vechi principiu.

— Eşti un prieten adevărat, Chum, spuse Strike.

După ce închise, văzu zâmbetul larg al lui Robin.

— Ce e amuzant?

— „Chum", spuse ea. Sună atât de tare a şcoală generală, atât de puţin stilul tău.

— Nu e ce crezi tu, spuse Strike.

Ajunsese la mijlocul poveştii cu Dave Polworth şi rechinul când mobilul lui sună iar: un număr necunoscut.

— Sunteţi Cameron… ăăă… Strike?

— La telefon.

— Io sunt Jude Graham, spuse o voce feminină voioasă. Vecina lu' Kath Kent. S-a întors.

— Asta e o veste bună, spuse Strike, ridicând degetul mare spre Robin.

— Da, s-a întors în dimineaţa asta. E cu cineva care o să stea cu ea. Am întrebat-o unde a fost, da' nu vrea să zică.

Strike îşi aminti că Jude Graham credea că el e jurnalist.

— Cel care o să stea cu ea e bărbat sau femeie?

— Femeie, spuse vecina cu regret. O fată înaltă, slabă şi negricioasă, e tot timpu' cu Kath.

— Asta e de mare ajutor, doamnă Graham, spuse Strike. O să… ăăă… o să vă las ceva în cutia poştală mai târziu pentru deranjul dumneavoastră.

— Excelent, spuse vecina fericită. Salut.

Apoi închise.

— Kath Kent s-a întors acasă, îi spuse Strike lui Robin. Se pare că a adus-o pe Pippa Midgley să stea cu ea.

— Ah, spuse Robin, încercând să nu zâmbească. Bănuiesc… ăăă… că acum îţi pare rău că ai prins-o de gât?

Strike zâmbi melancolic.

— N-o să vorbească cu mine, spuse el.

— Nu, îl aprobă Robin. Nu cred că o s-o facă.

— Asta le convine de minune, că Leonora e la pârnaie.

— Dacă le povesteşti întreaga ta teorie, poate că o să coopereze, sugeră Robin.

Strike îşi mângâia bărbia, privind spre Robin fără s-o vadă.

— Nu pot, spuse el în cele din urmă. Dacă se află că amuşin în direcţia aia, o să fiu norocos dacă nu mă aleg cu un cuţit în spate într-o noapte întunecoasă.

— Vorbeşti serios?

— Robin, spuse Strike uşor exasperat, Quine a fost legat şi eviscerat.

Se aşeză pe braţul canapelei, care scârţâia mai puţin decât pernele, dar care gemu sub greutatea lui, şi spuse:

— Pippa Midgley te-a plăcut.

— O să fac asta, spuse Robin imediat.

— Nu singură, spuse el, dar poate că ai putea să mă introduci şi pe mine? Ce zici de seara asta?

— Bineînţeles! zise ea jubilând.

Oare nu stabiliseră reguli noi, ea şi cu Matthew? Era prima oară când Robin îl testa, dar se duse la telefon cu încredere. Nu s-ar putea spune că reacţia lui Matthew când ea îl anunţase că nu ştia când avea să ajungă acasă în seara aia a fost entuziastă, dar acesta acceptă vestea fără să protesteze.

Astfel că, la ora 7 în seara aceea, după ce discutaseră în detaliu tactica pe care aveau să o folosească, Strike şi Robin plecară separat prin noaptea îngheţată, la distanţă de zece minute, Robin prima, spre Stafford Cripps House.

În curtea de beton din faţa blocului se afla din nou o gaşcă de adolescenţi, care nu o lăsară pe Robin să treacă cu acelaşi respect precaut pe care i-l acordaseră lui Strike cu două săptămâni în urmă. Unul dintre aceştia dansa înaintea ei, mergând cu spatele, invitând-o la petrecere, spunându-i că era foarte frumoasă şi râzând batjocoritor la tăcerea ei, în timp ce prietenii lui făceau glume în urma lui Robin, în întuneric, discutând despre aspectul ei din spate. Glumele adolescentului răsunau straniu în timp ce intrau în casa scărilor de beton. Lui Robin i se părea că acesta are cel mult 17 ani.

— Trebuie să merg la etaj, spuse ea ferm, însă transpiraţia

începuse să-i înţepe pielea capului.

Băiatul se întinsese de-a latul casei scărilor, spre amuzamentul prietenilor lui. *E doar un copil,* îşi spuse Robin. *Şi Strike vine imediat în urma ta.* Acest gând îi dădu curaj.

— Dă-te la o parte, te rog, spuse ea.

Băiatul ezită, făcu o remarcă batjocoritoare despre silueta ei şi se mişcă. Robin aproape că se aştepta ca el s-o atingă în timp ce trecea, dar el fugi înapoi la prietenii lui, strigând cu toţii epitete obscene în urma ei, în timp ce Robin urca scările şi ajungea uşurată, fără să fie urmărită, pe palierul care ducea la apartamentul lui Kath Kent.

Înăuntru era aprinsă lumina. Robin se opri o secundă ca să se adune, apoi sună la uşă.

După câteva secunde, uşa se deschise 15 centimetri, prudent, şi apăru o femeie de vârstă mijlocie cu un păr roşcat, lung şi încâlcit.

— Kathryn?

— Da? spuse femeia cu suspiciune.

— Am unele informaţii foarte importante pentru tine, spuse Robin. Trebuie neapărat să le auzi.

(„Nu spune *Trebuie să vorbesc cu tine,* o instruise Strike, sau *Am câteva întrebări.* Creezi un cadru de asemenea natură încât să pară că e în avantajul ei. Mergi cât poţi mai departe fără să-i spui cine eşti; fă să pară ceva urgent, fă-o să se îngrijoreze că pierde ceva dacă îţi spune să pleci. E bine să intri înăuntru înainte ca ea să se poată prinde. Foloseşte-te de numele ei. Creează o legătură personală. Vorbeşte încontinuu.)

— Ce? întrebă Kathryn Kent.

— Pot să intru? întrebă Robin. E foarte frig afară.

— Cine eşti?

— Trebuie să auzi asta, Kathryn.

— Cine…?

— Kath? spuse cineva din spatele ei.

— Eşti jurnalistă?

— Sunt o prietenă, improviză Robin, cu vârfurile picioarelor pe pragul uşii. Vreau să te ajut, Kathryn.

— Hei…

O faţă lungă şi palidă, cu ochi mari căprui apăru lângă cea a lui Kath.

— Pippa, spuse Robin, prinzând privirea fetei înalte, tu ştii că sunt de partea ta – trebuie să vă spun ceva, amândurora, e ceva urgent…

Piciorul ei aproape trecuse peste prag. Robin puse în expresia ei cât de multă seriozitate şi convingere putu, în timp ce privea în ochii panicaţi ai Pippei.

— Pippa, n-aş fi venit dacă n-aş fi crezut că e cu adevărat important…

— Las-o să intre, îi spuse Pippa lui Kathryn.

Părea speriată.

Holul era aglomerat şi părea plin de haine atârnate. Kathryn o conduse pe Robin într-o sufragerie mică, luminată de veioze, cu pereţi zugrăviţi cu model de magnolii. La ferestre erau perdele maro, din stofă atât de subţire, încât luminile clădirilor de vizavi şi ale maşinilor care treceau în depărtare pătrundeau prin ele. O pătură portocalie puţin murdară acoperea canapeaua veche, care stătea pe un covor cu forme abstracte în spirală, iar pe o măsuţă ieftină de pin se aflau resturi de mâncare chinezească la pachet. În colţ era o masă şubredă pentru calculator, pe care stătea un laptop. Robin îşi dădu seama, cu o uşoară remuşcare, că cele două femei decorau împreună un brad mic şi artificial de Crăciun. Un şir de beculeţe zăcea pe podea, iar pe singurul fotoliu erau mai multe podoabe. Una din ele era un disc de porţelan pe care scria *Viitoare scriitoare celebră!*

— Ce vrei? întrebă Kathryn Kent, cu braţele încrucişate.

Privea încruntată spre Robin, cu ochi mici şi aprigi.

— Pot să stau jos? spuse Robin, făcând asta fără să aştepte răspunsul lui Kathryn.

(„Fă-te comodă, cât de mult poţi fără să fii nepoliticoasă, fă să le fie mai greu să te scoată de acolo”, spusese Strike.)

— Ce vrei? repetă Kathryn Kent.

Pippa stătea în faţa ferestrelor, holbându-se la Robin, care văzu că aceasta îşi făcea de lucru cu o podoabă de brad: un şoricel îmbrăcat ca Moş Crăciun.

— Ştii că Leonora Quine a fost arestată pentru crimă? spuse Robin.

— Bineînţeles că ştiu. Eu am fost…

Kathryn arătă spre pieptul ei generos.

— … cea care a găsit factura Visa pentru frânghii, burqa şi salopete.

— Da, spuse Robin, ştiu asta.

— Frânghii şi o burqa! exclamă Kathryn Kent. A primit mai mult decât se aştepta, nu-i aşa? În toţi anii ăştia a fost doar o şleampătă mică… o plicticoasă mică… o mică *vacă*… şi uite ce i-a făcut!

— Da, spuse Robin, ştiu că aşa pare.

— Ce vrei să zici cu „aşa pare”?

— Kathryn, am venit aici ca să te avertizez: ei nu cred că ea e autoarea.

(„Fără detalii. Nu menţiona în mod explicit poliţia, dacă poţi evita asta, nu-ţi asuma o poveste verificabilă, rămâi vagă”, îi spusese Strike.)

— Ce vrei să spui? repetă Kathryn tăios. Poliţia nu…?

— Şi tu aveai acces la cardul lui, mai multe ocazii să-l copiezi…

Kathryn privi frenetic de la Robin la Pippa, care strângea în mână şoricelul-Moş Crăciun, albă la faţă.

— Dar Strike nu crede că tu eşti autoarea, spuse Robin.

— Cine? zise Kathryn.

Părea prea confuză, prea panicată ca să gândească limpede.

— Şeful ei, îi suflă Pippa.

— El! spuse Kathryn, întorcându-se iar spre Robin. El lucrează pentru *Leonora!*

— El nu crede că tu eşti autoarea, repetă Robin, chiar şi cu factura de pe cardul de credit – faptul că era la tine. Adică, pare ciudat, dar el e sigur că a ajuns la tine acciden…

— Ea mi-a dat-o! spuse Kathryn Kent, aruncându-şi braţele în aer şi gesticulând furios. Fiica lui – ea mi-a dat-o, eu nici măcar nu m-am uitat pe spate săptămâni de zile, nu m-am gândit la asta. Am fost *drăguţă* că am luat desenul ei stupid şi afurisit şi m-am prefăcut că e frumos – am fost *drăguţă!*

— Înţeleg asta, spuse Robin. Noi te credem, Kathryn, jur. Strike vrea să-l găsească pe adevăratul ucigaş, el nu e ca poliţia.

(„Insinuează, nu afirma.”)

— El nu e interesat să ia pur şi simplu prima femeie pe care Quine ar fi putut… înţelegi…

Cuvintele *să o lase să-l lege* pluteau în aer, nerostite.

Pippa era mai uşor de citit decât Kathryn. Credulă şi uşor de speriat, Pippa privea spre Kathryn, care părea furioasă.

— Poate că nu-mi pasă cine l-a omorât! mârâi ea printre dinţii încleştaţi.

— Dar cu siguranţă nu vrei să fii arest…?

— Aşa zici tu, că sunt interesaţi de mine! La ştiri n-a apărut nimic!

— Păi… nici n-avea cum, nu-i aşa? spuse Robin blând. Poliţia nu organizează conferinţe de presă ca să anunţe că e posibil să fi arestat persoana greşi…

— La cine era cardul? La *ea.*

— De obicei, era chiar la Quine, spuse Robin, iar soţia lui nu e singura persoană care avea acces la el.

— De unde ştii mai bine ca mine ce crede poliţia?

— Strike are contacte bune la poliţia metropolitană, spuse Robin calm. A fost în Afganistan cu ofiţerul responsabil de caz, Richard Anstis.

Numele omului care o interogase părea să aibă greutate pentru Kathryn, care privi din nou spre Pippa.

— De ce-mi spui asta? întrebă ea.

— Pentru că nu vrem să vedem încă o femeie nevinovată arestată, spuse Robin, pentru că noi credem că poliţia pierde timpul amuşinând pe cine nu trebuie şi pentru că…

(„Adaugă şi puţin interes personal, odată ce ai aruncat momeala, asta face lucrurile să pară mai plauzibile.”)

Robin continuă, prefăcându-se stânjenită:

— … evident, pe Cormoran l-ar ajuta foarte mult dacă el ar fi cel care-l prinde pe adevăratul ucigaş. Din nou.

— Da, spuse Kathryn dând vehement din cap, asta e, nu-i aşa? Vrea publicitate.

Nicio femeie care fusese împreună cu Owen Quine timp de doi ani nu ar fi crezut că publicitatea nu e o binefacere necondiţionată.

— Uite ce e, vrem doar să te avertizăm despre cum gândesc ei, spuse Robin, şi să-ţi cerem ajutorul. Dar, evident, dacă nu vrei…

Robin dădu să se ridice.

(„Odată ce i-ai prezentat situaţia, comportă-te ca şi cum nu te-ar interesa dacă acceptă. Ai reuşit asta atunci când începe ea să umble după tine.")

— Am spus poliţiei tot ce ştiam, spuse Kathryn, care părea deconcertată acum, când Robin, care era mai înaltă decât ea, se ridicase iar. Nu am nimic altceva de spus.

— Păi, noi nu suntem siguri că ei au pus întrebările corecte, spuse Robin, lăsându-se iar pe canapea.

Apoi, cu ochii aţintiţi asupra laptopului din colţ, se abătu brusc de la pista pe care Strike o pregătise pentru ea.

— Tu eşti scriitoare. Observi lucruri. L-ai înţeles pe el şi opera lui mai bine decât oricine altcineva.

Virajul neaşteptat spre tonul măgulitor o făcu pe Kathryn (care deschisese deja gura, pregătită să vorbească) să-şi înăbuşe cuvintele furioase pe care era pe cale să i le arunce lui Robin, oricare ar fi fost acestea.

— Şi? spuse Kathryn. Ce vrei să ştii?

Agresivitatea ei părea acum puţin falsă.

— Vrei să-l laşi pe Strike să vină şi să asculte ce ai de spus? Nu vine, dacă nu vrei.

Această ofertă, prin care Robin încerca s-o liniştească, nu fusese aprobată de şeful ei.

— El îţi respectă dreptul de a refuza.

Strike nu făcuse nicio astfel de afirmaţie.

— Dar ar vrea să audă ce ai de spus cu cuvintele tale.

— Nu ştiu dacă am de spus ceva util, spuse Kathryn.

Îşi încrucişă braţele iar, însă nu putea să ascundă aerul de vanitate satisfăcută.

— Ştiu că îţi cerem mult, spuse Robin, dar dacă ne ajuţi să-l prindem pe adevăratul ucigaş, Kathryn, o să apari în ziar din

motivele *corecte.*

Perspectiva aceasta începu să prindă contur – Kathryn intervievată de jurnalişti nerăbdători şi admirativi, care o întrebau despre opera ei, poate: Povesteşte-mi despre *Sacrificiul Melinei…*

Kathryn aruncă o privire laterală spre Pippa, care spuse:

— Nemernicul ăla m-a *răpit!*

— Ai încercat să-l ataci, Pip, zise Kathryn.

Se întoarse puţin neliniştită spre Robin.

— *Eu* nu i-am spus niciodată să facă asta. Pippa era – după ce am văzut ce scrisese el în carte – eram amândouă… şi ne-am gândit că *el*– şeful tău – fusese angajat ca să ne aranjeze.

— Înţeleg, minţi Robin.

Raţionamentul i se părea întortocheat şi paranoic, dar poate că dacă petreceai mai mult timp cu Owen Quine, ăsta era efectul asupra ta.

— Pe Pippa a luat-o valul şi nu s-a mai gândit, spuse Kathryn, privind-o pe protejata ei cu un amestec de afecţiune şi reproş. Pip are probleme de temperament.

— E de înţeles, spuse Robin ipocrit. Pot să-l chem pe Cormoran… pe Strike, vreau să spun? Să-i zic să vină aici?

Scosese deja mobilul din buzunar şi privi în jos spre el. Strike îi trimisese un mesaj:

Pe palier. Frig ca naiba.

Ea îi răspunse:

Aşteaptă 5.

De fapt, avu nevoie de doar trei minute. Îmbunată de seriozitatea şi de aerul înţelegător ale lui Robin, ca şi de încurajarea alarmată a Pippei de a-l primi pe Strike şi de a afla ce era mai rău, atunci când acesta bătu în sfârşit la uşă, Kathryn se duse să-i deschidă cu ceva ce semăna a promptitudine.

Încăperea păru mult mai mică odată cu sosirea lui. Pe lângă

Kathryn, Strike părea imens şi aproape inutil de masculin; când ea eliberă singurul fotoliu de podoabele de Crăciun şi Strike se aşeză pe el, acesta începu să pară pitic. Pippa se retrase la capătul canapelei, aşezată pe braţ, aruncându-i lui Strike priviri în care se citea un amestec de sfidare şi groază.

— Vrei ceva de băut? îl întrebă Kathryn pe Strike.

Acesta era îmbrăcat cu paltonul lui gros, iar pantofii lui, mărimea 44, erau înfipţi ferm în covorul ei spiralat.

— O cană de ceai ar fi minunat, spuse el.

Kathryn plecă spre bucătăria minusculă. Trezindu-se singură cu Strike şi Robin, Pippa se panică şi fugi după ea.

— Te-ai descurcat al naibii de bine, îi murmură Strike lui Robin, dacă îmi oferă ceai.

— E *foarte* mândră de faptul că e scriitoare, şopti Robin, ceea ce înseamnă că putea să-l înţeleagă în moduri în care alţi oameni…

Dar Pippa revenise cu o cutie de biscuiţi ieftini, iar Strike şi Robin amuţiră imediat. Pippa îşi reluă locul de la capătul canapelei, aruncându-i lui Strike priviri înspăimântate care aveau, ca şi atunci când se ghemuise în biroul lor, o nuanţă de încântare teatrală.

— Eşti foarte amabilă, Kathryn, spuse Strike după ce ea puse o tavă cu ceai pe măsuţă.

Robin văzu că pe una din căni scria *Rămâi calm* şi *corectează.*

— Vom vedea, replică Kent, cu braţele încrucişate în timp ce îl privea încruntată de sus.

— Kath, stai jos, o îndemnă Pippa.

Kathryn se aşeză fără prea mare chef pe canapea, între Pippa şi Robin.

Prima prioritate a lui Strike era să încurajeze încrederea fragilă pe care Robin reuşise să o creeze; atacul direct nu-şi avea locul aici. El se lansă, prin urmare, într-un discurs care îl oglindea pe cel al lui Robin şi care sugera că autorităţile aveau îndoieli în privinţa arestării Leonorei şi că treceau în revistă probele existente, evitând să menţioneze în mod direct poliţia, dar sugerând prin fiecare cuvânt că poliţia

metropolitană îşi îndrepta acum atenţia spre Kathryn Kent. În timp ce vorbea, o sirenă se auzea în depărtare. Strike sublinie că el personal era sigur de nevinovăţia lui Kathryn, dar că o vedea ca pe o sursă pe care poliţia nu reuşise s-o înţeleagă sau s-o folosească în mod adecvat.

— Da, mă rog, aici s-ar putea să ai dreptate, spuse ea.

Kathryn nu atât înflorise la cuvintele lui liniştitoare, cât se detensionase; luă cana cu *Rămâi calm* şi spuse cu o expresie dispreţuitore:

— Nu-i interesa altceva decât viaţa noastră sexuală.

Strike îşi aminti că, din ce îi spusese Anstis, Kathryn se oferise să le dea o grămadă de informaţii pe acest subiect fără să fie presată să facă asta.

— Pe mine nu mă interesează viaţa voastră sexuală, spuse Strike. E evident că el – ca să fiu direct – nu obţinea acasă ce voia.

— Nu se mai culcase cu ea de ani de zile, spuse Kathryn.

Amintindu-şi fotografiile din dormitorul Leonorei cu Owen Quine legat, Robin îşi coborî privirea.

— Nu aveau nimic în comun. Owen nu putea să discute cu ea despre opera lui, pe ea n-o interesa, nu dădea o ceapă degerată pe asta. Owen ne-a spus – nu-i aşa?...

Kathryn ridică privirea spre Pippa, care era cocoţată pe braţul canapelei, lângă ea.

— ... că ea nici măcar nu-i citise vreodată cărţile ca lumea. Owen voia pe cineva cu care să relaţioneze la nivelul ăla. Cu mine chiar putea să discute despre literatură.

— Şi cu mine, spuse Pippa.

Apoi se lansă într-un discurs:

— Owen era interesat de politicile identităţii, înţelegeţi, şi discuta cu mine ore în şir despre cum era pentru mine să mă fi născut, practic, în trupul gre...

— Da, mi-a spus că era o uşurare să poată discuta cu cineva care chiar îi înţelegea opera, spuse Kathryn tare, acoperind-o pe Pippa.

— Aşa mă gândeam şi eu, zise Strike dând din cap. Şi poliţia nu s-a deranjat să te întrebe despre nimic din toate

astea, înţeleg?

— Păi, m-au întrebat unde ne-am întâlnit şi eu le-am zis: la cursurile lui de scriere creatoare. A fost ceva treptat, înţelegi, el era interesat de scrisul meu…

— … de scrisul nostru… spuse Pippa încet.

Kathryn vorbi îndelung. Strike dădea din cap, încercând să pară cât mai interesat de evoluţia treptată a relaţiei profesor-student spre ceva mult mai intim, în timp ce Pippa îi însoţea mereu, despărţindu-se de Quine şi Kathryn doar la uşa dormitorului.

— Eu scriu literatură fantasy puţin mai diferită, spuse Kathryn.

Strike rămase surprins şi puţin amuzat că ea începuse să vorbească precum Fancourt: cu fraze exersate şi expresii de impact. Se întrebă în treacăt câţi oameni care stăteau singuri ore în şir, mâzgălindu-şi poveştile, exersau vorbitul despre opera lor în timpul pauzelor de cafea şi îşi aminti ce-i spusese Waldegrave despre Quine, şi anume că acesta recunoscuse de bunăvoie că făcea simulări de interviu cu un pix.

— De fapt, e literatură fantasy şi erotică, dar e cu adevărat literară. Şi asta e chestia cu practica tradiţională a publicării, înţelegi, nu vor să rişte cu ceva care nu s-a mai făcut, totul se reduce la ceea ce intră în categoriile lor de promovare, iar dacă amesteci mai multe genuri, dacă încerci să creezi ceva complet nou, se tem să-şi asume riscul… ştiu că Liz Tassel…

Kathryn rostise numele de parcă era o suferinţă fizică.

— … i-a spus lui Owen că opera mea era prea de nişă. Dar asta e minunat cu editurile independente, libertatea…

— Da, zise Pippa, evident disperată să-şi spună şi ea părerea, e adevărat, pentru ficţiunea populară cred că editurile independente pot fi soluţia…

— Numai că eu nu scriu ficţiune populară, zise Kathryn cu o uşoară încruntare, asta voiam să spun…

— … dar Owen credea că pentru biografia mea ar fi mai bine să merg pe calea tradiţională, spuse Pippa. Înţelegeţi, el era cu adevărat interesat de identitatea de gen şi era fascinat de povestea mea. L-am prezentat câtorva oameni transgender

şi mi-a promis că vorbeşte cu editorul lui despre mine, fiindcă era convins că, având parte de o promovare cum trebuie şi cu o poveste care de fapt n-a mai fost spusă niciodată…

— Lui Owen îi plăcea foarte mult *Sacrificiul Melinei,* abia aştepta să citească mai departe, spuse Kathryn tare. Practic îmi smulgea din mână fiecare capitol, după ce îl terminam, şi mi-a spus…

Kathryn se opri brusc, în mijlocul frazei. Iritarea provocată de faptul că fusese întreruptă se şterse în mod grotesc de pe faţa Pippei. Robin îşi dădu seama că amândouă îşi amintiseră dintr-odată că, în tot acest timp în care Quine le copleşise cu încurajări exuberante, cu interes şi apreciere, personajele Harpia şi Epicene prindeau un contur obscen pe vechea maşină electrică de scris, la adăpost de privirile lor nerăbdătoare.

— Deci vă vorbea despre opera lui? întrebă Strike.

— Puţin, spuse Kathryn Kent cu o voce neutră.

— Cât timp a lucrat la *Bombyx Mori,* ştii cumva?

— Majoritatea timpului cât l-am cunoscut eu, zise Kathryn.

— Ce spunea despre ea?

Urmă o pauză. Kathryn şi Pippa se uitară una la cealaltă.

— I-am spus deja, îi zise Pippa lui Kathryn, cu o privire plină de înţeles spre Strike, că el ne-a spus că avea să fie ceva diferit.

— Da, zise Kathryn fără tragere de inimă, încrucişându-şi braţele. Nu ne-a spus că avea să fie aşa.

Aşa… Strike îşi aminti substanţa maro şi cleioasă care se scurgea din sânii Harpiei. Pentru el fusese una dintre cele mai revoltătoare imagini ale cărţii. Îşi aminti că sora lui Kathryn murise de cancer de sân.

— A spus cum avea să fie cartea? întrebă Strike.

— A minţit, spuse Kathryn simplu. A spus că avea să fie călătoria unui scriitor sau aşa ceva, dar a dat de înţeles… ne-a spus că noi aveam să fim…

— Nişte „minunate suflete pierdute”, spuse Pippa, care părea că nu poate uita expresia.

— Da, murmură Kathryn.

— Ţi-a citit vreo parte din ea, Kathryn?

— Nu, spuse ea. A spus că voia să fie o… o…

— Ah, *Kath,* spuse Pippa tragic.

Kathryn îşi îngropase faţa în mâini.

— Poftim, spuse Robin amabil, căutând şerveţele în geanta ei.

— Nu, refuză Kathryn cu asprime în glas.

Se ridică de pe canapea şi dispăru în bucătărie. Se întoarse cu câteva prosoape de hârtie.

— A spus, repetă ea, că voia să fie o surpriză. Ce nemernic. *Nemernicul.*

Kathryn se aşeză la loc. Îşi tamponă ochii şi scutură din cap. Coama ei lungă de păr roşcat flutura, în timp ce Pippa o masa pe spate.

— Pippa mi-a zis, spuse Strike, că Owen Quine a strecurat un exemplar al manuscrisului în cutia poştală.

— Da, spuse Kathryn.

Era evident că Pippa îi mărturisise deja această indiscreţie.

— Jude, de alături, l-a văzut când a făcut asta. E o vacă băgăreaţă, îmi ţine tot timpul socoteala.

Strike, care tocmai strecurase încă 20 de lire în cutia poştală a vecinei băgăreţe ca mulţumire pentru că-l informa despre acţiunile lui Kathryn, întrebă:

— Când?

— Pe 6, la prima oră, spuse Kathryn.

Strike aproape simţi tensiunea şi însufleţirea lui Robin.

— La momentul ăla becurile din faţa uşii funcţionau?

— Alea? Nu merg de luni de zile.

— Jude a vorbit cu Owen Quine?

— Nu, doar s-a uitat pe fereastră. Era 2 noaptea sau aşa ceva, nu era să iasă afară în cămaşă de noapte. Dar ea l-a văzut venind şi plecând de o grămadă de ori. Ştia cum a-arată, cu pălăria şi mantia aia s-stupidă.

Kathryn începu să suspine.

— Pippa spune că era şi un bilet, zise Strike.

— Da… „Clipa răzbunării pentru noi amândoi”, spuse Kathryn.

— Îl mai ai?
— L-am ars, răspunse Kathryn.
— Îţi era adresat ţie? „Dragă Kathryn"?
— Nu, doar un mesaj şi un sărut afurisit, suspină Kathryn. *Nemernicul!*
— Să mă duc să iau nişte băutură adevărată? se oferi Robin pe neaşteptate.
— E nişte băutură în bucătărie, spuse Kathryn, înăbuşindu-şi răspunsul cu prosopul de bucătărie pe care şi-l apăsa pe gură şi obraji. Pip, adu-o tu.
— Eşti sigură că biletul era de la el? întrebă Strike în timp ce Pippa pleca grăbită la bucătărie.
— Da, era scrisul lui, l-aş recunoaşte dintr-o mie.
— Ce ai înţeles din el?
— Nu ştiu, spuse Kathryn, ştergându-şi ochii înlăcrimaţi. Că m-a răzbunat pe mine pentru că i-o trăsese nevesti-sii? Că s-a răzbunat pe el însuşi împroşcând cu noroi pe toată lumea… chiar şi pe mine? Laş nemernic.
În mod inconştient, Kathryn repetase cuvintele lui Michael Fancourt.
— Putea să-mi spună că nu mai voia… dacă avea de gând să-i pună capăt… de ce să facă asta? *De ce?* Şi nu era vorba doar de mine… Pip… a dat de înţeles că-i pasă, vorbea cu ea despre viaţa ei… ea a trecut prin perioade groaznice… adică, biografia ei nu e mare literatură sau ceva, dar…
Pippa se întoarse cu o sticlă de coniac şi pahare care zăngăneau, iar Kathryn amuţi.
— Păstram asta pentru Crăciun, spuse Pippa scoţând dopul cu îndemânare. Poftim, Kath.
Kathryn acceptă un coniac mare şi îl dădu pe gât dintr-o gură. Acesta păru să aibă efectul dorit. Kathryn trase aer în piept şi se îndreptă de spate. Robin acceptă doar puţin. Strike refuză.
— Când ai citit manuscrisul? o întrebă el pe Kathryn, care deja se servea din nou cu coniac.
— Chiar în ziua în care l-am găsit, pe 9, când am venit acasă să-mi mai iau nişte haine. Stăteam cu Angela la azil,

înţelegi… el nu răspunsese la niciunul dintre apelurile mele telefonice începând cu noaptea focurilor de artificii, nici măcar la unul, iar eu îi spusesem că Angela e foarte rău, îi lăsasem mesaje. Apoi am venit acasă şi am găsit manuscrisul împrăştiat pe podea. M-am gândit „din cauza asta nu răspunde, vrea să citesc chestia asta înainte?” L-am luat cu mine la azil şi l-am citit acolo, în timp ce stăteam cu Angela.

Robin putea doar să-şi imagineze cum trebuia să se fi simţit ea citind descrierea pe care i-o făcea amantul, în timp ce stătea lângă patul de moarte al surorii ei.

— Am sunat-o pe Pip… nu-i aşa?…

Pippa dădu din cap.

— … şi i-am spus ce făcuse. Îl sunam întruna, dar el *continua* să nu-mi răspundă. Ei, şi după ce Angela a murit, m-am gândit: „Dă-o naibii. Vin eu după *tine*”.

Coniacul colorase uşor obrajii lui Kathryn.

— M-am dus acasă la ei, dar când am văzut-o pe ea – soţia lui – mi-am dat seama că spunea adevărul. Nu era acolo. Aşa că i-am zis să-i spună că Angela murise. El o cunoscuse pe Angela…

Faţa lui Kathryn se boţi iar. Pippa îşi puse jos paharul şi o luă pe Kathryn pe după umerii ei tremurători.

— M-am gândit că cel puţin o să-şi dea seama ce mi-a făcut când o pierdeam… când am pierdut-o…

Timp de mai bine de un minut, în cameră nu se auzi niciun sunet în afară de suspinele lui Kathryn şi de ţipetele îndepărtate ale adolescenţilor din curtea de jos.

— Îmi pare rău, spuse Strike pe un ton formal.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru tine, spuse Robin.

Un sentiment fragil de camaraderie îi lega acum pe toţi patru. Puteau fi de acord cel puţin cu un lucru: că Owen Quine se comportase foarte urât.

— De fapt, capacitatea ta de a analiza un text m-a adus aici, îi spuse Strike lui Kathryn.

Ochii acesteia se îngustaseră din nou; acum erau umflaţi şi arătau ca nişte fante pe chipul ei.

— Ce vrei să spui? întrebă Kathryn, dar Robin detectă o

mândrie satisfăcută în spatele aerului hotărât.

— Nu înţeleg unele lucruri pe care Quine le-a scris în *Bombyx Mori.*

— Nu e greu, spuse ea, repetând fără să-şi dea seama ce spusese Fancourt. N-o să câştige premii pentru subtilitate, nu-i aşa?

— Nu ştiu, zise Strike. Există un personaj foarte controversat.

— Gloriezadarnică? întrebă ea.

Evident, se gândi Strike, Kathryn se repezise la această concluzie. Fancourt era celebru.

— Mă gândeam la Tăietor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea.

Asprimea tonului ei o şocă pe Robin. Kathryn privi spre Pippa, iar Robin recunoscu licărirea prost mascată care indica un secret împărtăşit.

— El pretindea că e mai bun decât atât, spuse Kathryn. Pretindea că există unele lucruri care sunt sacre. Apoi s-a apucat să…

— Se pare că nimeni nu vrea să mi-l interpreteze pe Tăietor, spuse Strike.

— Asta e din cauză că unii dintre noi mai au o anumită decenţă, spuse Kathryn.

Strike prinse privirea lui Robin. O îndemnă să preia ea controlul.

— Jerry Waldegrave i-a spus deja lui Cormoran că el e Tăietorul, spuse ea ezitant.

— Mie îmi place Jerry Waldegrave, zise Kathryn pe un ton sfidător.

— Îl cunoşti? întrebă Robin.

— Owen m-a dus la o petrecere de Crăciun acum doi ani, spuse ea. Waldegrave era acolo. Un om drăguţ. Băuse ceva.

— Bea încă de atunci? interveni Strike.

Fusese o greşeală; Strike o încurajase pe Robin să preia controlul pentru că presupusese că ea părea mai puţin înspăimântătoare. Întreruperea lui o făcu pe Kathryn să amuţească.

— Mai erau şi alţi oameni interesanţi la petrecere? întrebă Robin, sorbind din coniac.

— Michael Fancourt era acolo, spuse Kathryn imediat. Oamenii zic că e arogant, dar mie mi s-a părut fermecător.

— Ah… ai vorbit cu el?

— Owen voia ca eu să păstrez distanţa, spuse ea, dar eu m-am dus la toaletă şi pe drumul de întoarcere i-am zis pur şi simplu cât de mult îmi plăcuse *Casa pustie.* Owen n-ar fi fost de acord cu asta.

Kathryn o spusese cu o satisfacţie demnă de milă.

— Zicea întotdeauna că Fancourt e supraestimat, dar *eu* cred că e minunat. În orice caz, am vorbit o vreme şi apoi cineva l-a dus în altă parte.

După care, Kathryn repetă sfidător, de parcă umbra lui Owen Quine ar fi fost în cameră şi putea să audă cum rivalul său era lăudat:

— Dar, da, Fancourt a fost fermecător cu *mine.* Mi-a urat noroc cu scrisul meu.

Kathryn mai bău nişte coniac.

— I-ai spus că erai prietena lui Owen? întrebă Robin.

— Da, spuse Kathryn zâmbind puţin poznaş, şi el a râs şi a zis: „Ai toată compasiunea mea”. Nu l-a deranjat asta. Nu-i mai păsa de Owen, îmi dădeam seama. Nu, eu cred că e un om drăguţ şi un scriitor extraordinar. Oamenii sunt invidioşi, nu-i aşa, când ai succes?

Kathryn îşi turnă iar coniac. Ţinea la băutură remarcabil de bine. În afara roşeţii de pe faţă, nimic nu trăda că s-ar fi ameţit.

— Şi ţi-a plăcut şi Jerry Waldegrave, spuse Robin aproape absentă.

— O, e minunat, zise Kathryn.

Acum îi luase la rând, lăudându-i pe toţi cei pe care Quine i-ar fi putut ataca.

— E un om minunat. Dar era foarte, foarte beat. Era într-o cameră de alături şi oamenii îl evitau, înţelegi. Japiţa aia de Tassel ne-a spus să-l lăsăm în pace, că vorbea prostii.

— De ce zici că e japiţă? întrebă Robin.

— E o vacă bătrână şi snoabă, spuse Kathryn. Cum a putut să-mi vorbească, şi celorlalţi la fel! Dar ştiu de ce: era supărată pentru că Michael Fancourt era acolo. Eu i-am zis – Owen se dusese să vadă dacă Jerry e în regulă, nu voia să-l lase leşinat într-un fotoliu, indiferent ce zicea japiţa aia bătrână – lui Tassel: „Tocmai vorbeam cu Fancourt, e fermecător".

Apoi Kathryn continuă cu satisfacţie:

— Nu i-a plăcut asta. Nu-i plăcea ideea că el se purta aşa de frumos cu mine, în timp ce pe ea o ura. Owen mi-a zis că mai demult Liz Tassel fusese îndrăgostită de Fancourt, dar el nici n-o băga în seamă.

Kathryn savura această bârfă, oricât de veche era. În acea seară, cel puţin, făcuse parte din cercul iniţiaţilor.

— A plecat la puţin timp după ce i-am zis asta, spuse ea cu satisfacţie. Ce femeie oribilă.

— Michael Fancourt mi-a zis… începu Strike.

Ochii lui Kathryn şi ai Pippei se aţintiră imediat asupra lui: erau nerăbdătoare să afle ce ar fi putut spune celebrul scriitor.

— … că Owen Quine şi Elizabeth Tassel au avut cândva o aventură.

După un moment de tăcere stupefiată, Kathryn Kent izbucni în râs. Era, fără îndoială, unul sincer: răguşit şi aproape voios, ţipete care umpleau încăperea.

— Owen şi *Elizabeth Tassel?*

— Aşa a spus el.

Pippa zâmbi radios văzând veselia exuberantă şi neaşteptată a lui Kathryn Kent. Aceasta se lăsă pe spătarul canapelei, încercând să-şi tragă răsuflarea; nişte coniac i se vărsă pe pantaloni, în timp ce ea se zguduia din cauza unei veselii aparent autentice. Pippa se molipsi şi începu şi ea să râdă.

— Niciodată, gâfâi Kathryn, nici… într-un… *milion*… de ani…

— A precizat că a fost cu mult timp în urmă, spuse Strike.

Dar Kathryn îşi scutură coama ei lungă şi roşie, în timp ce continua să scoată hohote puternice de râs neprefăcut.

— Owen şi Liz… niciodată, spuse ea, tamponându-şi ochii

umezi. Niciodată, niciodată… Nu înţelegi. Owen zicea că e *îngrozitoare.* Mi-ar fi spus… Owen vorbea despre toate femeile cu care se culcase, nu era un *gentleman* în privinţa asta, nu-i aşa, Pip? Aş fi ştiut dacă ei s-ar fi… Nu ştiu de *unde* a scos Michael Fancourt asta. *Niciodată.*

Veseliei ei neforţate i se adăugase o convingere totală, iar râsul o detensionase.

— Dar nu ştii ce înseamnă, de fapt, Tăietorul? o întrebă Robin.

Robin îşi puse paharul gol de coniac pe măsuţa de pin, cu fermitatea unui musafir care e pe punctul de a-şi lua rămas-bun.

— N-am zis că nu ştiu, spuse Kathryn, cu răsuflarea încă tăiată din cauza râsului prelungit. *Ştiu.* Numai că era groaznic să-i facă asta lui Jerry. Ce ipocrit afurisit… Owen îmi spune să nu zic la nimeni şi apoi se apucă să bage asta în *Bombyx Mori…*

Robin nu avea nevoie ca privirea lui Strike să-i spună să nu zică nimic. Lăsă buna dispoziţie alimentată de coniac a lui Kathryn, plăcerea pe care i-o provoca întreaga lor atenţie şi mândria de a cunoaşte secrete sensibile despre personajele literare să-şi facă treaba.

— Bine, spuse ea. Bine, uite despre ce e vorba… Owen mi-a spus în timp ce plecam. Jerry era foarte beat în seara aceea şi căsnicia lui are probleme, ştiţi asta, aşa e de ani de zile… el şi Fenella se certaseră groaznic în seara de dinaintea petrecerii, şi ea i-a zis că fiica lor ar putea să nu fie a lui. Că putea să fie…

Strike ştia ce urmează.

— … a lui Fancourt, spuse Kathryn după o pauză dramatică adecvată. Piticul cu cap mare, copilul pe care ea se gândea să-l avorteze pentru că nu ştia al cui e, înţelegeţi? Tăietorul, cu coarnele lui de încornorat… Iar Owen mi-a zis să-mi ţin gura. „Nu e ceva amuzant”, a zis el, „Jerry îşi iubeşte fiica, e singurul lucru bun pe care îl are în viaţă”. Dar a vorbit despre asta tot drumul spre casă. Îi tot dădea cu Fancourt şi cât de mult i-ar displăcea să afle că are o fiică, pentru că Fancourt nu

şi-a dorit copii niciodată… Toate tâmpeniile astea despre protejarea lui Jerry! Orice ca să lovească în Michael Fancourt. *Orice.*

46

Leandro se sili din răsputeri;
apa de deasupra lui se roti
Şi îl trase în jos, pe fundul mării
Care era presărat cu perle…

Christopher Marlowe, *Hero şi Leandro*

Recunoscător pentru efectul coniacului ieftin şi pentru combinaţia specială de gândire limpede şi căldură a lui Robin, Strike se despărţi de ea cu multe mulţumiri, jumătate de oră mai târziu. Robin se duse spre casă, la Matthew, cuprinsă de satisfacţie şi însufleţire, privind cu mai multă înţelegere decât până atunci teoria lui Strike despre ucigaşul lui Owen Quine. Asta se datora, în parte, faptului că nimic din ceea ce spusese Kathryn Kent nu contrazisese teoria, dar mai ales faptului că ea se simţea deosebit de apropiată de şeful ei după acel interogatoriu comun.

Strike se întoarse în apartamentul lui de la mansardă într-o stare mai puţin exuberantă. Nu băuse nimic în afară de ceai şi credea cu mai multă putere ca oricând în teoria lui, dar singura probă pe care o putea oferi era un unic cartuş de maşină de scris: nu era suficient ca să răstoarne cazul poliţiei împotriva Leonorei.

În noaptea de sâmbătă spre duminică se lăsă un îngheţ puternic, dar în timpul zilei sclipiri de soare străpungeau covorul de nori. Ploaia transformă o parte din zăpada acumulată în canale într-o zloată alunecoasă. Strike medita de unul singur, între apartament şi birou, ignorând un apel de la Nina Lascelles şi refuzând o invitaţie la cină acasă la Nick şi Ilsa, argumentând că avea muncă de birou de făcut, dar în realitate preferând singurătatea fără presiuni discuţiilor despre cazul Quine.

Ştia că se comportă ca şi cum ar fi fost supus unui standard

profesional care încetase să mai fie valabil când părăsise Divizia de Investigaţii Speciale. Deşi din punct de vedere legal era liber să bârfească cu oricine voia despre suspiciunile lui, Strike continua să le trateze drept confidenţiale. Aceasta se datora în parte unei obişnuinţe de lungă durată, dar mai ales faptului că (oricât de batjocoritor ar fi putut să râdă alţii) Strike lua foarte în serios posibilitatea ca ucigaşul să audă ce gândea şi făcea el. În opinia lui Strike, cea mai sigură cale de a face ca informaţiile secrete să nu se scurgă era să nu spui nimănui despre ele.

Luni îl vizită din nou şeful şi amantul necredincioasei domnişoare Brocklehurst, al cărui masochism se extindea acum prin dorinţa de a afla dacă aceasta avea cumva, aşa cum credea el cu tărie, un al treilea iubit ascuns pe undeva. Strike ascultă, gândindu-se în acelaşi timp la ce reuşise să facă Dave Polworth, care acum începea să pară ultima lui speranţă. Străduinţele lui Robin rămâneau zadarnice, în ciuda orelor pe care le petrecea urmărind probele pe care i le ceruse el să le găsească.

La 6:30 în seara aceea, în timp ce stătea în apartament uitându-se la buletinul meteo, care prevedea revenirea aerului arctic înainte de sfârşitul săptămânii, mobilul lui sună.

— Ia ghici, Diddy, spuse Polworth şi în fundal se auzeau nişte păcănituri provocate de bruiaje.

— Cred că glumeşti, spuse Strike, cu pieptul încordat brusc de aşteptare.

— Le am pe toate, prietene.

— Dumnezeule mare, şopti Strike.

Fusese chiar teoria lui, dar era uluit, ca şi cum Polworth făcuse totul singur, fără niciun ajutor.

— Sunt aici într-o pungă, te aşteaptă.

— O să trimit pe cineva mâine la prima oră…

— Iar eu o să mă duc acasă şi o să fac o baie bună, spuse Polworth.

— Chum, eşti un…

— Da, ştiu. Discutăm despre meritele mele mai târziu. Sunt îngheţat ca dracu', Diddy, mă duc acasă.

Strike o sună pe Robin să-i dea vestea. Exaltarea ei era la fel de mare ca a lui.

— Da, mâine! spuse ea, plină de hotărâre. Mâine mă duc să le aduc, o să mă asigur că…

— Nu începe să fii neatentă, o întrerupse Strike. Nu e un concurs.

Abia dacă dormi în noaptea aceea.

Robin nu apăru deloc la birou până la unu după-amiaza, dar în clipa în care Strike auzi uşa de sticlă trântindu-se şi o auzi cum îl strigă, îşi dădu seama.

— Nu ai…?

— Ba da, spuse ea cu răsuflarea tăiată.

Robin avu senzaţia că el o s-o îmbrăţişeze, ceea ce ar fi însemnat încălcarea unui hotar de care el nici măcar nu se apropiase vreodată, dar gestul care i se păruse că ar putea fi destinat ei avea de fapt ca obiect mobilul de pe biroul lui.

— Îl sun pe Anstis. Am reuşit, Robin.

— Cormoran, cred că… începu Robin să spună.

Dar Strike n-o auzi. Se repezise în biroul lui, închizând uşa după el.

Robin se lăsă pe scaunul de la calculatorul ei, simţindu-se stânjenită. Vocea înăbuşită a lui Strike se înălţa şi cobora în spatele uşii. Robin se ridică, agitată, ca să meargă la toaletă, unde se spălă pe mâini şi privi insistent în oglinda crăpată şi pătată, examinând auriul inoportun de strălucitor al părului ei. Se întoarse în birou şi se aşeză, nereuşind să se apuce de nimic. Observă că nu aprinsese micuţul ei brad de Crăciun cu beteală. Făcu asta şi aşteptă, rozându-şi unghiile, cu mintea absentă, ceea ce nu mai făcuse de ani de zile.

Douăzeci de minute mai târziu, Strike apăru din birou cu fălcile încleştate şi o expresie furioasă.

— Dobitoc prost şi afurisit! fură primele lui cuvinte.

— Nu se poate! icni Robin.

— Nu vrea să audă de nimic, spuse Strike, prea montat ca să se poată aşeza, şchiopătând într-o parte şi-n alta în spaţiul limitat. A dus haina aia însângerată din depozit la analize şi are sângele lui Quine pe ea – mare scofală, putea să se fi tăiat

acum luni de zile. E atât de îndrăgostit de teoria lui afurisită…

— I-ai spus cumva că nu trebuie decât să obţină un mandat de…?

— *DOBITOCUL!* mugi Strike, lovind dulapul de metal atât de tare încât acesta răsună, iar Robin tresări.

— Dar nu au cum să nege – odată ce criminaliştii termină…

— Tocmai asta e ideea, Robin! spuse Strike, întorcându-se spre ea. Dacă nu caută *înainte* să termine criminaliştii, s-ar putea să nu mai fie nimic de găsit!

— Dar i-ai spus despre maşina de scris?

— Dacă simplul fapt că asta e *acolo* nu-l pocneşte pe bou între ochi…

Robin nu mai riscă nicio sugestie, ci doar îl urmări cum merge într-o parte şi-n alta, cu fruntea încruntată, prea intimidată să-i mai spună acum ce o îngrijora.

— Dă-o-n mă-sa, mârâi Strike la cea de-a şasea întoarcere spre biroul ei. Şoc şi groază. N-avem de ales. Al şi Nick.

Strike scoase iar mobilul.

— Cine e Nick? întrebă Robin, străduindu-se din greu să ţină pasul cu el.

— E soţul avocatei Leonorei, spuse Strike formând un număr la telefon. Prieten vechi… e gastroenterolog…

Se retrase din nou în biroul lui şi trânti uşa.

Neavând altceva de făcut, Robin umplu ceainicul, cu inima bubuind, şi făcu ceai pentru amândoi. Cănile se răciră, neatinse, în timp ce ea aştepta.

Când Strike apăru după cincisprezece minute, părea mai calm.

— Bun, spuse el, ridicând cana şi luând o gură de ceai. Am un plan şi o să am nevoie de tine. Eşti pregătită pentru asta?

— Bineînţeles! spuse Robin.

Strike o informă pe scurt despre ce voia să facă. Era ceva ambiţios şi avea să necesite o doză bună de noroc.

— Ei bine? o întrebă Strike în cele din urmă.

— Nicio problemă, spuse Robin.

— S-ar putea să nu avem nevoie de tine.

— Da, spuse Robin.

— Pe de altă parte, ai putea să fii vitală.

— Da, spuse Robin.

— Eşti sigură că e în regulă? întrebă Strike, privind-o atent.

— Nu e niciun fel de problemă, spuse Robin. Vreau să fac asta, chiar vreau.

Apoi adăugă, ezitând:

— Cred însă că e…

— Ce? spuse Strike tăios.

— Cred că e mai bine să exersez înainte, spuse Robin.

— Ah, zise Strike, cercetând-o cu privirea. Da, ai dreptate. Avem timp până joi, cred. O să verific data acum…

Dispăru pentru a treia oară în biroul lui. Robin reveni la scaunul de la calculatorul ei.

Voia cu disperare să joace rolul ei în prinderea ucigaşului lui Owen Quine, dar ceea ce fusese pe punctul de a spune, înainte ca răspunsul tăios al lui Strike s-o panicheze şi s-o facă să renunţe, fusese: „Cred că e posibil ca el să mă fi văzut”.

47

Ha, ha, ha, te încurci în propria ta lucrare
ca un vierme de mătase.

John Webster, *Diavolul alb*

În lumina felinarului de modă veche, picturile murale caricaturale care acopereau faţada lui Chelsea Arts Club erau misterioase şi stranii. Ciudăţenii de la circ fuseseră pictate pe pereţii cu fond discret de curcubeu ai unui şir lung de case albe obişnuite lipite în una singură: o fată blondă cu patru picioare, un elefant care îşi mânca îngrijitorul, un contorsionist sfrijit în haine de închisoare cu dungi al cărui cap părea să dispară în propriul lui anus. Clubul se afla pe o stradă cu multă vegetaţie, somnoroasă şi elegantă, amuţită de ninsoarea care revenise cu şi mai multă forţă, căzând cu repeziciune şi crescând pe acoperişuri şi trotuare ca şi cum scurtul răgaz al iernii arctice nici n-ar fi existat. Întreaga zi de marţi, viscolul se înteţise, iar acum, văzut printr-o perdea unduitoare de fulgi îngheţaţi luminată de felinare, vechiul club părea, în proaspetele lui culori pastel, straniu de nesubstanţial, ca un decor de carton, ca un cort mare în *trompe l'oeil*.

Strike stătea pe o străduţă întunecoasă de lângă Old Church Street, privindu-i cum sosesc unul câte unul la mica lor petrecere. Văzu cum bătrânul Pinkelman era ajutat să coboare din taxi de Jerry Waldegrave, cu o faţă încremenită, în timp ce Daniel Chard stătea în cârje, cu o căciulă de blană, dând din cap şi zâmbind stângaci a bun venit. Elizabeth Tassel sosi singură cu taxiul, scotocind după bani în poşetă şi tremurând în frig. Ultimul veni Michael Fancourt, într-o maşină cu şofer. Coborî fără să se grăbească, îndreptându-şi pardesiul înainte de a urca scările de la intrare.

Detectivul, pe al cărui păr foarte cârlionţat cădea ninsoarea

deasă, scoase mobilul şi îl sună pe fratele lui vitreg.

— Hei, spuse Al, care părea însufleţit. Sunt toţi în sala de mese.

— Câţi?

— Cam douăzeci.

— Intru acum.

Strike traversă strada şchiopătând, cu ajutorul bastonului. Îl lăsară să intre imediat ce le spuse cum se numeşte şi le explică faptul că venise ca invitat al lui Duncan Gilfedder.

Al şi Gilfedder, un fotograf de celebrităţi pe care Strike îl întâlnea pentru prima oară, se aflau la mică distanţă de intrare. Gilfedder părea nedumerit cine e Strike sau de ce lui, ca membru al acestui club excentric şi fermecător, i se ceruse de către cunoştinţa lui, Al, să invite un oaspete pe care nu-l cunoştea.

— Fratele meu, spuse Al, făcând prezentările.

Părea mândru.

— Ah, spuse Gilfedder inexpresiv.

Purta acelaşi tip de ochelari ca şi Christian Fisher, iar părul lui lins şi dezordonat îi ajungea până la umeri.

— Credeam că fratele tău e mai tânăr, spuse el.

— Ăla e Eddie, spuse Al. El e Cormoran. Fost soldat. Acum e detectiv.

— Ah, făcu Gilfedder, părând încă şi mai năucit.

— Mersi pentru chestia asta, spuse Strike, adresându-se deopotrivă celor doi bărbaţi. Vă mai iau ceva de băut?

Clubul era atât de zgomotos şi de aglomerat, încât mare parte din el rămânea ascunsă; puteai zări doar conturul unor canapele moi şi sclipirile unor buşteni care ardeau în şeminee. Pereţii barului cu plafon scund erau acoperiţi din belşug cu afişe, picturi şi fotografii; acesta dădea senzaţia unei case de ţară, intimă şi puţin dezordonată. Fiind cel mai înalt bărbat din încăpere, Strike putea vedea pe deasupra capetelor spre ferestrele din spatele clubului. Dincolo de ele era o grădină mare, luminată de becuri exterioare, astfel că anumite părţi se vedeau mai bine. Un strat gros şi imaculat de zăpadă pură şi netedă ca o glazură se întindea peste tufişurile verzi, iar

sculpturile de piatră pândeau ascunse pe sub arbuşti.

Strike ajunse la bar şi comandă vin pentru însoţitorii lui, privind spre salon în timp ce făcea asta.

Cei care mâncau umpleau mai multe mese lungi de lemn. Era petrecerea Roper Chard, cu o pereche de ferestre zăbrelite alături şi grădina îngheţată, albă şi fantomatică dincolo de geam. Vreo douăzeci de oameni, dintre care pe unii Strike nu-i recunoştea, se strânseseră să-l omagieze pe Pinkelman, în vârstă de 90 de ani, care stătea în capul mesei. Strike văzu că, indiferent cine fusese însărcinat cu *amplasarea,* acesta îi pusese pe Elizabeth Tassel şi Michael Fancourt foarte departe unul de celălalt. Fancourt vorbea tare la urechea lui Pinkelman, cu Chard în faţa lui. Elizabeth Tassel stătea lângă Jerry Waldegrave. Niciunul nu-i vorbea celuilalt.

Strike le duse lui Al şi Gilfedder paharele cu vin, apoi se întoarse la bar ca să aducă un pahar cu whisky pentru el, încercând să aibă vedere liberă asupra petrecerii Roper Chard.

— De ce eşti aici? spuse o voce limpede din preajma lui. Nina Lascelles stătea lângă cotul lui, în aceeaşi rochie neagră cu bretele pe care o purtase la masa de ziua lui. Nu mai rămăsese nicio urmă din cochetăria ei jucăuşă, îl privea acuzator.

— Bună, spuse Strike surprins. Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Nici eu pe tine, spuse ea.

Strike nu răspunsese la niciunul dintre apelurile ei telefonice timp de peste o săptămână, încă de când se culcase cu ea ca să scape de gândurile despre Charlotte în ziua nunţii ei.

— Deci îl cunoşti pe Pinkelman, spuse Strike.

Încerca să facă puţină conversaţie, deşi se confrunta cu ceva ce-şi dădea seama că era animozitate.

— Preiau unii dintre autorii lui Jerry, acum că el pleacă. Pinks e unul dintre ei.

— Felicitări, spuse Strike. Însă ea tot nu zâmbi.

— Dar Waldegrave a venit totuşi la petrecere? continuă el.

— Pinks ţine mult la Jerry. Dar de ce eşti *tu* aici?

— Fac ceea ce am fost angajat să fac, spuse Strike. Încerc să descopăr cine l-a ucis pe Owen Quine.

Nina îşi dădu ochii peste cap, în mod evident având impresia că el exagerează cu insistenţa lui.

— Cum ai intrat aici? E exclusiv pentru membri.

— Am un contact, spuse Strike.

— Deci nu te-ai gândit să te foloseşti iar de mine? întrebă ea.

Lui Strike nu-i plăcea prea mult imaginea lui pe care o vedea în ochii ei ca de şoricel. Era incontestabil că se folosise în mod repetat de ea. Devenise ceva ieftin şi reprobabil, iar ea nu merita asta.

— M-am gândit că s-ar putea să nu mai ţină, spuse Strike.

— Da, zise Nina. Te-ai gândit bine.

Nina se întoarse şi se duse la masă, ocupând ultimul loc liber, între doi angajaţi pe care el nu îi cunoştea.

Strike se afla drept în direcţia privirii lui Jerry Waldegrave. Acesta îl zări, iar Strike văzu cum ochii editorului se măresc în spatele ochelarilor lui cu ramă de baga. Alertat de privirea fixă a lui Waldegrave, Chard se răsuci pe scaun şi, în mod clar, îl recunoscu şi el pe Strike.

— Cum merge? întrebă Al cu însufleţire, lângă Strike.

— Excelent, răspunse detectivul. Unde s-a dus acel Gil… cum îi spune?

— Şi-a dat pe gât paharul şi a plecat. Nu ştie ce naiba vrem să facem.

Nici Al nu ştia de ce se aflau aici. Strike nu-i spusese nimic, în afara faptului că avea nevoie să intre în seara asta în Chelsea Arts Club şi că era posibil să aibă nevoie să-l ducă cineva. Maşina lui Al, o Alfa Romeo Spider roşu strălucitor, era parcată puţin mai încolo pe stradă. Fusese chinuitor pentru genunchiul lui Strike să se urce şi să coboare din vehiculul jos şi alungit.

După cum intenţionase Strike, acum jumătate din masa Roper Chard părea foarte conştientă de prezenţa lui. Strike era poziţionat în aşa fel încât să-i poată vedea oglindiţi în ferestrele zăbrelite întunecate. Două Elizabeth Tassel priveau

furios spre el, pe deasupra a două meniuri, două Nina erau hotărâte să-l ignore şi doi Chard cu ţeasta cheală chemară fiecare un chelner şi îi şoptiră ceva la ureche.

— Ăla e tipul chel pe care l-am văzut la River Café? întrebă Al.

— Da, spuse Strike zâmbind larg, în timp ce chelnerul solid se despărţea de fantoma lui oglindită şi îşi croia drum spre ei. Cred că suntem pe cale să fim întrebaţi dacă avem dreptul de a fi aici.

— Mii de scuze, domnule, începu chelnerul cu un murmur, când ajunse la Strike, dar aş putea să vă întreb…?

— Al Rokeby – fratele meu şi cu mine suntem aici împreună cu Duncan Gilfedder, spuse Al amabil înainte ca Strike să apuce să răspundă.

Tonul lui Al exprima surpriză că cineva îi interpelase. Al era un tânăr fermecător, dintr-o clasă privilegiată, care era bine-venit pretutindeni, ale cărui recomandări erau impecabile şi a cărui includere nonşalantă a lui Strike în sânul familiei îi conferi acestuia aceeaşi senzaţie firească de îndreptăţire. Ochii lui Jonny Rokeby priveau din faţa îngustă a lui Al. Chelnerul murmură nişte scuze grăbite şi se retrase.

— Încerci pur şi simplu să le bagi frica-n oase? întrebă Al, privind fix spre masa editurii.

— N-are ce strica, spuse Strike cu un zâmbet.

Bău din whisky, în timp ce îl urmărea pe Daniel Chard cum rosteşte ceea ce era, în mod evident, un discurs bombastic în onoarea lui Pinkelman. De sub masă fură scoase o felicitare şi un cadou. Pentru fiecare privire şi zâmbet pe care le ofereau bătrânului scriitor exista o aruncătură nervoasă către bărbatul masiv şi întunecat care se holba la ei de la bar. Doar Michael Fancourt nu privise în jur. Fie nu devenise conştient de prezenţa detectivului, fie nu era tulburat de ea.

Când în faţa tuturor apărură aperitivele, Jerry Waldegrave se ridică în picioare şi plecă de la masă spre bar. Ochii Ninei şi ai lui Elizabeth îl urmăreau. Pe drumul spre toaletă, Waldegrave doar dădu din cap către Strike, dar la întoarcere se opri.

— Sunt surprins să te văd aici.
— Da? spuse Strike.
— Da, spuse Waldegrave. Dumneata, ăă… îi faci pe oameni să se simtă inconfortabil.
— Nu depinde de mine, spuse Strike.
— Ai putea să nu te mai holbezi la noi.
— El e fratele meu, Al, spuse Strike, ignorându-i solicitarea.
Al zâmbi larg şi întinse mâna, pe care Waldegrave o strânse, părând complet perplex.
— Îl enervezi pe Daniel Chard, îi spuse Waldegrave lui Strike, privind direct în ochii detectivului.
— Ce păcat, spuse Strike.
Editorul îşi ciufuli părul neîngrijit.
— Mă rog, dacă asta e atitudinea dumitale…
— Sunt surprins că-ţi pasă ce crede Daniel Chard.
— Nu îmi pasă în mod deosebit, spuse Waldegrave, dar el poate să facă viaţa altor oameni neplăcută atunci când e prost dispus. M-aş bucura ca seara asta să meargă bine pentru Pinkelman. Nu pot să înţeleg de ce eşti aici.
— Voiam să livrez ceva, spuse Strike.
Scoase un plic alb, nescris, dintr-un buzunar interior.
— Ce e asta?
— E pentru dumneata, spuse Strike.
Waldegrave îl luă, părând total confuz.
— E ceva la care ar trebui să te gândeşti, spuse Strike apropiindu-se de editorul năucit, în barul zgomotos. Ştii, Fancourt a avut oreion înainte ca soţia lui să moară.
— Ce? spuse Waldegrave uluit.
— N-a avut copii niciodată. Sunt destul de sigur că e steril. M-am gândit că te-ar putea interesa.
Waldegrave se holbă la el, deschise gura, nu găsi nimic de spus şi se îndepărtă, ţinând încă strâns în mână plicul alb.
— Ce-a fost asta? îl întrebă Al pe Strike, surescitat.
— Planul A, spuse Strike. Vedem.
Waldegrave se aşeză din nou la masa Roper Chard. Deschise plicul pe care i-l dăduse Strike, oglindit în fereastra neagră din spatele lui. Nedumerit, scoase un al doilea plic. Pe

acesta era mâzgălit un nume.

Editorul ridică privirea spre Strike, care ridică din sprâncene.

Jerry Waldegrave ezită, apoi se întoarse spre Elizabeth Tassel şi îi întinse plicul. Ea citi ce scria pe el, încruntându-se. Ochii ei se repeziră în direcţia lui Strike. El îi zâmbi şi toastă cu paharul spre ea.

Plicul circulă de-a lungul şi de-a curmezişul mesei, ajungând în mâinile lui Michael Fancourt.

— Aşa, spuse Strike. Al, eu mă duc în grădină să fumez. Rămâi aici şi ţine telefonul deschis.

— Clubul nu permite folosirea…

Dar Al prinse expresia lui Strike şi rectifică în grabă:

— Aşa fac.

48

Pentru tine îşi cheltuie viermele de mătase
Galbenele lui strădanii? Pentru tine se nimiceşte el?

Thomas Middleton, *Tragedia răzbunătorului*

Grădina era pustie şi învăluită într-un frig pătrunzător. Strike îşi afundă gleznele în zăpadă, incapabil să simtă răceala care se infiltra prin cracul drept al pantalonului. Toţi fumătorii care în mod obişnuit s-ar fi strâns pe pajiştile netede preferaseră strada. Strike croi un şanţ solitar prin albul îngheţat, în tabloul acela dominat de o frumuseţe tăcută, şi se opri lângă un iaz mic şi rotund care devenise un disc de gheaţă groasă şi cenuşie. Un cupidon dolofan de bronz stătea în mijlocul unei scoici supradimensionate. Purta o perucă de zăpadă şi îşi îndrepta arcul cu săgeată nu undeva unde ar fi putut să lovească o fiinţă umană, ci drept către cerul întunecat.

Strike îşi aprinse o ţigară şi se întoarse să privească spre ferestrele strălucitoare ale clubului. Mesenii şi chelnerii păreau nişte figurine decupate din hârtie care se mişcau pe fundalul unui paravan luminat.

Dacă Strike îşi cunoştea omul, acesta avea să vină. Nu era aceasta o situaţie irezistibilă pentru un scriitor, pentru cel care ţesea obsesiv experienţa în cuvinte, care iubea macabrul şi straniul?

Şi într-adevăr, după câteva minute Strike auzi o uşă deschizându-se, o frântură de conversaţie şi muzică repede înăbuşită, apoi sunetul unor paşi amortizaţi.

— Domnule Strike?

Capul lui Fancourt părea deosebit de mare în întuneric.

— N-ar fi mai simplu să ieşim în stradă?

— Aş prefera să facem asta în grădină, spuse Strike.

— Înţeleg.

Fancourt părea vag amuzat, ca şi cum ar fi intenţionat, cel puţin pe termen scurt, să-i facă pe plac lui Strike. Detectivul bănuia că simţul dramatic al scriitorului era satisfăcut de faptul că, de la masa de oameni neliniştiţi, el fusese cel chemat să discute cu omul care-i făcea pe toţi să fie atât de agitaţi.

— Despre ce e vorba? întrebă Fancourt.

— Preţuiesc opinia dumitale, spuse Strike. E o chestiune de analiză critică a lui *Bombyx Mori.*

— Iar? spuse Fancourt.

Buna dispoziţie i se răcea odată cu picioarele. Fancourt îşi strânse mai bine haina în jurul lui şi spuse, în timp ce zăpada cădea des şi repede:

— Am spus tot ce voiam să spun despre carte.

— Unul dintre primele lucruri care mi-au fost arătate în legătură cu *Bombyx Mori,* spuse Strike, a fost că amintea de opera dumitale timpurie. Violenţă şi simbolism abscons, cred că astea au fost cuvintele folosite.

— Şi? spuse Fancourt, cu mâinile în buzunare.

— Şi, cu cât vorbeam mai mult cu oamenii care îl ştiau pe Quine, cu atât mai clar devenea că romanul pe care l-a citit toată lumea seamănă doar vag cu cel pe care pretindea el că-l scrie.

Respiraţia lui Fancourt se înălţa în faţa lui, ca un nor, mascând puţinul pe care Strike îl putea vedea din trăsăturile lui masive.

— Am cunoscut chiar o fată care spune că a auzit o parte a cărţii care nu apare în manuscrisul final.

— Scriitorii mai taie, spuse Fancourt tropăind, cu umerii gârboviţi. Owen ar fi făcut bine să taie mult mai mult decât atât. Câteva romane, de fapt.

— Mai sunt şi toate reproducerile din opera lui de început. Doi hermafrodiţi. Doi saci însângeraţi. Tot acel sex gratuit.

— Era un om cu o imaginaţie limitată, domnule Strike.

— A lăsat în urma lui un bilet pe care mâzgălise ceea ce par a fi o grămadă de nume posibile de personaje. Unul dintre aceste nume apare pe un cartuş de maşină de scris care a

dispărut din biroul lui înainte ca poliţia să-l sigileze, dar nu se regăseşte nicăieri în manuscrisul finalizat.

— Atunci înseamnă că s-a răzgândit, spuse Fancourt iritat.

— E un nume obişnuit, nici simbolic, nici arhetipal, precum numele din manuscrisul finalizat.

Cum ochii lui începeau să se înveţe cu întunericul, Strike văzu pe faţa cu trăsături masive a lui Fancourt o expresie de uşoară curiozitate.

— Un restaurant plin de oameni a asistat la ceea ce eu cred că se va dovedi a fi ultima masă a lui Quine şi reprezentaţia lui publică finală, continuă Strike. Un martor credibil spune că el a strigat ca să audă întreg restaurantul că unul dintre motivele pentru care Tassel era prea laşă ca să reprezinte cartea era „scula bleagă a lui Fancourt".

Strike se îndoia că oamenii nervoşi de la masa editurii puteau să-i vadă clar pe el şi pe Fancourt. Siluetele lor se pierdeau, probabil, printre copaci şi statui, dar cei hotărâţi sau disperaţi ar fi putut totuşi să le depisteze amplasamentul după punctul luminos şi minuscul al ţigării sclipitoare a lui Strike: ţinta unui lunetist.

— Numai că în *Bombyx Mori* nu apare nimic despre scula dumitale, continuă Strike. Acolo nu apare nimic despre faptul că amanta lui Quine şi tânăra ei prietenă transgender sunt nişte „minunate suflete pierdute", după cum le spusese el că avea să le descrie. Şi pe viermii de mătase nu torni acid; ca să obţii gogoşile lor, îi fierbi.

— *Şi?* repetă Fancourt.

— Şi, am fost obligat să adopt concluzia că *Bombyx Mori* pe care a citit-o toată lumea e o carte diferită de *Bombyx Mori* pe care a scris-o Owen Quine.

Fancourt încetă să mai tropăie din picioare. Încremenit pe moment, păru să se gândească serios la cuvintele lui Strike.

— Eu… nu, spuse el, aparent doar pentru sine. Quine a scris acea carte. E stilul lui.

— Ciudat că spui asta, pentru că toţi cei care se pricep cât de cât la stilul specific al lui Quine par să detecteze o voce străină în carte. Daniel Chard credea că e Waldegrave.

Waldegrave credea că e Elizabeth Tassel. Iar Christian Fisher a depistat stilul *dumitale*.

Fancourt dădu din umeri, cu obişnuita şi prompta lui aroganţă.

— Quine încerca să imite un scriitor mai bun.

— Nu crezi că modul în care îşi tratează el modelele vii e straniu de inegal?

Fancourt, care acceptase o ţigară şi un foc oferite de Strike, asculta acum în tăcere şi cu interes.

— El spune că soţia şi agenta lui îl parazitau, spuse Strike. Neplăcut, dar e genul de acuzaţie pe care oricine o poate arunca celor despre care s-ar putea spune că trăiesc din veniturile lui. Sugerează că amanta lui nu ţine la animale şi adaugă ceva care ar putea fi sau o trimitere voalată la faptul că ea produce cărţi mizerabile, sau o aluzie destul de dezgustătoare la cancerul de sân. Prietena lui transgender scapă cu o zeflemea despre exerciţiile vocale – şi asta după ce ea susţine că i-a arătat povestea vieţii ei pe care o scria şi i-a împărtăşit toate secretele ei cele mai tainice. Quine îl acuză pe Chard că l-a ucis practic pe Joe North şi emite o sugestie crasă la ce ar fi vrut Chard să facă de fapt cu el. Şi mai există şi acuzaţia că dumneata ai fost responsabil pentru moartea primei dumitale soţii. Toate acestea fiind fie lucruri ştiute, bârfe publice sau acuzaţii uşor de aruncat.

— Ceea ce nu înseamnă că nu dor, spuse Fancourt încet.

— De acord, zise Strike. Au dat multor oameni motive să fie supăraţi pe el. Dar singura dezvăluire reală din carte e insinuarea că dumneata eşti tatăl Joannei Waldegrave.

— Ţi-am spus – sau aproape ţi-am spus – ultima oară când ne-am întâlnit, zise Fancourt părând încordat, că acea acuzaţie este nu doar falsă, ci şi imposibilă. Sunt steril, după cum Quine…

— … după cum Quine ar fi trebuit să ştie, fu de acord Strike, deoarece dumneata şi cu el eraţi încă în termeni aparent buni când dumneata ai avut oreion, iar el făcuse deja o glumă despre asta în *Fraţii Balzac*. Şi chiar asta face ca acuzaţia pe care o conţine Tăietorul să fie încă şi mai stranie,

nu-i aşa? Ca şi cum ar fi fost scrisă de cineva care nu ştia că dumneata eşti steril. Nu te-ai gândit la nimic din toate acestea atunci când ai citit cartea?

Zăpada cădea des pe părul celor doi bărbaţi, pe umerii lor.

— Nu credeam că lui Owen îi pasă dacă ceva din toate astea era sau nu adevărat, spuse Fancourt încet, suflând fumul. Calomniile rămân. El asta făcea, arunca o grămadă de calomnii în jur. Credeam că vrea să provoace cât mai mult scandal posibil.

— Crezi că de-aia ţi-a trimis de timpuriu un exemplar al manuscrisului?

Când Fancourt nu răspunse, Strike continuă:

— E uşor de verificat, ştii. Curier – compania de mesagerie –, trebuie să existe un document. Ai putea să-mi spui.

O pauză îndelungată.

— Bine, spuse Fancourt în cele din urmă.

— Când l-ai primit?

— În dimineaţa lui 6.

— Ce ai făcut cu el?

— L-am ars, spuse Fancourt scurt, întocmai precum Kathryn Kent. Mi-am dat seama ce vrea să facă: încerca să provoace un scandal public, să obţină maximumul de publicitate. Soluţia de ultimă instanţă a unui ratat – nu aveam de gând să-i fac pe plac.

Frânturi de zgomote de la petrecerea dinăuntru ajunseră la ei atunci când uşa de la grădină se deschise şi se închise iar. Se auziră nişte paşi ezitanţi care şerpuiau prin zăpadă, apoi o umbră masivă se ivi din întuneric.

— Ce se întâmplă aici? croncăni Elizabeth Tassel, care era învelită într-o haină groasă, cu guler de blană.

În clipa în care îi auzi vocea, Fancourt dădu să intre înăuntru. Strike se întrebă când fusese ultima oară. Când cei doi ajunseseră faţă în faţă, altfel decât într-o mulţime de sute de oameni.

— Aşteaptă o clipă, te rog, îi ceru Strike scriitorului.

Fancourt ezită. Tassel i se adresă lui Strike, cu vocea ei răguşită şi gravă.

— Lui Pinks îi e dor de Michael.

— Iar dumneata ştii cel mai bine ce înseamnă asta, spuse Strike.

Zăpada cădea foşnind pe frunze şi pe iazul îngheţat unde se afla cupidonul, cu săgeata îndreptată spre cer.

— Dumneata considerai scrisul lui Elizabeth „lamentabil de imitativ”, nu-i aşa? îl întrebă Strike pe Fancourt. Aţi studiat amândoi tragediile iacobine ale răzbunării, ceea ce explică similarităţile dintre stilurile voastre.

Apoi Strike i se adresă lui Tassel:

— Dar dumneata eşti o foarte bună imitatoare a scrisului altora, cred, îi spuse Strike lui Tassel.

Strike ştiuse că ea avea să vină dacă îl lua pe Fancourt deoparte, ştiuse că ea avea să se sperie de ce îi spunea el scriitorului acolo, în întuneric. Elizabeth stătea perfect nemişcată, în timp ce zăpada ateriza pe gulerul ei de blană, pe părul ei gri ca oţelul. În lumina slabă a ferestrelor îndepărtate ale clubului, Strike distingea cu greu contururile feţei ei. Intensitatea şi goliciunea privirii ei erau remarcabile. Elizabeth avea ochii morţi şi inexpresivi ai unui rechin.

— De exemplu, ai dus stilul lui Elspeth Fancourt până la perfecţiune.

Gura lui Fancourt se deschise brusc, în tăcere. Timp de câteva secunde, singurul sunet în afara foşnetului zăpezii fu şuieratul abia auzit emis de plămânii lui Elizabeth Tassel.

— De la bun început m-am gândit că Owen Quine trebuia să te fi avut cu ceva la mână, spuse Strike. Nu păreai deloc tipul de femeie care s-ar lăsa transformată într-o bancă privată şi servilă, care ar fi preferat să-l păstreze pe Quine şi să-l lase pe Fancourt să plece. Toate aburelile cu libertatea de expresie... *dumneata* ai scris pastişa cărţii lui Elspeth Fancourt care a făcut-o să se sinucidă. În toţi aceşti ani nu a existat decât afirmaţia dumitale că Owen ţi-a arătat textul pe care îl scrisese. Era invers.

Se lăsă tăcerea. Se auzeau doar foşnetul zăpezii şi acel sunet uşor şi sinistru care emana din pieptul lui Elizabeth Tassel. Fancourt privea de la agentă la detectiv, cu gura

căscată.

— Poliţia a bănuit că Owen Quine te şantaja, spuse Strike, dar i-ai păcălit cu o poveste emoţionantă că i-ai împrumutat bani pentru Orlando. L-ai plătit ca să tacă mai bine de un sfert de secol, nu-i aşa?

Strike încerca s-o determine să vorbească, dar ea nu spuse nimic, continuând să-l privească fix cu ochii goi şi întunecaţi ca nişte găuri de pe faţa ei ştearsă şi palidă.

— Cum te-ai descris când am luat masa? o întrebă Strike. „Însăşi definiţia unei fete bătrâne ireproşabile”? Dar ai găsit un debuşeu pentru frustrările dumitale, nu-i aşa, Eizabeth?

Ochii înnebuniţi şi goi se rotiră brusc spre Fancourt, care se mişcase pe loc.

— Ţi-a făcut plăcere să-ţi croieşti drum violându-i şi ucigându-i pe toţi cei pe care îi cunoşti, Elizabeth? O imensă explozie de răutate şi obscenitate prin care te răzbunai pe toată lumea, descriindu-te drept geniul neapreciat, lovind în treacăt în toţi cei care aveau o viaţă amoroasă mai reuşită, o…

O voce catifelată vorbi în întuneric şi, pentru o clipă, Strike nu îşi dădu seama de unde vine. Era stranie, nefamiliară, ascuţită şi suferindă: vocea despre care o femeie nebună şi-ar fi putut imagina că exprimă inocenţă şi bunătate.

— Nu, domnule Strike, şopti ea, asemenea unei mame care îi spune copilului somnoros să nu se ridice, să nu se zbată. Om sărman şi neghiob. Sărmanul de tine.

Elizabeth se forţă să râdă, cu pieptul gâfâind şi plămânii şuierând.

— A fost rănit grav în Afganistan, îi spuse ea lui Fancourt cu acea voce misterioasă şi sentimentală. Cred că e în stare de şoc. Traume cerebrale, la fel ca micuţa Orlando. Sărmanul domnul Strike are nevoie de ajutor.

Plămânii ei şuierau, în timp ce ea respira mai repede.

— Ar fi trebuit să-ţi cumperi o mască, nu-i aşa, Elizabeth? întrebă Strike.

I se păru că vede cum ochii ei se măresc şi se întunecă, iar pupilele se dilată din cauza adrenalinei care îi străbătea.

Mâinile mari, bărbăteşti, se strânseseră ca nişte gheare.

— Ai crezut că ai rezolvat totul, nu-i aşa? Frânghii, deghizare, haine de protecţie care să te apere de acid – dar nu ţi-ai dat seama că inhalarea vaporilor o să-ţi ardă ţesuturile.

Aerul rece exacerba gâfâitul ei. Panicată, Elizabeth părea excitată sexual.

— Cred, spuse Strike cu o cruzime calculată, că asta te-a înnebunit propriu-zis, Elizabeth, nu-i aşa? Dar nu poţi decât să speri că juriul o să te creadă oricum, nu? Ce viaţă irosită. Cu afacerea distrusă, fără bărbat, fără copii…

Apoi Strike întrebă fără menajamente, privindu-i fix:

— Spuneţi-mi, a existat vreodată între voi doi vreo acuplare ratată? Treaba cu „scula bleagă”… îmi sună ca şi cum Quine ar fi ficţionalizat-o în adevărata *Bombyx Mori*.

Cum cei doi stăteau cu spatele la lumină, Strike nu putu să le vadă expresiile, dar limbajul lor corporal îi oferi răspunsul: îndepărtarea instantanee a unuia faţă de celălalt, ca să se întoarcă spre el, exprimase fantoma unui front unit.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Strike, urmărind conturul întunecat care era Elizabeth. După ce Elspeth a murit? Dar apoi ai continuat cu Fenella Waldegrave, nu, Michael? Nu mai aveai de ce să-ţi pierzi vremea aici, înţeleg?

Elizabeth emise un icnet slab. Era ca şi cum el ar fi lovit-o.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mârâi Fancourt.

Acum era furios pe Strike. Strike ignoră reproşul lui implicit. Încă o îmboldea pe Elizabeth, în timp ce plămânii ei şuierători se luptau pentru oxigen în ninsoarea care cădea.

— Probabil că te-ai enervat foarte rău când pe Quine l-a luat valul şi a început să urle despre conţinutul adevăratei *Bombyx Mori* în River Café, nu-i aşa, Elizabeth? După ce l-ai avertizat să nu sufle o vorbă despre conţinutul ei?

— Nebun, şopti ea cu un zâmbet forţat, cu ochii ei de rechin şi dinţii mari şi galbeni sclipind. Eşti nebun. Războiul nu te-a mutilat doar…

— Drăguţ, spuse Strike apreciativ. Iată şi scorpia tiranică, cum mi-a zis toată lumea că eşti…

— Şchiopătezi prin Londra şi încerci să ajungi în ziare,

gâfâi ea. Eşti exact ca sărmanul Owen, exact ca el… cât îi mai plăceau ziarele, nu-i aşa, Michael?

Elizabeth se întoarse, făcând apel la Fancourt.

— Nu adora Owen publicitatea? Şi a fugit ca un băieţel care se joacă de-a v-aţi ascunselea…

— Dumneata l-ai încurajat pe Quine să se ducă să se ascundă în Talgarth Road, spuse Strike. A fost doar ideea dumitale.

— N-am de gând să mai ascult aşa ceva, şopti ea.

Plămânii ei şuierau, în timp ce Elizabeth inspiră aerul îngheţat şi ridică vocea:

— *Nu te ascult, domnule Strike, nu te ascult. Nimeni nu te ascultă, om sărman şi neghiob*…

— Dumneata mi-ai spus că Owen Quine era lacom de laude, spuse Strike, ridicând vocea peste incantaţia ascuţită cu care ea încerca să-i acopere cuvintele. Eu cred că el ţi-a expus întreaga intrigă viitoare a lui *Bombyx Mori* acum luni de zile şi cred că Michael, aici de faţă, apărea şi el acolo într-o anumită formă – nu atât de grosolan ca Gloriezadarnică, dar zeflemisit pentru că nu i se scoală, poate? „Clipa răzbunării pentru noi amândoi”, nu?

Şi, aşa cum Strike se aşteptase, ea icni scurt şi se opri din incantaţia ei febrilă.

— I-ai spus lui Quine că *Bombyx Mori* era sclipitoare, că avea să fie cea mai bună carte pe care o scrisese vreodată, că avea să fie un succes enorm, dar că nu trebuia să spună absolut nimic despre conţinutul ei, în eventualitatea unor procese, şi ca să aibă un impact şi mai mare când era dezvăluit. Şi în tot acest timp dumneata scriai propria dumitale versiune. Ai avut suficient timp ca să-ţi iasă cum trebuie, nu-i aşa, Elizabeth? 26 de ani de seri pustii, ai fi putut să scrii până acum destule cărţi, ca absolventă de Oxford… dar despre ce ai fi scris? N-ai avut neapărat o viaţă foarte plină, nu-i aşa?

Expresia chipului ei era una de furie oarbă. Degetele ei se îndoiră, dar Elizabeth îşi redobândi controlul. Strike voia ca ea să cedeze, să se prăbuşească, însă ochii de rechin păreau să

aştepte ca el să manifeste slăbiciune, să-i ofere o şansă.

— Ai creat un roman dintr-un plan al unei crime. Îndepărtarea măruntaielor şi acoperirea cadavrului cu acid nu erau simbolice, erau menite să distrugă probele criminalistice – dar toată lumea a luat asta drept literatură. Şi l-ai făcut pe acel nemernic stupid şi egoist să contribuie la plănuirea propriei lui morţi. I-ai spus că ai o idee excelentă care o să-i aducă o faimă uriaşă şi profituri mari: voi doi aveaţi să puneţi în scenă o ceartă în public – dumneata să spui că romanul era prea discutabil ca să fie publicat –, iar el să dispară. Dumneata aveai să faci să circule zvonuri despre conţinutul cărţii şi, în cele din urmă, după ce Quine se lăsa găsit, să-i obţii un contract gras.

Elizabeth scutura din cap, cu plămânii trudindu-se zgomotos, dar ochii ei morţi nu slăbeau faţa lui Strike.

— El a trimis cartea. Dumneata ai amânat câteva zile, până în noaptea focurilor de artificii, ca să te asiguri că ai o grămadă de zgomote pentru o diversiune frumoasă, apoi ai trimis exemplare din falsul *Bombyx* lui Fisher – ca să se vorbească mai mult de carte –, lui Waldegrave şi lui Michael, aici de faţă. Ai înscenat cearta voastră publică, apoi l-ai urmărit pe Quine până în Talgarth Road…

— Nu, spuse Fancourt, aparent incapabil să se mai abţină.

— Ba da, spuse Strike nemilos. Quine nu şi-a dat seama că ar avea de ce să se teamă din partea lui Elizabeth – din partea partenerei lui de intrigă în ceea ce urma să fie lovitura secolului. Cred că la acel moment aproape uitase deja că ceea ce îţi făcea el de ani de zile era şantaj, nu-i aşa, Elizabeth? Pur şi simplu îşi făcuse un obicei din a-ţi cere bani şi a-i primi. Mă îndoiesc că aţi mai discutat vreodată despre parodie, lucrul care ţi-a distrus viaţa… Şi ştii ce cred că s-a întâmplat odată ce el ţi-a deschis uşa, Elizabeth?

Împotriva voinţei sale, Strike îşi aminti scena: fereastra mare şi boltită, trupul aşezat acolo în centru, ca pentru o sinistră natură moartă.

— Cred că l-ai pus pe acel prostănac naiv şi narcisist să pozeze pentru o fotografie de publicitate. Stătea în genunchi?

Eroul din cartea reală imploră sau se roagă? Sau l-ai legat ca pe Bombyx al *dumitale?* I-ar fi plăcut lui Quine, nu-i aşa, să pozeze legat cu frânghii? Asta ar fi făcut uşoară sarcina de a trece în spatele lui şi a-i zdrobi capul cu opritorul de metal al uşii, nu-i aşa? La adăpostul focurilor de artificii din vecinătate, l-ai doborât pe Quine, i-ai despicat corpul şi…

Fancourt scoase un geamăt sugrumat, dar Tassel vorbi din nou, croncănind spre Strike într-o încercare caricaturală de consolare:

— Ar trebui să mergi la un control, domnule Strike. *Sărmanul* domn Strike.

Şi, spre surpriza lui Strike, întinse una dintre mâinile ei mari ca să o pună pe umărul lui acoperit de zăpadă. Amintindu-şi ce făcuseră acele mâini, Strike se dădu înapoi instinctiv, iar braţul ei căzu greoi pe lângă corp şi rămase acolo, cu degetele încleştându-se din reflex.

— Ai umplut o geantă de voiaj cu măruntaiele lui Owen şi cu manuscrisul real, spuse detectivul.

Tassel se apropiase atât de mult, încât Strike simţea din nou mirosul ei, un amestec de parfum şi fum de ţigară stătut.

— Apoi ai luat mantia şi pălăria lui Quine şi ai plecat. Te-ai dus să bagi un al patrulea exemplar al manuscrisului falsului *Bombyx Mori* în cutia poştală a lui Kathryn Kent, ca să măreşti numărul de suspecţi şi să incriminezi o altă femeie care obţinea ceea ce dumneata nu obţinusei niciodată – sex. Tovărăşie. Cel puţin un prieten.

Tassel se prefăcu din nou că râde, dar de data aceasta părea un râs maniacal. Degetele ei continuau să se strângă şi să se desfacă.

— Dumneata şi cu Owen v-aţi fi înţeles atât de bine, şopti ea. Nu-i aşa, Michael? Nu s-ar fi înţeles de minune cu Owen? Fantezii bolnave… oamenii o să râdă de dumneata, domnule Strike.

Gâfâia mai tare ca oricând, iar ochii aceia morţi şi inexpresivi priveau fix de pe faţa ei încremenită şi albă.

— Un sărman invalid care încearcă să-şi recreeze senzaţia de succes, mergând pe urmele celebrului dumitale ta…

— Ai vreo dovadă pentru toate astea? întrebă Fancourt în zăpada învârtejită.

Vocea lui aspră trăda dorinţa ca toate astea să nu fie adevărate. Asta nu era o tragedie de cerneală pe hârtie, nu era o scenă fardată a morţii. Aici, lângă el, se afla prietena vie a anilor lui de studenţie şi, indiferent unde i-ar fi dus viaţa pe amândoi după aceea, ideea că acea fată masivă, dizgraţioasă şi îndrăgostită pe care o cunoscuse la Oxford se putuse transforma într-o femeie capabilă de o crimă grotescă era aproape de nesuportat.

— Da, am dovada, spuse Strike încet. Am o a doua maşină electrică de scris, exact modelul celei a lui Quine, înfăşurată într-o burqa neagră şi o salopetă pătată cu acid clorhidric, cu un balast din pietre. Un scafandru amator pe care se întâmplă să-l cunosc a scos-o din mare cu doar câteva zile în urmă. Zăcea sub nişte stânci celebre din Gwithian: Hell's Mouth, un loc care apare pe coperta cărţii lui Dorcus Pengelly. Presupun că ţi le-a arătat când ai vizitat-o, nu-i aşa, Elizabeth? Te-ai întors acolo singură, cu mobilul tău, spunându-i că trebuia să cauţi un semnal mai bun?

Tassel scoase un icnet, ca sunetul scos de un om care a fost lovit în stomac. Timp de o secundă nimeni nu mişcă, apoi Tassel se întoarse stângaci şi începu să fugă de ei spre club, împleticindu-se. Un dreptunghi galben şi strălucitor de lumină tremură şi apoi dispăru, în timp ce uşa se deschidea şi se închidea.

— Dar, spuse Fancourt, făcând câţiva paşi şi privind din nou spre Strike oarecum fioros, nu poţi – trebuie s-o opreşti!

— N-aş putea s-o prind nici dacă aş vrea, spuse Strike aruncând chiştocul ţigării în zăpadă. Genunchiul slăbit.

— Ar putea să facă orice…

— S-a dus să se sinucidă, probabil, fu Strike de acord, scoţând mobilul.

Scriitorul se holba la el.

— Eşti… eşti un nemernic nepăsător!

— Nu eşti primul care spune asta.

Strike formă un număr.

— Eşti gata? spuse el la telefon. Am plecat.

49

Pericolele, asemenea stelelor, strălucesc
cel mai bine în întuneric.

Thomas Dekker, *Nobilul soldat spaniol*

Femeia solidă ieşi orbeşte pe lângă fumătorii din faţa clubului, alunecând puţin pe zăpadă. Începu să alerge pe strada întunecoasă, cu haina cu guler de blană fluturând în urma ei.

Un taxi cu semnul „Liber” aprins ieşi încet de pe o stradă laterală şi ea îl opri, dând nebuneşte din braţe. Taxiul opri încet, cu farurile ca două conuri de lumină a căror traiectorie era întreruptă de ninsoarea deasă.

— Fulham Palace Road, spuse vocea aspră şi joasă, întrerupându-se din suspine.

Se desprinseră încet de trotuar. Taxiul era vechi, cu geamul despărţitor zgâriat şi puţin pătat de anii de fumat ai proprietarului său. Elizabeth Tassel se vedea în oglinda retrovizoare când lumina străzii aluneca peste ea. Plângea încet în mâinile ei mari, cutremurându-se toată.

Şoferiţa nu întrebă ce se întâmplase, ci privi dincolo de clientă pe strada din urma lor, unde se vedeau siluetele micşorate a doi bărbaţi care se grăbeau pe drumul înzăpezit spre o maşină sport roşie de mai încolo.

Taxiul făcu la stânga la capătul străzii, iar Elizabeth Tassel continua să plângă cu faţa în mâini. Căciula groasă de lână a şoferiţei îi înţepa pielea, oricât de recunoscătoare ar fi fost aceasta pentru ea în timpul lungilor ore de aşteptare. Pe King’s Road taxiul acceleră, pe deasupra zăpezii groase şi fine care se opunea încercării cauciucurilor de a o strivi şi transforma în zloată. Viscolul se învârtejea necruţător, făcând drumurile tot mai periculoase.

— Mergi într-o direcţie greşită.

— S-a făcut o deviere a traficului, minţi Robin. Din cauza zăpezii.

Privi în ochii lui Elizabeth în oglindă. Femeia se uită peste umăr. Maşina Alfa Romeo roşie era prea în urmă ca s-o poată vedea. Elizabeth privi insistent şi frenetic la clădirile pe lângă care treceau. Robin auzea şuieratul sinistru al pieptului ei.

— Mergem în direcţia opusă.

— O să întorc într-o clipă, spuse Robin.

Nu o văzu pe Elizabeth Tassel că încearcă uşa, dar o auzi. Toate uşile erau încuiate.

— Poţi să mă laşi aici, spuse ea tare. Deschide-mi, n-auzi?

— N-o să găsiţi alt taxi pe vremea asta, spuse Robin.

Contaseră pe faptul că Tassel va fi prea tulburată ca să observe unde mergeau ceva mai mult timp. Taxiul abia ajunsese în Sloane Square. Mai erau încă doi kilometri până la New Scotland Yard. Ochii lui Robin se repeziră din nou spre oglinda retrovizoare. Maşina Alfa Romeo era un punct mic şi roşu în depărtare.

Elizabeth îşi desfăcuse centura de siguranţă.

— Opreşte taxiul! strigă ea. Opreşte şi lasă-mă să ies!

— Nu pot opri aici, spuse Robin.

Vorbea mult mai calm decât se simţea, deoarece femeia se ridicase de pe locul ei şi bâjbâia cu mâinile ei mari la geamul despărţitor.

— O să vă rog să staţi jos, doamnă…

Geamul glisant se deschise. Mâna lui Elizabeth prinse căciula lui Robin şi un pumn de păr. Capul ei era aproape lângă cel al lui Robin, iar expresia ei era veninoasă. Şuviţe de păr transpirate îi cădeau lui Robin în ochi.

— Lasă-mă în pace!

— Cine eşti? ţipă Tassel strident, scuturând capul lui Robin în timp ce strângea pumnul de păr în mână. Ralph zicea că a văzut o blondă care căuta în gunoi – *cine eşti?*

— Dă-mi drumul! strigă Robin, în timp ce cealaltă mână a lui Tassel o prindea de gât.

La 200 de metri în urma lor, Strike urlă la Al:

— Apasă naibii pe acceleraţie, ceva nu e în regulă, uită-te

la el…

Taxiul din faţa lor gonea dintr-o parte în alta a străzii.

— Pe gheaţă e întotdeauna ca dracu’, gemu Al.

Maşina patină puţin, iar taxiul coti spre Sloane Square în viteză şi dispăru din câmpul vizual.

Tassel aproape ajunsese pe bancheta din faţă a taxiului, ţipând din gâtul ei sfâşiat – Robin încerca să o respingă cu o mână, continuând să ţină şi volanul – nu vedea pe unde merge din cauza părului şi a zăpezii, iar acum ambele mâini ale lui Tassel erau pe gâtul ei, strângând – Robin încercă să găsească frâna, dar când taxiul ţâşni înainte îşi dădu seama că apăsase acceleraţia – nu putea respira – îşi luă ambele mâini de pe volan şi încercă să desfacă strânsoarea puternică a femeii – ţipetele trecătorilor, o zdruncinătură teribilă şi apoi un scrâşnet asurzitor de sticlă şi metal pe beton, durerea arzătoare provocată de apăsarea centurii de siguranţă pe corp în timp ce taxiul se izbea, dar Robin simţi că leşină şi totul se întunecă…

— Dă-o dracu’ de maşină, trebuie să intrăm acolo! urlă Strike la Al, acoperind sunetul alarmei unui magazin şi ţipetele trecătorilor împrăştiaţi.

Al opri maşina printr-un derapaj dezordonat în mijlocul drumului, la o sută de metri de locul în care taxiul trecuse prin vitrina unui magazin, făcând-o praf. Al sări afară, în timp ce Strike se chinuia să se ridice. Un grup de trecători care fugiseră din calea taxiului în timp ce acesta urca pe trotuar, unii dintre ei îmbrăcaţi în smoking pentru petrecerea de Crăciun, priviră uimiţi cum Al alerga pe zăpadă spre accident, alunecând şi aproape căzând.

Uşa din spate a taxiului se deschise. Elizabeth Tassel ţâşni de pe bancheta din spate şi începu să alerge.

— Al, prinde-o! urlă Strike, încă luptându-se cu zăpada. Prinde-o, Al!

Le Rosey avea o echipă de rugby excelentă. Al era obişnuit să primească ordine. După un scurt sprint, o doborî cu un placaj perfect. Elizabeth căzu în zăpadă cu un bufnet puternic, printre strigătele de protest ale multor femei care asistau. Al o

ţinu acolo în timp ce ea se zbătea şi înjura, respingând toate tentativele bărbaţilor galanţi care încercau s-o ajute pe victima lui.

Strike era imun la toate acestea: părea să alerge cu încetinitorul, străduindu-se să nu cadă, împleticindu-se spre taxiul a cărui nemişcare era rău prevestitoare. Absorbiţi de Al şi de captiva lui care se zbătea şi înjura, nimeni nu mai avea timp să se gândească la şoferul taxiului.

— Robin…

Robin era căzută într-o parte, susţinută încă de centura de siguranţă. Avea sânge pe faţă, dar când Strike îi rosti numele, ea răspunse cu un geamăt înfundat:

— Slavă Domnului… slavă Domnului…

Sirene de poliţie răsunau deja în piaţă. Acopereau alarma magazinului şi protestele tot mai puternice ale londonezilor şocaţi. Strike desfăcu centura lui Robin şi o împinse uşor înapoi în taxi, când ea încercă să se dea jos.

— Rămâi acolo.

— Şi-a dat seama că nu mergeam acasă la ea, murmură Robin. Şi-a dat seama imediat că mergeam într-o direcţie greşită.

— Nu contează, gâfâi Strike. Ai adus Scotland Yard-ul la noi.

Lumini sclipitoare ca diamantul licăreau în copacii goi din jurul pieţei. Zăpada cădea asupra mulţimii adunate. Taxiul ieşea din vitrina spartă, iar maşina sport stătea în mijlocul pieţei, parcată neglijent, atunci când maşinile poliţiei se opriră, cu luminile albastre şi pâlpâitoare scânteind pe pământul presărat cu sticlă strălucitoare şi sirenele cedând în faţa alarmei magazinului.

În timp ce fratele lui vitreg încerca să explice, strigând, de ce stătea deasupra unei femei de 60 de ani, detectivul uşurat şi epuizat se lăsă pe spate în taxi, lângă partenera lui, şi se trezi râzând – împotriva voinţei lui şi a ceea ce presupune bunul gust.

O săptămână mai târziu

CYNTHIA: Ce vrei să spui, Endymion, că toate
acestea au fost pentru dragoste?
ENDYMION: Vreau să spun, doamnă, că zeii
mi-au trimis ura unei femei.

John Lyly, *Endymion sau omul din Lună*

Strike nu mai vizitase până atunci apartamentul lui Robin şi Matthew din Ealing. Insistenţele lui ca Robin să-şi ia liber de la serviciu ca să-şi revină după trauma uşoară şi tentativa de strangulare nu fuseseră prea bine primite.

— Robin, îi spusese el răbdător la telefon, a trebuit să închid biroul oricum. Presa mişună peste tot pe Denmark Street… Eu stau la Nick şi Ilsa.

Dar nu putea să dispară în Cornwall fără s-o vadă. Când ea deschise uşa de la intrare, Strike se bucură să vadă că vânătăile de pe gâtul şi fruntea ei se estompaseră deja, devenind de un albastru şters.

— Cum te simţi? întrebă el, ştergându-şi picioarele pe preşul de la intrare.

— Excelent! spuse ea.

Apartamentul era mic, dar primitor şi mirosea a parfumul ei, pe care el nu prea îl remarcase până atunci. Poate că o săptămână fără să-l simtă îl făcuse mai sensibil faţă de acesta. Robin îl conduse în sufragerie, care era zugrăvită cu un model de magnolii, ca sufrageria lui Kathryn Kent, şi unde el observă cu interes un exemplar din *Intervievarea investigativă: psihologia şi practica ei* zăcând desfăcut pe un scaun. În colţ era un brad mic de Crăciun, cu podoabe albe şi argintii precum copacii din Sloane Square care alcătuiseră fundalul fotografiilor de presă cu taxiul zdrobit.

— Lui Matthew i-a trecut? întrebă Strike, lăsându-se să cadă pe canapea.

— N-aş putea spune că e mai fericit ca oricând, răspunse ea zâmbind larg. Ceai?

Ea ştia cum îl preferă el: de culoarea creozotului.

— Cadou de Crăciun, îi spuse el când Robin reveni cu tava.

Îi întinse un plic alb banal. Robin îl deschise, curioasă, şi scoase un teanc de hârtii tipărite şi capsate.

— Curs de supraveghere în ianuarie, spuse Strike. Astfel încât data viitoare când mai scoţi o pungă cu rahat de câine din container să nu te observe nimeni.

Robin râse, încântată.

— Mulţumesc. *Mulţumesc!*

— Cele mai multe femei ar fi aşteptat flori.

— Eu nu sunt ca ele.

— Da, am observat, spuse Strike luând un biscuit cu ciocolată.

— L-au analizat deja? întrebă ea. Rahatul de câine?

— Da. Plin de măruntaie umane. Tassel le dezgheţa puţin câte puţin. Au găsit urme în bolul dobermanului şi restul în congelatorul ei.

— O, Doamne, spuse Robin în timp ce zâmbetul îi dispărea de pe faţă.

— Geniu criminal, spuse Strike. S-a furişat în biroul lui Quine şi a plantat în spatele mesei două dintre panglicile folosite de la propria ei maşină de scris… Anstis a acceptat să le testeze acum; nu există niciun fel de ADN al lui Quine pe ele. Nu le-a atins niciodată – prin urmare, nu el a scris ce e pe ele.

— Anstis mai vorbeşte cu tine, nu-i aşa?

— Puţin. Îi e greu să mă îndepărteze de tot. I-am salvat viaţa.

— Îmi dau seama cum asta poate crea o situaţie stânjenitoare, fu de acord Robin. Deci acum acceptă toată teoria ta?

— Acum e un caz banal, când ştiu ce să caute. Tassel a cumpărat cu aproape doi ani în urmă maşina de scris identică. A comandat burqa şi frânghiile de pe cardul lui Quine şi a cerut să fie trimise acasă, în timp ce acolo erau lucrătorii. De-a

lungul anilor a avut o grămadă de ocazii în care să pună mâna pe cardul lui Visa. Când el se ducea la baie, haina lui rămânea atârnată în birou… putea să-i scoată pe furiş portofelul în timp ce el dormea, beat, când îl ducea acasă de la petreceri. Ea îl cunoştea suficient de bine ca să-şi dea seama că era neglijent când trebuia să verifice chestii ca facturile. Avusese acces la cheia casei din Talgarth Road – uşor de copiat. Cutreierase toată casa, ştia de acidul clorhidric care era acolo. Strălucit, dar prea elaborat.

Strike sorbi din ceaiul lui maro-închis.

— Acum se pare că e supravegheată să nu se sinucidă. Dar încă n-ai auzit partea cea mai dementă.

— Mai e ceva? întrebă Robin cu teamă.

Oricât de mult îşi dorise să-l vadă pe Strike, se simţea încă puţin slăbită după evenimentele din urmă cu o săptămână. Se îndreptă de spate şi îl privi drept în faţă, pregătită.

— A păstrat cartea aia însângerată.

Robin se încruntă la el.

— Ce vrei să…?

— Era în congelator, alături de măruntaie. Era pătată de sânge pentru că o cărase în geantă, împreună cu măruntaiele. Manuscrisul adevărat. *Bombyx Mori*-ul pe care l-a scris Quine.

— Dar… de ce Dumnezeu…?

— Cine ştie. Fancourt spune…

— Te-ai întâlnit cu el?

— În treacăt. Fancourt s-a hotărât că el ştiuse tot timpul că era Elizabeth. Pun pariu cu tine despre ce o să fie vorba în următorul lui roman. În orice caz, el zice că ea n-ar fi fost în stare să distrugă un manuscris original.

— Pentru numele lui Dumnezeu – dar n-a avut nicio problemă să-l distrugă pe autor!

— Da, dar asta era *literatură,* Robin, spuse Strike rânjind. Şi fii atentă la asta: Roper Chard e nerăbdătoare să publice documentul autentic. Fancourt o să scrie introducerea.

— Sper că *glumeşti!*

— Nu. Quine o să aibă în sfârşit un bestseller. Leonora şi Orlando or să se îngroape în bani odată ce *Bombyx Mori*

ajunge în librării. Mi-am adus aminte, mai am ceva pentru tine.

Strike îşi strecură mâna în buzunarul interior al hainei întinse lângă el, pe canapea, şi îi înmână un desen rulat pe care îl păstrase acolo la adăpost. Robin îl desfăşură şi zâmbi, iar ochii i se umplură de lacrimi. Doi îngeri cu păr cârlionţat dansau împreună sub un rând scris cu grijă: *Pentru Robin, cu dragoste de la Dodo.*

— Ce mai fac?

— Excelent, spuse Strike.

Făcuse o vizită în casa din Southern Row, la invitaţia Leonorei. Ea şi cu Orlando îl întâmpinaseră la uşă, ţinându-se de mână, cu Maimuţica Obraznică atârnând ca de obicei de gâtul lui Orlando.

— Unde e Robin? întrebase Orlando. Vreau să vină Robin aici. I-am făcut un desen.

— Doamna a avut un accident, îi aminti Leonora fiicei ei.

Se trase în spate, în hol, ca să-l lase pe Strike să intre, continuând să ţină strâns mâna lui Orlando, ca şi cum s-ar fi temut că cineva ar putea să le despartă iar.

— Ţi-am spus, Dodo, doamna a făcut ceva foarte curajos şi a avut un accident de maşină.

— Mătuşa Liz a fost *rea,* îi spuse Orlando lui Strike, mergând cu spatele pe hol, încă ţinându-se de mână cu mama ei, dar privind fix spre Strike, cu ochii ei verzi şi limpezi. Ea e cea care l-a făcut pe tati să moară.

— Da, eu... ăă... ştiu, răspunse Strike cu acea senzaţie familiară de stânjeneală pe care părea să i-o provoace Orlando de fiecare dată.

O găsi pe Edna de alături stând la masa din bucătărie.

— Ah, ce deştept ai fost, îi repetă ea la nesfârşit. Dar nu ţi se pare ceva *îngrozitor?* Cum se simte sărmana dumitale parteneră? Nu crezi că a fost ceva *teribil?*

— Dumnezeu să le aibă în pază, spuse Robin după ce Strike îi descrise relativ detaliat această scenă.

Apoi desfăşură desenul lui Orlando pe măsuţa dintre ei, lângă cursul de supraveghere, unde putea să le admire pe

amândouă.

— Şi cum se simte Al?

— E copleşit de entuziasm, spuse Strike ursuz. I-am oferit o imagine falsă despre cât de încântătoare e munca.

— Mi-a plăcut de el, spuse Robin zâmbind.

— Mda, mă rog, tu erai lovită la cap, spuse Strike. Iar Polworth e extaziat că le-a dat o lecţie celor de la poliţie.

— Ai nişte prieteni foarte interesanţi, spuse Robin. Cât va trebui să plăteşti pentru repararea taxiului tatălui lui Nick?

— Încă n-am primit factura, oftă el.

După alţi câţiva biscuiţi, Strike adăugă, cu ochii la cadoul său pentru Robin:

— Va trebui să iau încă o angajată provizorie cât timp înveţi tu supravegherea.

— Da, bănuiesc că da, fu de acord Robin.

După o scurtă ezitare, adăugă:

— Sper să fie varză.

Strike râse în timp ce se ridica în picioare şi îşi lua haina.

— Eu nu mi-aş face griji. Fulgerul nu loveşte de două ori în acelaşi loc.

— Nu ţi s-a spus niciodată aşa, printre multele tale porecle? se întrebă Robin în timp ce străbăteau holul.

— Aşa cum?

— „Fulgerul” Strike?

— Ţi se pare plauzibil? întrebă el, arătând spre picior. Ei bine, Crăciun fericit, partenere.

Ideea unei îmbrăţişări pluti pentru scurt timp în aer, dar ea întinse mâna mimând un gest bărbătesc, iar el i-o strânse.

— Multă distracţie în Cornwall.

— Şi ţie în Masham.

Când să dea drumul mâinii ei, Strike o răsuci rapid, înainte ca Robin să-şi dea seama ce se întâmplă, el îi sărutase dosul palmei. Apoi, zâmbind larg şi făcându-i semn cu mâna, Strike dispăru.

Mulţumiri

Să scriu ca Robert Galbraith a fost o mare bucurie, iar următorii oameni au contribuit cu toţii la asta. Sincere mulţumiri către:

SOBE, Deeby şi Back Door Man, pentru că fără ei, n-aş fi ajuns aici. Haideţi să plănuim un jaf data viitoare.

David Shelley, nepreţuitul meu editor, sprijin neclintit şi coleg de INFJ. Mulţumesc că eşti atât de eficient în munca ta, că iei în serios toate lucrurile care contează şi că tot restul ţi se pare la fel de amuzant ca şi mie.

Agentul meu, Neil Blair, care a acceptat voios să mă ajute să-mi realizez ambiţia de a deveni autor debutant. Eşti cu adevărat un om rar.

Toată lumea de la Little, Brown care a lucrat cu atât de multă hărnicie şi entuziasm la primul roman al lui Robert, fără să aibă idee cine era el. Recunoştinţa mea specială pentru echipa audiobook-ului, care i-a dus pe Robert pe locul 1 înainte ca el să fie demascat.

Lorna şi Steve Barnes, care mi-au dat posibilitatea de a bea la The Bay Horse, de a examina mormântul lui Sir Marmaduke Wyvill şi de a descoperi că oraşul natal al lui Robin se pronunţă „Mass-um”, nu „Mash-em”, scutindu-mă de multă stânjeneală ulterioară.

Fiddy Henderson, Christine Collingwood, Fiona Shapcott, Angela Milne, Alison Kelly şi Simon Brown, fără a căror muncă asiduă n-aş fi avut timp să scriu *Viermele de mătase* sau orice altceva.

Mark Hutchinson, Nicky Stonehill şi Rebecca Salt, care îşi pot asuma o mare parte din meritul pentru faptul că încă nu mi-am pierdut minţile de tot.

Familia mea, mai ales Neil, pentru mult mai mult decât aş putea exprima în câteva rânduri, dar în acest caz pentru că a susţinut cu atâta entuziasm o crimă sângeroasă.

Când scriitorul Owen Quine dispare, soția lui apelează la detectivul particular Cormoran Strike. La început, femeia crede că soțul ei a plecat pentru că a vrut pur și simplu să fie singur câteva zile – așa cum a mai făcut înainte – și îi cere lui Strike să-l găsească și să-l aducă acasă.

Dar, pe măsură ce ancheta lui Strike înaintează, devine limpede că dispariția lui Quine implică mai multe decât și-ar fi imaginat soția lui. Scriitorul tocmai a finalizat un manuscris în care face câte un portret necruțător aproape fiecărei persoane pe care o cunoaște. Dacă romanul ar fi publicat, ar distruge vieți – așadar, sunt mulți care ar vrea să-l reducă la tăcere pe Quine.

Iar când scriitorul este găsit ucis cu brutalitate în împrejurări stranii, pentru Strike devine o cursă contracronometru să înțeleagă ce l-a împins pe ucigașul nemilos să comită acea crimă atroce...

Oferind o poveste ce se citește pe nerăsuflate, cu răsturnări de situație la tot pasul, Viermele de mătase este al doilea roman din mult apreciata serie care îi are drept protagoniști pe detectivul Cormoran Strike și pe tânăra și curajoasa lui asistentă Robin Ellacott.

TREI

www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-719-180-6

{1} „În prima zi când te-am văzut, mi-ai părut atât de frumoasă...” (n.tr.).

{2} „Lumea spune că nu exişti, n-ai cum, / Dar eu cred în tine, Moş Crăciun...” (n. tr.).